

**รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต**

**ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

ปีการศึกษา ๒๕๒๒ - ๒๕๔๔

ข

คำนำ

หนังสือรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้ จัดทำขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ ปกิณกรรมวิชาการทางภาษาศาสตร์ เพื่อเป็นเกียรติแด่ รองศาสตราจารย์ ดร. ปราณี กุลละวณิชย์ เนื่องในโอกาสเกษียณอายุราชการ ในปี พ.ศ. 2545 หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ทั้งในระดับดุษฎีบัณฑิตและมหาบัณฑิตตั้งแต่ ปีการศึกษา 2522 (ซึ่งเป็นปีแรกที่มีบัณฑิตสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) มาจนถึงปีการศึกษา 2544 ทางภาควิชาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ได้ทราบถึงแนวทางการวิจัยและพัฒนาการของความสนใจในการวิจัยทางภาษาศาสตร์ของภาควิชา ตั้งแต่เริ่มต้นมาจนถึงปัจจุบัน

นอกจากการจัดทำหนังสือรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้แล้ว ภาควิชายังได้จัดทำฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์เพื่อเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตด้วย เพื่อให้ผู้สนใจทั่วไปสามารถสืบค้นข้อมูลวิทยานิพนธ์ผ่านทางโฮมเพจของภาควิชาที่ <http://www.arts.chula.ac.th/~ling/> ได้ ผู้ใช้สามารถเลือกดูตามรายการวิทยานิพนธ์เรียงตามปีการศึกษาโดยเลือกที่หัวข้อ “thesis” หรือสั่งให้ค้นหาเฉพาะบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ที่มีคำที่ระบุโดยเลือกที่หัวข้อ “search” ผู้ใช้สามารถระบุคำค้นได้มากกว่าหนึ่งคำ พร้อมทั้งกำหนดลักษณะการค้นว่าจะต้องมีทุกคำที่กำหนด (logical AND) หรือค้นว่ามีคำใดคำหนึ่งที่กำหนด (logical OR) คำค้นสามารถระบุเป็นคำไทยหรืออังกฤษก็ได้

ฐานข้อมูลบทคัดย่อวิทยานิพนธ์นี้ ทางภาควิชาได้พยายามรวบรวมและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะสามารถ แต่ด้วยเวลาอันจำกัด จึงอาจมีข้อบกพร่องหรือความผิดพลาดอยู่บ้าง หากผู้ใช้พบข้อผิดพลาดใดใดหรือมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงฐานข้อมูลนี้ ทางภาควิชายินดีรับคำติชมนั้นเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2 กันยายน 2545

สารบัญ

วิทยานิพนธ์ระดับคุณวุฒิต	1
ปีการศึกษา 2543 (2000).....	1
Fundamental frequency behavior of vowels influenced by initials and finals in Southeast Asian Languages:Implication for tonogenesis theories / Amon Thavisak	1
The relationship between nominal grammatical categories and the cogintive system of Thai and English / Jaralvilai Charunrochana	3
Expressions of emanation fictive motion events in Thai / Kiyoko Takahashi	7
Color terms and the concept of color of the Thais in the Sukhothai period and at the present time / Supamas Engchuan	9
ปีการศึกษา 2540 (1997).....	13
Phonetic and pragmatic characteristics of infant directed speech in Thai : a longitudinal study / Chayada Thanavisuth	13
ปีการศึกษา 2539 (1996).....	16
Grammaticalization of verbs into preposition in Thai / Charatdao Intratat.....	16
Khmer loanwords in the Southern Thai dialect / Premin Karavi	19
Spatlal description and spatlal deixis in Mpi / Sittichai Sah-iam.....	21
Function words developed from body-part and plant-part nouns in Lanna Thai / Nantariya Lamciaktet.....	23
ปีการศึกษา 2538 (1995).....	26
A connected speech approach to tonal study : a case study of Phetchaburi Thai / Daranee Krisnapan	26
A conceptual study of KHAW3 / Chatchawadee Saralamba	28

ปีการศึกษา 2535 (1992).....	30
Clausehood in serial veab constructions in Thai / Yajai Chuwicha.....	30
Relationship between the social variation of (r) in Thai and (r) in English in the speech of Bangkok Thai speakers / Boonruang Chunsuvimol	32
A linguistic analysis of Thai device-transformes verses (klawn Konlabot) / Charuwan Pumpruk /Charuwan Pumpruk.....	35
The origin and development of disyllabic words beginning with Kra and Ka-In Thai / Pojanee Siriaksorsat.....	38
The emergence of length distinction of mid and low vowels in Thai / Puttachart Dhananjayananda	39
The universality of sounds symbolism in Tai Nuea / Thananan Trongdee.....	41
วิทยานิพนธ์ระดับมหบัณฑิต.....	43
ปีการศึกษา 2544 (2001).....	43
Opening Telephone Conversation In Thai / Bureerat RodYing.....	43
Hedging Strategies in Conversation about Sex among Thai Speakers / Sunanta Kongprakhon	46
Word Sense Disambiguation in Thai Using Decision List Collocation / Wipharuk Kanokrattananukul	48
Computerized integrated word segmentation and Part-of-speech tagging of Thai / Nattawut Chaicharoen.....	50
Arabic loanwords in Patani Malay / Assaming Kaseng.....	52
Variation of the transition area between Central Thai and Southern Thai dialects based on certain social factors / Auraiporn Tantinimitkul	54
ปีการศึกษา 2543 (2000).....	58
An Ethnosemantic study of taste terms in Thai dialects / Anchalika Phasukit.....	58
Conceptual metaphors of time in Thai and English / Dale Kvalheim	61

The relationship between input language and students' language achievement in English language classes / Daycha Vesyaporn	64
Midification of village names in Chiang Mai province / Nongnuch Maneein	65
Structures and strategies of requests in Thai and American English : A contrastive pragmatic study / Piyawan Wiroonhachipong	68
Variation of (k ^h) in Bangkok Thai by phonetic environments and speakers' age / Suntaree Chalermpanyakorn	71
A tonal study to differentiaie Banlad accents of Petchaburi province / Suttimas Khumdee	73
Tones in Bangkok Thai spoken by the Thai, the Chao Zhou and the Sikhs / Wilailuck Chuwarahawong	76
Refusal strategies in responding to favor-expressing speech acts in Thai / Wimonpug Promsrimas	78
A comparison of acoustic characteristics of long monophthongs in Bangkok Thai spoken by Isan and Bangkok speakers / Wissanu Wongnate	81
Relationship between language and point of view in Thai newspaper's coverage on Wat Phra Dhammakaya / Kanjana Jaroenkiatboworn	83
Secret language of the Thai blind / Weerachai Umpornpaiboon	86
Rhythimc unit and tonal variation in Thai connected speech / Phanintra Teeranon	87
ปีการศึกษา 2542 (1999).....	90
The relationship between the perception of Thai stops and the degree of voice-timing in the production of English stops by native speakers of English / Jitravadee Singhaniyom	90
Relationship between acoustic characteristics of pause and turn management in conversation in Thai / Saowalak Muangman	93
Hypercorrection of (l) in Thai spoken by the personnel of the television of Thailand Channel 11 / Prapa Pirom	97
The mixing of English in Thai and language attitudes of different occupational classes / Nathaya Boonkongsaeen	99

The pronunciation of English final consonant clusters by Thai students / Ratchanee Mano-im	101
A study of noun and verb pairs in Thai sign language / Varintorn Jaruchottanawat	104
Use of classifiers in modern standard Thai by speakers of different ages / Sarawanee Sunkaburanuruk	107
Analytic causative constructions in Thai / Vipas Pothipath	109
Thai-based script for Kachin writing system / Sakorn Ruanklai	111
English refusal strategies in Thai learners of English as a foreign language : a study of pragmatic transfer / Captain Thanapat Sairhun	114
Choice of spatial frames of reference by Thai and Japanese female and male speakers / Wichian Sunitham	116
ปีการศึกษา 2541 (1998).....	119
The speech act of promising in Thai children : a metapragmatic study / Sinee Wanitchanon	119
A comparative study of the tonal system in the speech of the "Lao", the "Nyo" and the "Phutai" in That Phanom district, Nakhon Phanom province / Phinnarat Akharawatthanakun	121
Denial in the Thai sign language of Sethsatian School / Suwanna Pradapwattanangune	124
Linguistic devices in politicians' response in journalistic interviews / Suparhida Theamsomboom	125
Discourse markers in casual conversations in Nakhon Si Thammarat Thai / Rujira Suwannoy	127
Four-syllable words in Tai Mau / Wityada Thongdaeng	128
Orthographic errors of tone markers in Thai aphasic patients / Petcharat Montha	130
The phonetic correlates of final particles in Thai motherese / Onwadee Rukharangsarit	132
The speech act of apologizing in Thai / Thasanee Makthavornvattana	134
Yes-no questions in the Thai sign language of Sethsatian school / Jiraprapa Wudthayagorn	136
Colour terms and colour perception of Tai Lue, Lua Mong and Karen speakers in Chiangrai and Phayao / Satanan Chua-Maharwan	138

ปีการศึกษา 2540 (1997)	141
Thai Sublanguage used in stock exchange domain / Napaporn Lamyai.....	141
Acoustic characteristics of tones in vietnamese stressed and unstressed syllables / Kriengkrai Watanasawad.....	143
The role of interrogative sentences in Thai motherese : a longitudinal study / Suthasinee Sittigasorn.....	144
Perception and production of English word stress of first year students at Rangsit University / Pratsaneeya Jarusan	147
The relationship between grammatical gender and sex in hindi and german speakers' world views / Jaralvilai Charoonroj	150
Variation of (E) in Nakhon Si Thammarat Thai by age and language attitude / Suppharerk Homkaew.....	153
ปีการศึกษา 2539 (1996)	155
The mixing of English in Thai by lecturers of different disciplines at Kasetsart University / Naparath Dhithiwattana	155
Variation and change in relative clauses in Thai during the Ratanakosin period / Praparatt Prompapakorn.....	157
Discourse marker "NA" in Bangkok Thai casual conversations / Pattama Vasavarnond	160
Orthographical system in the Thai primer of the Department of Curriculum and Instruction Development / Kamonwadee Sirikanjanapong	162
Negation in Thai basic serial verb constructions / Kiyoko Takahashi	165
Title War Metaphor in Sport News in Thai Newspapers / Jittima Jarayapun	167
Sex differentiation in the use of first person personal pronouns and polite final particles by Chulalongkorn University Arts students / Sompittaya Kongtrakool	169
Relationship between community closeness and lexical choice of the Lao Khrang community at Ban Nong Kraphi, Tambon Ban Luang, Amphoe Don Tum, Nakhon Pathom / Sirikul Kititharakul.....	171
Infant directed speech in Thai / Krongkan Khaonoo.....	173

Discourse markers in casual conversations of Chaiyaphum Thai speakers / Jatuporn Klanruangsang.....	176
Discourse markers in casual conversations of Bangkok Thai speakers / Watcharapon Booppanimit	178
Locating a dialect boundary between eastern southern Thai and western southern Thai using syllables with long vowels and final /k/ oR /ʔ/ / Chailika Mahaphuntong	180
Variation of Thai air hostesses' pronunciation of the final consonants (ts, d3, s) in English words / Saranthorn Nimphaibule	182

ปีการศึกษา 2538 (1995)	185
Topic continuity in expository discourse / Aphaporn Aksorngran	185

ปีการศึกษา 2537 (1994)	187
Acoustic characteristics signaling syllable boundary in Thai connected speech / Umaporn Sriraksa.....	187
A stylistic study of the Thai Civil Code / Malulee Pornchockchai	188
Language map of Prachin Buri and Sa Kaeo / Jantana Sakdanuwatwong	190
Language map of Pattani and Narathiwat / Pruchya Arpakul	192
Further classification of Southwestern Tai "P" group languages / Edward Raymond Robinson III	194
An ethnography of communication approach to the general election campaign speech : Palang Dharma candidates / Sudaduang Kerdmolee	196
The use of verbs representing visual perception in Thai conversation of blind speakers / Somsamai Maneesai	198
Linguistic geography of Lop Buri : a study of lexical items and the CH-C-S correspondence set / Laddawan Chaisakulsurin.....	200
Buddhist sermons on radio : an ethnography of communication approach / Phikulkam Ruchirabha	202

ณ

ปีการศึกษา 2536 (1993)	204
Linguistic forms for expressing attitude in Thai / Suthida Soontornwipat	204
Certain syntactic differences between spoken and written styles in French / Chitima Montasawin	205
A comparison of the use of address terms in Thai and French / Jutarat Lotrakoolwat	208
Variation of final (1) in English loanwords in Thai according to style and educational background / Sirirat Sirivisoot.....	210
Change in Thai temporal adverbial clauses during the Rattanakosin period / Saisamorn Wattanasomboon	212
Fujian kinship terms in Southern Thailand and Penang / Supamas Engchuan	214
Subsidiary verbs /khin3/ "ASCEND" and /lon1/ "DESCEND" in Thai / Sopawan Saengchai	217
Stylistic variation of (r) and (l) in Bangkok Thai consonant clusters among mathayom IV girl students at Sriyudhya School / Suthida Pulsup.....	219
Concessive sentences in Thai / Patcharin Dounsri.....	221
Social variation of (h) in the urban Songkhla dialect / Paleerat Sapproong	224
Tones in Phetchaburi Thai / Apinya Pornsib.....	226
Degree of usage of kham muang lexical items in Chiang Mai : a study of geographical variation / Patima Paramasiri.....	228
A Comparative of Word Formation in Standard Malay and Pattani Malay / Ruslan Uthai	230
ปีการศึกษา 2535 (1992)	231
Tones in monosyllabic and disyllabic words in the Central Thai dialect of Prachuap Khiri Khan / Panchanit Banditkul	232
Semantic constraints on occurrence of /CA?/ between two verb phrases / Chindarat Charuskumchornkul	234
A study of sentence structure and intonation or the yes-no question speech act in French / Orathai Tadaratanakul	236
Variation of plant names and relationships between Thai dialects and sub-dialects / Surangkana Kaewnamdee.....	238

ญ

Fricative perception in six and eight year old Thai children / Supatra Pansottee	241
The statistical distribution of consonants, vowels and tones within Thai syllables existsting as words and word constituents / Sasitorn Hanpanich.....	243
A study of vocalic iconcity of tallied stllables of the debao dialect of Southern Zhuang language / YI-Ming Chang	245
Compound words in Pattant Malay / Panida Bualert.....	247
The transliteration of French and Italian proper nouns to Thai from the reign of King Pama III to King Rama VII / Vilaivan Roongruangratana	249
Subsidiary verbs/Pay/'Go' and/Maa/ 'Come' in thai / Suda Rangkupan	251
Kinship terms in kham muang : an ethnoseman-tic analysis / Vipusarin Prapuntasiri	253

ปีการศึกษา 2534 (1991)..... 256

Variation of the high-falling tone in Suphanburi Thai by some social variables / Rataya Kosbirikam	256
Age-based variation of the linguistic transition area between central Thai and Southern Thai : a lexical study / Primrose Maryprasith.....	258
Tones of the Thai dialect of Amphoe Muang Marhon Pathom / Janya Nualjansaeng.....	260
Word geography of Southern Thai spoken in Nakhon Si Thammarat Songkhla and Phatthalung / Rapijan Jaipakdee	262
Strategies of word use in thai in television and magazine advertising / Saksith Limkulacomn264	

ปีการศึกษา 2533 (1990)..... 266

The CH-C-S correspondence set in the transition area of Thai dialects in Uttaradit / Wanjiyln Chutiwat.....	266
Word geography of Southern Thai spoken in Phangnga and Krabi / Suneeporn Lertkultanon	269
Reduplication in mien-yao / Sudjit Witchuroj	271
The use of the noun classifier /kaj / by teochiu speakers in Thailand / Jiranat Ngampathanakul	273

ฦ

Worldviews of the six hilltribes in Thailand as reflected in noun classifiers for household items / Chirapasn Limpichati	275
Acoustic characteristics of tones in Bangkok Thai : Variation by age groups / Piyachut Panroj	277
Acoustic characteristics of unstressed syllables in Thai / Ruchana Phinicharom.....	280
Worldviews of the six hilltribes in Thailand as reflected in classifiers for animate nouns / Piyawalee Yingswadi.....	282
A comparative study of initial stops in Southern and Central Thai : an acoustic approach / Juthamars Commalai	284
ปีการศึกษา 2532 (1989).....	286
The evolution of political and administrative terms from the reign of King Rama IV to the reign of King Rama VII / Nithiwadee Mapawongse	286
Heading strategies for negative comments against mother in adolescents' expository discourse / Waraphorn Suckprasert	287
Variation of the falling tone by age of speakers of Bangkok Thai / Arunee Arunreung	289
Aspect in mien / Wichai Kritprayoch.....	292
Euphemism in Thai / Kaewchai Charncharoen	294
The Thai equivalents of English passive constructions in satellite news / Sirima Pinyosinwat	296
A dependency analysis of Thai sentences for a computerized parsing system / Wirote Aroonmanakun	298
Classifiers in mien / Nantha Klinnanee	299
Patterns of salutation in personal letters in Thai : a sociolinguistic study / Chaninthorn Viriyapant.....	302
Referents for participants in mien narrative discourse / Kasamaporn Maneekhao	304
ปีการศึกษา 2531 (1988).....	306
Variation in the pronunciation of final alveolar fricatives in English loanwords : a case study of Thai navy officers / Angsana Charmikom.....	306

ฦ

An ethnosemantic study of chinese thais' surnames / Wanida Charoensook	307
Multilingualism in Ban Nong Ari and Ban Lao Doem, Tambon Din Daeng, Amphoe Phrai Bung, Changwat Si Sa Ket / Praphon Chunthawithet	309
A semantico-phonetic study of final particles in the rayong dialect / Somchit Rataneeluck...	311
Lao ngaew tones in citation forms and in connected speech / Pomsri Chinchest.....	313
A contrastive study of intonation in English and Thai / Tippawan Sankhavadhana	316
Intensive verbs in Bangkok Thai / Suraphon Chaithongwongwatana.....	318
The rhythm and melody of Thai traditional folk songs-choy and lamtat / Wattana Boonjub ...	320
ปีการศึกษา 2530 (1987).....	322
Word Geography of the Thai Dialects in Changwat Rayong, Chanthaburi and Trat / Janthiraporn Sukpreedee	322
Tones in Thai Dialects of Changwat Ang Thong and Phra Nakhon Si Ayutthaya / Yajai Malaicharoen.....	323
Thai Slangs in Daily Newspapers / Suchada Devaphalin	325
An Acoustic Analysis of Stop Consonants in Thai / Wiboon Tamsakun	326
ปีการศึกษา 2529 (1986).....	329
An Acoustic analysis of non-stop consonants in Thai / Thananan Trongdee.....	329
A Comparative study of the phonology of six Tai dialects spoken in Amphoe Tha Tako, Changwat Nakhon Sawan / Wilailuck Daecha	331
Linguistic realization of yes-no questions in English-Thai translation / Chaleo Eknaiyom.....	333
Stylistic variations of "R" and "L" in Bangkok Thai : a study of the pronunciation of Bangkok F.M. radio newscasters / Saengchant Treyakul.....	335
Form and meaning of reduplicative adjectives and adverbs in the Songkhla dialect / Premin Karavi	337
ปีการศึกษา 2528 (1985).....	339
English-Thai transliteration based on linguistic principle / Urairat Boonpanont	339

Classifiers in the Thai dialects spoken in Chiang Mai, Khon Kaen, Saraburi and Surat Thani / Arunee Ratanakul	340
Classifiers in Korat Thai spoken in Ban Bung Thap Prang, Tambol Krathok, Amphoe Chok Chai, Nakhon Ratchasima Province / Narumol Chantrasupawong.....	342
Assertive clause preposing in Thai / Apinun Cheathai.....	343
Classifiers in Lahu Na (Black Lahu) : a semantic analysis / Sarintip Satheerasilapin	345
The Use of noun-substitutes as cohesive devices in Thai written discourses / Prapaporn Maneeroje.....	347
Yes-no questions in Bangkok and Udon Thani dialects : a comparison of meaning and form / Watchara Phothisorn	348
Colour terms and colour perception : the study at Tambol Na-in, Amphoe Phichai, Changwat Uttaradit / Pranute Witchurote	350
Word geography of Southern Thai spoken in Surat Thani and Nakhon Si Thammarat / Duangjai Ache	351
A Contrastive study of the expressions of future time in English and Thai / Apinya Soithurum	353
Incorporation in Thai vers / Sarinthip Wacharawanakul	354
ปีการศึกษา 2527 (1984).....	356
Lamphun Yong Phonology : A Synchronic Comparative Study / Wisuttira Neammark.....	356
A Comparative Study of Kui, Bruu and So Phonology from a Genetic Point of View / Jerry Gainey	357
A Lexical Study of Southern Thai Spoken in Surat Thani, Nakhon Si Thammarat / Prapapan Saeneetontikul	359
A Comparative Study of the Phonetics and Phonology of Lav a Spoken in Ban Pa Pae, Ban Chang Maw ,Ban Umphai and Ban Dong, Mae Hong Son Province / Sureeporn Yaisa-nga .	362
ปีการศึกษา 2526 (1983).....	364
The Accentual System of Polysyllabic Words in Thai / Sukanlaya Surinpi boon	364

An Analysis of the Syntactic and Semantic Properties of the Verb Mii in Thai / Urai Ngamsom	367
A Contrastive Study of the Expression of Past Time in English and Thai / Malee Koosamit ...	368
A Contrastive Study of the Accentual Systems in English and Thai and an Error Analysis of the Pronunciation of English Polysyllabic Medical Terms / Nittaya Vairojanavong	370
Phonology of Phlou Spoken at Si Sawat District, Kanchanaburi Province / Photchanat Samermit	371
Chinese Loanwords in Modern Thai / Pranee Gyarunsut.....	373
The Connotative Meanings of the Word "phuu3ying5" from Metaphor in Modern Thai Songs / Supa Angkurawaranon	374
ปีการศึกษา 2525 (1982).....	376
The Linguistic Borderline Between Central Thai and Southern Thai : A Lexical Study / Wannaporn Thongmak.....	376
Causative Verbs in Thai / Wipa Wongsantiwanich	378
Linguistics Geography of Sukhothai : The Lexical Approach / Varee Weesakul.....	380
Regional Varieties of Khammuang : A Lexical Study / Wantanee Phantachat	381
A Comparative Study of the Morphological Processes of Kui, Bruu and So / Ekawit Chinowat	384
Relations of Vowel Patternings and Meanings of Disyllabic Reduplicative in Thai / Apiradee Udomanisuwat	385
Tones of Ratchaburi Thai / Lorrat Ratanadilok Na Phuket	389
An Analysis of The Structure of Thai Quantity Phrase / Sarunya Sevetamal	390
Causativization in Nyah Kur / Jaroon Bunphan	392
A Linguistic Borderline Between Central Thai and Southern Thai : A Tonal Study / Kesmanee Debavaya	394
Distortion of Tones in Thai Country Songs / Pawadee Deepuengton	396
The Change of Unaspirated Stops in Chiangmai Dialect and Some Social Variables / Penporn Tanvattananon.....	398

A Comparative Study of Some Phonetic and Phonological Aspects in The Speech of Maapp lakhao Laophuan Speakers of Different Age Groups / Rachanee Senisrisant	400
---	-----

ปีการศึกษา 2524 (1981)..... 402

The Phonology of Nakhon Sithammarat Sub-Dialects / Jariya Somnuk.....	402
Present Tenses in English and Thai : A Contrastive Study / Phoolsook Ratanotayanonth	405
Thai Intransitive Verbs : A Study and Classification in Case Grammar / Penkhae Wongsiri...	406
Yes-No Questions in Thai ; A Semantic Analysis / Chitraporn Kiatipaibool.....	407

ปีการศึกษา 2523 (1980)..... 408

Receptive Clauses in Thai / Pompilas Ruangchotwit.....	408
The Tones of Nyo / Kanjana Koowatthanasiri.....	410
The Use of the Phonetic Characteristics of High Vowels for a Dialect Survey of Trang, Krabi, Phangnga, and Phuket / Jaroenquan Thampradit	411

ปีการศึกษา 2522 (1979)..... 413

The Phonological Characteristics of Lao Dialects in Amphoe Muang, Nakhon Pathom / Kanchana Panka	413
---	-----

วิทยานิพนธ์ระดับคุณวุฒิปริญญาโท

ปีการศึกษา 2543 (2000)

Author	Amon Thavisak
Title	Fundamental frequency behavior of vowels influenced by initials and finals in Southeast Asian Languages: Implication for tonogenesis theories / Amon Thavisak
Date	2000
Location	CL thesis
Source	287 leaves
Abstract	This study aims at investigating the behavior of the vowel fundamental frequency value in 8 Southeast Asian Languages – 4 non – register languages: Lavue, Pattani Malay, Urak Lawoi', and Moken; and 4 register languages: Khmu, So, Bru, and Mon. A wordlist was constructed for each language consisting of 16-22 words. Five speakers per language were interviewed and each word was pronounced 4 times.

Analysis results show that voiceless initials yield higher fundamental frequency value than voiced initials. The finding supports the related proposal in the tonogenesis theory. As far as finals are concerned, glottal stop causes both falling and rising-falling contour. This contradicts what the tonogenesis theory proposes. Final glottal fricative yields falling and rising-falling contour. This supports the tonogenesis theory. This study confirms that both aspiration and register are related to tonogenesis. There is strong evidence in this study showing that the Nan variety of Khmu is in the process of becoming a tone language.

งานวิจัยนี้ศึกษาพฤติกรรมค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้น และเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเอเชียนตะวันออกเฉียงใต้ 8 ภาษา ได้แก่ ภาษาละเวือะ ภาษามลายูถิ่นปัตตานี ภาษาชาวเลจอร์กลาไว ภาษา

วิทยานิพนธ์ระดับคุณวุฒิปริญญาโท

ชาวเลมอเก็น ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มภาษาไม่มีลักษณะน้ำเสียง และภาษาขมุ ภาษาโซ ภาษามอญ ภาษามอญ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มภาษาไม่มีลักษณะน้ำเสียง โดยวัดค่าความถี่มูลฐานจากคำที่ใช้ในภาษา แต่ละภาษา จำนวนระหว่าง 16-22 คำ และแต่ละภาษา จะให้ผู้บอกภาษา 5 คนและออกเสียงคำตัวอย่างคำละ 4 ครั้ง ตามรายการคำศัพท์ที่จัดทำขึ้น ผลการศึกษาพบว่าทั้งในกลุ่มภาษาไม่มีลักษณะน้ำเสียงและกลุ่มภาษามีลักษณะน้ำเสียง ค่าความถี่มูลฐานจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นชุดเสียงอโฆะมีค่ามากกว่าค่าความถี่มูลฐานของสระจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นชุดเสียงอโฆะ โดยพบค่าความแตกต่างสูงสุดถึง 62.25 เฮิรตซ์ ในภาษาชาวเลมอเก็น แต่ค่าความแตกต่างระหว่างค่าความถี่มูลฐานจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นชุดเสียงอโฆะกับเสียงอโฆะในกลุ่มภาษามีลักษณะน้ำเสียงจะมีค่าน้อยกว่าค่าดังกล่าวในกลุ่มภาษาไม่มีลักษณะน้ำเสียง กล่าวได้ว่าผลการศึกษาเกี่ยวกับค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นในงานวิจัยนี้สนับสนุนสาระในทฤษฎีกาเนิดวรรณยุกต์ในกรณีที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของลักษณะความถี่ของเสียงพยัญชนะต้นกับการกำเนิดวรรณยุกต์ สำหรับพฤติกรรมค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้าย พบว่าทั้งในกลุ่มภาษาไม่มีลักษณะน้ำเสียงและกลุ่มภาษามีลักษณะน้ำเสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง (?) ทำให้เส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานของสระที่มาข้างหน้ามีรูปลักษณะเป็นเสียงตกและเสียงขึ้น-ตก ซึ่งเป็นรูปลักษณะที่ตรงกันข้ามกับสระที่กล่าวไว้ในทฤษฎีกาเนิดวรรณยุกต์ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง (-h) ทำให้เส้นแสดงค่าความถี่มูลฐานของสระที่มาข้างหน้ามีรูปลักษณะเป็นเสียงตก และเสียงขึ้น-ตก ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่เสนอไว้ในทฤษฎีกาเนิดวรรณยุกต์ กล่าวได้ว่างานวิจัยนี้สนับสนุนสาระของทฤษฎีกาเนิดวรรณยุกต์ในกรณีที่ว่าด้วยอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรกที่เส้นเสียง แต่ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับทฤษฎีกาเนิดวรรณยุกต์ในประเด็นที่ว่าด้วยอิทธิพลของเสียงพยัญชนะท้ายกักที่เส้นเสียง นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบการทำงานของเส้นเสียงในลักษณะต่าง ๆ (phonation type) ซึ่งได้แก่ ลักษณะพ่นลม (aspiration) และลักษณะน้ำเสียง (register) มีนัยสำคัญต่อการกำเนิดวรรณยุกต์อย่างเห็นได้ชัดที่น่าสนใจคือผู้วิจัยพบว่าภาษาขมุถิ่นน่านได้แสดงพฤติกรรมค่าความถี่มูลฐานของเสียงสระอันเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นและเสียงพยัญชนะท้ายอัน

	โดดเด่นจนโน้มน้าวให้เชื่อได้ว่าภาษามูตันนี้กำลังอยู่ในระหว่างการเปลี่ยนเป็นภาษามือวรรณยุกต์
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (Ph.D.)–Chulalongkorn University, 2000
Alt author	อมร ทวีศักดิ์
	Theraphan Luangthongkum, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9743470859
Key word	Fundamental frequency
	Initials
	Finals
	Tonogenesis
Author	Jaralilai Charunrochana
Title	The relationship between nominal grammatical categories and the cognitive system of Thai and English / Jaralvilai Charunrochana
Date	2000
Location	CL thesis
Source	278 leaves
Abstract	The purpose of this study is to verify the linguistic relativity hypothesis through an analysis of the relationship between three grammatical categories; namely, number, countability, and classifier, and the cognitive memory, and classification of objects in three experiments. The subjects consist of 30 native speakers of Thai and 30 native speakers of English. In the first experiment on attention. They were asked to look at six pictures and verbally describe what they saw in the pictures. In the

second experiment on memory, they were asked to answer questions about what they had seen in the pictures used in the first experiment. The third experiment on object classification involved grouping objects into sets. Three hypotheses are set for these experiments. The first hypothesis is that English subjects tend to pay greater attention to numbers, have a better retention of numbers and base their criteria of object classification more on numbers than Thai subjects. The result of the first experiment supports this first hypothesis. English subjects pay more attention to numbers (14% better), memorize numbers better (by 10.34%) and base their identification of objects on numbers (3.33% more). The second hypothesis is that English subjects typically pay more attention to and memorize the numbers of discrete objects better than the numbers of non-discrete objects, while Thai subjects tend not to exhibit such attention and retention behavior. Also, it is hypothesized that English speakers typically classify objects on the basis of substance more than Thai speakers do. The result partly supports the second hypothesis. Compared to Thai subjects, English subjects show 13.69% greater difference between attention to the numbers of discrete objects and attention to the numbers of non-discrete objects and 21.67% greater difference between the memory about numbers of those two kinds of entity. However, both groups of subjects showed no statistically significant difference in classifying objets on the basis of substance> The third hypothesis is that Thai subjects pay more attention to shape, memorize better about shape, and classify objects more on the basis of shape than English subjects. The result does not support this hypothesis. There is no statistically significant difference in the attention to and the memory about shape between the two groups. Rather, the English subjects can remember 8.7% more about shape than the Thai subjects can.

It can be concluded that speakers' behavioral patterns, which reflect their

cognitive systems, correspond to patterns in the language they speak, as evidenced in the first experiment, which shows that speakers of English, which is the language with grammatical number, pay more attention to numbers, memorize numbers better, and classify object more on the basis of numbers than do the speakers of a language without number. This shows that grammatical categories in a language can influence its speakers' cognitive system though for grammatical categories such as countability and classifiers, the evidence is not so clear cut.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานภาษาลัมพัทธ์ผ่านการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประเภททางไวยากรณ์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 3 ประเภท ซึ่งได้แก่ พจน์ การนับได้ และลักษณนาม กับระบบปริธานของผู้พูดภาษา ซึ่งตีความได้จากพฤติกรรมความใส่ใจ ความจำ และการจำแนกประเภทวัตถุในการทดลอง 3 ช่วง

ผู้รับการทดลองคือผู้พูดภาษาอังกฤษและภาษาไทยเป็นภาษาแม่ภาษาละ 30 คน ในการทดลองความใส่ใจ ผู้รับการทดลองต้องมองและกล่าวบรรยายสิ่งที่ตนเห็นในภาพจำนวน 6 ภาพ ในการทดลองความจำ ผู้รับการทดลองจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่ตนเห็นในการทดลองเพื่อทดสอบความใส่ใจ ในการทดลองการจำแนกประเภท ผู้รับการทดลองจะต้องตัดสินใจว่าวัตถุตัวเลือกใดจาก 2 หรือ 3 ตัวเลือกมีความคล้ายคลึงกับวัตถุต้นแบบมากที่สุดในแต่ละชุดวัตถุรวม 13 ชุด

งานวิจัยนี้มีสมมุติฐาน 3 ประการ สมมุติฐานแรกคือผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษจะใส่ใจ และสามารถจดจำเกี่ยวกับจำนวนได้ดีกว่าผู้พูดภาษาไทยและน่าจะจำแนกประเภทวัตถุไปตามเกณฑ์ของจำนวนมากกว่าผู้พูดภาษาไทย ผลการทดลองในส่วนนี้สนับสนุนสมมุติฐานของผู้วิจัย ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษมีค่าความใส่ใจจำนวนมากกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 14% มีความจำเกี่ยวกับจำนวนดีกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 10.34% และมีการจำแนกประเภทโดยเกณฑ์จำนวนมากกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 3.33%

สมมุติฐานที่ 2 คือผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษมีความใส่ใจและความจำเกี่ยวกับจำนวนของวัตถุที่เห็นเนื้อสารในขณะที่ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทยไม่มีความแตกต่างดังกล่าว และผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษมีการจำแนกวัตถุโดย

เกณฑ์เนื้อสารมากกว่าด้วย ผลการทดลองสนับสนุนสมมุติฐานเป็นบางส่วน กล่าวคือเมื่อเปรียบเทียบกับผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทยแล้ว ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษมีความแตกต่างระหว่างความใส่ใจจำนวนของวัตถุที่แยกกันได้กับจำนวนวัตถุที่เห็นเนื้อสารมากกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 13.69% และมีความแตกต่างระหว่างความจำจำนวนของวัตถุ 2 ประเภท มากกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 21.67% ผลการทดลองส่วนที่ไม่ตรงกับสมมุติฐานคือไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการจำแนกประเภทวัตถุโดยเกณฑ์เนื้อสารระหว่างผู้รับการทดลองทั้งสองกลุ่ม สมมุติฐานที่ 3 คือ ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทยมีความใส่ใจรูปทรงและความจำเกี่ยวกับรูปทรงดีกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษ ผลการทดลองในส่วนนี้ไม่ตรงตามสมมุติฐานของผู้วิจัย ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทยไม่ได้แสดงความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติจากผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษในด้านความใส่ใจและความจำเกี่ยวกับรูปทรง ในทางตรงกันข้าม ผู้รับการทดลองที่พูดภาษาอังกฤษยังสามารถจำเกี่ยวกับรูปทรงได้มากกว่าผู้รับการทดลองที่พูดภาษาไทย 8.7% ด้วย

ผลการทดลองทำให้พอสรุปได้ว่าแบบแผนทางภาษามีความสอดคล้องกับแผนทางพฤติกรรมของผู้พูดภาษานั้น ๆ ผู้พูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่มีพจน์มีความใส่ใจและความจำเกี่ยวกับจำนวนมากกว่าผู้พูดภาษาไทย และมีการจำแนกประเภทบนพื้นฐานของจำนวนมากกว่าด้วย จึงอาจอนุมานได้ว่าประเภททางไวยากรณ์มีอิทธิพลต่อปริธานของผู้พูดภาษา แม้ผลการศึกษาประเภททางไวยากรณ์เรื่องการนับได้ และลักษณนามจะยังมิได้แสดงความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของผู้รับการทดลองที่ไม่ชัดเจนมากเท่าความสัมพันธ์ในเรื่องพจน์

Note Typescript (photocopy)

Alt author Thesis (Ph.D.) – Chulalongkorn University, 2000

ISBN จรัลวิไล จุญโรจน์

Key word Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

9741310226

Number

Countability

Classifier	
Thai	
English	
Linguistic relativity	
Author	Kiyoko Takahashi
Title	Expressions of emanation fictive motion events in Thai / Kiyoko Takahashi
Date	2000
Location	CL thesis
Source	177 leaves
Abstract	This study investigates Thai expressions of emanation fictive motion events within the framework of cognitive linguistics. An emanation event is an imagined event in which an intangible entity moves from a source entity relative to a reference entity. The analysis of the data of Thai emanation expressions, which are gathered from published literary books, shows the followings. First, there are two basic types of the idealized cognitive model (ICM) for Thai emanation event: (1) thematic ICM's consisting of two role archetypes, i.e., a mover and an absolute; (2) agentive ICM's consisting of three role archetypes, i.e., a mover, an absolute and an agent. Second, Thai emanation event can be classified into four specific semantic types according to the kinds of mover: (1) perception emanation, including (1.1) visual emanation (line of vision), (1. 2) auditory emanation (sound), (1.3) olfactory emanation (smell), (1.4) tactile emanation (air in motion); (2) radiation emanation (light); (3) shadow emanation (shadow); (4) orientation emanation (the focus of an observer's attention). Third, the structure of Thai emanation events can be categorized into two main types, based on the

surface forms of their predicates: (1) a simplex structure represented by a single verb phrase, and (2) an integrated structure represented by a serial verb construction or a verb phrase combined with a prepositional phrase. The integrated structure includes two subtypes: (2.1) simultaneous structures described in more than one perspective, and (2.2) sequential structures consisting of two sub-events occurring in succession. These emanation event subtypes in Thai are language-particular and reflect an aspect of the Thai speaker's understanding of the world.	
ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยศึกษาภาษาแสดงการเคลื่อนที่สมมุติแบบไร้ตัวตนในภาษาไทยโดยใช้หลักเกณฑ์ของภาษาศาสตร์ปริชาน (การรับรู้และรู้คิด) ในเหตุการณ์การเคลื่อนที่สมมุติแบบไร้ตัวตน สิ่งซึ่งไม่มีตัวตนและจับต้องไม่ได้ เช่น สายตา เสียง กลิ่น ลม แสง เงา เป็นต้น จะเคลื่อนย้ายไปจากจุดเริ่มต้นตามเส้นทางที่กำหนดด้วยจุดอ้างอิง เช่น จุดผ่านและจุดปลายทาง วัตถุประสงค์ในการศึกษามีสองประการ ได้แก่ 1. เพื่อจำแนกเหตุการณ์ดังกล่าวออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยใช้รูปแบบทางปริชาน (cognitive models) และ 2. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการของภาษาแสดงเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของภาษาแสดงเหตุการณ์ดังกล่าวจากสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นนวนิยายและหนังสือรวมเรื่องสั้น ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบทางปริชานสำหรับเหตุการณ์การเคลื่อนที่สมมุติแบบไร้ตัวตนในภาษาไทยสามารถจำแนกออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้สองประเภท ได้แก่ ประเภทที่ประกอบด้วยสิ่งซึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์สองอย่าง ได้แก่ สิ่งซึ่งเคลื่อนที่และสิ่งซึ่งถูกอ้างอิงในการพรรณนาเส้นทางในการเคลื่อนที่ และประเภทที่ประกอบด้วยสิ่งซึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์สามอย่าง ได้แก่ สิ่งซึ่งเคลื่อนที่ สิ่งซึ่งถูกอ้างอิง และสิ่งซึ่งก่อให้เกิดการเคลื่อนที่ ประธานของภาษาแสดงเหตุการณ์ประเภทแรกมักจะเป็นสิ่งซึ่งเคลื่อนที่เป็นส่วนใหญ่ แต่บางกรณีอาจเป็นสิ่งที่ถูกอ้างอิงก็ได้ ส่วนประธานของภาษาแสดงเหตุการณ์ประเภทหลังจะต้องเป็นสิ่งที่สามารถก่อให้เกิดการเคลื่อนที่ได้เท่านั้น เหตุการณ์การเคลื่อนที่สมมุติแบบไร้ตัวตนในภาษาไทยยังสามารถจำแนกได้ด้วยลักษณะคุณสมบัติของสิ่งซึ่งเคลื่อนที่ ได้แก่ 1. การเคลื่อนที่ของสายตา เสียง กลิ่น และลม ซึ่งมีความสัมพันธ์กับกระบวนการการรับรู้ 2. การเคลื่อนที่ของแสง 3. การเคลื่อนที่ของเงา และ 4. การเคลื่อนที่ของจุดสนใจของผู้มอง	

โครงสร้างเหตุการณ์การเคลื่อนที่สมมุติแบบไร้ตัวตนในภาษาไทยยังสามารถจำแนกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้สองประเภท ประเภทที่หนึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวซึ่งแสดงด้วยกริยาลิขิตเดียว ประเภทที่สองประกอบด้วยเหตุการณ์ย่อยสองเหตุการณ์ขึ้นไป ซึ่งแสดงด้วยกริยาลิขิตและบุพบทสื่ออย่างละหนึ่งตัวหรือกริยาลิขิตสองตัวเป็นอย่างน้อย โครงสร้างเหตุการณ์ประเภทที่สองยังสามารถจำแนกเป็นประเภทย่อยได้อีกสองประเภทคือ ประเภทที่แสดงการเกิดของเหตุการณ์แบบพร้อมกัน และประเภทที่เกิดของเหตุการณ์แบบเรียงต่อ

ความหลากหลายของเหตุการณ์เหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของภาษาไทย และแสดงให้เห็นการเข้าใจโลกของผู้พูดภาษาไทยในอีกแง่มุมหนึ่ง

Note Typescript (photocopy)

Text in English

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 2000

Alt author คิโยโกะ ทาคาฮาชิ

Kingkarn Thepkanjana, advisor

Pranee Kullavanijaya, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743472134

9743472134

Key word Fictive motion

Fictive motion

Emanation

Cognitive models

Event structure

Thai

Author Supamas Engchuan

Title Color terms and the concept of color of the Thais in the Sukhothai period
and at the present time / Supamas Engchuan

Date 2000

Location

CL thesis

Source

158 leaves

Abstract

The purpose of this study is to analyze the basic color terms, the boundaries and foci of basic color categories, the change in color categorization and concept, as well as the non-basic color terms in the Sukhothai period and at the present time.

The study shows that there are five basic color terms in Sukhothai Thai and twelve basic color terms in the present day Thai. According to the theory of evolution of basic color terms in the Sukhothai period were in stage IV of the evolution scale and those at the present time in stage VII. Regarding the occurrence of the basic color terms, those in the Sukhothai period and at the present time may occur alone or in metaphorical expressions. Those in Sukhothai Thai occurred in the following structure: basic color term + (modifier) / /daŋ/ 'as...as' + metaphorical expression; for example, /dam-daŋ-khɔɔ-kaa/ ('as black as a crow's neck'), /khaaw-ŋaam-daŋ-daŋ-sǎŋ-thān-fōn-maj/ ('as white as a newly polished conch'). Those at the present time occur in the following structure: basic color term + (khɔɔ/ŋaaw/ 'of') + metaphorical expression; for example, /dɛɛŋ-dòɔk-pooj-sian/ ('Chinese flower red'), /naam-Nɛən-khɔɔŋ-bua/ ('dark blue of a lotus').

As for the objects used in the metaphorical expressions, the study shows that most of them refer to various things in nature such as flowers, vegetables, animals and their body parts, as well as metals, minerals and cosmetics. The natural lights and minerals are found in the Sukhothai period while food items and fruits are found at the present time.

The boundaries of the basic color terms were analyzed to confirm that those inferred from metaphorical expressions and those inferred from the informants'identifying color chips are not different. Two experiments were carried out: 1) The informants were asked to identify the colors of the objects representing the source domains in metaphorical expressions. 2)

The informants were to identify 360 color chips in the standard color chart. The findings were used for determining color boundaries. It was found that those inferred from both experiments show no difference. Such a fact leads to the assumption that the boundaries of the colors inferred from metaphorical expressions in Sukhothai Thai can be taken as those inferred from Sukhothai people's identifying color chips.

The analysis of the foci of the basic color terms shows some semantic change in color terms from the Sukhothai period to the present time; for example, the color term /khiaw/ 'green' in Sukhothai had a broader meaning than that at the present time: it also denotes 'purple' and 'blue', whereas the color term /khiaw/ at the present time means only 'green'; the rest of the denotations are signified by the specific basic color terms for 'purple' and 'blue'.

As for the coining of the non-basic color terms, four strategies are found in both periods: 1) compounding two basic color terms, 2) using specific objects as color terms, 3) modifying basic color terms, and 4) modifying non-basic color terms. Two more strategies are also found at the present time: 1) modifying basic color terms with specific object terms with or without a connector, and 2) modifying specific object terms with a word signifying degree of lightness and saturation.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระบบคำเรียกสีพื้นฐาน ขอบเขตและใจกลางของสีพื้นฐาน การเปลี่ยนแปลงของการจัดประเภทสีและมโนทัศน์เรื่องสี ตลอดจนระบบคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ในภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบัน

จากการวิเคราะห์คำเรียกสีพื้นฐาน พบว่า ภาษาไทยสมัยสุโขทัยและสมัยปัจจุบันมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐาน 5 และ 12 คำตามลำดับ ตามทฤษฎีวิวัฒนาการการเกิดคำเรียกสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ (Berlin and Kay, 1969) อาจกล่าวได้ว่าคำเรียกสีในภาษาไทยในทั้งสองสมัยพัฒนาอยู่ในระยะที่ต่างกันในวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐาน คือ อยู่ในระยะที่ 4 และ 7 ตามลำดับ ในเรื่องการปรากฏของคำเรียกสีพบว่า คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยสมัยสุโขทัย และสมัยปัจจุบันอาจปรากฏตามลำดับ

โดยมีหรือไม่มีคำว่าสีนำหน้า เช่น สีขาว สีแดง ขาว แดง หรือปรากฏในความเปรียบ ถ้าปรากฏอยู่ในความเปรียบ คำเรียกสีพื้นฐานในสมัยสุโขทัย ปรากฏตามแบบโครงสร้าง คำเรียกสีพื้นฐาน (คำขยาย) + ดัง + คำหรือวลีเรียกสิ่งเปรียบ ตัวอย่างเช่น คำดังคอกา ชาวามดังสังข์อันทันทันใหม่ ในขณะที่คำเรียกสีพื้นฐานสมัยปัจจุบัน ปรากฏตามแบบโครงสร้าง คำเรียกสีพื้นฐาน + (ของ) + คำหรือวลีเรียกสิ่งเปรียบ ตัวอย่างเช่น แดงดอกลีปิยเขียน น้ำเงินของบัว เกี่ยวกับสิ่งที่ใช้เปรียบกับคำเรียกสีพื้นฐาน พบว่า สิ่งที่ใช้เปรียบส่วนใหญ่ในทั้งสองสมัยเป็นสรรพสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ ได้แก่ ดอกไม้ พืชผัก สัตว์ และส่วนต่าง ๆ ของสัตว์ และวัตถุ ในสมัยสุโขทัย อาจพบสิ่งที่ใช้เปรียบที่เป็นสิ่งของเครื่องแสงและแร่ธาตุ ส่วนในสมัยปัจจุบันพบสิ่งที่ใช้เปรียบที่เป็นอาหารและผลไม้อีกด้วย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ขอบเขตของสีพื้นฐานเพื่อยืนยันว่าขอบเขตสีพื้นฐานที่ได้จากการจำแนกตามมโนทัศน์ที่ผ่านความเปรียบและที่ไม่ผ่านความเปรียบไม่มีความแตกต่างกันโดยทำการทดลอง 2 แบบ คือ 1) ให้ผู้ออกภาษาระบุสีของวัตถุที่ใช้เปรียบในวรรณกรรมและนำมากำหนดขอบเขตของสี 2) ให้ผู้ออกภาษาระบุสีที่ปรากฏในแผ่นสีมาตรฐาน 360 สี และนำมากำหนดขอบเขตสี จากการเปรียบเทียบขอบเขตสีที่ได้จากการทดลองทั้งสองแบบ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน ความจริงข้อนี้ทำให้เชื่อได้ว่าขอบเขตสีที่อยู่ในความเปรียบในวรรณกรรมสมัยสุโขทัย ถือได้ว่าเป็นขอบเขตสีที่ไม่ต่างจากการระบุสีต่าง ๆ ของคนไทยสมัยสุโขทัย

จากการวิเคราะห์ใจกลางของสีพื้นฐาน พบว่า มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำเรียกสีพื้นฐานจากสมัยสุโขทัยถึงปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่า คำเรียกสีบางคำ เช่น “เขียว” ในสมัยสุโขทัยมีความหมายกว้างกว่าในสมัยปัจจุบัน กล่าวคือ มีความหมายรวมถึงเนื้อสีที่เป็นม่วงและน้ำเงินด้วย ดังหลักฐานที่ใช้ความเปรียบ เช่น เขียวดังดอกอัญชัน เขียวดังดอกอินทนิล เขียวดังดอกผักตบ แต่ในปัจจุบันคำว่า เขียว มีความหมายไม่คลุมสีม่วงและสีน้ำเงิน เพราะในสมัยปัจจุบันมีคำเรียกสีม่วงและน้ำเงินโดยเฉพาะแล้ว

ในการวิเคราะห์ระบบคำเรียกสีไม่พื้นฐาน พบว่า ภาษาไทยทั้งสองสมัยมีกลวิธีที่ใช้ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 4 กลวิธีที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ 1) การประสมคำเรียกสีพื้นฐานกับคำเรียกสีพื้นฐาน 2) การใช้คำเรียกสิ่งเฉพาะเป็นคำเรียกสี 3) การขยายคำเรียกสีพื้นฐาน และ 4) การขยายคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ในสมัยปัจจุบันมี

	กลวิธีย่อยเพิ่มอีกคือ การขยายคำเรียกสีพื้นฐานด้วยหน่วยขยายที่เป็นคำเรียก สิ่งของเฉพาะโดยมีหรือไม่มีคำเชื่อมคั่นกลางหรือเป็นคำเรียกสีพื้นฐานที่ปรากฏหลัง คำเชื่อม และการใช้หน่วยขยายที่เป็นคำบอกระดับขยายเรียกสิ่งของเฉพาะ
Note	Typescript (photocopy) Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 2000
Alt author	ศุภมาส เอ่งฉ้วน Pranee Kullavanijaya, advisor Amara Prasithrathsint, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9741304676
Key word	Color terms Concept of color

ปีการศึกษา 2540 (1997)

Author	Chayada Thanavisuth
Title	Phonetic and pragmatic characteristics of infant directed speech in Thai : a longitudinal study / Chayada Thanavisuth
Date	1997
Location	CL thesis
Source	190 leaves : charts
Abstract	The speech of 6 Thsi mothers as directed to their infants (Infant Directed Speech-IDS) was investigated longitudinally at five different infants' ages: newborn, 3 months, 6 months, 9 months, and 12 months and to adults (ADS) in natural home setting. This maternal speech was examined in two aspects: 1) the phonetic characteristics, specifically, the prosodic aspects- pitch, tempo, and loudness; and 2) the pragmatic characteristics, i.e., the speech acts. In terms of the phonetic characteristics, prosodic features

were acoustically analyzed. They are fundamental frequency, frequency range, syllable duration, utterance duration, numbers of syllable per utterance, and intensity. Results of a comparison between IDS and ADS showed that IDS used higher fundamental frequency, greater frequency range, longer syllable duration, shorter utterance duration, and less numbers of syllable per utterance. Concerning the age-related changes of prosodic features, at newborn it was characterized by longer syllable duration, longer utterance duration, and less numbers of syllable per utterance. While at six months the use of higher pitch and larger pitch range was very dominating. By 12 months, most prosodic features were almost similar to those of ADS. The variations between the age groups in all aspects were statistically analyzed using the Analysis of Variance (ANOVA). It was found that every variation of the prosodic features investigated across age groups was statistically significant. In terms of pragmatic characteristics, there were 24 types of linguistic action verbs (LAVs) found. They are to inform, describe, explain, count, call, question, order, request, blame, warn, threaten, forbid, persuade, exclaim, sing, calm, comfort, praise, tease, complain, reflect in word, greet, give turn, and keep turn. These LAVs were classified into five major types of speech act verbs (SAVs): 1) assertives 2) questions 3) directives 4) expressives 5) interaction management. Expressives were found most at all ages except at 12 months. At 6 months, mothers used expressives the most. Among the expressives, to tease was found most. Assertives and directives were found most in IDS directed to the 12 months old. A higher percentage of questions was found used with the newborns and the 3 months old

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาภาษาที่แม่พูดกับลูกในภาษาไทยของแม่จำนวน 6 คน เป็นการศึกษาเชิงพัฒนาการต่อเนื่องทั้งหมด 5 ช่วงอายุของลูก คือแรกเกิด 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือนโดยเปรียบเทียบกับภาษาที่แม่พูดกับผู้ใหญ่ในสถานการณ์ธรรมชาติที่บ้าน ลักษณะสำคัญของภาษาแม่ 2 ลักษณะที่ศึกษาคือ

(1) ลักษณะทางด้านเสียง โดยเฉพาะลักษณะสัทสัมพันธ์หรือเสียงซ้อน อันได้แก่ การใช้เสียงสูง-ต่ำ ความสั้น-ยาวของหน่วยความ ความเร็วในการพูด และความดัง-ค่อยในการพูด และ (2) ลักษณะทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ อันได้แก่ วัจนกรรมเพื่อการสื่อสาร

ในแง่ของลักษณะทางเสียง ใช้การวิเคราะห์ลักษณะทางสัทสัมพันธ์ทางกลศาสตร์ อันได้แก่ ค่าความถี่มูลฐาน ค่าระยะเวลาของพยางค์ ค่าระยะเวลาของหน่วยความ จำนวนพยางค์ต่อหน่วยความ และค่าความเข้มของเสียง ผลการเปรียบเทียบภาษาที่แม่พูดกับลูกกับภาษาที่แม่พูดกับผู้ใหญ่ พบว่าภาษาที่แม่พูดกับลูกใช้ระดับเสียงที่สูงกว่า ช่วงพิสัยกว้างกว่า ใช้เวลาในการพูดในหนึ่งหน่วยสั้นกว่า ความยาวเฉลี่ยต่อหนึ่งพยางค์ยาวกว่า และจำนวนคำต่อหนึ่งหน่วยความน้อยกว่าภาษาที่แม่พูดกับผู้ใหญ่ เมื่อดูการเปลี่ยนแปลงของลักษณะสัทสัมพันธ์ตามช่วงอายุ พบลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่เด่น คือ ช่วงแรกเกิด แม่จะใช้ระยะเวลาในการพูดทั้งในพยางค์และหน่วยความมาก นอกจากนี้จำนวนคำในหน่วยความยังมากกว่าช่วงอายุอื่น ในขณะที่ช่วง 6 เดือนมีการใช้ระดับเสียงที่สูง และช่วงพิสัยที่กว้างกว่าช่วงอายุอื่น ในช่วงอายุ 12 เดือน ลักษณะทางสัทสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายกับในภาษาที่แม่พูดกับผู้ใหญ่ การวิเคราะห์การแปรที่เกิดจากตัวแปรทางอายุต่อลักษณะทางสัทสัมพันธ์โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่าการแปรของลักษณะทางสัทสัมพันธ์ทุกลักษณะตามอายุมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในแง่ของลักษณะทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ พบว่ามีกิริยาแสดงการกระทำด้วยการกล่าวถ้อย 24 ประเภท ได้แก่ บอก บรรยาย อธิบาย เรียก นับถาม สั่ง ขอร้อง ตำหนิ เตือน ขู่ ห้าม ชักชวน อุทาน ร้องเพลง ปลอม กล่อม ชมหยอกล้อ บ่น รำพึง ทักทาย ส่งผลัด และรักษาผลัด กิริยาแสดงการกระทำด้วยการกล่าวถ้อยแบ่งออกได้เป็นวัจนกรรม 5 ประเภท คือ การบอก การถาม การสั่ง การแสดงอารมณ์ความรู้สึก และการจัดการปฏิสัมพันธ์ การแสดงอารมณ์ความรู้สึกพบมากทุกช่วงอายุ ยกเว้นในช่วง 12 เดือน ในช่วง 6 เดือน แม้ใช้วัจนกรรมที่เป็นการแสดงอารมณ์และความรู้สึกโดยเฉพาะการหยอกล้อมากที่สุด ในขณะที่การบอก การสั่ง พบมากในการพูดกับลูกช่วงอายุ 12 เดือน แม้ใช้การถามมากที่สุดเมื่อลูกอยู่ในช่วงแรกเกิด และ 3 เดือน

Typescript (photocopy)

Note

Text in English

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1997

Alt author

ชญาดา ธนวิสุทธิ

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Kingkarn Thepkanjana, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746391399

การศึกษา 2539 (1996)

Author

Charatdao Intratat

Title

Grammaticalization of verbs into preposition in Thai / Charatdao Intratat

Date

1996

Location

CL thesis

Source

194 leaves : charts

Abstract

This study aims at investigating and explaining a phenomenon in Thai called grammaticalization, that is, words of the same form can occur as members of different word classes. For example, khao, thun, chaak, etc. can be used as verbs and prepositions. Therefore, the purpose of the study is to search for the words that have this characteristic, to investigate their context in order to infer both syntactic and semantic criteria to classify them into two word classes : the verb and the preposition. Lastly, the researcher wants to explain the process whereby verbs are grammaticalized into prepositions. Based on data of written Thai in articles randomly selected from journals and magazines published during 1990-1994, twenty three pairs of verbs/prepositions were found to have the characteristics mentioned above. The ones that are classified as prepositions have different characteristics from the verbs. Syntactically, the prepositions do

not occur with the negative marker mai but the verb counterparts do. The former always occur in front of a noun phrase whereas the latter do not. The prepositions cannot be separated from the noun phrase because both of them constitute a single constituent called a "prepositional phrase". This phrase can be moved to the beginning of a sentence. The verb counterparts do not have these characteristics. Semantically, the verbs indicate the state or the action of this subjects, whereas the prepositions indicate case relations between a verb and a noun phrase. Most of the verbs dealt with in this study have one lexical meaning, but the prepositions may indicate more than one case relations. Some of the verbs have connotative meanings which signify subjective attitudes or emotions. In contrast, the prepositions have only denotative meanings. The researcher uses the concept of grammaticalization to explain the mentioned phenomenon in Thai. It can be concluded that prepositions are grammaticalized from verbs of the same form because these verbs have developed through certain semantic processes : bleaching, persistence, and generalization or metaphorical extension. They also develop through syntactic processes, such as obligatorification and reanalysis. These processes are unidirectional and continual.

ศึกษาและอธิบายปรากฏการณ์อย่างหนึ่งในภาษาไทย ซึ่งเรียกว่ากระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์ กล่าวคือคำที่มีรูปเดียวกันสามารถทำหน้าที่ได้มากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น คำว่า เข้า ถึง จาก ฯลฯ อาจเป็นได้ทั้งคำกริยา และคำบุพบท ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่ามีคำอะไรบ้างที่มีลักษณะเช่นนี้ ปรัชมของคำเหล่านี้เป็นอย่างไร และสรุปเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์ ซึ่งสามารถใช้จำแนกคำเหล่านั้น ได้แน่นอนว่า เป็นคำกริยากกลุ่มหนึ่ง และคำบุพบทอีกกลุ่มหนึ่ง ท้ายที่สุด ผู้วิจัยต้องการอธิบายกระบวนการกลายเป็นคำบุพบทของคำกริยา จากข้อมูลภาษาเขียน ที่สุ่มจากวารสาร และนิตยสารที่ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ.2533-2537 ผู้วิจัยพบว่าคำที่มีลักษณะดังกล่าว มี 23 คำ ทางด้านวากยสัมพันธ์ คำบุพบทมีลักษณะต่างกับคำกริยา คือ คำบุพบทไม่ปรากฏร่วมกับคำปฏิเสธ ไม่ ในขณะที่คำกริยาสามารถ

ปรากฏได้ คำบุพบทจะปรากฏนำหน้านามวลีเสมอ แต่คำกริยาบางคำไม่ปรากฏนำหน้านามวลี คำบุพบทจะไม่สามารถแยกออกจากนามวลีที่ปรากฏร่วมด้วย เพราะเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยองค์ประกอบเดียวกันคือ บุพบทวลี ถ้าจะย้ายตำแหน่งไปอยู่ต้นประโยค ต้องย้ายไปพร้อมกับนามวลีเสมอ ในขณะที่คำกริยาไม่มีคุณสมบัติเช่นนั้นทางด้านอรรถศาสตร์ คำกริยามีความหมายบอกสภาพ หรือการกระทำของประธาน ส่วนคำบุพบทมีความหมายบ่งความสัมพันธ์เชิงการระหว่างคำกริยากับนามวลี คำกริยาส่วนใหญ่ในขอบเขตการศึกษานี้มีความหมายประจำคำเพียงความหมายเดียว แต่คำบุพบท อาจมีความหมายประจำคำบ่งความสัมพันธ์เชิงการก็ได้มากกว่าหนึ่งการก คำกริยาบางคำอาจมีความหมายแฝงแสดงทัศนคติ หรืออารมณ์ด้วยในขณะที่คำบุพบทมีแต่ความหมายตรง ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีการกลายเป็นคำไวยากรณ์ มาอธิบายปรากฏการณ์นี้ และได้ข้อสรุปว่า คำบุพบทเป็นคำที่กลายมาจากคำกริยา เนื่องจากคำกริยานั้นได้ผ่านกระบวนการทางความหมาย ได้แก่ การที่ความหมายจางลง การคงเค้าความหมายเดิม และการเกิดความหมายทั่วไป หรือการขยายขอบเขตเชิงอุปลักษณ์ และผ่านกระบวนการทางโครงสร้าง ได้แก่ การบังคับการปรากฏ และการวิเคราะห์ใหม่ กระบวนการเหล่านี้มีลักษณะเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียว และมีความต่อเนื่อง

Note	Typscript (photocopy) Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1996
Subject(s)	Thai language -- Verb Thai language -- Preposition Thai language -- Grammar Grammar, Comparative and general -- Grammaticalization
Alt author	จรัสดาว อินทรทัศน์ Amara Prasithrathsint, advisor Vichin Panupong, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9746348264

<i>Author</i>	Premin Karavi
<i>Title</i>	Khmer loanwords in the Southern Thai dialect / Premin Karavi
<i>Date</i>	1996
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	795 leaves : charts
<i>Abstract</i>	The purpose of this dissertation is to collect Khmer loanwords in the Southern Thai dialect (STD) and analyze their transforming processes into the STD, to compare the sounds and meanings between the Khmer loanwords and the related modern and ancient Khmer words, to compare the transforming processes of the Khmer loanwords in the STD to those of the Khmer loanwords in Standard Thai (ST), and finally to analyze key probabilities of when and how the Khmer loanwords entered into the STD. The results of this research show that there are 1,320 Khmer loanwords in the STD, 573 of which have their related loanwords in ST, while 394 occur only in the STD. When comparing the related sounds in the Khmer loanwords in the STD with modern Khmer words, 10 types of transforming processes form Khmer words into the STD have been found. Some of the sounds constituting words, especially the initial consonants, were weakened in most of the Khmer loanwords in the STD, while in ST, the sounds constituting words were completely borrowed. When comparing the Khmer loanwords in the STD with the modern and ancient Khmer words, it has been found that certain initial consonants, vowels, or final consonants in the Khmer loanwords are related to various sounds in related Khmer words. These sounds are more similar to those in ancient Khmer words than in the modern ones. Such sounds can therefore be used as the criteria in presuming the borrowing epochs of the Khmer loanwords in the STD ; 306 of the Khmer loanwords were borrowed from the ancient Khmer, 81 of these

were borrowed from the modern Khmer, while the borrowing dates of the remaining cannot be accurately fixed. And with regard to word meanings, most Khmer loanwords and their related ancient and modern Khmer words are semantically similar, while a minority of Khmer loanwords show five types of semantic differences. The dissertation also indicates some ways in which the Khmer loanwords entered into the STD ; it has been found that there is a tendency that the majority of them were borrowed by adopting the sounds as perceived by Southern Thai speakers, while the remaining 57 words were adopted through the Khmer graphic forms

มีวัตถุประสงค์เพื่อจะรวบรวมคำที่มีรากศัพท์เป็นคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ลักษณะการยืม เปรียบเทียบเสียงและความหมายของคำยืมเหล่านี้กับคำเขมรปัจจุบันและเขมรโบราณ เปรียบเทียบลักษณะการยืมคำเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้กับการยืมคำเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน และเพื่อสันนิษฐานสมัยและวิธีการยืมคำเขมรเข้ามาในภาษาไทยถิ่นใต้ ผลการวิจัยพบว่า มีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้จำนวน 1,320 คำ ในจำนวนนี้มีอยู่ 573 คำ ที่ตรงกับคำยืมเขมรในภาษาไทยมาตรฐาน และมีอยู่ 394 คำ ที่เป็นคำยืมเขมรที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยถิ่นใต้ เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงในคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ กับเสียงในคำเขมรปัจจุบัน พบว่า มีลักษณะเสียงสัมพันธ์ 10 แบบ ภาษาไทยถิ่นใต้ยืมคำเขมรส่วนใหญ่มาโดยมีการลดเสียงบางเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงพยัญชนะต้น แต่ภาษาไทยมาตรฐานยืมคำเขมรส่วนใหญ่มาทั้งคำ และเมื่อเปรียบเทียบเสียงของคำยืมกับคำเขมรปัจจุบันและคำเขมรโบราณพบว่า เสียงพยัญชนะต้น เสียงสระ และเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืม อาจสัมพันธ์กับเสียงในภาษาเขมรได้หลายเสียง ซึ่งปรากฏว่าเสียงเหล่านี้คล้ายคลึงกับเสียงในคำสัมพันธ์ในภาษาเขมรโบราณมากกว่าในคำสัมพันธ์ในภาษาเขมรปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้จึงอาจนำเสียงบางเสียงในคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ มาเป็นเกณฑ์ในการสันนิษฐานสมัยของการยืมคำเขมรบางคำได้ โดยพบว่ามีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่า ได้ยืมเข้ามาตั้งแต่สมัยโบราณ 306 คำ มีคำยืมเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้ที่สันนิษฐานว่า ได้ยืมเข้ามาจากภาษาเขมรปัจจุบัน 81 คำ ส่วนคำยืมเขมรที่เหลือซึ่งเป็นคำส่วนใหญ่ นั้น ไม่อาจใช้เกณฑ์ทางเสียงมาสันนิษฐานสมัยการยืมได้ ส่วนใน

ด้านความหมาย พบว่าทั้งคำยืม คำเขมรโบราณ และคำเขมรปัจจุบัน ส่วนใหญ่มีความหมายเหมือนกัน มีเพียงส่วนน้อยที่แสดงให้เห็นความต่างทางความหมาย ซึ่งแตกต่างกันอยู่ 5 แบบ เมื่อพิจารณาแนวโน้มของวิธีการยืมปรากฏว่า คำยืมเหล่านี้ส่วนใหญ่มีแนวโน้มว่าได้อืมเข้ามาโดยรับเสียงพูดที่ได้ยิน ส่วนที่เหลืออีก 57 คำ มีแนวโน้มว่าได้รับเข้ามาทางตัวเขียน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s)

Thai language -- Foreign words and phrases

Khmer language

Alt author

เปรมินทร์ คาระวี

Theraphan Luangthongkum, advisor

Karnchana Nacaskul, advisor

Pranee Kullavanijaya, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745846694

Author

Sittichai Sah-iam

Title

Spatial description and spatial deixis in Mpi / Sittichai Sah-iam

Date

1996

Location

CL thesis

Source

240 leaves : ill, charts

Abstract

Investigates the usage of Mpi deictic motion verbs in different speech events, both unmarked and marked, as well as spatial deixis system in Mpi. Spatial description in Mpi is also studied so as to find its relationship with spatial deixis in this language. There are three systems in spatial description in Mpi, i.e., relative, absolute and intrinsic. In the absolute one,

height is anchored as an essential element. There two types of spatial deictics in Mpi, namely demonstratives and deictic motion verbs. All of them are free morphemes. Four types of demonstratives, i.e., demonstrative adjectives, demonstrative pronouns, demonstrative adverbs and demonstrative adverbs of manner, indicate the proximity and distance of the speaker and/or addressee. In addition, the four types can also indicate the position near the speaker or near the addressee and the demonstrative adverbs can also indicate the area or position only of the speaker. Eleven deictic motion verbs studied, for example, go-come and take-bring, not only indicate the directions of movement, but also cardinal directions (only East and West) and height. These verbs can function as main and subsidiary verbs and can be used in both unmarked and marked situations. In general, it seems that the ones indicating West/low level appear more frequently in marked ones. However, it is argued that in Mpi culture, East and high level are more culturally significant than west and low level

ศึกษาการใช้คำกริยาเคลื่อนที่แสดงการบ่งชี้ของคนอิมปีในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการใช้คำกริยาดังกล่าวที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับความหมายประจำคำ รวมถึงศึกษาระบบการบ่งชี้สถานที่ในภาษาอิมปีทั้งระบบ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาระบบการพรรณนาสถานที่ในภาษาอิมปีด้วย ทั้งนี้เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างระบบการพรรณนาสถานที่ และระบบการบ่งชี้สถานที่ในภาษานี้ จากการวิจัยพบว่าภาษาอิมปีมีการพรรณนาสถานที่ด้วยระบบสัมพันธ์ ระบบแน่นอนและระบบเนื้อใน ซึ่งในระบบแน่นอนนั้นมีการยึดสภาพภูมิประเทศ คือ ระดับพื้นที่สูง-ต่ำ และพบว่าในระบบการบ่งชี้สถานที่ในภาษาอิมปีมีรูปแบบบ่งชี้สถานที่ 2 ประเภท คือ รูปแบบบ่งชี้สถานที่ประเภทหมวดคำคำชี้เฉพาะประเภทต่าง ๆ และหมวดคำคำกริยาเคลื่อนที่แสดงการบ่งชี้ รูปแบบบ่งชี้สถานที่ทั้งสองประเภทดังกล่าวเป็นหน่วยคำอิสระ หมวดคำคำชี้เฉพาะสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะ คำสรรพนามชี้เฉพาะ คำกริยวิเศษณ์ชี้เฉพาะ และคำกริยวิเศษณ์ชี้เฉพาะบ่งชี้อาการ คำชี้เฉพาะทั้ง 4 ประเภทดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการบ่งชี้ระยะใกล้-ไกล โดยยึดตำแหน่งของผู้พูดและผู้ฟังเป็นจุดอ้างอิง นอกจากนี้ ทั้ง 4 ประเภทยังสามารถบ่งชี้ตำแหน่งใกล้เฉพาะผู้พูด

หรือเฉพาะผู้ฟัง และคำกริยาวิเศษณ์ชี้เฉพาะสามารถบ่งชี้บริเวณ หรือจุดของสถานที่ที่ผู้พูดอยู่ได้อีกด้วย คำกริยาเคลื่อนที่แสดงการบ่งชี้ในภาษาอิมปีที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ได้แก่ “ไป-มา” และ “เอาไป-เอามา” นั้น มีทั้งหมด 11 คำ ซึ่งบ่งชี้ทิศทางของการเคลื่อนที่เข้าหา-ออกจากตำแหน่งของผู้พูดและ/หรือผู้ฟังและบ่งชี้ทิศ (เฉพาะทิศตะวันออกและทิศตะวันตก) และระดับพื้นที่สูงหรือต่ำด้วยคำกริยาดังกล่าวสามารถทำหน้าที่เป็นคำกริยาหลักและคำกริยารอง และสามารถใช้ได้ทั้งในสถานการณ์ที่มีการใช้สอดคล้อง และไม่สอดคล้องกับความหมายประจำคำ โดยทั่วไปพบว่า ในสถานการณ์ที่มีการใช้ไม่สอดคล้องกับความหมายประจำคำนั้น คนอิมปีมักจะเลือกใช้คำกริยาดังกล่าวซึ่งบ่งชี้ทิศตะวันตกและระดับพื้นที่ต่ำมาใช้มากกว่า อย่างไรก็ตามพบว่า ในวัฒนธรรมของคนอิมปีทิศตะวันออกและระดับพื้นที่สูงมีนัยสำคัญทางวัฒนธรรมมากกว่าทิศตะวันตกและระดับพื้นที่ต่ำ

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s)

Mpi language -- Thailand -- Phrae

Mpi language -- Deixis

Alt author

สิทธิชัย สาเยี่ยม

Krisadawan Hongladarom, advisor

Kingkarn Thepkanjana, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746364154

Author

Nantariya Lamciaktet

Title

Function words developed from body-part and plant-part nouns in Lanna Thai / Nantariya Lamciaktet

Date

1996

Location

CL thesis

Source

209 leaves : ill

Abstract

To collect and classify the function words in palm-leaf documents that developed from body-part and plant-part nouns in Lanna Thai. The factors and processes that motivate body-part and plant-part nouns to develop into classifiers, relative markers, pronouns and prepositions are also studied. Body-part and plant-part nouns develop into 4 types of function words: classifiers, relative markers, pronouns and prepositions. As for the body-part nouns, 10 develop into classifiers, 3 into relative markers, 4 into pronouns and 3 into prepositions. As for the plant-part nouns, 17 develop into classifiers, 2 into relative markers. It is found that body-part and plant-part nouns develop into classifiers more than into other function words. The factors motivated these nouns to develop into function words were inherent semantic features in connection to quantity, single number, whole-part and space. The quantifying factor motivated the body-part and plant-part nouns to develop into classifiers. The single number factor motivated the body-part and plant-part nouns to develop into relative markers. The whole-part factor motivated the body-part nouns to develop into pronouns. The spatial factor motivated the body-part nouns to develop into prepositions. Syntactic and metaphorical factors also motivated the particular body-part and plant-part nouns to develop into function words. There are 4 processes: decategorialization, generalization, specialization and metaphor. Decategorialization and generalization are found in action with the grammaticalization of body-part and plant-part nouns into classifiers, relative markers, pronouns and prepositions. Specialization is found in action with the grammaticalization of body-part nouns into classifiers. Metaphor is the first process of the grammaticalization of body-part nouns into preposition การศึกษาครั้งนี้เป็นการรวบรวมและแยกประเภทคำไวยากรณ์ที่กลายมาจากคำนามเรียกอวัยวะและส่วนของพืชในภาษาไทยล้านนาตามที่ปรากฏในคัมภีร์ใบลานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพุทธศาสนา กฎหมายและตำนาน พร้อมทั้งหาปัจจัยและ

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 25 กระบวนการที่ทำให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำลักษณะนาม คำเชื่อมอนุพากย์ คำสรรพนาม และคำบุพบท ผลการศึกษาค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีช 28 คำกลายเป็นคำไวยากรณ์ 4 ประเภทคือ คำลักษณะนาม คำเชื่อมอนุพากย์ คำสรรพนาม และคำบุพบท ค่านามเรียกขานวืวะกลายเป็นคำลักษณะนาม 10 คำ เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ 3 คำ เป็นคำสรรพนาม 4 คำ และเป็นคำบุพบท 3 คำ และคำเรียกส่วนของพีชกลายเป็นคำลักษณะนาม 17 คำ เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ 2 คำ ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำลักษณะนามมากกว่าคำไวยากรณ์ประเภทอื่น ปัจจัยที่ทำให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำไวยากรณ์ได้แก่ปัจจัยทางความหมายซึ่งได้แก่ ความหมายแสดงปริมาณซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำลักษณะนาม ความหมายบ่งจำนวนเจาะจงซึ่งเป็นปัจจัยทำให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำเชื่อมอนุพากย์ ความหมายบอกทั้งสิ่งซึ่งเป็นปัจจัยทำให้ค่านามเรียกขานวืวะกลายเป็นคำสรรพนาม และความหมายบอกบริเวณซึ่งเป็นปัจจัยทำให้ค่านามเรียกขานวืวะกลายเป็นคำบุพบท นอกจากนี้ปัจจัยทางวากยสัมพันธ์และปัจจัยอุปลักษณะก็มีส่วนช่วยให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำไวยากรณ์ด้วย ส่วนกระบวนการที่ทำให้ค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชกลายเป็นคำไวยากรณ์ได้แก่กระบวนการสูญเสียคุณสมบัติของหมวด กระบวนการทำให้มีความหมายทั่วไป กระบวนการเจาะจงเลือก และกระบวนการอุปลักษณะ กระบวนการสูญเสียคุณสมบัติของหมวดและกระบวนการทำให้มีความหมายทั่วไปเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในการกลายจากค่านามเรียกขานวืวะและส่วนของพีชเป็นคำลักษณะนาม คำเชื่อมอนุพากย์ คำสรรพนามและคำบุพบท ส่วนกระบวนการเจาะจงเลือกเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในการกลายจากค่านามเรียกขานวืวะเป็นคำลักษณะนาม กระบวนการอุปลักษณะเป็นกระบวนการเริ่มต้นที่เกิดขึ้นในการกลายจากค่านามเรียกขานวืวะเป็นคำบุพบท Note Typescript (photocopy) Subject(s) Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1996 Grammar, Comparative and general -- Grammaticalization Thai language -- Grammaticalization Thai language -- Sunantics Northern Thai language	
	26 วิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิต Alt author นันทริยา ล้าเจียกเทศ Pranee Kullavanijaya, advisor Udom Roongruangsri, advisor Chulalongkorn University. Linguistics ISBN 9746359908 ปีการศึกษา 2538 (1995) Author Daranee Krisnapan Title A connected speech approach to tonal study : a case study of Phetchaburi Thai / Daranee Krisnapan Date 1995 Location CL thesis Source 214 leaves : charts Abstract This research aims at demonstrating that a study of tonal variations in Thai dialects from connected speech yields better results than a study from isolated words. In addition, it aims at proposing a set methodology for investigating tones in connected speech. The study location is Tambon Rai Sa Thon, Ban Lat district, Phetchaburi province with one person as the informant. The data analysed consist of two types-connected speech and isolated words. The former was recorded during conversation between the informant and the researcher together with a few villagers. The latter was based on a list of words selected from the recorded connected speech according to a set of criteria. The words were elicited by the question-answer method as used in previous studies. The data were analyzed instrumentally using the DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 and processed by computer using Excel Version 5. The results show that tones	

in connected speech manifest many more variants than those in isolated words. The variants obtained from connected should represent the pronunciation of the dialect under study better than those obtained just form isolated words. The methology suggested for studying tones in connected speech consists of the following steps. Firstly, the tone system of each dialect should be analyzed auditorily using the tone checklist and instrumentally using the tone-set wordlist. Secondly, connected should be recorded from normal conversation. Thirdly, the recorded connected speech should be analyzed auditorily to select words and syllables that are suitable for instrumental analysis. Fourthly, results should be shown as 2 types of line graph-those containing all of the tones in the same graph and those containing all of the variants of each tone in the same graph

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์หลักที่จะแสดงให้เห็นว่า การศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่น จากคำพูดต่อเนื่อง ได้ผลดีกว่าการศึกษาจากคำเดี่ยว และต้องการที่จะเสนอแนวทางการศึกษาวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่องด้วย งานวิจัยนี้เลือกศึกษาภาษาที่ตำบลไร่สะท้อน อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ผู้บอกภาษา 1 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท คือ ข้อมูลที่เป็นคำพูดต่อเนื่องซึ่งเก็บจากการสนทนา ของผู้บอกภาษากับผู้วิจัย และชาวบ้านอื่นอีก 2-3 คน และข้อมูลที่เป็นคำเดี่ยว ซึ่งเก็บข้อมูลมาโดย ใช้คำที่เลือกมาจากคำพูดต่อเนื่องตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเก็บข้อมูลใช้วิธีการถาม-ตอบ เช่นเดียวกับงานที่ผ่านมา ในการวิเคราะห์รูปของวรรณยุกต์ ผู้วิจัยใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 และใช้โปรแกรม Excel Version 5 ช่วยในการแปลงผลให้เป็นกราฟเส้น ผลการวิจัยพบว่าวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องมีรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าในคำเดี่ยวมาก และรูปแปรที่ได้จากคำพูดต่อเนื่องเหล่านั้น น่าจะครอบคลุมสำเนียงภาษาถิ่นที่ศึกษาได้ดีกว่า รูปแปรที่ได้จาก คำเดี่ยวเพียงอย่างเดียว แนวการศึกษาวรรณยุกต์จากคำพูดต่อเนื่อง ที่ผู้วิจัยเสนอคือ ขั้นแรกต้องศึกษาระบบของวรรณยุกต์ของภาษาถิ่นนั้นก่อน ด้วยการฟัง โดยใช้รายการคำทดสอบวรรณยุกต์ และด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียง โดยใช้คำพูดเทียบเสียง ขั้นที่สอง เก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่องจากการสนทนาปกติ ขั้นที่สาม นำบทสนทนานั้นมาวิเคราะห์ด้วยการฟังเพื่อเลือกคำและพยางค์ที่เหมาะสม

เพื่อที่จะนำไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องวิเคราะห์เสียงต่อไป ขั้นที่สี่ เป็นขั้นตอนการเสนอผล ซึ่งควรใช้แผนภูมิกราฟเส้น 2 ประเภท ได้แก่ กราฟแสดงทวนวรรณยุกต์ ในแต่ละบริบท และกราฟแสดงวรรณยุกต์เดียวกันในทุกบริบท

Note Typescript (photocopy)

Thesis (Ph.D.)--chulalongkorn University, 1995

Subject(s) Thai language -- Dialects

Thai language -- Tone

Alt author ดารณี กฤษณะพันธุ์

Kalaya Tingsabadh, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746324306

Author Chatchawadee Saralamba

Title A conceptual study of KHAW3 / Chatchawadee Saralamba

Date 1995

Location CL thesis

Source 221 leaves

Abstract

Studies to investigate the conceptual meaning of /khaw3/ as a polysemous word and its various contextual meanings within the cognitive semantics approach. It is found that /khaw3/ can occur in various syntactic positions : the position of the main verb and other positions. The different syntactic contexts in which /khaw3/. occur give rise to different meanings of /khaw3/. Such kind of meaning is called the "Contextual meaning". According to the cognitive semantic approach, there is one meaning which underlies and relates all contextual meanings of a polysemous word. Such underlying meaning is named the "Coceptual meaning". The contextual meanings of /khaw3/ are derived from the various syntactic environments of /khaw3/. The contextual meanings of /khaw3/ are further analyzed in order to recover the underlying conceptual meaning. It is found that /khaw3/ consists of 11 meanings. The conceptual meaning of /khaw3/ is obvious in some contextual meanings. In the other contextual meanings, a metaphorical interpretation is required in order to recover the conceptual meaning

เพื่อศึกษามโนทัศน์ของคำว่า เข้า ในฐานะที่เป็นคำหลายความหมาย และศึกษาความหมายที่หลากหลายของคำนี้ภายใต้มโนทัศน์เดียวกัน โดยเป็นการศึกษาความหมายตามแนวทฤษฎีประชากรศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่า เข้า สามารถปรากฏได้ในตำแหน่งต่างๆ กัน เช่น ในตำแหน่งกริยาหลัก และตำแหน่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่กริยาหลัก การที่ เข้า ปรากฏได้ในบริบททางวากยสัมพันธ์ต่างกัน ทำให้ เข้า มีความหมายที่ต่างกัน ซึ่งเรียกว่า ความหมายตามบริบท แต่จะมีความหมายหนึ่ง ที่ความหมายมีร่วมกันทุกความหมาย เป็นความหมายที่แสดงมโนทัศน์เดียวกัน เรียกว่า ความหมายมโนทัศน์ ผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์ความหมายตามบริบทของ เข้า โดยวิเคราะห์จากตำแหน่งและบริบทที่ เข้า ปรากฏ และวิเคราะห์ว่าความหมายมโนทัศน์ของ เข้า ปรากฏอยู่ในความหมายตามบริบทเหล่านั้นอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า เข้า มีความหมายได้หลากหลายต่างกันไปตามบริบท ซึ่งมีทั้งหมด 11 ความหมาย แต่จะสามารถมองเห็นความหมายมโนทัศน์ของ เข้า ได้ จากการตีความในเชิงอุปมา

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1995

Subject(s)

Thai language -- Semantics

Alt author

ชัชวดี ศรลัมพ์

Kingkarn Thepkanjana

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746322702

ปีการศึกษา 2535 (1992)

Author

Yajai Chuwicha

Title

Clausehood in serial veab constructions in Thai / Yajai Chuwicha

Date

1992

Location

CL thesis

Source

179 leaves

Abstract

This study aims at investigating the syntactic and semantic properties of serial verb constructions (SVC) in thai and determining the clausehood of the constructions. It is found that SVC's can be classified into two groups : the basic SVC, consisting of only two verbs, and the complex SVC, consisting of more than two verbs. It is also found that there are some co-occurring restrictions between verbs in the basic SVC. This basic SVC can co-occur with another verb or another SVC to form a complex SVC. The basic SVC's are classified into 14 patterns according to the semantic properties and the position of the verb in the construction. Four syntatic and semantic properties are found to indicate the compactness within the SVC's. They are sharing the same subject, having the same time reference, having the same aspect and not allowing the negative word to occur in between. The SVC's that have all the four porperties are considered to have the highest degree of compactness or unity. Such kinds of SVC's are considered to be mono-clausal. It is found that there are 10 mono-clausal

SVC patterns. The SVC's that have only some of the four properties are considered to have lesser degrees of compactness. It follows that they do not have unity and are not mono-clausal. The semantic properties of SVC' are analyzed in terms of the kinds of event expressed by each verb in the SVC's and the temporal relations between the events in the SVC's. It is found that there are systematic relationships between the clausal structure and the semantic properties of SVC's. The trmporal relations proposed in the mono-clausal SVC's are different from those proposed in the non-mono clausal SVC's

งานวิจัยชิ้นนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์ ของหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย และวิเคราะห์ความเป็นประโยคของหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงจำแนกได้เป็น 2 ชนิด คือ (1) หน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐานซึ่งประกอบด้วยกริยาเพียง 2 คำ กริยาที่ปรากฏในหน่วยสร้างนี้มีข้อจำกัดในการเกิดร่วมกัน และ (2) หน่วยสร้างกริยาเรียงซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วยกริยาดังแต่ 2 คำขึ้นไป หน่วยสร้างกริยาเรียงซับซ้อนนี้อาจอยู่ในรูปของ (ก) หน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐาน เกิดร่วมกับคำกริยาอีกคำหนึ่ง หรือ (ข) หน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐานเกิดร่วมกับหน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐานอื่น ๆ หน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐานสามารถแบ่งเป็นกระสวนต่าง ๆ ได้ 14 กระสวนย่อย ตามคุณสมบัติทางความหมายของคำกริยาและข้อจำกัดในแง่ตำแหน่งคำกริยาที่ปรากฏในหน่วยสร้าง

ผู้วิจัยได้เสนอคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ 4 ประการ เพื่อแสดงความตึงแน่นระหว่างกริยาในหน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐาน ได้แก่ การมีประธานร่วมกัน การอ้างถึงเวลาเดียวกัน การมีกรรมลักษณะเดียวกัน และการไม่อนุญาตให้คำปฏิเสธปรากฏระหว่างคำกริยาทั้งสอง หน่วยสร้างกริยาเรียงใดมีคุณสมบัติครบทั้ง 4 ประการ หน่วยสร้างนั้นจะมีความตึงแน่นระหว่างกริยาในระดับสูงสุด ซึ่งเรียกว่าหน่วยสร้างนั้นมีเอกภาพ หน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีเอกภาพ จะมีโครงสร้างเป็นเอกประโยคซึ่งผู้วิจัยพบว่ามี 10 กระสวน ส่วนคำกริยาเรียงที่มีคุณสมบัติไม่ครบ 4 ประการจะมีความตึงแน่นลดน้อยลงมา หมายความว่าไม่มีเอกภาพ จะมีโครงสร้างไม่ใช่เอกประโยค ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามี 4 กระสวน

คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ หมายถึง เหตุการณ์และเวลาในการเกิดเหตุการณ์ที่แสดงด้วยหน่วยสร้างกริยาเรียง ผู้วิจัยพบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐานแสดงความสัมพันธ์ในแง่เวลาในการเกิดเหตุการณ์ 5 ประเภท ได้แก่ (1) เหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกันแบบซ้อนทับกันสนิท (2) มีความกำกวมระหว่างการเกิดพร้อมกันแบบซ้อนทับกันสนิทหรือเหลื่อมเวลากัน (3) การเกิดเรียงต่อกันโดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาของการเกิดเหตุการณ์ที่สอง (4) การเรียงต่อกันโดยมีข้อจำกัดในเรื่องเวลาของการเกิดเหตุการณ์ที่สอง และ (5) การไม่เกิดขึ้นของเหตุการณ์ที่สอง แต่ถ้าจะเกิดจะเกิดหลังเหตุการณ์แรก นอกจากนี้ยังพบว่าความเป็นประโยคของหน่วยสร้างกริยาเรียงและคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของหน่วยสร้างกริยาเรียงสัมพันธ์กันอย่างมีระบบ หน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีโครงสร้างประโยคต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่เสนอโดยหน่วยสร้างกริยาเรียงนั้น ๆ จะต่างกันด้วย

Note Typescript (photocopy)
Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s) Serial verb
Clausehood
Construction

Alt author ยาใจ ชูวิชา
Kingkarn Thepkanjana, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745829293

Author Boonruang Chunsuvimol

Title Relationship between the social variation of (r) in Thai and (r) in English in the speech of Bangkok Thai speakers / Boonruang Chunsuvimol

Date 1992

Location CL thesis

Source

283 leaves

Abstract

The purpose of this study is to analyze the social variation of (r) in Thai and (r) in English in the speech of Bangkok Thai speakers who work in first-class hotels in Bangkok. The study also aims to investigate the relationship between the variation of (r) in Thai and that in English. Three social variables were selected for this study: sex, job level, and English language background. It is found that (r) in each language has four main variants, i.e. the tap (l), the approximant (l), the lateral (l) and r-lessness (0). The first three variants occur only in clusters. Among the four variants, (l) and (j) are prestigious variants of (r) in Thai and (r) in English, respectively. (1) and (0) are stigmatized variants in both languages in the prevocalic position and in clusters, respectively. The subjects are 58 Bangkok Thai speakers purposely sampled from three first-class hotels in Bangkok. They were tape-recorded in a single interview with the researcher in Thai and with an English native speaker in English. The findings reveal that in Thai, (1) and (0) occur extensively in the prevocalic position and in clusters, respectively, and can be regarded as the norm of (r) in Thai today. In English, (j) occurs most frequently in both positions of occurrence, followed by (1) in the prevocalic position and (0) in clusters. The variant (l) is the least frequently used variant in both languages. The findings also reveal that there is a significant relation ($p < 0.01$) between each social variable and (r) in Thai and (r) in English. That is, female speakers are likely to use more prestigious variants than male. Speakers of a higher job level are likely to use more prestigious variants than those of a lower job level. Speakers with more English language background are likely to use more prestigious variants than those with less English language background. However, when one social variable is under study with the other two controlled, some striking facts are revealed although most of the trends remain the same. With regard to the relationship between variation of (r) in Thai and (r) in

English, a statistical analysis of the rank correlation shows that there are significant correlations ($p < 0.01$) between the use of each variant of (r) in both languages of all subjects. The analysis shows that only some variants of (r) in English and in Thai of the social or social sub-groups of subjects are significantly correlated.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์การแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษ ตามตัวแปรทางสังคม ของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่ง นอกจากนี้ การวิจัยยังมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรทางสังคมดังกล่าว ตัวแปรทางสังคมที่เลือกศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับตำแหน่งงาน และภูมิหลังทางภาษาอังกฤษ รูปแปรที่สำคัญของ (r) ในแต่ละภาษา ได้แก่ เสียงลิ้นกระทบ [r] เสียงเปิด [ɹ] เสียงข้างลิ้น [ɻ] และไม่ออกเสียง [ɹ̥] รูปแปรสามรูปแรกเกิดขึ้นในตำแหน่งเดียวหน้าสระและตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำ ส่วน [ɹ̥] เกิดขึ้นในตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำเท่านั้น [r] และ [ɹ̥] เป็นรูปแปรที่เป็นที่ยอมรับกันว่ามีศักดิ์ศรีในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ส่วน [ɻ] และ [ɹ̥] เป็นรูปแปรที่ไม่ได้มาตรฐานในตำแหน่งเดียวหน้าสระ และพยัญชนะควบกล้ำ ตามลำดับทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยได้จากการสัมภาษณ์และบันทึกเสียงกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นพนักงานโรงแรมชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ 58 คน จากโรงแรม 3 แห่ง ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้วยภาษาไทย และผู้ช่วยวิจัยซึ่งเป็นฝรั่งชาวตะวันตกซึ่งพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์การแปรแสดงให้เห็นว่า ในภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างใช้ [r] [ɹ̥] ในตำแหน่งเดียวและตำแหน่งพยัญชนะควบกล้ำมากที่สุด ส่วนในภาษาอังกฤษ [ɹ̥] เป็นรูปแปรที่เกิดมากที่สุดในตำแหน่งทั้งสอง ตามด้วย [r] และ [ɹ̥] ในตำแหน่งเดียวหน้าสระ และพยัญชนะควบกล้ำ ตามลำดับ ส่วน [r] เป็นรูปแปรที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดในภาษาทั้งสอง นอกจากนั้นผลการใช้สถิติไคสแควร์ยังพิสูจน์ว่า ตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาทั้งสามตัวแปรมีความสัมพันธ์กับการแปรของ (r) ในภาษาไทย และ (r) ในภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย ผู้ที่อยู่ใน

ทำนองเสนอแนะและเปรียบเทียบความแตกต่างของกลอนกลบทในสมัยต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า มีกลไกหลัก 6 ประการในการสร้างกลได้แก่ 1. ชนิดหรือเงื่อนไขของกล 2. แบบหรือวิธีการในการสร้างกล 3. ลักษณะของกล 4. ตำแหน่งที่เกิดของกล 5. จำนวนของหน่วยต้นแบบ และ 6. จำนวนของหน่วยผลลัพธ์

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของกลกับชื่อของกลอนกลบทพบว่ามีความสัมพันธ์เป็น 3 แบบ คือ ความสัมพันธ์แบบตรง แบบอธิบาย และแบบสอดคล้อง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกับเนื้อหาของกลอนกลบทพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบที่ธรรมดามากกว่าเนื้อหาที่ใช้สื่อความ และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบที่ซับซ้อนกว่ากับเนื้อหาที่ใช้สื่ออารมณ์

ส่วนการวิเคราะห์จังหวะในการอ่านกลอนกลบทนั้นพบว่ามีลักษณะการอ่านที่เหมือนกับกรอ่านทำนองเสนาะของกลอนสุภาพทั่วไป

กลอนกลบทใน 3 สมัยต่างกันในเรื่องจำนวนของชนิดและรูปแบบของกลบท ส่วนสาเหตุของการลดจำนวนลงของกลอนกลบทตามสมัยเกิดจากความซับซ้อนและข้อบังคับที่เฉพาะเจาะจง

<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
	Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1992

<i>Subject(s)</i>	Device-transformed verses
	Thai verses
	Intonation
	Rhythm

Alt author Linguistic analysis
 จารุวรรณ พุ่มพฤกษ์
 Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
 Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745828092

Author Pojanee Siriaksorsat

Title The origin and development of disyllabic words beginning with Kra and Ka-
In Thai / Pojanee Siriaksorsat

Date 1992

<i>Location</i>	CL thesis
-----------------	-----------

Source 253 leaves

Abstract The purpose of this research is to study the origin and development of disyllabic words beginning with kra-and ka-in Thai. The research results reveal that there are three main sources of kra- and ka- words: 1. borrowing from Khmer, Pali-Sanskrit, Malay, and other languages; 2. Coining new words by changing the initial consonants of the first syllable to kr- and k-, or adding kra- and ka- to monosyllabic words to form two types of disyllabic words, i.e. complex words and pseudo-complex words; 3. reduplicating some parts of disyllabic words beginning with kra- and ka- With regard to the development of kra- and ka- words, the findings show that: 1. words beginning with [kʰ], [k], [kʰ] in the Sukhothai and Ayudhya periods have changed to [kʰ], [k] in the present time; 2. words written [kʰ] or [kʰ] and words with the first syllable written in other forms such as [kʰ], [kʰ] have Changed to [kʰ], [kʰ]; 3. [kʰ], [kʰ]; has existed since the Sukhothai Period; 4. the number of disyllabic words beginning with kra- and ka- in the Sukhothai and Ayudhya Periods is small; most of them are formed in the Ratanakosin of Bangkok from the reign of King Rama IV to the present time

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเรื่องที่มาและวิวัฒนาการของคำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วย กระ- และ กะ- ในภาษาไทย

ผลการวิจัยพบว่าคำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วย กระ- และ กะ- ในภาษาไทยมีที่มาจาก 3 สาเหตุ คือ 1. เกิดจากการยืมคำภาษาต่าง ๆ เข้ามา ซึ่งประกอบด้วย ภาษาเขมร ภาษาบาลี-สันสกฤต ภาษามลายูและภาษาอื่น ๆ 2. เกิดจากการสร้างคำขึ้นใหม่ในภาษาไทยเอง วิธีที่ใช้ในการสร้างคำขึ้นใหม่ มี 3 วิธีคือ วิธีเปลี่ยนเสียงพยางค์หน้าของคำที่มีเสียงต่าง ๆ ให้เป็น /kra-, ka-/ ทำให้เกิดการเปลี่ยนเสียงวิธีเดิม กระ- กะ- ลงไปหน้าคำพยางค์เดียว ทำให้เกิดเป็นคำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วย

ด้วย กระ- กะ- จัดเป็นคำสนาน ซึ่งจำแนกเป็น 2 ชนิด คือ คำสนานแท้และคำสนานเทียม และวิธีซ้ำคำ โดยซ้ำคำบางส่วนซึ่งทำให้คำสองพยางค์ที่ขึ้นต้นด้วย กระ- กะ- เกิดเป็นคำใหม่ที่มีหลายพยางค์

การศึกษาวิวัฒนาการของคำ < กระ-, กะ-> พบว่า 1. คำที่เคยมีรูปเขียนเป็น < กร-, ก-, กั-> ในสมัยสุโขทัยและอยุธยาได้เปลี่ยนมาเป็นรูป < กระ-, กะ-> ในสมัยปัจจุบัน 2. คำที่เคยเขียนเป็นรูป < กะ-> < กระ-> แต่เพียงรูปใดรูปหนึ่ง และคำที่มีพยางค์หน้าเป็นรูปอื่น เช่น < ตระ-> < ประ-> ได้เปลี่ยนแปลงมาใช้แปรกันเป็นรูป < กะ* กระ-> 3. การใช้คำ < กะ* กระ-> นั้น เริ่มพบตั้งแต่สมัยสุโขทัย 4. คำ < กระ-, กะ-> ที่พบในสมัยสุโขทัยและอยุธยามีเป็นจำนวนน้อย ที่มีอยู่เป็นจำนวนมากนั้น เป็นคำที่พบในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลาง (สมัยรัชกาลที่ 4) และปัจจุบัน

<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
-------------	------------------------

Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1992

<i>Subject(s)</i>	Disyllabic word
-------------------	-----------------

Morpheme

Etymology

Thai

Historical linguistics

Alt author พจณี ศิริอักษรสาสน์

Theraphan Luangthongkum, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745824007

Author Puttachart Dhananjayananda

Title The emergence of length distinction of mid and low vowels in Thai /

Puttachart Dhananjayananda

Date 1992

Location

CL thesis

Source

180 leaves

Abstract

The study is meant to find out the time when length distinction of mid vowels e o and low vowels ... emerge in Thai as well as the factors for such emergence. It is found that the length distinction of vowel o emerged in the beginning of the Ratanakosin period, and the length distinction of vowels... and ... emerged in the Middle of the Ratanakosin period. As for the factors of the length distinction emergence, it is found that borrowing, especially from Pali and Sanskrit, was the important factor for the emergence of length distinction of e and o. As for the low vowels, new formations were the factor

การวิจัยนี้มุ่งหมายเพื่อสันนิษฐานช่วงเวลาที่มีความต่างด้านความสั้นยาวของสระกลาง e และสระต่ำ ปรากฏในภาษาไทย และเพื่อค้นหาปัจจัยที่ทำให้เกิดความต่างของสระสั้นยาวกลุ่มนี้โดยใช้วิธีศึกษาเชิงประวัติและเชิงเปรียบเทียบ ผลการวิจัยพบว่า ความต่างด้านความสั้นยาวของสระ e ε o ปรากฏในภาษาไทยในระยะเวลาที่ต่างกัน คือ ความต่างด้านความสั้นยาวของสระ o ปรากฏอย่างชัดเจนในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ส่วนความต่างด้านความสั้นยาวของสระ e ε และ o ปรากฏอย่างชัดเจนในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลาง สำหรับปัจจัยที่ทำให้เกิดความต่างของสระสั้นยาวกลุ่มนี้พบว่า การยืมคำจากภาษาบาลีสันสกฤตน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มองเห็นความต่างของสระสั้นยาวกลุ่มกลาง e และ o และปัจจัยสำคัญที่น่าน่าจะทำให้มองเห็นความต่างของสระสั้นยาวกลุ่มต่ำ ε และ o คือ การสร้างคำใหม่ในภาษาไทยโดยการเทียบแบบกับคำยืมภาษาเขมร

<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
-------------	------------------------

Typescript (photocopy)
Thesis (Ph.D.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s)

Vowel length

Vowel

Diachronic study

Thai

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา 2544 (2001)

<i>Author</i>	Bureerat RodYing
<i>Title</i>	Opening Telephone Conversation In Thai / Bureerat RodYing
<i>Date</i>	2001
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	216 leaves
<i>Abstract</i>	The aims of this study are to study and analyze the role of intimacy on choices of sequences and strategies in opening telephone conversations in Thai. The data consist of 300 telephone openings collected during April and May 2000. Recordings were obtained from 30 Thai speakers who speak Central Thai and live in Bangkok and the area around Bangkok. It is found that opening telephone conversations by Thai speakers can be described in four sequences: summons-answer, identification-recognition, greetings, and small talk. The small talk sequence is found to be a characteristic of Thai culture. Strategies in the summons-answer sequence consist of the use of answer terms, the use of final particles, and self-identification. Strategies in the identification-recognition sequence include requesting, calling the answerer by using an address term, giving self-identification, asking questions about the answerer, using answer terms, and joking. Strategies in the greeting sequence are divided into two types: simple and complex strategies. Simple strategies comprise using greeting terms, using final particle, and exclaiming. Complex strategies include uses of greeting terms and address terms, of exclamation words and greeting terms, of greeting terms followed by topics. Strategies in the small talk sequence consist of

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต

asking questions or paying notice to the state, work or activity of the answerer, asking about the answerer's health and general well-being, inquiring about the answerer's activity in the future, giving reasons for calling, referring to the third person, asking about the event or activity of the answerer in the past, blaming, recalling, talking about the weather, and inquiring about the answerer's behavior.

In addition, it is also found that intimacy relates significantly with the choices of sequences and strategies in the openings ($p < 0.0005$). For example, in the identification-recognition sequence, well-acquainted speakers tend to call answerers by using address terms, whereas less-acquainted speakers prefer giving self-identification. Contrary to the small talk sequence which is found mainly in the well-acquainted group, the greeting sequence is found least. However, there is no relationship between intimacy and the summons-answer sequence. In other words, this sequence is found in all groups and answering strategies reflect the answerer's personal style.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขั้นตอนและกลวิธีการเปิดการสนทนาทางโทรศัพท์ในภาษาไทยและความสัมพันธ์ระหว่างความคุ้นเคยของผู้พูดผู้ฟังกับจำนวนขั้นตอนและการเลือกกลวิธีการเปิดการสนทนา ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการบันทึกเทปข้อมูลการเปิดการสนทนาของกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลซึ่งใช้ภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวนทั้งสิ้น 30 คน รวม 300 ชุดข้อมูล ระหว่างเดือน เมษายน-พฤษภาคม 2543 ผลการวิจัยพบว่า ขั้นตอนการเปิดการสนทนาทางโทรศัพท์ในภาษาไทยมี 4 ขั้นตอน คือ การเรียก/ตอบ การแสดงตัว/จำได้ การทักทาย และการโอภาปราศรัย โดยขั้นตอนการโอภาปราศรัย แสดงให้เห็นการใช้ภาษาของคนไทยซึ่งมีลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรม

กลวิธีที่พบในขั้นตอนการเรียก/ตอบ ได้แก่ การใช้คำตอบรับ การใช้คำลงท้าย และการแสดงตนเอง กลวิธีในขั้นตอนการแสดงตัว/จำได้ ได้แก่ การขอรับ การกล่าวเรียกผู้รับโดยใช้คำเรียกขาน การกล่าวแนะนำตนเอง การถามคำถามผู้รับ การกล่าวคำตอบรับ และการหยอกล้อ กลวิธีที่พบในขั้นตอนการทักทาย แบ่ง

ออกเป็น 2 ประเภท คือ กลวิธีที่มีส่วนประกอบเดียว ได้แก่ การใช้คำแบบแผน การใช้คำล่ำลือ การใช้คำอุทาน และกลวิธีที่มีส่วนประกอบสองส่วน ได้แก่ การใช้คำแบบแผนและคำเรียกขาน การใช้คำอุทานและคำเรียกขาน การใช้คำแบบแผนและการเข้าสู่หัวข้อสนทนา กลวิธีที่พบในขั้นตอนการโอภาปราศรัย ได้แก่ การชักถามเกี่ยวกับสภาพ, งานหรือกิจกรรมของผู้รับในขณะนั้น การชักถามเกี่ยวกับสุขภาพ และความเป็นอยู่ การชักถามเกี่ยวกับแผนหรือสิ่งที่จะกระทำในอนาคต การกล่าวอ้างมูลเหตุจูงใจในการโทร การชักถามเกี่ยวกับบุคคลที่สาม การชักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือการกระทำในอดีต การกล่าวในเชิงตำหนิหรือต่อว่า การทบทวนความจำ การพูดคุยเกี่ยวกับสภาพดินฟ้าอากาศ และการชักถามเกี่ยวกับความประพฤติของผู้รับ

นอกจากนี้ยังพบว่า ความคุ้นเคยระหว่างผู้พูดผู้ฟังมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเลือกใช้ขั้นตอนและกลวิธีในการเปิดการสนทนาในภาษาไทย ($p < 0.0005$) เช่น ในขั้นตอนการแสดงตัว/จำได้ ผู้พูดผู้ฟังที่มีความคุ้นเคยกันมาก (พูดนิยมใช้กลวิธีการกล่าวเรียกผู้รับโดยใช้คำเรียกขาน ในขณะที่ผู้พูดผู้ฟังที่มีความคุ้นเคยกันน้อย ผู้พูดจะใช้กลวิธีการกล่าวแนะนำตนเองกับผู้รับ หรือ ผู้พูดผู้ฟังที่มีความคุ้นเคยกันมากจะมีการแสดงขั้นตอนการทักทายน้อยที่สุด แต่จะมีการแสดงขั้นตอนการอวยพรสวัสดีมากที่สุด อย่างไรก็ตาม พบว่า ความคุ้นเคยระหว่างผู้พูดผู้ฟังไม่มีบทบาทต่อการเลือกใช้ขั้นตอนการเรียก/ตอบ และกลวิธีในขั้นตอนการเรียก/ตอบ โดยพบว่า ผู้พูดจะมีการแสดงขั้นตอนนี้ในทุก ระดับความคุ้นเคย และกลวิธีในการตอบรับต่อเสียงโทรศัพท์ของผู้รับ เป็นลักษณะเฉพาะบุคคลที่ผู้รับนำมากล่าวโดยไม่ได้คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดผู้ฟังแต่อย่างใด

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 2001

Alt author บรริรัตน์ รอดทิพย์, พ.ต.หญิง

Krisadawan Hongladarom, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 974-03-0189-4

Author Sunanta Kongprakhon

Title Hedging Strategies in Conversation about Sex among Thai Speakers /
Sunanta Kongprakhon

Date 2001

<i>Location</i>	CL thesis
-----------------	-----------

Source 214 leaves

Abstract This is a study of hedging strategies found in conversation about sex among Thai speakers in public discourse. An excerpt of data is collected of 4 types of discourse situation; television, radio, newspaper column and internet webboard.

The study shows that there are 3 linguistic devices for hedging which are substitution, deletion and addition. These can be realized in 39 linguistic forms. Following Brown and Levinson's theory, 19 forms are found to be quality hedges; 16 forms manner hedges; 3 forms quantity hedges and only one form relevance hedge. These forms are used at varying degrees of frequency in different situations. Euphemism, if-clause and modal verbs are used at the high frequency in every discourse situation. In all, the degree of hedging is about 3.87 percent of the number of words used in the discourse.

For the analysis in each situation, the highest degree of hedging is found in television conversation (5.01%). Though it was expected to have the lowest degree of hedging, internet webboard ranks second (4.13%) . Third is radio conversation (3.42%) , and the lowest degree of hedging is found in newspaper column (3.36%).

A qualitative analysis of hedges in this thesis shows that discourse factors play a major role in determining the use of hedges. A face- to- face

conversation requires a greater degree of hedging than a non-face-to-face one. Participants who are close to each other use more hedging than those who are distant. This is not in accordance with the hypothesis. งานวิจัยนี้ศึกษากลวิธีการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย ในบริจเขต การสนทนาแบบสาธารณะ โดยใช้ข้อมูลบริจเขตที่ต่างกัน 4 สถานการณ์ คือ บริจเขตในรายการทาง โทรทัศน์ รายการวิทยุ คอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ และ กระดานสนทนาในอินเทอร์เน็ต ผลการศึกษา พบว่า มีกลไกภาษา 3 กลไกที่ใช้ในการกลบเกลื่อน คือ การแทนที่รูปภาษา การละ รูปภาษา และการเพิ่มรูปภาษา ซึ่งใช้รูปแบบภาษาทั้งหมด 39 แบบ และสามารถจำแนกได้ตามแนวคิด ของ บราวน์และเลวินสันได้ 4 ประเภท โดยรูปแบบภาษา 19 แบบ เป็นการกลบเกลื่อนที่ละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ ,16 แบบ ละเมิดเงื่อนไขเชิงรูปแบบ , 3 แบบ ละเมิดเงื่อนไขเชิงปริมาณ และอีก 1 แบบ ละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้อง นอกจากนี้ยังพบว่า ความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาแบบต่างๆ จะแตกต่างกันตามสถานการณ์บริจเขต โดยรูปแบบภาษาที่เป็นคำร้นหูประเภทต่างๆ ประโยคแสดงการสมมติ สถานการณ์ และคำกริยานุเคราะห์บอกอรรถาณุเคราะห์ มีการใช้ในความถี่ที่สูงในทุกสถานการณ์บริจเขต จากจำนวนคำทั้งหมดในข้อมูลบริจเขตการสนทนาพบว่า มีอัตราการกลบเกลื่อนประมาณ ร้อยละ 3.87 การศึกษาแต่ละสถานการณ์ พบว่า บริจเขตการสนทนาในโทรทัศน์ จะมีอัตราการกลบเกลื่อนสูงสุด (ร้อยละ 5.01) และจากสมมติฐานที่ว่า บริจเขตการสนทนาในอินเทอร์เน็ต จะมีอัตราการ กลบเกลื่อนต่ำสุดนั้น งานวิจัยนี้ พบว่า บริจเขตในอินเทอร์เน็ตมีอัตราการกลบเกลื่อนสูงเป็นอันดับที่ 2 (ร้อยละ 4.13) อันดับที่ 3 คือ บริจเขตในรายการวิทยุ(ร้อยละ 3.42) และ บริจเขตในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ มีอัตราการกลบเกลื่อนต่ำสุด (ร้อยละ 3.36) ผลการศึกษาเชิงคุณภาพของการกลบเกลื่อนในงานวิจัยนี้ พบว่า ปัจจัยบริจเขตมีบทบาทสำคัญต่อการใช้การกลบเกลื่อน โดยผู้ร่วมสนทนาที่เห็นหน้ากันมีการกลบเกลื่อนมากกว่าผู้ร่วมสนทนาที่ไม่เห็นหน้ากัน อย่างไรก็ตาม จากสมมติฐานที่ว่า ผู้ร่วมสนทนาที่มีความสัมพันธ์เป็นแบบห่างจะมี การกลบเกลื่อนมากกว่าแบบใกล้ชิด งานวิจัยนี้ พบว่า ผู้ร่วมสนทนาที่มีความสัมพันธ์เป็นแบบใกล้ชิดจะมีการกลบเกลื่อนมากกว่า

Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University, 2001
Alt author	สุนันทา คงประโคน Peansiri Vongvipanond, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9740305717
Author	Wipharuk Kanokrattananukul
Title	Word Sense Disambiguation in Thai Using Decision List Collocation / Wipharuk Kanokrattananukul
Date	2001
Location	CL thesis
Source	332 leaves
Abstract	This thesis aims to develop a prototype of word sense disambiguation program in Thai by using the decision list collocation algorithm. หัว /hua4/ is chosen as a representative of nouns and เก็บ /kep1/ as a representative of verbs. We analyzed the senses of หัว /hua4/ and เก็บ /kep1/ for preparing manually sense-tagged corpus based on the Thai dictionary of "The Royal Institute" and 1,800 samples of หัว /hua4/ and 1800 samples of เก็บ /kep1/ collected from a corpus of Bangkok Business newspaper. Twenty senses of หัว /hua4/ and nine senses of เก็บ /kep1/ were found. To test for the optimal span and the location of sense indicators, we trained the algorithm at twenty spans of collocation and obtained twenty decision lists and tested the algorithm with these decision lists. The

algorithm made the decision by choosing the sense with the highest collocational weight. The result suggests that the span ± 2 is sufficient for the disambiguation of both words and the sense indicators of both words are mostly on the right side. The optimal span for disambiguating หัว /hua4/ is one-word-to-the-right-and-left with the precision rate of 87%, while เก็บ /kep1/ is two-words-to-the-right, with the precision rate of 80.25%. The high precision rate suggests that the decision list algorithm used in this study is applicable to the task.

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาต้นแบบโปรแกรมแก้ปัญหาความกำกวมของคำหลายความหมายในภาษาไทย โดยใช้รายการตัดสินใจของคำปรากฏร่วม โดยศึกษาคำว่า หัว เป็นตัวแทนของคำนาม และคำว่า เก็บ เป็นตัวแทนของคำกริยา ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ความหมายของ หัว และ เก็บ จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และ 1,800 ตัวอย่างของ หัว และ 1,800 ตัวอย่างของ เก็บ ซึ่งรวบรวมมาจากคลังข้อมูลของหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ จากการวิเคราะห์ ได้ความหมายของ หัว 20 ความหมาย และของ เก็บ 9 ความหมาย เพื่อที่จะค้นหาตำแหน่งและระยะทางของคำบ่งชี้ความหมาย ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมตรวจหาคำปรากฏร่วมของ หัว และ เก็บ จากคลังข้อมูลฝึกสอน ในรูปแบบและขอบเขตต่างๆ จำนวน 20 แบบ ผลที่ได้คือรายการตัดสินใจ 20 รายการเพื่อใช้ในการทดสอบแต่ละแบบ จากนั้นได้ทดสอบโปรแกรมโดยใช้รายการตัดสินใจ 20 รายการนี้ เพื่อหาระยะทางที่ดีที่สุดและตำแหน่งของคำบ่งชี้ความหมาย โปรแกรมทำการตัดสินใจโดยเลือกความหมายที่เกิดร่วมกับรูปคำที่มีค่าน้ำหนักการเกิดร่วมมากที่สุด ผลการทดลองปรากฏว่า ระยะทาง ± 2 เพียงพอในการแก้ปัญหาของทั้งสองคำ และคำที่อยู่ข้างขวาของทั้งสองคำเป็นตัวบ่งชี้ความหมาย ระยะทางที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาความกำกวมของ หัว คือ 1 คำทางขวาและทางซ้าย โดยมีค่าความแม่นยำเท่ากับ 87% ในขณะที่ระยะทางที่ดีที่สุดของ เก็บ คือ 2 คำทางขวา โดยมีค่าความแม่นยำเท่ากับ 80.25% ค่าความแม่นยำที่สูงนี้แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการแก้ปัญหาความกำกวมของคำหลายความหมายโดยใช้รายการตัดสินใจของคำปรากฏร่วมนี้ทำงานได้ดีในระดับหนึ่ง

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Text in English Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 2001
<i>Alt author</i>	วิภากรักษ์ กนกรัตนากุล Wrote Arunmanakul, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9740305539
<i>Author</i>	Nattawut Chaicharoen
<i>Title</i>	Computerized integrated word segmentation and Part-of-speech tagging of Thai / Nattawut Chaicharoen
<i>Date</i>	2001
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	137 leaves
<i>Abstract</i>	This study aims at developing an integrated word segmentation and part-of-speech (POS) tagging program for Thai text, using trigram model and the selected POS tag set. The problem of word segmentation and POS tagging is treated as a single procedure in which those two problems are solved simultaneously. We studied word criteria, and proposed a Thai POS set for using as a tool for manual segmentation and POS tagging on a corpus collected from Bangkok Business newspaper. The POS set in this study consists of 9 major categories, namely noun, verb, determiner, quantifier, adverb, exocentric marker, conjunction, particle, and punctuation, based on syntactic criteria: word co-occurrence, and word distribution. Major categories were further sub-categorized, yielding a total of 26 tags.

Training on manually segmented and tagged corpus, and testing on unsegmented test text, the result shows 89.590 % and 96.087 % accuracy for tagging and segmentation, respectively. This suggests that the POS trigram model can yield a fairly good result for tagging and segmentation in Thai. However, the segmentation accuracy is lower when compared with the result from the model that uses only word form trigram. This suggests that, when using a trigram model, it might be better to treat the word segmentation task and the POS tagging task as separated modules, i.e., the word segmentation task should precede the POS tagging task in Thai.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างโปรแกรมสำหรับตัดคำและกำกับหมวดคำแบบเบ็ดเสร็จด้วยคอมพิวเตอร์สำหรับภาษาไทย โดยใช้แบบจำลองไตรแกรมและชุดหมวดคำภาษาไทยที่ได้คัดสรรมา โดยมองว่าปัญหาการตัดคำและการกำกับหมวดคำเป็นผลงานเดียวกันซึ่งสามารถแก้ปัญหาไปพร้อมๆกันได้

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกณฑ์เรื่องคำ และนำเสนอชุดหมวดคำ เพื่อใช้สำหรับตัดคำและกำกับหมวดคำด้วยมือให้กับคลังข้อมูลซึ่งรวบรวมจากคลังข้อมูลของหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ชุดหมวดคำภาษาไทยที่ใช้ในงานวิจัยนี้แบ่งเป็น 9 หมวดคำหลัก คือ นาม, กริยา, ตัวกำหนด, ตัวอภิปราย, วิเศษณ์, คำนำหน่วยสร้างไว้ศูนย์, สันธาน, อนุภาค และเครื่องหมาย ตามเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์: การปรากฏร่วมของคำ และ การกระจายของคำ และแบ่งย่อยได้ทั้งหมด 26 หมวดคำสำหรับใช้เป็นป้ายกำกับหมวดคำในคลังข้อมูลและโปรแกรม

ในการทดลอง ให้โปรแกรมเรียนรู้คำสถิติจากคลังข้อมูลฝึกสอนที่ได้ทำการตัดคำและกำกับหมวดคำด้วยมือไว้ และทดสอบประสิทธิภาพกับข้อมูลทดสอบที่ไม่ได้มีการตัดคำ ผลการทดลองปรากฏว่า โปรแกรมสามารถกำกับหมวดคำและตัดคำได้ถูกต้อง 89.590% และ 96.087% ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบจำลองไตรแกรมที่ใช้บริบทหมวดคำข้างเคียงสามารถตัดคำและกำกับหมวดคำได้ประสิทธิภาพสูงในระดับหนึ่ง แต่เมื่อเทียบผลการตัดคำของแบบจำลองไตรแกรมที่ใช้หมวดคำข้างเคียงกับผลการตัดคำของแบบจำลองไตรแกรมที่ใช้รูปคำข้างเคียงแล้วพบว่าแบบจำลองที่ใช้หมวดคำข้างเคียงมีความถูกต้องในการตัดคำต่ำกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หากใช้แบบจำลองไตรแกรมเพื่อทำการตัดคำและกำกับหมวดคำภาษาไทย

การแยกกระบวนการตัดคำและกระบวนการกำกับหมวดคำเป็นคนละกระบวนการน่าจะเหมาะสมมากกว่า โดยกระบวนการตัดคำควรเป็นกระบวนการขั้นต้นก่อนนำไปกำกับหมวดคำ

Note Typescript (photocopy)

Thesis--Chulalongkorn University, 2001

Alt author ณัฐวุฒิ ชัยเจริญ

Wrote Aroonmanakun, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9741705212

Key word Thai

Word

Segmentation

Part of speech

Tagging

Trigram model

Author Assaming Kaseng

Title Arabic loanwords in Patani Malay / Assaming Kaseng

Date 2001

Location CL thesis

Source 145 leaves

Abstract The aims of this study are to identify and analyze types of Arabic loans in Pattani Malay, and to analyze the sound system, sound change and semantic change of those loans. The data was collected from two sources: 1) Pattani Malay-Thai Dictionary, Prince of Songkla University, and 2) the researcher whose mother tongue is Pattani Malay. The data was

transcribed by using IPA phonetic symbols. Then, the Arabic loans in Paatani Malay were compared with the Arabic words collected from two Arabic dictionaries: Al Mu'jam Al Wasit and Al Munjid. To test the hypotheses, the data was analyzed carefully.

The results show that most of the Arabic loans in Pattani Malay are loanwords, not loan blends nor loan translations, and that most of the loanwords are nouns. The next in number are verbs, adjectives, conjunctions, and words that can be both noun and verb, respectively. A large number of loanwords are about activities, thought and beliefs. This finding rejects the hypothesis that most of the Arabic loans in Pattani Malay are about Islamism. The sound system of Arabic loans consist of less consonant and vowel phonemes than that of Pattani Malay. Final consonants are found to have greater change than initial consonants. This is due to the fact that, in Pattani Malay, only three consonant phonemes can occur in the final position, whereas every consonant phoneme in the sound system of Arabic can occur in the final position. In disyllabic and trisyllabic loanwords, the sound change is greater in final syllables. Regarding the number of syllables in loanwords, it can be increased as well as decreased. The meanings of most Arabic loanwords have become narrower than those of the words in the donor language. Every type of change which can be found in the study is systematic and regular.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ระบุและวิเคราะห์ประเภทของคำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี วิเคราะห์ระบบเสียง ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางเสียง และการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำยืม โดยเก็บและรวบรวมข้อมูลคำยืมภาษาอาหรับส่วนหนึ่งจากพจนานุกรมภาษามลายูถิ่นปัตตานี-ภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ฉบับปี พ.ศ. 2527 และอีกส่วนหนึ่งมาจากผู้วิจัยเอง ในฐานะที่เป็นผู้พูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ และได้บันทึกข้อมูลคำยืมโดยใช้สัทอักษรสากล (IPA) แล้วนำคำยืมเหล่านั้นไปเปรียบเทียบกับคำในภาษาอาหรับโดยยึดตามพจนานุกรม

ภาษาอาหรับ Al Mu'jam Al wasit และพจนานุกรม Al Munjid จากนั้น นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า คำยืมส่วนใหญ่เป็นคำยืมทับศัพท์มีคำยืมแปล ส่วนใหญ่เป็นคำนาม รองลงมาเป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ คำสันธาน และคำที่เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนาม ตามลำดับ ความหมายของคำยืมส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการกระทำ ความคิดและความเชื่อ ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามสมมติฐานคือ คำยืมส่วนใหญ่เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม หน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระที่ปรากฏในคำยืมภาษาอาหรับมีจำนวนน้อยกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีปกติ การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจะเกิดมากกว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ทั้งนี้เนื่องจากในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีหน่วยเสียงที่สามารถปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้เพียง 3 หน่วยเสียง แต่ในภาษาอาหรับหน่วยเสียงพยัญชนะทุกเสียงสามารถปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ และการเปลี่ยนแปลงทางเสียงจะเกิดในพยางค์ท้ายมากกว่าในพยางค์ต้นของคำสองพยางค์หรือสามพยางค์ การเปลี่ยนแปลงในระดับพยางค์นั้นมีการเพิ่มพยางค์และการลดพยางค์ คำยืมส่วนใหญ่มีความหมายแคบเข้า การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่พบเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นระบบและมีกฎเกณฑ์

Note Typescript (photocopy)

Thesis–Chulalongkorn University, 2001

Alt author ชัสสมิง กาเซ็ง

Theraphan Luangthongkum, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9740314813

Key word Arabic loanwords

Pattani Malay

Author Auraipom Tantinitrkul

Title Variation of the transition area between Central Thai and Southern Thai dialects based on certain social factors / Auraipom Tantinitrkul

Date 2001

<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	258 leaves
<i>Abstract</i>	Previous studies show that the transition area between Central Thai and Southern Thai tends to move further south, and age is the social factor that clearly influences this phenomenon. This study investigates variation of the transition area between the two dialects based on age and two additional social factors – education and attitude. It is hypothesized that the transition area will be more northerly if the speaker is older, more educated, and has a positive attitude to speaking in the Southern dialect. Twenty locations at about 10 kilometres interval are selected. The first and northernmost location is at Amphoe Thap Sakae, Prechuap Khiri Khan province and the last and southernmost is at Amphoe Lameae, Chumpon province. At each location the researcher interviewed thirty informants, ten from each of the three age groups – 10-20, 30-40, and 50-60 years old. The questionnaire contains twenty semantic units as well as five questions concerning attitude to Southern Thai. The informants are then grouped according to their education (0-6 years, and 7 years and over), and attitude (positive and negative attitude to Southern Thai). Two types of analysis are used: the percentage of Southern Thai and Central Thai usage at each location, and multiple regression analysis. The percentage of Southern Thai and Central Thai usage at each location shows that when only language use is considered the transition area extends over three locations in Amphoe Tha Sae and Amphoe Muang, Chumpon province. Variation of the transition area occurs when either age or attitude is included. The transition area in the 50-60 years old group is above that of the 30-40 years old group. The latter is located above that of the 10-20 years old. The transition area of the group with positive attitude to Southern Thai is above that of the group with negative attitude. However,

the transition areas of the two groups with different education background are located at the same place. The transition areas of the different groups are located close to the two Amphoes mentioned above except that of the 10-20 years old, which lies much further south in Amphoe Sawee, Champon province.

When multiple regression analysis is used, the transition area for just language use is located at a single place in Amphoe Muang. Age and attitude influence dialect usage whereas education does not. The analysis yields the location of all of the transition areas based on different age groups and attitude. The transition areas of the three age groups with positive attitude are located above those of the three age groups with negative attitude. It is always the case that the transition areas of the older groups are located over those of the younger groups.

Both types of analysis show that the hypotheses concerning age and attitude are confirmed whereas the one concerning education is negated.

งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงว่า เขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนลงทางใต้มากขึ้น และอายุเป็นตัวแปรทางสังคมที่แสดงให้เห็นการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาได้ชัดเจน งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนระหว่างภาษาไทยถิ่นทั้งสองตามตัวแปรอายุ และเพิ่มศึกษาตัวแปรอีก 2 ตัวแปรคือการศึกษาและทัศนคติ โดยตั้งสมมติฐานว่า เขตปรับเปลี่ยนภาษาของผู้ที่มีอายุมากกว่าอยู่เหนือของผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ของผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าอยู่เหนือของผู้ที่มีศึกษาน้อยกว่า และของผู้ที่มีทัศนคติบวกต่อการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้อยู่เหนือของผู้ที่มีทัศนคติลบ

จุดเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้มี 20 แห่ง แต่ละแห่งห่างกันประมาณ 10 กิโลเมตร จุดเหนือที่สุดอยู่ที่อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และจุดใต้ที่สุดอยู่ที่อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจุดเก็บข้อมูลละ 30 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ 10-20 ปี 20-30 ปี และ 50-60 ปี กลุ่มอายุละ 10 คน แบบสอบถามประกอบด้วยหน่วยอรรถ 20 หน่วยอรรถ และคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ 5 คำถาม จากนั้นผู้วิจัยแบ่งผู้บอกภาษาตามการศึกษา (0-6 ปี และ

7 ปีขึ้นไป) และทัศนคติ (ทัศนคติบวก และทัศนคติลบ) และวิเคราะห์หาเขต
ปรับเปลี่ยนภาษาโดยใช้ 2 ขั้นตอน ได้แก่ การหาอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่น
กลางและภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุดเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิง
พหุ

ในการหาอัตราการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ พบว่าเมื่อพิจารณาเฉพาะการใช้ภาษา เขตปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่จุดเก็บข้อมูล 3 จุด ในบริเวณอำเภอท่าแพ และอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร เพื่อพิจารณาตัวแปรอายุ และทัศนคติพบว่ามีการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษา โดยเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 50-60 ปี อยู่ในเนื้อหาของกลุ่มอายุ 30-40 ปี และกลุ่มอายุ 10-20 ปี ตามลำดับ และเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่ทัศนคติบวกอยู่ในเกือบทั้งหมดที่ทัศนคติลบ เขตปรับเปลี่ยนภาษาของทุกคนมีอายุใกล้เคียงกับอำเภอท่าแพ และอำเภอเมืองชุมพร ยกเว้นของกลุ่มอายุ 10-20 ปีที่ตั้งอยู่ในบริเวณอำเภอสวี จังหวัดชุมพร

เมื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงพหุ พบว่าเมื่อพิจารณาเฉพาะการใช้ภาษา เขต
ปรับเปลี่ยนภาษาอยู่ที่จุดเก็บข้อมูลบริเวณอำเภอเมืองชุมพรเพียงจุดเดียว และ
พบว่าตัวแปรอายุและทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาถิ่น แต่ตัวแปร
การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ การวิเคราะห์หาเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปร
อายุ และทัศนคติ แสดงว่าเขตปรับเปลี่ยนภาษาของทั้ง 3 กลุ่มอายุที่มีทัศนคติ
บวกอยู่เหนือเขตปรับเปลี่ยนภาษาของทั้ง 3 กลุ่มที่มีทัศนคติลบ และเขตปรับเปลี่ยน
ภาษาของกลุ่มอายุมากกว่าอยู่เหนือของกลุ่มอายุน้อยกว่าเสมอ
ผลการวิเคราะห์ทั้ง 2 ขั้นตอนแสดงว่าการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาตามตัวแปร
อายุและทัศนคติเป็นไปตามสมมติฐาน แต่การแปรตามตัวแปรการศึกษาไม่เป็นไป
ตามสมมติฐาน

Note Typescript (photocopy)

Thesis--Chulalongkorn University, 2001

Alt author อรุณกรณ์ ตันตินิกิตกรกุล

Kalaya Tingsabadh, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9740308848

Key word

Transition area

Central Thai dialect

Southern Thai dialect

Social factors

ปีการศึกษา 2543 (2000)

Author Anchalika Phasukit

Title An Ethnosemantic study of taste terms in Thai dialects / Anchalika Phasukit

Date 2000

<i>Location</i>	CL thesis
-----------------	-----------

Source 113 leaves

Abstract The purpose of this thesis is to analyze taste terms in Thai dialects of Bangkok, Chiang Mai, Ubon Ratchathani and Nakorn Si Thammarat by categorization and componential analysis in order to find out the systems of taste terms in Thai and to compare those systems in order to point out the differences as well as similarities among the four dialects.

The data used in this study was gathered from five informants from each of the four provinces, and the elicitation of taste terms was done by asking the informants to identify the tastes of 150 kinds of food.

The research result shows that all the four dialects have eight common basic taste terms representing eight basic taste categories: /priaw3/ (SOUR), /waan5/ (SWEET), /khem1/ (SALTY), /khom5/ (BITTER), /phet2/ (HOT), /cɿi2/ (FLAT), /faat2/ (ASTRINGENT) and /man1/ (CHEWY). Chiang Mai dialect also has two more basic taste terms representing basic taste categories of /khiin2/ (ALMOST BITTER) and /iian2/ (UNPALATABLE) while Ubon Ratchathani has these two basic taste terms

and one more representing a category of /h±n1/ (NASAL). The meaning of all the basic taste terms are differentiated by eight dimensions of contrast: *taste buds and area of taste buds, acidity, tongue sensation, astringency, unpalatability, hotness, pungency and shewiness.*

In forming non-basic taste terms, six strategies are found: combining one basic taste terms with another, combining one basic taste term with a modifier describing other sensations, combining the word /ɔɔk2/ 'fairly' with another basic taste term, combining one basic taste term with an intensifier, word reduplication without tone change and word reduplication with tone change. Each dialect uses each strategy with different degree of frequency.

Regarding a salient taste, the salient tastes of Bangkok, Chiang Mai, Ubon Ratchathani and Nakorn Si Thammarat are SWEET, SOUR, SOUR and HOT respectively. The salient tastes indicate food resources easily found in each community. As for the attitude towards tastes, all the four communities have positive attitudes towards CRISP + STARCHY. In addition, Chiang Mai speakers have negative attitude towards ALMOST BITTER and UNPALATABLE tastes while Ubon Ratchathani speakers have negative attitude toward these two and also NASAL.

This study indicates that people from different geographical regions in the same country have different taste terms as a result of different dining culture and food resources.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์คำเรียกรส ในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ เชียงใหม่ อุบลราชธานี และนครศรีธรรมราช โดยการจำแนกประเภทและวิเคราะห์ความหมายด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหาระบบของคำชุดนี้ รวมทั้งเปรียบเทียบระบบของคำเรียกรสในภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่น เพื่อระบุลักษณะของความต่างและความเหมือน

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาไทยกรุงเทพฯ

เชียงใหม่ อุบลราชธานี และนครศรีธรรมราช ถิ่นละ 5 คน ด้วยการถามคำถาม

เพื่อให้ผู้บอกภาษาระบุรสของอาหาร 150 ประเภท

ผลการวิจัยพบว่า ในภาษาไทย 4 ถิ่น มีคำเรียกรสพื้นฐานที่แสดงประเภทรส 8 รสเหมือนกัน โดยคำเรียกรสดังกล่าวได้แก่ คำเรียกรสประเภท **เปรี้ยว หวาน เค็ม ขม เผ็ด จืด ผาด** และ **มัน** ภาษาไทยบางถิ่นมีประเภทรสพื้นฐานมากกว่าถิ่นอื่น ๆ คือ ภาษาไทยเชียงใหม่มีคำเรียกรสพื้นฐานเรียกประเภทรสขึ้น และเผื่อน และภาษาไทยอุบลราชธานีมีการใช้คำเรียกรสพื้นฐานเรียกประเภทรสขึ้น เผื่อนและอื่น คำเรียกรสพื้นฐานทั้งหมดที่พบมีความหมายแตกต่างกันด้วย 8 มิติแห่งความแตกต่าง ได้แก่ **ปุมรับรสและตำแหน่งของปุมรับรส ความเป็นกรด รสที่ลิ้น ความแสบร้อน ความฝืดเคือง ความขาลิ้น การรับรู้ทางจมูก และความมัน**

เมื่อพิจารณาคำเรียกรสไม่พื้นฐานและกลวิธีการสร้างคำเรียกรสไม่พื้นฐานใน

ภาษาไทย 4 ถิ่นแล้ว ผู้วิจัยพบว่า ภาษาไทยโดยรวมมีกลวิธีการสร้างคำเรียกรสไม่พื้นฐานทั้งหมด 6 กลวิธี ได้แก่ 1) การผสมคำเรียกรสพื้นฐานสองคำเข้าด้วยกันเพื่อระบุคุณสมบัติของเนื้อรส เช่น **เปรี้ยวหวาน** 2) การผสมคำว่า "ออก" กับคำเรียกรสพื้นฐานเพื่อระบุความเข้มข้นน้อยของเนื้อรส เช่น **ออกเผ็ด** 3) การผสมคำเรียกรสพื้นฐานกับคำขยายแสดงการรับรู้ทางประสาทสัมผัสอื่น ๆ เช่น **จืดหอม** 4) การซ้ำคำแบบเสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยนเพื่อระบุความไม่เข้มข้นของรส เช่น **ขึ้น ๆ** 5) การผสมคำเรียกรสกับคำขยายเพื่อบอกความเข้มข้นของรส เช่น **หวานเจี๊ยบ** และ 6) การซ้ำคำแบบเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนเพื่อระบุความเข้มข้นมากของรส เช่น **เผื่อน-เผื่อน** ทั้งนี้ ภาษาไทยแต่ละถิ่นมีการเลือกใช้กลวิธีมากน้อยแตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบรสนั้นในแต่ละถิ่นพบว่าในภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ เชียงใหม่ อุบลราชธานี และนครศรีธรรมราช มีรสนั้นคือ หวาน เปรี้ยว และเผ็ด ตามลำดับรสนั้นในแต่ละถิ่นเป็นรสนั้นที่มีที่มาจากอาหาร สมุนไพร หรือพืชผักที่มีอยู่มากและหาได้ง่ายในท้องถิ่น นอกจากนั้นยังพบว่า ผู้บอกภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่นมีทัศนคติด้านบวกต่อรสมัน ส่วนทัศนคติในด้านลบพบว่าผู้บอกภาษาไทยถิ่นเชียงใหม่มีทัศนคติในด้านลบต่อรสขึ้น และรสเผื่อน ผู้บอกภาษาไทยอุบลราชธานีมีทัศนคติในด้านลบต่อรสขึ้น รสเผื่อน และรสอื่น

ผลการศึกษาคำเรียกรสในภาษาไทย 4 ถิ่นแสดงให้เห็นว่า การที่กลุ่มคนที่มีถิ่นที่อยู่ซึ่งมีสภาพทางภูมิศาสตร์ต่างกัน แม้ว่าอยู่ในชาติเดียวกัน สื่อสารกันเข้าใจ ย่อมมีคำเรียกรสแตกต่างกันได้เนื่องจากมีทรัพยากรอาหาร และวัฒนธรรมการกินที่แตกต่างกัน

	กัน
Note	Typescript (photocopy) Thesis--Chulalongkorn University, 2000
Alt author	ชัยชลิกา ผาสุขกิจ Amara Prasithrathsint, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9743472304
Key word	Taste term Thai dialects
Author	Dale Kvalheim
Title	Conceptual metaphors of time in Thai and English / Dale Kvalheim
Date	2000
Location	CL thesis
Source	166 leaves
Abstract	Although metaphors have been commented upon from time to time throughout recorded history, it has only been in the last three decades that the theory of conceptual metaphors has been proposed. Most research has concerned spatial metaphors. This means that time has not received as much attention. This paper is a cross-language examination of conceptual metaphors of time in the languages of Thai and English. The research analyzed metaphorical expressions of time, identified the conceptual metaphors of time represented by those metaphorical expressions, and then compared the number, kind and expressions of conceptual metaphors of time operating in Thai and English.

In order to conduct this research, the English novel 3001: A Space Odyssey, by Arthur C. Clarke and a version translated into Thai, by ลักษณะวงศ์, were used as a data base. All metaphorical expressions of time appearing in the books were recorded. The expressions were then analyzed. Then the metaphorical expressions were grouped under the conceptual metaphors that were detected in the two languages. Finally, the quantities were analyzed and certain conclusions were reached and generalizations made.

The conceptual metaphors identified in this research were : TIME IS A MOVING OBJECT, MOVING OBSERVER, CONTAINMENT, RESOURCE, POSSESSOR, SPACE, and MONEY. However, TIME IS MONEY and MOVING OBSERVER were not found in Thai. The most culturally coherent conceptual metaphor of TIME operating in English was MOVING OBJECT with CONTAINMENT and RESOURCE following. The least coherent conceptual metaphor was MOVING OBSERVER. In Thai, the most culturally coherent conceptual metaphor was CONTAINMENT followed by RESOURCE and then MOVING OBJECT. The least coherent was TIME IS A POSSESSOR.

แม้ว่าจะมีการศึกษาอุปลักษณมาเป็นระยะเวลายาวนาน แต่เพิ่งจะมีการเสนอ ทฤษฎีมโนอุปลักษณในช่วงสามทศวรรษที่ผ่านมาเอง นอกจากนั้น งานวิจัยเรื่อง อุปลักษณส่วนใหญ่เป็นเรื่องอุปลักษณของสถานที่ และยังไม่มีการศึกษาอุปลักษณ ของเวลามากเท่าใดนัก

วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้เป็นงานวิจัยมโนอุปลักษณของเวลาแบบข้ามภาษา คือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ มีจุดประสงค์ในการวิจัยคือ วิเคราะห์รูปภาษาแสดงอุปลักษณ ของเวลา ระบุมโนอุปลักษณของเวลาที่แสดงโดยรูปภาษาแสดงอุปลักษณ เปรียบเทียบจำนวนและชนิด และรูปภาษาแสดงอุปลักษณของเวลาในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

งานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนวนิยายภาษาอังกฤษเรื่อง 3001 : A Space Odyssey ของ Arthur C. Clarke และนวนิยายเรื่องดังกล่าวที่เป็นฉบับแปลภาษาไทย

ไทยซอง ลักษณะรงค์ ในการวิจัย ผู้วิจัยเก็บรูปภาพแสดงอุปลักษณะของเวลา ทั้งหมดที่ปรากฏในแหล่งข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์หาหมในอุปลักษณะ ในทั้งสอง ภาษาในขั้นสุดท้าย จะทำการวิเคราะห์เชิงปริมาณและหาข้อสรุป

หมในอุปลักษณะที่วิเคราะห์ได้จากงานวิจัยนั้นได้แก่ "เวลาคือวัตถุเคลื่อนที่" "เวลา คือผู้สังเกตการณ์ที่เคลื่อนที่" "เวลาคือภาษาบนบรรลิ่งของ" "เวลาคือทรัพยากร" "เวลาคือผู้ครอบครอง" "เวลาคือสถานที่" และ "เวลาคือเงินตรา" อย่างไรก็ตาม หมในอุปลักษณะ "เวลาคือสถานที่" ไม่พบในภาษาไทย หมในอุปลักษณะที่พบมากที่สุด ได้แก่ "เวลาคือภาษาบนบรรลิ่งของ" "เวลาคือทรัพยากร" "เวลาคือวัตถุเคลื่อนที่" หมในอุปลักษณะที่พบน้อยที่สุดคือ "เวลาคือผู้ครอบครอง"

Note

Typescript (photocopy)

Text in English

Thesis--Chulalongkorn University, 2000

Alt author Dale Kvalheim
Kingkarn Thepkanjana, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9741313292

<i>Key word</i>	
	Culturally coherent
	Operate
	Time
	Conceptual metaphor
	Moving object
	Moving observer
	Containment
	Resource
	Possessor
	Space
	Money

<i>Author</i>	Daycha Vesyporn
<i>Title</i>	The relationship between input language and students' language achievement in English language classes / Daycha Vesyporn
<i>Date</i>	2000

<i>Location</i>	CL thesis
-----------------	-----------

Source 153 leaves

Abstract This study is aimed at investigating syntactic character showing the degree of interaction in teachers input language in English language classes and the relationship between teachers' input language and students' language achievement. The data on which the analysis is based are collected from two teachers, teaching English, by tape recording and from the scores of pretest and posttest of the fifteen pairs of students.

It is found that there are two types of interactive sentence type, interrogative and imperative sentences. By comparing, the second teacher used this type of sentence more than the first teacher. The difference of the two groups of student's pretest and posttest scores showed that the achievement of the first teacher's students is better. That is the result of this research contradicts the hypothesis that the interactive input language of the teacher has a positive effect to students' language achievement.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะทางวากยสัมพันธ์ที่แสดงระดับมากน้อยของปฏิสัมพันธ์ ในภาษาบิ๋นเข้าของผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของภาษาบิ๋นเข้าของผู้สอนกับสัมฤทธิ์ผลทางภาษาของผู้เรียน ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการบันทึกเสียงของกลุ่มตัวอย่างผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 2 คน และคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียน 15 คู่

ผลการวิจัยพบว่าภาษาที่เข้าปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ รูปประโยคคำถาม และรูปประโยคคำสั่ง ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการใช้รูปประโยคทั้งสองดังกล่าว พบว่า

ผู้สอนคนที่ 2 ใช้รูปประโยคคำถามมากกว่า ส่วนผู้สอนคนที่หนึ่งใช้รูปประโยคคำสั่งมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบผลต่าง ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มพบว่า ผู้เรียนที่เรียนกับผู้สอนคนที่ 1 มีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนดีกว่าผู้เรียนที่เรียนกับผู้สอนคนที่สอง ผลของการวิจัยเป็นไปในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับสมมติฐานที่ว่า ภาษาป้อนเข้าที่มีลักษณะเข้าปฏิสัมพันธ์จะมีผลในเชิงบวกต่อสัมฤทธิ์ผลทางภาษาของผู้เรียน

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis--Chulalongkorn University, 2000
<i>Alt author</i>	เดชา เวศยาภรณ์ Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9740300332
<i>Key word</i>	Input language Relationship Language class English
<i>Author</i>	Nongnuch Maneein
<i>Title</i>	Midification of village names in Chiang Mai province / Nongnuch Maneein
<i>Date</i>	2000
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	154 leaves
<i>Abstract</i>	Based on the data of village names in Chiang Mai Province surveyed in 1980, 1990 and 1998, this study aims to analyzed the structure of village names in Chiang Mai Province, characteristics of culture reflected by the names, the modification of the names, and the factors related to it.

The hypotheses of this study are: (1) the structural patterns of the village names in Chiang Mai Province are diverse and normally reflect outstanding features of ethnic groups; (2) the patterns in the data of 1980 reflect more features of ethnic groups than in those of 1990 and 1998; (3) the village names reveal the structural modification more than other types of modification; (4) the modification of village names are caused by three factors; linguistic, social and political factors.

The result of the analysis shows that there are three structural patterns which are ordered from the one with the highest frequency of occurrence to the lowest; (1) **geographical words** + (*specification*) + (*location/description*) (2) **proper name** (3) **community words** + (*community specific names*).

As for the analysis of culture reflected by village names, eight characteristics of Chiang Mai culture are found: the settlement by rivers, dwelling near woodland, living in a highland area, the diversity of plants, the specification of direction or location of villages, the importance of temples and religion, the variety of ethnic groups and the development of communities.

In addition, the analysis of linguistic modification of village names reveals that they have been modified in three ways ordered from the one with the highest frequency of occurrence to the lowest: lexical (e.g. ka:t3 khi:5 lek2 > tala:t2 khi:3 lek2), orthographic (e.g. pa:3 huak4 > pa:2 ruak2), and structural modification (e.g. กว:ฏ2 หว:y2 > กว:ฏ5 หว:y5 may3).

As for the factors causing their madification, the data collected from interviewing residents and district officers in Chiang Mai province demonstrate four factors: linguistic, geographical, social, and political factors.

งานวิจัยนี้ศึกษารูปแบบโครงสร้างของชื่อหมู่บ้านในจังหวัดเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 2523, 2533 และ 2541 รวมทั้งลักษณะทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากชื่อหมู่บ้าน การปรับเปลี่ยนด้านภาษาในลักษณะต่าง ๆ และปัจจัยที่ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนของ

ชื่อหมู่บ้าน

สมมติฐานของงานวิจัยนี้มี 4 ประการ ได้แก่ (1) โครงสร้างของชื่อหมู่บ้านในจังหวัดเชียงใหม่มีรูปแบบที่หลากหลายซึ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะเด่นของกลุ่มชาติพันธุ์ (2) รูปแบบของชื่อหมู่บ้านในจังหวัดเชียงใหม่ในปี พ.ศ. 2523 แสดงลักษณะเด่นของกลุ่มชาติพันธุ์มากกว่าในปี พ.ศ. 2533 และ 2541 (3) ชื่อหมู่บ้านในจังหวัดเชียงใหม่มีการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างมากกว่าการเปลี่ยนแปลงด้านอื่น ๆ (4) การเปลี่ยนแปลงของชื่อหมู่บ้านเกิดจากปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านภาษา ปัจจัยด้านภาษา ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเมือง

ผลการวิเคราะห์พบว่าโครงสร้างของชื่อหมู่บ้านมี 3 รูปแบบใหญ่ ๆ เรียงลำดับจากการปรากฏมากที่สุดไปหาการปรากฏน้อยที่สุดคือ (1) **ภูมิประเทศ + (ลักษณะเฉพาะ) + (คุณสมบัติ)** เช่น **ดง, สันมะนาว, ดอยน้อย, ป่าด็กน้อย** (2) **ชื่อเฉพาะ** เช่น **กาวิละ** (3) **ชุมชน + (ชื่อชุมชน)** เช่น **กาด, นิคมป่าโป่ง** เป็นต้น

ส่วนการศึกษาลักษณะทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากชื่อหมู่บ้าน ผู้วิจัยวิเคราะห์จากความหมายขององค์ประกอบที่ปรากฏอยู่ในโครงสร้างทั้ง 3 แบบ โดยที่องค์ประกอบต่าง ๆ ต้องมีความถี่ในการปรากฏสูงจึงจะถือว่าสะท้อนลักษณะทางวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน ผลปรากฏว่าชื่อหมู่บ้านสะท้อนลักษณะทางวัฒนธรรมดังนี้ (1) การตั้งถิ่นฐานใกล้แหล่งน้ำ (2) ความสำคัญของพื้นที่ป่าต่อวิถีชีวิตของคนเชียงใหม่ (3) ลักษณะภูมิประเทศแบบพื้นที่สูง (4) ความหลากหลายของพืชพรรณ (5) การบ่งบอกทิศทาง ตำแหน่งหรือแสดงลักษณะเด่นของหมู่บ้าน (6) ความสำคัญของวัดและศาสนา (7) ความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ (8) การเปลี่ยนแปลงของลักษณะชุมชน

ในด้านการเปลี่ยนแปลงของชื่อหมู่บ้าน ผู้วิจัยนำชื่อหมู่บ้านที่ละชื่อใน 3 ช่วงเวลามาเปรียบเทียบกันและจำแนกการปรับเปลี่ยนออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ผลปรากฏว่าพบลักษณะการเปลี่ยนแปลงชื่อหมู่บ้านแบบต่าง ๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงโดยการแทนที่ด้วยชื่ออื่นมีความถี่ในการปรากฏสูงจึงนำมาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงด้านภาษาของชื่อหมู่บ้านซึ่งพบลักษณะการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะ เรียงลำดับจากการปรากฏมากที่สุดไปหาการปรากฏน้อยที่สุด คือ (1) การปรับเปลี่ยนด้านศัพท์ เช่น **กาด** **ชี้เหล็ก > ตลาดชี้เหล็ก** (2) การปรับเปลี่ยนด้านตัวสะกด เช่น **ป่าฮวก > ป่ารวก** (3) การปรับเปลี่ยนด้านโครงสร้าง เช่น **หนองหอย > หนองหอยใหม่** เป็นต้น

เกี่ยวกับปัจจัยของการปรับเปลี่ยนชื่อหมู่บ้าน ผลการวิจัยปรากฏว่าปัจจัยของการปรับเปลี่ยนมีทั้งหมด 4 ปัจจัยคือ (1) ปัจจัยด้านภาษา (2) ปัจจัยด้านภูมิประเทศ (3) ปัจจัยด้านสังคม (4) ปัจจัยด้านการเมืองการปกครอง

Note Typescript (photocopy)

Thesis—Chulalongkorn University, 2000

Alt author นื่องนุช มณีอินทร์

Amara Prasithrathasint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743470727

Key word Structural patterns

Lexical modification

Orthographic modification

Structural modification

Author Piyawan Wiroonhachaipong

Title Structures and strategies of requests in Thai and American English : A contrastive pragmatic study / Piyawan Wiroonhachipong

Date 2000

Location CL thesis

Source 163 leaves

Abstract This study aims at investigating the structures and the strategies of requests in Thai comparing to those in American English, and the relationship between the structures and the strategies, and the relative social status of the interlocutors. The data on which the analyses are based are collected from 50 Thai speakers and 50 American speakers, using Discourse completion Test.

It is found that there are 5 structures in Thai, namely Head Act only, Head Act + Supportive Moves, Supportive Moves + Head Act, Supportive Moves + Head Act + Supportive Moves, and Supportive Moves only. The structure with highest frequency in Thai is the use of Supportive Moves + Head Act + Supportive Moves. In American English 4 structures are found. The structure of Supportive Moves only which is found in Thai is not found in American English. The structures with highest frequency uses in American English is Head Act only. From the 450 requests in each languages there are 1,094 Supportive Moves in Thai compared to 488 Supportive Moves found in American English. This finding reflects that Thai speakers give more emphasis is the addressee's faces more than American speakers do. According o request strategies, it is found that the request strategies used by Thai and American speakers can be divided into 3 main strategies; direct strategies, conventionally indirect strategies and unconventionally indirect strategies. Thai speakers use unconventionally indirect strategies with highest frequency, whereas, American speakers use both conventionally indirect strategies and unconventionally indirect strategies with high frequency.

Furthermore, it is found that the social status between the addresser and the addressee plays an important role in the variation of the structures and strategies used in requests in Thai. For example, when the addresser is higher status than the addressee, Thai speakers tend to use the structure with Head Act + Supportive Moves in a large quantity Thai speakers also use the structure with Supportive Moves only when requesting people with higher status. This type of structure is not used in American at all.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้าง และกลวิธีการขอร้องกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์นี้ได้มาจากการตอบแบบสอบถามจากสถานการณ์ที่กำหนดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนไทย และ

คนอเมริกัน จำนวนกลุ่มละ 50 คน

ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างการขอร้องในภาษาไทยแบ่งเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่ ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย และ ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว โดยโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยายเป็นโครงสร้างที่ผู้พูดภาษาไทยใช้มากที่สุด ขณะที่โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันแบ่งได้เพียง 4 รูปแบบ คือ ไม่พบโครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว โดยโครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียวเป็นโครงสร้างที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้กันมากที่สุด จากข้อมูลการขอร้องจำนวน 450 ข้อความในแต่ละภาษาพบว่ามีส่วนขยายของการขอร้องในภาษาไทย จำนวน 1,094 ส่วนขยาย เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่พบเพียง 488 ส่วนขยาย ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยให้ความสำคัญกับหน้าที่ของผู้พูดและผู้ฟังมากกว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ส่วนกลวิธีการขอร้องนั้น ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการขอร้องที่พบในผู้พูดทั้ง 2 ภาษาแบ่งเป็น 3 กลวิธีใหญ่ ๆ ได้แก่ กลวิธีแบบตรง กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ กลวิธีที่ผู้พูดภาษาไทยนิยมใช้กันมากที่สุดคือ กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ ในขณะที่ผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะนิยมใช้ กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติและกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน

นอกจากนี้ยังพบว่าสถานภาพทางสังคมระหว่างผู้ขอร้องกับผู้ถูกขอร้องนั้น มีบทบาทต่อการใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาไทย เช่น กรณีที่ผู้ขอร้องมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ถูกขอร้อง ผู้พูดภาษาไทยจะนิยมใช้โครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย และใช้กลวิธีแบบตรงในปริมาณมาก อีกทั้งยังไม่นิยมใช้ส่วนขยายของการขอร้องอีกด้วย และยังพบว่าผู้พูดภาษาไทยมีการใช้โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียวเมื่อทำการขอร้องกับผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า ซึ่งจะไม่พบการใช้โครงสร้างนี้ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis—Chulalongkorn University, 2000

Alt author

ปิยะวัลย์ วิรุฬหชัยพงษ์

	Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9740300324
Key word	Requests
	Structures
	Strategies
	Thai
	American English
	Contrastive pragmatic
Author	Suntaree Chalermpanyakorn
Title	Variation of (k ^h) in Bangkok Thai by phonetic environments and speakers' age / Suntaree Chalermpanyakorn
Date	2000
Location	CL thesis
Source	254 leaves : charts
Abstract	This study investigates variation of (k ^h) in Bangkok Thai by some linguistic variables and a social variables. The linguistic variables studied are stress and three sets of following segments: consonant and vowel, front vowel and back vowel, and high vowel and low vowel. The social variable studied is age: the young group (15-25 years old) and the old group (40 years old and over). There are 5 hypotheses: 1) (k ^h) in Bangkok Thai has 2 variants- [k ^h] and [kx ^h]; 2) [kx ^h] occurs in strong syllables more frequently than in weak syllables; 3) [kx ^h] occurs when followed by vowels more frequently than when followed by consonants; 4) [kx ^h] occurs when followed by the back vowel more frequently than when followed by the front vowel, and

when followed by the high vowel than when followed by the low vowel; and 5) [kx^h] occurs in the speech of the young group more frequently than in the old group. The front vowel is represented by / i /, the back vowel and the high vowel by / u /, and the low vowel by / ɔ /. The data of this research came from television mini series in the speech of 40 actors and actresses selected according to the set criteria.

The results of the analysis show that there are 2 variants of (k^h) in Bangkok Thai: [k^h] and [kx^h]. The standard variant [k^h] is used more often than [kx^h] in almost all contexts. It is found that the front vowel is the most important variable that influences the occurrence of [kx^h], followed by the variables stress and age. The occurrence of [kx^h] equals [k^h] when followed by the front vowel in the speech of the young group. This research shows that linguistic context is the variable that should be investigated together with the social variables. Variation of (k^h) as found in this study is at the indicator phase.

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของ (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามตัวแปรสัทบริบทและตัวแปรสังคม ตัวแปรสัทบริบทที่ศึกษา ได้แก่ การลงเสียงหนักเบา และเสียงที่ตามมา ซึ่งแบ่งเป็น 3 ชุด ได้แก่ พยัญชนะกับสระ สระหน้ากับสระหลัง และสระสูงกับสระต่ำ ส่วนตัวแปรสังคมที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ได้แก่ อายุ คือ กลุ่มอายุน้อย (อายุ 15-25 ปี) และกลุ่มอายุมาก (อายุ 40 ปีขึ้นไป) การศึกษานี้มีสมมติฐาน 5 ข้อ คือ 1) (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มี 2 รูปแปร คือ [k^h] และ [kx^h] 2) มีการใช้รูปแปร [kx^h] ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก 3) มีการใช้รูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระมากกว่าพยัญชนะ 4) มีการใช้รูปแปร [kx^h] เมื่อตามด้วยสระหลังมากกว่าสระหน้า และเมื่อตามด้วยสระสูงมากกว่าสระต่ำ 5) มีการใช้รูปแปร [kx^h] ในกลุ่มอายุน้อยมากกว่ากลุ่มอายุมาก ผู้วิจัยกำหนดเสียง / i /, แทนสระหน้า / u / แทนสระหลังกับสระสูง และ / ɔ / แทนสระต่ำ ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้มาจากละครโทรทัศน์ โดยผู้วิจัยวิเคราะห์เสียงของนักแสดงทั้งชายและหญิง จำนวน 40 คน ที่มีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการศึกษา พบว่า (k^h) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปแปร 2 รูป คือ [k^h] และ

[kxʰ] โดยรูปแปร [kʰ] ซึ่งเป็นรูปแปรมาตรฐาน มีอัตราการปรากฏมากกว่า [kxʰ] ในเกือบทุกบริบทอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาการปรากฏของ [kxʰ] พบว่า สระหน้าเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดรูปแปร [kxʰ] ตามด้วยตัวแปรการลงเสียงหนัก และอายุ ผู้วิจัยพบว่า เสียง [kxʰ] ปรากฏมากพอ ๆ กับเสียง [kʰ] เมื่อปรากฏหน้าสระหน้าในการพูดของกลุ่มอายุน้อย งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าสัทบริบทเป็นตัวแปรที่น่าจะศึกษาควบคู่ไปกับตัวแปรทางสังคม และการแปรของ (kʰ) ที่พบในงานวิจัยนี้ จัดเป็นการแปรระยะเริ่มต้น

Note	Typescript (photocopy) Thesis—Chulalongkorn University, 2000
Alt author	สุนทรี เจริญแสนยากร Kalaya Tingsabadh, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9740300367
Key word	Language variation Bangkok Thai language Social variables Phonetic Stress
Author	Suttimas Khumdee
Title	A tonal study to differentiaie Banlad accents of Petchaburi province / Suttimas Khumdee
Date	2000
Location	CL thesis
Source	197 leaves
Abstract	This study investigates tonal variation in Central Thai at the level of tambon

to find out the extent to which tonal analysis of connected speech could be used to distinguish the varieties at this level. Listening tests were carried out among the inhabitants of Amphoe Banlad, Petchaburi province. The varieties spoken at tambon Rai Sathon and tambon Ban Than stood out as the most distinctive. Three male speakers 40-70 years old from each tambon were interviewed on general subjects for 3-5 hours by the researcher, who also comes from tambon Rai Sathon. At the end of the interview of each informant a tone checklist consisting of 10 words: / kaaA2, khaaA4, khaaB1, khaaC1, khaaC4, khaaA1, khatDS1, khatDS4, khaaDL1, khaatDL4 / were elicited using the cue card technique. Eight rounds of the checklist were recorded.

The following types of syllables were selected from the connected speech data: prominently stressed syllables, stressed syllables, and unstressed syllables in monosyllabic as well as disyllabic words – five syllables in each type. These syllables together with five tokens of each word in the tone checklist were analyzed using WinCECIL. Microsoft Excel Version 1997 was used to process the data and produce line graphs. A new method of tonal presentation is purposed in this study.

The two varieties under study have six tones. The graphs show that fifth tone distinguishes the two varieties in all contexts; the third, the fourth, and the sixth tones in the majority of contexts; the first and the second tones only in some contexts. The position of the line graph of each tone in relationship to those of the other tones is also a factor that distinguishes the two varieties.

งานวิจัยนี้ศึกษาการแปรของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดในระดับตำบล เพื่อหาคำตอบว่าการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องสามารถแสดงความแตกต่างของภาษาถิ่นย่อยในระดับนี้ได้เพียงใด ผู้วิจัยอัดเสียงภาษาบ้านลาดที่พูดในตำบลต่าง ๆ แล้วเปิดให้ชาวบ้านลาดต่างตำบลฟัง เพื่อหาดำบลที่ใช้สำเนียงแตกต่างกัน พบว่าชาวบ้านลาดจำแนกสำเนียงที่พูดที่ตำบลไร่สะท้อนและตำบล

บ้านทานได้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงเลือก 2 ตำบลนี้เป็นจุดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยคัดเลือกผู้บอกภาษา 3 คน จากแต่ละตำบล เป็นเพศชาย อายุ 40-70 ปี แล้วสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาแต่ละคนเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป เป็นเวลาประมาณ 3-5 ชั่วโมง ผู้วิจัยสัมภาษณ์ด้วยตนเองเพราะผู้วิจัยเป็นชาวไร่สะท้อนแต่กำเนิด หลังจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลคำพูดเทียบเสียง ซึ่งประกอบด้วยคำ 10 คำ ได้แก่ กา คา ข่า ข้า คำ ขา ชัด คัด ขาด คาด ด้วยวิธีการให้สัญญาณประจำคำ ผู้บอกภาษาออกเสียงคำพูดเทียบเสียงทั้งหมด 8 รอบ

ผู้วิจัยคัดเลือกพยางค์ประเภทต่าง ๆ จากคำพูดต่อเนื่อง ได้แก่ พยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ พยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ที่ปรากฏในคำ 1 พยางค์ และคำ 2 พยางค์ โดยคัดเลือกพยางค์มาบริบท 5 พยางค์ ผู้วิจัยวิเคราะห์พยางค์เหล่านี้พร้อมทั้งคำพูดเทียบเสียง คำละ 5 ครั้ง โดยใช้โปรแกรม WinCECIL จากนั้น จึงแสดงผลและประมวลผลให้เป็นกราฟด้วย Microsoft Excel Version 1997 ในงานวิจัยนี้มีวิธีการนำเสนอกราฟ แสดงวรรณยุกต์แบบใหม่ด้วยภาษาถิ่นย่อยทั้ง 2 สำเนียงที่ศึกษา มี 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผลการวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์แสดงว่า ๑.5 จำแนกสำเนียงทั้งสองในทุกบริบท ๑.6 ๑.4 และ ๑.3 จำแนก 2 สำเนียง ในบริบทส่วนใหญ่ ส่วน ๑.2 และ ๑.1 จำแนก 2 สำเนียง เฉพาะในบางบริบทเท่านั้น นอกจากนั้นยังพบว่า ตำแหน่งของกราฟเส้น ของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์เมื่อเปรียบเทียบกับของหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จำแนกสำเนียง 2 สำเนียงนี้ออกจากกันด้วย

Note Typescript (photocopy)
Thesis--Chulalongkorn University, 2000

Alt author ศุทธิมาส คำดี
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9740300448

Key word Tonal variation
Banlad accents Petchburi province

Author Wilailuck Chuwarahawong

Title Tones in Bangkok Thai spoken by the Thai, the Chao Zhou and the Sikhs / Wilailuck Chuwarahawong

Date 2000

Location CL thesis

Source 272 leaves

Abstract The purpose of this research is to analyze and compare the tones of Bangkok Thai as spoken by the Thai, the Chao Zhou and the Sikhs. Tones in Bangkok Thai citation forms and connected speech in the speech of the Thai are used as the reference; the study of tones in the speech of the Chao Zhou and the Sikhs is the target of the work. The major aim is to find out to what extent the Thai tones in the speech of the Chao Zhou and the Sikhs differ from the tones in the speech of the native speakers of Bangkok Thai.

The study focuses on two aspects: the tonal system in citation form and the tonal characteristics in both citation forms and connected speech. The tones produced by thirty informants, the Thai, the Chao Zhou and the Sikhs have been analyzed. Each group consisted of ten speakers, five males and five females.

The results show that the Thai tonal systems in the speech of the Thai, the Chao Zhou and the Sikhs are the same, but the tonal characteristics are different, less in citation form and more in connected speech.

The tonal characteristics of Bangkok Thai in the speech of the native speakers indicate a difference from the traditional analysis: two static tones instead of three, and three dynamic tones instead of two.

The Chao Zhou have some problems when they produce the mid tone and the low tone. The high tone causes a lot of problems for the Sikhs. Some

interferences from the tones in their native languages can be detected. The deviations that cannot be explained may be due to “interlanguage” phenomena.

งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่องที่ออกเสียงโดย คนไทย คนแต้จิ๋ว และคนชิกข์ วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนแต้จิ๋วและคนชิกข์ เป็นงานหลักในงานวิจัย ส่วนวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนไทยเป็นการวิเคราะห์สำหรับใช้อ้างอิง ประกอบการตีความและเปรียบเทียบกับงานหลักว่า วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนแต้จิ๋ว และคนชิกข์เหมือนหรือต่างจากการออกเสียงโดยคนไทยหรือเจ้าของภาษาหรือไม่อย่างไร

การศึกษาวรรณยุกต์แบ่งออกเป็น 2 เรื่อง คือ 1) ระบบวรรณยุกต์ที่วิเคราะห์จากวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยว และ 2) สัทลักษณะหลักและสัทลักษณะย่อยหรือรูปแปรของวรรณยุกต์จากคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่อง การเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์วรรณยุกต์จากผู้บอกภาษาทั้งหมด 30 คน แบ่งเป็นผู้บอกภาษาที่เป็นคนไทย 10 คน คนแต้จิ๋ว 10 คน และคนชิกข์ 10 คน ซึ่งแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นผู้บอกภาษาเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน

ระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ในคำพูดของคนไทย คนแต้จิ๋ว และคนชิกข์เหมือนกัน ส่วนสัทลักษณะของวรรณยุกต์แตกต่างกัน วรรณยุกต์ภาษาไทยที่ออกเสียงโดยคนแต้จิ๋วและคนชิกข์ที่ปรากฏในคำพูดเดี่ยวมีสัทลักษณะที่คล้ายกับการออกเสียงของคนไทย ในขณะที่วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องที่ออกเสียงโดยคนแต้จิ๋วและคนชิกข์ต่างจากการออกเสียงของคนไทย

สัทลักษณะของวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่ออกเสียงโดยคนไทยต่างไปจากงานวิจัยที่ผ่านมา ๆ มา วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ แบ่งออกเป็นวรรณยุกต์ระดับ 2 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอก ส่วนวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ 3 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา

วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์เอกในคำพูดเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่อง เป็นวรรณยุกต์ที่มีปัญหาสำหรับคนแต้จิ๋ว ในขณะที่วรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์ที่มีปัญหามากที่สุดสำหรับคนชิกข์ และเมื่อนำวรรณยุกต์ที่คนแต้จิ๋วและคนชิกข์ออกเสียงต่างจากคนไทยไปเปรียบเทียบกับวรรณยุกต์ในภาษาแม่ของคนแต้จิ๋วและคน

ชิกข์ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์วรรณยุกต์ภาษาจีนแต้จิ๋วและวรรณยุกต์ภาษาญี่ปุ่นในงานวิจัยนี้ด้วย ได้พบว่า คนแต้จิ๋วและคนชิกข์นำสัทลักษณะของวรรณยุกต์บางลักษณะในภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่ 2 ของคนแต้จิ๋วและคนชิกข์ การออกเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างออกไปของคนแต้จิ๋วและคนชิกข์ที่ไม่สามารถหาคำตอบได้จาวรรณยุกต์ในภาษาแม่และปัจจัยแวดล้อมทางเสียง อาจเนื่องมาจากปรากฏการณ์อื่นตรภาษา

Note Typescript (photocopy)

Alt author Thesis–Chulalongkorn University, 2000

วิไลลักษณ์ จุฑาหะวงศ์

Theraphan Luangthongkum, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743471103

Key word Tones in Thai

The Chao Zhou

The Sikhs

Tae Chew

Punjabi

Author Wimonpug Promsrimas

Title Refusal strategies in responding to favor-expressing speech acts in Thai / Wimonpug Promsrimas

Date 2000

Location CL thesis

Source 158 leaves

Abstract There are two aims in this investigation of the responses by speakers of Thai to Favor-expressing speech acts. Firstly, this is an exploration of the

refusal strategies used and the relationship between the strategies and two factors: the types of favor-expressing speech acts, which include suggestion, invitation, and offer; and the social status of the interlocutors. Secondly, this is an analysis of the role of 'face' to find out whether the speaker is concerned with his/her own face or that of his/her conversation partners. Data are collected, using a questionnaire answered by fifty Thai speakers of various occupational backgrounds. The questionnaire consists of two parts: a Discourse completion Test for collection linguistic strategies and an inquiry on the speaker's concern about "face".

The data show eighteen linguistic strategies used by respondents in refusing favor-expressing speech acts. They can be divided into the direct, and the indirect type. Direct strategies can be either a direct refusal or a statement about the speaker's lack of the needed ability. As for the indirect type, there are sixteen strategies: reasoning, thanking, comforting the addressee, apologizing, hesitating, congratulating and well-wish, suggesting, stating desire and feeling, asking for favor, complimenting, postponing, regret for being unable to comply, expressing desire to comply, offering an alternative, semi-acceptance, and joking. The choice of these strategies is related to the three types of the favor-expressing speech acts. The choice of the strategies is also related to the social status of interlocutors because Thai speakers tend to decide on different strategies while taking into account the role and the power of conversation participants.

In the analysis of role of face, it is found that the speaker is more concerned with the hearer's face than with his/her own face. The choice of strategies, however, is not related to the concern about face. The same strategy can be used in all cases.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ ประการแรกคือ การหากลวิธีในการปฏิเสธที่ผู้พูดภาษาไทยใช้ในการตอบรับวัจนกรรมที่แสดงความปรารถนาดี และหา

ความสัมพันธ์ของการเลือกใช้กลวิธีเหล่านี้กับปัจจัย 2 ปัจจัย คือ ประเภทของวัจนกรรมที่แสดงความปรารถนาดี ซึ่งได้แก่ การให้คำแนะนำ การเชิญ และการให้ข้อเสนอ กับสถานภาพของคู่สนทนา ประการที่สองคือ การวิเคราะห์บทบาทของ "หน้า" ว่าเมื่อผู้ปฏิเสธใช้กลวิธีใด ๆ ในการปฏิเสธ ผู้ปฏิเสธคำนึงถึงหน้าของตนเองหรือหน้าของผู้ถูกปฏิเสธ ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการทำแบบสอบถามที่ประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นการเติมเต็มบทสนทนา ซึ่งเป็นข้อมูลที่บอกกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการปฏิเสธ และส่วนที่เป็นการเลือกตัวเลือกที่เกี่ยวข้องกับ "หน้า" ของผู้ปฏิเสธและผู้ถูกปฏิเสธผู้ตอบแบบสอบถามเป็นคนไทยหลากหลายอาชีพจำนวน 50 คน

ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่แสดงการปฏิเสธในการตอบวัจนกรรมที่แสดงความปรารถนาดีมี 18 กลวิธี กลวิธีเหล่านี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ กลวิธีในการปฏิเสธแบบตรง และ กลวิธีในการปฏิเสธแบบอ้อม กลวิธีในการปฏิเสธแบบตรงมี 2 กลวิธี ได้แก่ การปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา การปฏิเสธโดยบ่งความไม่สามารถตอบสนอง สำหรับกลวิธีในการปฏิเสธแบบอ้อม มี 16 กลวิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การขอบคุณ การปฏิเสธไม่ให้กังวล การขอโทษ การแสดงความลังเล การแสดงความยินดีและความปรารถนาดี การแนะนำ การแสดงความต้องการหรือความรู้สึกส่วนตัวของผู้ปฏิเสธ การขอความเห็นใจจากผู้ปฏิเสธ การชมเชย การผลัดผ่อนการให้คำตอบ การแสดงความเสียยที่รับความปรารถนาดีไม่ได้ การแสดงความปรารถนาที่จะทำตาม การบอกทางเลือกอื่นของผู้ปฏิเสธ การตอบกึ่งตอบรับ การกล่าวติดตลก การเลือกใช้กลวิธีเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับปัจจัยประเภทของวัจนกรรมที่แสดงความปรารถนาดีทั้งสามประเภทข้างต้น และมีความสัมพันธ์กับปัจจัยสถานภาพของคู่สนทนาด้วยเช่นกัน โดยผู้พูดภาษาไทยจะเลือกใช้กลวิธีที่สอดคล้องกับบทบาทและอำนาจของผู้ปฏิเสธในสถานภาพต่าง ๆ ในการวิเคราะห์บทบาทของหน้าได้พบว่าผู้ปฏิเสธคำนึงถึงหน้าของผู้ถูกปฏิเสธมากกว่าหน้าของตนเอง การเลือกใช้กลวิธีทั้ง 18 กลวิธีไม่มีความสัมพันธ์กับเรื่องของหน้าไม่ว่าของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คือไม่ว่าผู้ปฏิเสธจะคำนึงถึงหน้าของผู้ถูกปฏิเสธหรือหน้าของตนก็สามารถใช้กลวิธีเดียวกันได้

Note

Typescript (photocopy)

Thesis—Chulalongkorn University, 2000

<i>Alt author</i>	วิมลพักตร์ พรหมศรีมาศ Pranee Kullavanijaya, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9740300375
<i>Key word</i>	Pragmatics Refusal Favor-expressing speech acts Face Thai
<i>Author</i>	Wissanu Wongnate
<i>Title</i>	A comparison of acoustic characteristics of long monophthongs in Bangkok Thai spoken by Isan and Bangkok speakers / Wissanu Wongnate
<i>Date</i>	2000
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	97 leaves
<i>Abstract</i>	This research is a study of the acoustic characteristics, i.e., Formant 1, Formant 2, and the duration of long monophthongs in Bangkok Thai spoken by Isan speakers with different language experience compared to Bangkok speakers. The hypotheses are (1) acoustic characteristics of the 9 long monophthongs in Bangkok Thai spoken by Isan speakers differ from Bangkok speakers, they have higher Formant 1 and Formant 2 and shorter duration, (2) language experience of the Isan speakers influences the acoustic characteristics of vowels, when compared to Bangkok speakers' acoustic characteristics, speaker with low language experience have greater differences than speakers with high language experience.

It is found that the average of Formant 1 and the average of Formant 2 of the 9 long monophthongs are different among the 3 groups of informants. For the average F1, Isan speakers with high language experience has the highest F1 value compared to the Bangkok speakers and Isan speakers with low language experience. The variation in terms of F1 are statistically significant ($p \leq 0.05$) only with 3 vowels, i.e.; **๓:**, **า:**, and **๑:**. However, the value of the standard deviation of the F1 is highest in Isan speakers with low language experience compared to Isan speakers with high language experience and Bangkok speakers. In terms of average duration of the vowels, Bangkok speakers have highest value compared to Isan speakers, and Isan speakers with low language experience have lowest duration value. The variation in terms of duration among the 3 groups of speakers are statistically significant ($p \leq 0.05$) except 2 vowels, **ิ** and **๑:**.

งานวิจัยนี้ศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ ได้แก่ ค่าความถี่ก้ำทองที่ 1 และ ที่ 2 รวมถึงค่าระยะเวลาของสระเดี่ยวเสียงยาวของคนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่างกันโดยเปรียบเทียบกับลักษณะทางกลศาสตร์ของคนกรุงเทพฯ สมมติฐานของการวิจัยคือ ลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงสระทั้งเก้าของคนอีสานที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ แตกต่างจากลักษณะทางกลศาสตร์ของเสียงสระทั้งเก้าของคนกรุงเทพฯ โดยมีค่าความถี่ก้ำทองที่ 1 และ ที่ 2 สูงกว่า และมีค่าระยะเวลาในการเปล่งเสียงน้อยกว่าคนกรุงเทพฯ อีกประการหนึ่ง ประสบการณ์ทางภาษาของคนอีสานที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวเสียงยาว กล่าวคือ คนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่ำจะมีสระที่ลักษณะทางกลศาสตร์ดังกล่าวแล้วแตกต่างจากสระของคนกรุงเทพฯ มากกว่าคนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ สูง

ผลการวิจัยพบว่า ค่าความถี่ก้ำทองที่ 1 ของเสียงสระทั้งเก้าของคนกรุงเทพฯ และคนอีสานมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยคนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ สูงมีค่าเฉลี่ยของค่าความถี่ก้ำทองที่ 1 สูงกว่าคนกรุงเทพฯ และคนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่ำมีค่าเฉลี่ยของค่าความถี่ก้ำทองที่ 1 ต่ำ

ที่สุดอย่างไรก็ตาม ในคนอีสานที่มีประสบการณ์ ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ ถ้าจะมีค่าคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าความถี่คำทอนที่ 1 น้อยที่สุด เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าความถี่คำทอนที่ 1 ของเสียงสระทั้งเก้าของผู้พูดทั้งสามกลุ่มแล้ว พบว่าค่าความถี่คำทอนที่ 1 ของเสียงสระทั้งเก้าของผู้พูดทั้งสามกลุ่มแล้วพบว่าค่าความถี่คำทอนที่ 1 ของสระ u: a: และ o: ของผู้พูดทั้งสามกลุ่มมีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สำหรับค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการเปล่งเสียงสระ การวิจัยพบว่า คนกรุงเทพฯ มีค่าระยะเวลาเฉลี่ยของเสียงสระสูงที่สุดเมื่อเทียบกับคนอีสาน และ คนอีสานที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยกรุงเทพฯ ต่ำมีค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการเปล่งเสียงสระต่ำที่สุด เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าระยะเวลาของเสียงสระทั้งเก้าของผู้พูดทั้งสามกลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในสระส่วนใหญ่ ยกเว้นสระ i: และ o:

Note	Typescript (photocopy)
	Thesis--Chulalongkorn University, 2000
Alt author	วิษณุ วงษ์เนตร
	Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9740300359
Key word	Acoustic characteristic
	Language experience
Author	Kanjana Jaroenkiatboworn
Title	Relationship between language and point of view in Thai newspaper's coverage on Wat Phra Dhammakaya / Kanjana Jaroenkiatboworn
Date	2000
Location	CL thesis
Source	135 leaves
Abstract	This thesis is a study of the relationship between language and point of

view in Thai newspaper's coverage on Wat Phra Dhammakaya. It is based on the idea that language is a tool for representing reality. Linguistic choices have an influence on the nature of representation. It conveys attitudes and opinions of language users on what they are speaking or writing. The objectives of this study are to explore which linguistic strategies are associated with negative attitudes and to analyze the negative points that Thai newspapers have on Wat Phra Dhammakaya. The data are news articles from 5 Thai newspapers; Thai Rath, Daily News, Khao Sod, Matichon and Siam Rath. The study shows that there are 8 linguistic strategies. Four of them are semantic ones-namely naming, presupposition manipulation, metaphor, and lexical selection. The other four are discursive strategies consisting of epistemic modalization, interpretation, quoting other sources, and use of punctuation marks and font sizes. The linguistic strategies adopted in the texts project 7 negative points on Wat Phra Dhammakaya; cheating, trickery, being another belief group who is dangerous to mainstream Buddhism, challenging the leader of Sanga, challenging state power, challenging the king, and engaging in a sexual scandal. In general, Thai newspapers consider Wat Phra Dhammakaya as a group of people who is dangerous to society and Buddhism. Wat Phra Dhammakaya is not only destroying the traditional Buddhist teaching, but also challenging the main institution in Thai society. The study shows not only the relationship between language and negative viewpoint on Wat Phra Dhammakaya, but also shows that language use has strong connection with social contexts and has psychological influence on the people in a society

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองในข่าววัดพระธรรมกายที่เสนอในหนังสือพิมพ์ไทย โดยมีความคิดพื้นฐานที่ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสร้างภาพแทนความจริง การเลือกใช้รูปแบบทางภาษาหรือวิธีการทางภาษาอย่างใดอย่างหนึ่งมีผลต่อภาพแทนที่ได้ และเป็นการสื่อให้เห็นถึงทัศนคติและ

ความคิดเห็นที่ผู้ใช้ภาษามีต่อสิ่งที่เขากำลังพูด/เขียนถึง โดยเลือกศึกษาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน 5 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และสยามรัฐ เพื่อศึกษาว่าหนังสือพิมพ์มีกลวิธีทางภาษาแบบใดบ้างที่แฝงไว้ด้วยทัศนคติในด้านลบต่อวัดพระธรรมกายและวิเคราะห์ประเด็นที่หนังสือพิมพ์มีมุมมองทางลบต่อวัดพระธรรมกาย ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการกล่าวถึงวัดพระธรรมกายในทางลบมีทั้งสิ้น 8 กลวิธี แบ่งออกเป็นกลวิธีทางความหมาย 4 กลวิธี ได้แก่ การให้สมญา การใช้ความเชื่อเบื้องต้นเป็นเครื่องมือ การใช้อุปลักษณ์ และการเลือกใช้คำศัพท์ และอีก 4 กลวิธี เป็นกลวิธีทางปริเฉท ได้แก่ การประเมินตามความเชื่อมั่น การตีความ การอ้างคำกล่าวบุคคลอื่น และการใส่เครื่องหมายและขนาดตัวอักษร กลวิธีทางภาษาดังกล่าวสื่อประเด็นทางลบต่อวัดพระธรรมกายทั้งสิ้น 7 ประเด็น ได้แก่ การขโมย การมีเล่ห์เหลี่ยม การเป็นกลุ่มความเชื่ออย่างอื่นที่เป็นภัยต่อพุทธศาสนา การทำทนายประมุขสงฆ์ การทำทนายอำนาจรัฐ การทำทนายพระมหากษัตริย์ และเรื่องผู้ชาย โดยภาพรวมแล้ว หนังสือพิมพ์เห็นว่าวัดพระธรรมกายเป็นกลุ่มคนที่เป็นอันตรายต่อทั้งสังคมและพุทธศาสนา วัดพระธรรมกายไม่เพียงทำลายหลักคำสอนเดิมในพุทธศาสนา แต่ยังชอบทำทนายสถาบันสำคัญๆ ในสังคม ผลการวิจัยที่ได้ไม่เพียงทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมุมมองทางลบที่หนังสือพิมพ์มีต่อวัดพระธรรมกาย แต่ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้ภาษามีความเกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมเป็นอย่างยิ่ง และมีบทบาทในแง่จิตวิทยาแก่คนในสังคม

Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 2000
Alt author	กาญจนา เจริญเกียรติบวร
	Krisadawan Hongladarom, advisor
ISBN	Chulalongkorn University. Linguistics
	9743461779
Author	Weerachai Umpornpaiboon

Title	Secret language of the Thai blind / Weerachai Umpornpaiboon
Date	2000
Location	CL thesis
Source	149 leaves : charts
Abstract	The purposes of this thesis are to analyze the phonological patterns of the secret language used by the Thai blind, to find out in which grammatical categories the phonological patterns occur and to study the motivation for the use of the secret language. The Thai blind modify standard Thai through the use of the secret sound patterns to substitute for their loss of non-verbal communication. There are six sound patterns as follows: (1) Ther insertion of phonological segments in between the onset and rhyme of the source syllable (e.g./kha?ca:w/=/?kha:w/), "rice" (2) Shuffling of syllable parts (e.g./linkn/=/?kin?eat"), (3) Shuffling of syllable parts with more complex phonological rules (e.g./lae:ku:/=/?kae?old"), (4) Replacing the rhyme of the source syllables with the /a/?sound (e.g./ma:/=/?mia/?wife"), (5) Replacing the rhyme of the source syllables with the /:/ sound (e.g./c:n:th:/=/?ca:wna:thi:/"staff member"), and (6) Mixing type (e.g./pha?ca:/=/?phua/?husband"). In terms of syntactic occurrences, words of the secret sound patterns usually appear in the position of content words, including nouns, verbs, and adverbs. Function words such as prepositions, conjunctions and particles always take their original forms in the blind language. Concerning the application of the secret language, there are three motivations behind the use of the secret sound patterns of the Thai blind: (1) to conceal their secrets from outsiders, (2) to create euphemisms, and (3) to show the group's solidarity
การศึกษานี้มีจุดมุ่งที่จะศึกษารูปแปรทางเสียงที่ปรากฏในรหัสภาษาในกลุ่มคนตาบอด วิเคราะห์การปรากฏทางวากยสัมพันธ์ของรูปแปรทางเสียงเหล่านั้น และศึกษาวัตถุประสงค์ของการใช้รูปแปรทางเสียงที่ปรากฏในภาษาของกลุ่มคนตาบอด คนตา	

บอดไทยดัดแปลงพยางค์ในคำไทยมาตรฐานเพื่อใช้แทนการสื่อสารทางอวัจนภาษาที่ขาดไป รูปแปรทางเสียงประกอบด้วย 6 รูปแปร ดังนี้ (1) การสอดแทรกหน่วยเสียงระหว่างหน่วยเริ่มและหน่วยตามของพยางค์ เช่น /kha?ca:w/ ใช้แทนคำว่า /kha:w/ "ข้าว" (2) การถ่ายเสียงระหว่างพยางค์ เช่น /linkn/ แทนคำว่า /kin/ "กิน" (3) การถ่ายเสียงระหว่างพยางค์โดยใช้กฎทางเสียงที่ซับซ้อน เช่น /lae:ku:/ แทนคำว่า /kae:/ "แก่" (4) การแทนส่วนท้ายพยางค์ด้วยเสียง /a:/ เช่น /ma:/ แทนคำว่า /mia/ "เมีย" (5) การแทนส่วนท้ายพยางค์ด้วยเสียง /:/ เช่น /c:n:th:/ แทนคำว่า /ca:wna:thi:/ "เจ้าหน้าที่" (6) การใช้รูปแบบผสม เช่น /pha?ca:/ แทนคำว่า /phua/ "ผิว" เมื่อกล่าวถึงการปรากฏทางวากยสัมพันธ์ รูปแปรทางเสียงเหล่านี้มักจะเกิดกับคำหลัก ได้แก่ นาม กริยา และกริยวิเศษณ์ ส่วนคำไวยกรณ์ เช่น สันธาน บุพบท และคำลงท้าย มักจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียง เมื่อกล่าวถึงเหตุผลการใช้รูปแปรทางเสียงเหล่านี้ จากการศึกษาพบว่าเมื่อมีเหตุผล 3 ประการในการใช้รูปแปรทางเสียงเหล่านี้ คือ ใช้เพื่อรักษาความลับ ใช้แทนคำต้องห้าม และใช้เพื่อรักษาความเป็นปึกแผ่นในกลุ่มคนตาบอด

Note Typescript (photocopy)
Text in English
Thesis (M.A.)--Chulalongkom University, 2000

Alt author อัมพร ไพบูลย์
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkom University. Linguistics

ISBN 9743466649

Author Phanintra Teeranon

Title Rhythmic unit and tonal variation in Thai connected speech / Phanintra Teeranon

Date 2000

Location CL thesis

Source 252 leaves : charts

Abstract This study aims at investigating whether rhythmic units influence tonal realizations in Thai connected speech. The informants in this study are three 26 to 30-year-old radio announcers. Their speech is recorded prior to informing them about this study. They are then asked to read 2 sets of tone checklist. The data are first analysed auditorily to indentify rhythmic units, salient syllables, and weak syllables. For each tone, five tokens are selected for each of the following contexts: salient syllable in one-syllable rhythmic unit, salient syllable in two-syllable rhythmic unit, salient syllable in three-syllable rhythmic unit, weak syllable in two-syllable rhythmic unit, the first weak syllable in three-syllable rhythmic unit, and the second weak syllable in three-syllable rhythmic unit. The fundamental frequency value of all of the tokens are analysed and recorded using WINCECIL and EXCEL. Line graphs are drawn. Tonal realizations in the different contexts are analysed statistically using WINPSY 0602 2000 (School of Psychology, University of New South Wales). In the presentation of result, the five standard Thai tones are divided into two groups: level tones (mid, low, and high) and contour tones (falling and rising). The study finds that in the case of salient syllables, rhythmic units significantly influence the tonal realizations of contour tones in most contexts, but they do not have the same effect on level tones. In the case of weak syllables, rhythmic units significantly influence tonal realizations in either level or contour tones. However, there are a few interesting exceptions in both salient an dweak syllables. Tonal realizations of the high tone in short checked syllables differ significantly when occurring in two-and three-syllable rhythmic units. The falling tone differs markedly from the rising tone. While the rhythmic units significantly influence the variation of the falling tone in unchecked syllables in most contexts, they have much less influence on the rising tone

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาว่าหน่วยจังหวัดมีอิทธิพลต่อสัถลักษณ์ของ
บรรณยุคใดในคำพูดต่อเนื่องภาษาไทยหรือไม่ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้จัดรายการวิทยุ
เทศน์วัน อาทิตย์ระหว่าง 26-30 ปี จำนวน 3 คน โดยไม่แจ้งให้ผู้บอกภาษาทราบ
ล่วงหน้า หลังจากนั้นผู้วิจัยขอให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำในคำชุดทดสอบเสียง
บรรณยุคที่ 2 ชุด คือ ชุดคำพยางค์เป็นและชุดคำพยางค์ตาย การวิเคราะห์เบื้องต้น
ทำได้โดยการฟังเพื่อจำแนกโครงสร้างหน่วยจังหวัด พยางค์เด่นและพยางค์ด้อย
หลังจากนั้นผู้วิจัยเลือกพยางค์จำนวน 5 พยางค์ เพื่อเป็นตัวแทนของแต่ละหน่วย
เสียงบรรณยุคใดในบริบทต่างๆ ที่ศึกษา ได้แก่ พยางค์เด่นในหน่วยจังหวัด 1 พยางค์
พยางค์เด่นในหน่วยจังหวัด 2 พยางค์ พยางค์เด่นในหน่วยจังหวัด 3 พยางค์ พยางค์
ด้อยในหน่วยจังหวัด 2 พยางค์ พยางค์ด้อยพยางค์แรกในหน่วยจังหวัด 3 พยางค์
และพยางค์ด้อยพยางค์ที่สองในหน่วยจังหวัด 3 พยางค์ ผู้วิจัยวิเคราะห์หาความถี่
มูลฐานของทุกพยางค์ที่เลือกมาศึกษาด้วยโปรแกรม WINCECIL ประมวลผลพร้อม
ทั้งวาดกราฟด้วยโปรแกรม EXCEL และวิเคราะห์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
ระหว่างสัถลักษณ์ของบรรณยุคใดที่ปรากฏในหน่วยจังหวัดแบบต่างๆ ด้วยโปรแกรม
WINPSY 0602 2000 (School of Psychology, University of New South Wales)
ในการนำเสนอ ผู้วิจัยแบ่งหน่วยเสียงบรรณยุคใดในภาษาไทยมาตรฐาน 5 หน่วย
เสียงออกเป็น 2 กลุ่ม คือ บรรณยุคที่ระดับ (บรรณยุคที่สามัญ บรรณยุคที่เอก และ
บรรณยุคที่ตรี) และบรรณยุคที่เปลี่ยนระดับ (บรรณยุคที่โทและบรรณยุคที่จัตวา)
ผลการวิจัยพบว่า ในกรณีของพยางค์เด่น หน่วยจังหวัดมีอิทธิพลต่อการแปรของสั
ถลักษณ์ของบรรณยุคที่เปลี่ยนระดับในคุบริบทส่วนใหญ่ และมีอิทธิพลน้อยต่อการ
แปรของสัถลักษณ์ของบรรณยุคที่ระดับ ในกรณีของพยางค์ด้อย หน่วยจังหวัดมี
อิทธิพลน้อยต่อการแปรของสัถลักษณ์ของบรรณยุคที่ระดับและบรรณยุคที่
เปลี่ยนระดับ ผู้วิจัยพบว่ายังมีข้อบกพร่องที่นำเสนอใจบางประการ คือ บรรณยุคที่ตรีที่
ปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นในหน่วยจังหวัด 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ แตกต่าง
จากกันอย่างมีนัยสำคัญทั้งในพยางค์เด่นและพยางค์ด้อย และหน่วยจังหวัดมี
อิทธิพลมากต่อการแปรของสัถลักษณ์ของบรรณยุคโทที่ปรากฏในพยางค์เป็นใน
บริบทต่างๆ แต่มีอิทธิพลน้อยต่อการแปรของสัถลักษณ์ของบรรณยุคที่จัตวาใน
บริบทต่างๆ

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 2000

Alt author

ผณินทรา ธีรานนท์

Kalaya Tingsabadh, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9743464581

ปีการศึกษา 2542 (1999)

Author

Jitravadee Singhaniyom

Title

The relationship between the perception of Thai stops and the degree of voice-timing in the production of English stops by native speakers of English / Jitravadee Singhaniyom

Date _____

1999

Location

CL thesis

Source

88 leaves : ill

Abstract

This thesis attempts to examine the relationship between the perception of Thai stops and the degree of voice-timing in the production of English stops by 30 native speakers of English. For this purpose, the perception of initial voiceless unaspirated stops (UNASP) in Thai by these subjects and the voice-timing of the production of their initial English voiced stops are examined. It is hypothesized that the degree of voice-timing in the production of English (L1) stops is the acoustic cue in the perception of Thai (L2) stops. Native speakers of English who perceive Thai UNASP as voiced stops will have devoiced stops in their production of voiced stops. The data is collected from 13 native speakers of British English (from the United Kingdom and Australia) and 17 native speakers of American English (from the United States of America and Canada) since literature review suggests that these two groups of subjects produce their voiced stops

differently. The study of the perception of stops in Thai by these two groups of subjects shows that all of the subjects have no problems in perceiving voiceless aspirated stop and voiced stop in Thai. However, in their perception of voiceless unaspirated stops, the study reveals that all of the subjects who speak British English (13 subjects) perceive UNASP as voiced stops in English, 10 out of 17 subjects who speak American English perceive UNASP as voiceless stops in English, and the other 7 subjects who speak American English perceive UNASP as voiced stops in English. It is concluded that most of our subjects who speak two types of English perceive UNASP as voiced stops in English. The study of the production of English stops by these subjects reveals that most of the subjects who speak British English (11 from 13 subjects) have devoiced stops in their production of voiced stops, and the subjects who speak American English (15 from 17 subjects) also produce "devoiced stops" in their production of voiced stops. It is concluded that most of the 30 native speakers of English who are the subjects of this study devoiced their voiced stops. This study rejects the assumption that British and American English produce voiced stops differently. The study of the relationship between the perception of UNASP in Thai and the degree of voice-timing in the production of English stops reveals that there is a clear relationship between the perception and the production of stops in most of the subjects who speak British English (11 from 13 subjects) i.e., they perceive UNASP as voiced stops in English and produce their voiced stops as "devoiced". For the subjects who speak American English, it cannot be concluded clearly that there is a relationship between the perception of UNASP in Thai and the production of their voiced stops. Only one subject who speaks American English perceive UNASP in Thai as voiceless stops in English and produce his voiced stops as "fully voiced", another 6 subjects who speak American English perceive UNASP in Thai as voiced stops in English and produce their voiced stops

as "devoiced" and the other 10 subjects perceive UNASP in Thai as voiceless stops in English and produce their voiced stops as "devoiced". The research reveals that if the perception of UNASP in Thai (L2) reflects the "prototype-phoneme" of voiced stops in English (L1). The speakers of British English, who are the subjects of this study, have the same prototype phoneme. But, the speakers of American English may have more than one prototype phoneme since there is a variation in their perception of UNASP in Thai. It is possible that the study of the production of English stops in initial position which is done in this study is not enough to represent the prototype phoneme of voiced stops in American English

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทยกับระดับความถี่ในการเปล่งเสียงพยัญชนะกักในภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 30 คน โดยศึกษาจากการรับรู้เสียงพยัญชนะกัก-ไม่กัก-ไม่พ่นลมที่ปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาไทย และการเปล่งเสียงพยัญชนะกัก-กักในตำแหน่งต้นพยางค์ในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า ถ้าระดับความถี่ในการเปล่งเสียงพยัญชนะกัก-กักในภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยกำหนดการรับรู้เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทย ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่รับรู้เสียงไม่พ่นลมเป็นเสียงกักจะเปล่งเสียงกักแบบลดความถี่ และถ้าผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่รับรู้เสียงไม่พ่นลมเป็นเสียงไม่กักจะเปล่งเสียงกักแบบกักเต็มที งานวิจัยนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากประชากรตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง "อังกฤษ" (ชาวอังกฤษและออสเตรเลีย) จำนวน 13 คน และประชากรตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง "อเมริกัน" (ชาวสหรัฐอเมริกาและแคนาดา) จำนวน 17 คน เนื่องจากผู้วิจัยสันนิษฐานว่าประชากรตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจะมีพฤติกรรมการรับรู้และการเปล่งเสียงพยัญชนะกักแตกต่างกัน ผลการศึกษาการรับรู้เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทยปรากฏว่า ประชากรตัวอย่างทั้งหมดไม่มีปัญหาในการรับรู้เสียงพ่นลมและเสียงกักในภาษาไทย คือมีการรับรู้ร้อยละ 98 และ 99.3 ตามลำดับ ส่วนในการรับรู้เสียงไม่พ่นลมในภาษาไทย ประชากรตัวอย่างบางคนรับรู้เป็นเสียงกัก บางคนรับรู้เป็นเสียงไม่กักในภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ประชากรตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง

"อังกฤษ" ทุกคน รับรู้เสียงไม่พ่นลมเป็นเสียงก้องในภาษาอังกฤษ ส่วนประชากรที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง "อเมริกัน" ส่วนใหญ่ (10 คนใน 17 คน) รับรู้เสียงไม่พ่นลมเป็นเสียงไม่ก้องและอีก 7 คนรับรู้เป็นเสียงก้อง สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (20 คนใน 30 คน) รับรู้เสียงไม่พ่นลมเป็นเสียงก้องในภาษาอังกฤษ เมื่อศึกษาการเปล่งเสียงพยัญชนะกักในภาษาอังกฤษของประชากรตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่า ประชากรตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง "อังกฤษ" เปล่งเสียงก้องแบบลดความก้องเป็นส่วนใหญ่ (11 คนใน 13 คน) ส่วนประชากรตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียง "อเมริกัน" ก็เปล่งเสียงก้องแบบลดความก้องเช่นกัน (15 คนใน 17 คน) สรุปได้ว่า ประชากรส่วนใหญ่ (26 คนใน 30 คน) เปล่งเสียงก้องในตำแหน่งต้นพยางค์เป็นเสียงก้องแบบลดความก้อง เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทยกับระดับความก้องในการเปล่ง ...

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999

Subject(s) Stop consonants
Speech perception
Thai language -- Pronunciation

Alt author จิตราวดี สิงห์นิยม
Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743331867

Author Saowalak Muangman

Title Relationship between acoustic characteristics of pause and turn management in conversation in Thai / Saowalak Muangman

Date 1999

Location CL thesis

Source 233 leaves

Abstract

This research attempts to study the relationship between the acoustics characteristics of pauses and their functions in turn management. Four types of turns, classifying from their function in turn management are found, i.e. turn holding, smooth turn switching, non-smooth turn switching, and turn snatching. The data for this study are 4 cases of television interviews. The 4 cases are of 4 different topics and 2 different interview objectives: interview for opinion and interview for facts. The total pause defined units are 2910. Context of participants, i.e., the role of conversation participants and the role of being interviewer and interviewee of participants is taken into account. Duration of pauses in the 4 types of turn management is different. The shortest pause is the pause occurring before the turn snatching and the longest pause is the pause occurring in the non-smooth turn switching. The duration of pause occurring in the turn holding is vary close to the duration of pause occurring in the smooth turn switching. They are longer than the turn-snatching pause and shorter than the non-smooth turn-switching pause. The Analysis of Variance (ANOVA) of the pauses among the 4 types of turn management indicates that the differences found are statistically insignificant. Comparing the duration of pauses in turn management in interviews with 2 different objectives. It is found that in interviewing for opinions the duration of pauses is longer than in interviewing for facts. It is explainable that conversational participants give more time for their partner to think and arrange their opinions before delivering them. Comparing the pause duration in terms of interviewer and interviewee the study reveals that the specific role of participants has a strong influence on the duration of pauses in each type of turn management. The turn-holding, smooth turn switching, and turn-snatching pause of the interviewees are longer than those of the interviewer. The non-smooth turn switching of the interviewer is longer than those of the interviewees, however there is only one case of non-smooth turn switching

in the speech of interviewer. The t-test of the differences in the duration of pauses between interviewer and interviewees indicates that in turn-holding the pauses of the interviewees and interviewer are statistically significant but the differences in the duration of pauses in other types of turns are statistically insignificant. The duration of pauses of different types of turns in the interviewer varies, and there is a pattern in terms of the differences. Duration of pauses in non-smooth turn switching is the longest. Pauses in smooth turn switching is shorter than the non-smooth one but longer than the turn holding and the turn snatching pauses accordingly. The duration of pauses in the speech of interviewees varies, and there are 2 types of patterns. In giving opinions, the interviewees have the same type of pattern of differences in the duration of pauses as the interviewer. However, in giving facts the interviewees have a longer duration of turn holding pauses than the smooth turn switching pauses. This research has exhibited that the acoustic characteristic of pauses, i.e., the duration of pauses, is an important signals in turn management. The differences of the duration of pauses in the 4 types of turns clearly have their own patterns. Although the differences found are statistically insignificant due to the overlapping of the values of these duration in the 4 types of turns. It is explainable that pause may not be the only signal used in turn management. There may be some other important cues such as intonation, stress, syntactic cue, and other paralinguistic nonverbal cues used in conversation turn management. It is also suggested that the context of situation of the conversation, i.e., the conversational topic, the objective of the interviews, the relationship between the conversational participants, such as, their role as the interviewer or interviewees, their relative social status, especially, seniority etc., has a strong influence on the variation of the duration of pauses. These aspects are recommended for further research

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับ

การจัดผลัดในการสนทนา งานวิจัยนี้ได้ศึกษาการสนทนาประเภทการสัมภาษณ์และพบว่ามีการจัดผลัด 4 ชนิด คือ การครองผลัด การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น และการชิงผลัด การวิเคราะห์ทำจากแง่มุมของผู้ร่วมสนทนา และแง่มุมบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์ (IR) และการเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ (IE) ของผู้ร่วมสนทนา โดยศึกษาจากข้อมูลการสนทนาแบบการสัมภาษณ์จำนวน 4 กรณีที่มีหัวข้อการสนทนาที่แตกต่างกัน คือ การสัมภาษณ์แบบขอความคิดเห็น 2 กรณี กับการสัมภาษณ์แบบขอข้อเท็จจริงอีก 2 กรณี บทสนทนาทั้ง 4 บทประกอบด้วยหน่วยระหว่างการหยุดที่มีช่วงเจียบเชิงกลทั้งสิ้น 2910 หน่วย ค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆ จะแตกต่างกัน คือ ค่าระยะเวลาของการหยุดในการชิงผลัดจะสั้นที่สุด และค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวที่สุด ส่วนค่าระยะเวลาของการหยุดในการครองผลัดและค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นจะใกล้เคียงกัน โดยมีค่าระยะเวลายาวกว่าการหยุดในการชิงผลัดและสั้นกว่าการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดทั้ง 4 ประเภทแสดงว่าความแตกต่างที่พบในการจัดผลัดทั้ง 4 ประเภทไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดในการสัมภาษณ์ที่มี วัตถุประสงค์ต่างกัน 2 ชนิด พบว่า ในการสัมภาษณ์ความคิดเห็นค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นจะยาวกว่าในการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้อธิบายได้ว่าการให้ข้อคิดเห็น คู่สนทนาจะใช้เวลาแก่ผู้พูดอีกคนหนึ่งค่อนข้างยาว คือ เปิดโอกาสให้ได้คิดเรียบเรียงความเห็นก่อนนำเสนอ ในแง่ของบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์ (IR) และผู้ให้สัมภาษณ์ (IE) ผลการวิจัยพบว่าบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ของผู้ร่วมสนทนา มีอิทธิพลต่อค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดกล่าวคือ ผู้สัมภาษณ์จะมีค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัด 3 ประเภท คือ ในการครองผลัดการเปลี่ยนแปลงผลัดราบรื่น และการชิงผลัดสั้นกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ อธิบายได้ว่าผู้สัมภาษณ์ใช้เวลาแก่ผู้ให้สัมภาษณ์ในการจัดการผลัดมากกว่าการจัดผลัดของตนเอง ส่วนการเปลี่ยนแปลงผลัดแบบไม่ราบรื่นพบในผู้สัมภาษณ์เพียง 1 ครั้ง และมีระยะเวลายาวมาก ค่าระยะเวลานี้ยาวกว่าค่าเฉลี่ยของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นที่พบในผู้ให้สัมภาษณ์ ..

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999
<i>Alt author</i>	เสาวลักษณ์ เมืองแมน Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9743331875
<i>Author</i>	Prapa Pirom
<i>Title</i>	Hypercorrection of (l) in Thai spoken by the personnel of the television of Thailand Channel 11 / Prapa Pirom
<i>Date</i>	1999
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	97 leaves : ill
<i>Abstract</i>	This study investigates the relationship between hypercorrection of (l) in Thai spoken by the personnel of the Television Channel 11 and three social variables; namely, education, occupation, and style. The data were quantitatively analyzed and the chi-square test was used to verify the significance of the relationship. The hypotheses of this study are: (1) The group at the middle level of education use hypercorrective variant more frequently than the other groups. (2) Between the news announcers and the other groups, the former use the hypercorrective variant more frequently than the latter. (3) With regards to style, hypercorrection is found more in news reading than interviews. The analysis of the relationship between the pronunciation of (l) and education reveals that the more educated group uses [r], which is the hypercorrective variant of (l), more frequently than the less educated. There is a grading pattern of the hypercorrection from the most educated to the least educated group. The second variable,

occupation, divides the population into two groups : the news announcers and others. Both are at the same educational level-the highest in this study. It is found that the latter group uses the hypercorrective variant [r] more frequently than the news announcers. As for the relationship between style and hypercorrection, the data collected from interviewing the news announcers and from recording their news announcement on air show that they use [r] in interview style more frequently than in news-reading style, when (l) occurs initially, but equally frequently in both styles when (l) occurs in clusters.

งานวิจัยนี้ศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) หรือการออกเสียง (ล) เป็น [r] ในภาษาไทยของบุคลากรประจำสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง 11 โดยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของอัตราการเกิดของพฤติกรรมดังกล่าวกับตัวแปรทางสังคม 3 ตัวแปรได้แก่ ระดับการศึกษา อาชีพและวันจลล และนำผลที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่าไคสแควร์ สมมติฐานของการวิจัยนี้มี 3 ประการ ได้แก่ (1) บุคลากรที่มีการศึกษาระดับปานกลางมีความถี่ของการออกเสียง (ล) เป็น [r] สูงที่สุด (2) ระหว่างบุคลากรที่เป็นผู้ประกาศข่าวกับผู้ที่ทำหน้าที่อื่น บุคลากรที่ทำหน้าที่อื่นมีความถี่ของการออกเสียง (ล) เป็น [r] สูงกว่าผู้ประกาศข่าว (3) ในแง่วันจลล การแก้ไขเกินเหตุจะพบในการอ่านข่าวมากกว่าในการให้สัมภาษณ์ ในการเปรียบเทียบอัตราการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) กับตัวแปรเรื่องระดับการศึกษา ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับสูง ระดับปานกลางและระดับต่ำกลุ่มละ 15 คน ผลปรากฏว่าบุคลากรที่มีการศึกษาสูงมีอัตราการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) สูงที่สุด รองลงมาคือ บุคลากรที่มีการศึกษาระดับปานกลาง และบุคลากรที่มีการศึกษาระดับต่ำไม่มีอัตราการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) อยู่เลย ในการออกเสียงทั้งสองบริบท ส่วนการศึกษาอัตราการแก้ไขเกินเหตุ (ล) กับตัวแปรเรื่องอาชีพ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกาศข่าว และบุคลากรอื่นซึ่งมีการศึกษาระดับเดียวกับผู้ประกาศข่าว คือ ระดับสูง และผลการวิจัยปรากฏว่าบุคลากรอื่นมีอัตราการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) สูงกว่าผู้ประกาศข่าวในการออกเสียงทั้งสองบริบทเช่นกัน สำหรับการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ของอัตราการแก้ไขเกินเหตุของ (ล) กับตัวแปรวันจลล ผู้วิจัยเปรียบเทียบการออกเสียงของผู้ประกาศ

ข่าว ในการให้สัมภาษณ์กับการอ่านออกอากาศจริง ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้ประกาศข่าวมีอัตราการใช้เกินเหตุของ (ล) ในวันจลลการให้สัมภาษณ์สูงกว่าในวันจลลการอ่านออกอากาศ ในบริบทที่เป็นพยานะเดียว แต่ในบริบทที่เป็นพยานะควบ กล่าวผู้ประกาศข่าวมีอัตราการใช้เกินเหตุของ (ล) เท่ากันทั้งสองวันจลล

Note

Typescript (photocopy)
Text in English
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999

Alt author

ประภา ภิรมย์
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkorn University, Linguistics

ISBN

9743346988

Author

Nathaya Boonkongsae

Title

The mixing of English in Thai and language attitudes of different occupational classes / Nathaya Boonkongsae

Date

1999

Location

CL thesis

Source

117 leaves : charts

Abstract

This study aims to investigate the characteristics and frequency of the mixing of English in Thai utterances and to analyze the relationship between the behaviors of mixing English in Thai and two main social variables : occupational classes and language attitudes (attitudes towards the English language and attitudes towards language mixing) The informants consist of 41 hotel employees purposively selected from the personal in four well-known hotels in Bangkok. Data was collected by interviewing the informants on various topics. The hypothesis of the study is that there is a positive relationship among mixing English in Thai, occupational classes and

language attitudes. The findings show that the hotel personnel mix both English sounds and English words in Thai; which are generally about 3.5 times in 3-4 lines. Concerning the relationship between the behavior of mixing English in Thai and occupational classes, it is found that there is no statistical significance in the code-mixing behavior of the professional and managerial, supervisory and the skilled class, but that their behavior of code-mixing is significantly different from that of the semi-skilled class. Regarding the relationship between the behavior of the mixing English in Thai and language attitudes, the study reveals that such a behavior positively correlates with the attitudes toward English; that is, a person who has positive attitude toward English mixes English in Thai more frequently than a person who has moderate attitude toward English. On the other hand, the behavior of the mixing English in Thai positively correlates to the attitude toward language mixing only in the highest (professional and minagerial) and the lowest (semi-skilled) occupational classes, but the relationship is reverse in the middle (supervisory) occupational classes. This study reflects Thai society in general in that the influence of English does not have enough power on Thai speakers so much as to change the sound system of Thai. Also, in mixing of English words in Thai, only those related to the affairs in each occupational class are mixed in Thai

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ พฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมดังกล่าวกับตัวแปรสังคม ซึ่งได้แก่ ช้นอาชีพ และทัศนคติทางภาษา ทัศนคติทางภาษาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อการปนภาษา กลุ่มประชากรเป็นบุคลากรในโรงแรมที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพมหานคร 4 แห่งจำนวน 41 คน ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง วิธีการเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้บอกภาษาพูดเกี่ยวกับหัวข้อต่างๆ งานวิจัยนี้มีสมมติฐานว่า มีสหสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างชั้นอาชีพ พฤติกรรมการปนภาษา และทัศนคติต่อภาษา กล่าวคือ บุคคลที่อยู่ในชั้นอาชีพที่สูงจะมีพฤติกรรมการปนภาษามากและมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาด้วย ผล

การศึกษาพบว่า บุคลากรโรงแรมปณานิคมภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งด้านการออกเสียง และการใช้คำกล่าวโดยรวมพฤติกรรมการปณานิคมจะมีประมาณสามครั้งครึ่งจาก จำนวนข้อความประมาณ 3-4 บรรทัด เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการปณานิคมในแต่ ละระดับชั้นอาชีพพบว่า ชั้นอาชีพการจัดการชั้นอาชีพหัวหน้างาน ชั้นอาชีพที่อาศัย ความชำนาญเฉพาะมีพฤติกรรมการปณานิคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ ส่วนชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียวมีพฤติกรรมการปณานิคม น้อยที่สุด ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปณานิคมกับทัศนคติทางภาษา พบว่า พฤติกรรมการปณานิคมกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีสหสัมพันธ์กันใน ทางบวก กล่าวคือ บุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษมากจะพูดปณานิคมมากกว่าบุคคลที่ ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการปณ นิคมกับทัศนคติต่อการปณานิมนั้นพบว่า ทัศนคติต่อการปณานิคมมีความสัมพันธ์ กับการพฤติกรรมการปณานิคมในทางบวกเฉพาะในชั้นอาชีพที่สูงสุด (ชั้นอาชีพการ จัดการ) และต่ำสุด (ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียว) แต่ ความสัมพันธ์จะเป็นแบบผกผันในชั้นอาชีพระดับกลาง (ชั้นอาชีพหัวหน้างาน) โดย ภาพรวมงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า คนไทยทั่วไปไม่ได้มีอิทธิพลทางเสียงจาก ภาษาอังกฤษมากพอที่จะทำให้ระบบเสียงเปลี่ยน ส่วนด้านการใช้คำอาจกล่าวได้ว่า คนไทยมักปนคำภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานของตน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999

Alt author

นั้จุยา บณุกองแสน

Amara Prasithrathsint, dvisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9743342494

Author

Ratchanee Mano-im

Title

The pronunciation of English final consonant clusters by Thai students /
Ratchanee Mano-im

Date _____

1999

Location

CL thesis

Source

144 leaves : charts

Abstract

The purpose of this research is to analyse the pronunciation of double final consonants in English by Thai students, to study the relationship between degrees of difficulty in pronouncing final consonant clusters according to the theory of contrastive studies and correctness in pronunciation, and to compare the ability to pronounce the clusters correctly between male and female students. Six linguistic variables are included in the study: (-nt), (-ns), (-nt), (-ks), (-sk), and (-lt). The data are collected by recording the subjects' reading of a 40-item-wordlist. The subjects are 60 Matthayomsuksa V students in the science program of a provincial school: 30 males and 30 females with grade point average of over 3.00. The data are statistically analysed by percentage and the chi-square test ($p < 0.01$). The results show that there are five types of variation: (1) correct pronunciation of both sounds, (2) deletion of one of the two sounds, (3) replacement of one or both sounds, (4) deletion of one sound and replacement of the other, and (5) insertion of an extra sound. It is found that a resonant followed by an obstruent is the linguistic variable which can be most correctly pronounced, and an obstruent followed by an obstruent is the variable that is most often reduced to one sound. Moreover, the subjects pronounce the final clusters as two sounds more than as one sound. When they pronounce them as one sound, they pronounce the first consonant more than the second consonant. With regard to degrees of difficulty in pronouncing correctly, the clusters could be ranked as follows from the easiest to the most difficult: a nasal followed by a stop, a nasal followed by a fricative, a lateral followed by a stop, a nasal followed by an affricate, a stop followed by a fricative, and a fricative followed by a stop. That order does not agree with the hypothesis. The lateral followed by the stop is the third rather than the last.

However if this variable is ignored, the ranking of the rest of the variables agrees with the hypothesis. Comparing male and female subjects, the overall result shows that female students pronounce more correctly than male students and the value is statistically significan. It suggests that female uses more prestigious variants than male. When each linguistic variable is examined, results still show that female students pronounce more correctly than male students but the value is not statistically significant in any linguistic variable.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความยากง่ายในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำตามทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบกับความถูกต้องในการออกเสียง และ เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้องระหว่างเพศชายและเพศหญิง งานวิจัยนี้ศึกษาตัวแปรภาษาจำนวน 6 ชุด คือ (-nt) (-ns) (-ntf) (-ks) (-sk) และ (-lt) ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้จากการบันทึกเสียงการอ่านรายการคำภาษาอังกฤษ จำนวน 40 คำ ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัด แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 60 คน แบ่งเป็นเพศชาย 30 คน เพศหญิง 30 คน และนำผลที่ได้มาประมวลผลทางสถิติโดยการคำนวณร้อยละและค่าไคสแควร์ ($p < 0.01$) ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษเป็นรูปแปร 5 ประเภท คือ (1) ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งสองเสียง (2) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียง (3) เปลี่ยนเสียงควบกล้ำหนึ่งเสียงหรือสองเสียง (4) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียงพร้อมทั้งเปลี่ยนเสียงที่เหลือ และ (5) เพิ่มเสียงในงานวิจัยนี้ พบว่า ตัวแปรภาษากลุ่มที่เป็นเสียงก้องกังวาน (resonant) ตามด้วยเสียงกักกัน (obstruent) มีการออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด และพบการตัดเสียงในกลุ่มเสียงกักกันตามด้วยเสียงกักกันมากที่สุด นอกจากนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำเป็นสองเสียงมากกว่าหนึ่งเสียง และถ้ากลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นหนึ่งในเสียงมักจะออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะตัวที่หนึ่งมากกว่าเสียงพยัญชนะตัวที่สอง เกี่ยวกับระดับความยากง่ายในการออกเสียงได้ถูกต้อง พบว่าสามารถเรียงลำดับความยากง่ายในการออกเสียงจาก

ง่ายไปหายากได้ดังนี้ เสียงนาสิกตามด้วยเสียงกัก เสียงนาสิกตามด้วยเสียงเสียดแทรกเสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกัก เสียงนาสิกตามด้วยเสียงกักเสียดแทรก เสียงกักตามด้วยเสียงเสียดแทรกและเสียงเสียดแทรกตามด้วยเสียงกัก ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน เพราะมีการออกเสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกักได้ถูกต้องเป็นอันดับสามแทนที่จะเป็นอันดับสุดท้าย หากตัดตัวแปรเสียงข้างลิ้นตามด้วยเสียงกักออกพบว่าลำดับความยากง่ายในการออกเสียงตรงตามสมมติฐานทุกประการ นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้องระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง พบว่าเมื่อศึกษาภาพรวมโดยไม่จำแนกตามตัวแปรภาษา เพศหญิงมีการออกเสียง ...

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulongkom University, 1999

Alt author รัชนี มโนอิม
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Arts in Linguistics

ISBN 9743347739

Author Varintorn Jaruchottanawat

Title A study of noun and verb pairs in Thai sign language / Varintorn Jaruchottanawat

Date 1999

Location CL thesis

Source 120 leaves : ill

Abstract This study is aimed at grouping Noun and Verb Pairs in Thai Sign Language (TSL) and also at investigating the semantic relationships between Noun and Verb Pairs of each group. The data, signing by deaf Thais, are collected in video tape following the list of Noun and Verb Pairs gathered. By analyzing distinctive features, there are 2 groups of TSL

Noun-Verb Pairs. The distinctive features of Noun and Verb Pairs are hand movements and /or non-manual signals. In 80% of the pairs, the difference between nouns and verbs is expressed in both hand movements and non-manual signals. Another group of Noun-Verb Pairs, or about 20% are distinguished by non-manual signals only. Nouns in both groups can have non-manual signals. If only non-manual signals are considered, nouns have less degree of non-manual signals than verbs. Nouns in group 1 are also distinct from verbs by having reduplicated form with restrained manner. While both manual and non-manual signals can play a role in distinguishing, non-manual signal signals are more important. the hypothesis that the 2 features must be used together in distinguishing Noun and Verb Pairs is thus not attested. The research found 5 semantic relationships of Noun and Verb Pairs. The most found is Instrumental followed by Patient, Object, Actor and Range. The semantic relationships of TSL Noun and Verb Pairs are different within groups, which is not as hypothesized. The semantic relationships of TSL Noun and Verb Pairs are the differrent among groups, which is as hypothesized. Noun and Verb Pairs can be further divided in classes according to reduplication, manner, presence and degree of non-manual signals. Verbs have more classes than nouns, Thus nouns are most probably derived from verbs by applying rules, such as restrained manner, reduplication of hand movements and deleting or lessening the degree of non-manual signals.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและจัดประเภทคู่นามกับกริยาในภาษาไทย และศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ทางความหมายของคู่นามกับกริยาแต่ละประเภทที่จัดได้ ข้อมูลในงานวิจัยได้จากการบันทึกวีดิทัศน์การทำสัญญาณมือของคนหูหนวก ตามรายการศัพท์คู่นามกับกริยาที่จัดทำขึ้น ผลการวิจัยพบว่าคู่นามกับกริยาในภาษาไทยจำแนกได้ 2 ประเภท โดยใช้องค์ประกอบทางรูปที่ต่างกันเป็นเกณฑ์ในการจำแนก องค์ประกอบทางรูปที่ต่างกันในคู่นามกับกริยา ได้แก่ องค์ประกอบ การเคลื่อนไหวและ หรือองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ คู่นามกับกริยาประเภทที่พบมากกว่าคือ

คู่นามกับกริยาที่ต้องใช้ 2 องค์ประกอบในการแยกคู่นามกับกริยา คือใช้ องค์ประกอบ การเคลื่อนไหวร่วมกับองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ โดยคิดเป็นเกือบ 80% ของข้อมูลทั้งหมด ส่วนคู่นามกับกริยาอีกประเภทหนึ่ง ได้แก่ คู่นามกับกริยาที่ใช้ องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือเพียงองค์ประกอบเดียวในการแยกคู่นามกับกริยา คิดเป็น ประมาณ 20% ของข้อมูลทั้งหมด สัญญาณนามในทั้ง 2 ประเภทสามารถใช้ องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ ซึ่งถ้าใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือแล้วจะใช้องค์ประกอบ ดังกล่าวน้อยกว่าสัญญาณกริยา สัญญาณนามในประเภทที่ 1 ยังมีการทำสัญญาณ ข้างด้วยอาการเคลื่อนไหวที่ต่างไปจากสัญญาณกริยาด้วย ในขณะที่ทั้งองค์ประกอบ ไม่ใช้มือและองค์ประกอบใช้มือใช้แยกคู่นามกับกริยาได้ แต่องค์ประกอบที่ไม่ใช้ มือมีความสำคัญกว่า ดังนั้นจึงไม่ยืนยันสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าคู่นามกับกริยาต้องใช้ องค์ประกอบทั้งสองร่วมกันในการแยกคู่นามกับกริยา คู่นามกับกริยามี ความสัมพันธ์ทางความหมายจัดเป็นประเภทได้ 5 ประเภท จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ความสัมพันธ์ทางความหมายแบบเครื่องมือ ผู้ทรงสภาพ ผู้ถูก ผู้ก่อการ และผู้ เสริม ความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคู่นามกับกริยาในแต่ละประเภทไม่มี ลักษณะร่วมกัน ซึ่งไม่ยืนยันสมมุติฐาน และความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคู่ นามกับกริยาในแต่ละประเภทมีลักษณะต่างกัน ซึ่งยืนยันสมมุติฐาน คู่นามกับกริยา ในแต่ละประเภทยังจำแนกโดยใช้ลักษณะการทำสัญญาณซ้ำ อาการเคลื่อนไหว การ ใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ และการใช้องค์ประกอบที่ไม่ใช้มือมากเป็นเกณฑ์ในการ จำแนก ทำให้พบว่าสัญญาณกริยามีรูปแบบหลากหลายกว่าสัญญาณนาม แสดงให้ เห็นว่าสัญญาณนามเป็นรูปผันจากสัญญาณกริยา โดยใช้กฎต่าง ๆ อันได้แก่ กฎยัง อาการเคลื่อนไหว กฎทำสัญญาณซ้ำ กฎตัดและกฎลดองค์ประกอบที่ไม่ใช้มือ

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999

Alt author

วรินทร์ จารุโชติธนาวัฒน์

Kingkarn Thepkanjana, advisor

Chulalongkorn University. Arts in Linguistics

ISBN

9743345299

<i>Author</i>	Sarawanee Sunkaburanuruk
<i>Title</i>	Use of classifiers in modern standard Thai by speakers of different ages / Sarawanee Sunkaburanuruk
<i>Date</i>	1999
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	105 leveas : charts
<i>Abstract</i>	This thesis attempts to examine the co-occurrence of classifiers and nouns and patterns of noun phrases which contain classifiers used by speakers of modern standard Thai and to study the variation in the use of classifiers according to the age of the speakers. The data was collected from talk shows on television and conversations by two age groups under 25 years old and over 40 years old. It is hypothesized that the modern standard Thai speakers use a lot of generic classifiers and repeater classifiers instead of specific classifiers suggested by the Royal Institute. They are also expected to use more various patterns of noun phrases containing classifiers than the patterns mentioned in grammar books. Concerning the variation according to age, I expect the older speakers to conform more to the Royal Institute and grammatical rules than the younger speakers. The result of the study partly support my hypothesis, i.e., modern standard Thai speakers use a lot of generic classifiers and repeater classifiers instead of classifiers suggested by the Royal Institute and use more various patterns of noun phrases containing classifiers than the patterns in Thai grammar books. However, the point that does not confirm my hypothesis is the co-occurrence of classifiers and nouns. It is found that younger speakers conform more to the Royal Institute than older speakers in their use of classifiers. This is probably results from the fact that younger speakers are mostly students who are still aware of correct classifiers taught in school. In

	addition, regarding the use of patterns of noun phrases, it is found that the speakers of two different ages use various patterns of noun phrases with almost the same rate of frequency วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์การเกิดร่วมของคำลักษณนามกับคำนามและรูปแบบนามวลีที่มีคำลักษณนามของผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบัน ตลอดจนศึกษาการแปรในการใช้คำลักษณนามตามปัจจัยอายุ โดยเก็บข้อมูลจากรายการสัมภาษณ์บุคคลทางโทรทัศน์ และการสนทนาของบุคคล 2 รุ่นอายุ ได้แก่ รุ่นอายุต่ำกว่า 25 ปี และรุ่นอายุมากกว่า 40 ปี ผู้วิจัยมีสมมุติฐานว่าผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันมีการใช้คำลักษณนามกลาง (generic classifiers) และคำลักษณนามซ้ำคำนามแทนคำลักษณนามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดไว้เป็นจำนวนมากและใช้รูปแบบนามวลีที่มีคำลักษณนามหลากหลายกว่าข้อสรุปหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่มีมาในอดีตสำหรับการแปรตามอายุผู้วิจัยคาดว่า ผู้พูดที่มีอายุมากจะใช้คำลักษณนามตรงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด โดยราชบัณฑิตยสถาน และใช้รูปแบบนามวลีที่มีคำลักษณนามตรงตามไวยากรณ์มากกว่าผู้พูดที่มีอายุน้อย ผลการวิจัยที่ได้ตรงตามสมมุติฐานบางส่วนคือ ผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันใช้คำลักษณนามกลาง และคำลักษณนามซ้ำคำนามแทนคำลักษณนามตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานเป็นจำนวนมาก และใช้รูปแบบนามวลีหลากหลายกว่าข้อสรุปหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ส่วนประเด็นที่ขัดแย้งกับสมมุติฐานก็คือ การเกิดร่วมของคำลักษณนามกับคำนามพบว่า ผู้พูดที่มีอายุน้อยใช้คำลักษณนามตรงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยราชบัณฑิตยสถานกว่าผู้พูดที่มีอายุมาก ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นผลมาจากผู้พูดอายุน้อยส่วนใหญ่ยังอยู่ในวัยศึกษา จึงมีความใกล้ชิดกับการใช้คำลักษณนามที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่า ส่วนในประเด็นการใช้รูปแบบนามวลีพบว่า ผู้พูดทั้งสองรุ่นอายุต่างใช้รูปแบบนามวลีหลากหลายในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน
<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999
<i>Subject(s)</i>	Thai language -- Classifiers
<i>Alt author</i>	ศรวณีย์ สรรคบุรานุรักษ์ Amara Prasithrathsint, advisor

<i>ISBN</i>	Chulalongkorn University. Linguistics 9743347151
<i>Author</i>	Vipas Pothipath
<i>Title</i>	Analytic causative constructions in Thai / Vipas Pothipath
<i>Date</i>	1999
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	130 leaves
<i>Abstract</i>	This study is aimed at investigating the patterns and the core meanings of the three analytic causative constructions in Thai; namely, the tham, the haj and the thamhaj constructions. The data used is from a corpus of modern Thai language. The study reveals that the tham construction has one pattern corresponding to one type of nature of causation. Its constructional core meanings involve (1) active causation (2) direct causation and (3) unintended causation. The tham construction has another one which is slightly deviant from the main pattern, but bears the similarity to the main pattern in constructional core meanings. As for the haj construction, it has five patterns corresponding to five types of nature of causation and the first four patterns convey the constructional core meanings which involve (1) inactive causation (2) indirect causation and (3) intended causation. As for the fifth pattern, although its constructional core meanings are distinct from the other four patterns, it slightly bears the similarity to the other patterns in that it shares similar structure and also conveys a causative sense. Thus, it is considered the case of a limited extension of the haj constructional meaning. For the thamhaj construction, it has one pattern corresponding to one type of nature of

causation. Its constructional core meanings involve (1) active causation (2) neutrality in direct causation and (3) neutrality in intended causation. The thamhaj construction should therefore be considered another analytic causative construction in Thai as it has a distinctive pattern with distinctive constructional core meanings. Besides demonstrating the patterns and the semantics of the analytic causative constructions in Thai, this study helps understand the nature of construction as well. It is found that (1) the constructional core meaning corresponds to its pattern; that is, the constructional core meaning restricts the semantic properties of components of the construction; while, a difference in pattern causes a difference in meaning and, (2) the constructions are probably associated with a set of closely related senses called the constructional polysemy. However, some senses of patterns are hard to be put on a par with others. These are considered marginal cases. Ideas on the nature of construction mentioned above support the Construction Grammar Framework, which is within the Cognitive Paradigm
งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากระบวนและความหมายแก่นของหน่วยสร้างการริตแบบวิเคราะห์ในภาษาไทย 3 ชนิด ได้แก่ หน่วยสร้างทำให้ และ ทำให้ โดยใช้อ้อมมูลจากคลังข้อมูลภาษาปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยสร้างทำให้ มีกระบวน 1 แบบ สือลักษณะการริต 1 ลักษณะ และสื่อความหมายแก่นดังนี้ (1) สือการริตแบบมีการกระทำ (2) สือการริตแบบโดยตรง และ (3) สือการริตแบบไม่จงใจ และแม้จะมีกระบวนเบี่ยงเบนไปจากกระบวนหลัก แต่กระบวนนั้นก็ยังสือลักษณะการริตและความหมายแก่นเดียวกันกับกระบวนหลัก ส่วนหน่วยสร้างให้ มีกระบวน 5 แบบ สือลักษณะการริต 5 ลักษณะ กระบวน 1-4 สื่อความหมายแก่นดังนี้ (1) สือการริตแบบไม่มีการกระทำ (2) สือการริตแบบอ้อม และ (3) สือการริตแบบจงใจ ส่วนกระบวน 5 แม้จะมีสือความหมายแก่นเดียวกันกับกระบวนอื่นๆ แต่ก็มีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกับกระบวนอื่น และยังสือความเป็นกริยาตอบุ้ กระบวน 5 จัดเป็นกระบวนนอกขอบของหน่วยสร้างให้ สำหรับหน่วยสร้างทำให้ มีกระบวน 1 แบบ สือลักษณะการริต 1 ลักษณะ และสื่อความหมายแก่นดังนี้ (1) สือการริตแบบ

มีการกระทำ (2) สื่อความเป็นกลางในแง่การตีแบบโดยตรง และ (3) สื่อความเป็นกลางในแง่การตีแบบจิตใจ และเมื่อเปรียบเทียบกับกระสวนและความหมายแก่นของหน่วยสร้างทำให้ กับหน่วยสร้างทำและหน่วยสร้างให้ สรุปได้ว่า ควรจัดหน่วยสร้างทำให้เป็นหน่วยสร้างการตีแบบวิเคราะห์อีกหนึ่งหน่วยสร้างในภาษาไทย เพราะมีกระสวนและสื่อความหมายแก่นเฉพาะของหน่วยสร้าง การวิจัยเรื่องหน่วยสร้างการตีแบบวิเคราะห์ในภาษาไทย นอกจากจะให้ภาพรวมของหน่วยสร้างการตีแบบวิเคราะห์ในภาษาไทยแล้ว ยังทำให้เข้าใจธรรมชาติของหน่วยสร้างมากขึ้น ดังนี้ (1) ความหมายแก่นของหน่วยสร้างสัมพันธ์โดยตรงกับกระสวนของหน่วยสร้าง กล่าวคือ ความหมายของหน่วยสร้างจะคัดเลือกคุณสมบัติขององค์ประกอบที่จะเกิดรวมในหน่วยสร้าง และขณะเดียวกันกระสวนที่ต่างกันก็สื่อความหมายของกระสวนต่างกันด้วย และ (2) หน่วยสร้างอาจสื่อความหมายหลายนัยสัมพันธ์กัน ความหมายนัยต่างๆ เหล่านั้นสื่อความหมายแก่นร่วมกัน ซึ่งเรียกว่า การมีความหมายหลายนัยของหน่วยสร้าง อย่างไรก็ตาม บางความหมายก็ยากที่จะระบุความหมายแก่นร่วมกับความหมายอื่นๆ ได้ ความหมายนั้นจะจัดเป็นความหมายนอกขอบความเข้าใจธรรมชาติของหน่วยสร้างดังที่ได้กล่าวนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีไวยากรณ์หน่วยสร้าง ซึ่งเป็นทฤษฎีหนึ่งในกระบวนการที่ศัลยศาสตร์ปริชาน

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999

Alt author วิภาส โพธิ์แพทย์
Kingkam Thepkanjana, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743348654

Author Sakorn Ruanklai

Title Thai-based script for Kachin writing system / Sakorn Ruanklai

Date 1999

Location CL thesis

Source 141 leaves

Abstract The purposes of this thesis are to analyze the phonological system reflected in the Roman-based script Kachin writing system, to analyze the phonological system of the Kachin language as spoken by the Kachin born and raised in Thailand, to compare these two phonological systems, and to invent a Thai-based script Kachin writing system. The Kachin language in this thesis is Jinghpaw', a language of the Kachinish sub-branch of the Tibeto-Burman language family. The data was collected from two principle informants, a male and a female, aged 20-25 years old, born and raised in Thailand. Teh word list of 1,074 items was used as a tool to elicit the language data for analyzing the phonological system of the kachin language as spoken by the Kachin who were born and raised in Thailand. Three Kachin textbooks written in a Roman-based script were used as a major data source for analyzing the phonological system of the Kachin language as spoken when the Roman-based writing system was invented. The research result indicates that there are 22 consonants, 18 consonant clusters, 8 monophthongs, and 3 diphthongs in the Kachin phonological system reflected in the Roman-based script Kachin writing system. The tonal system cannot be analyzed since there are no tone marks. The phonological system of the Kachin language as spoken by the Kachin born and raised in Thailand comprises 24 consonants, 13 consonant clusters, 10 monophthongs, and 4 tones. The differences between these two phonological systems have resulted from two factors: 1) language contact with the Thai language 2) phonological solution of the researcher. The invention of the Thai-based script, i.e., the combination of the phoneme-based concept and the traditional Thai writing system, is based on the phonological system of the Kachin language as spoken by the Kachin born

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 113 and raised in Thailand วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาละตินจากระบบการเขียนที่เป็นอักษรโรมัน ระบบเสียงภาษาละตินของผู้พูดภาษาละตินที่เกิดและเติบโตในประเทศไทย ความแตกต่างระหว่างระบบเสียงทั้งสองระบบ และเสนอระบบการเขียนภาษาละตินโดยใช้อักษรไทย ภาษาละตินในงานวิจัยนี้ หมายถึง ภาษาจึงเภาะซึ่งเป็นภาษาในตระกูลทิเบต-พม่า สาขาย่อยละติน ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เก็บจาก ผู้บอกภาษาที่เป็นผู้พูดภาษาละตินที่เกิดและเติบโตในประเทศไทยโดยผู้บอกภาษาเป็นเพศหญิง 1 คนและเพศชาย 1 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ขณะเก็บข้อมูล คือ รายการคำศัพท์ 1,074 คำ และเก็บจากหนังสือแบบเรียนภาษาละตินที่เป็นอักษรโรมัน 3 เล่ม ผลการวิจัยสรุปเนื้อหาสำคัญได้ดังนี้ ระบบเสียงภาษาละตินที่วิเคราะห์จากระบบการเขียนที่เป็นอักษรโรมันประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ 22 หน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำ 18 ชุด หน่วยเสียงสระ 8 หน่วยเสียง สระประสม 3 ชุด และไม่สามารถวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ ส่วนระบบเสียงภาษาละตินของผู้พูดภาษาละตินที่เกิดและเติบโตในประเทศไทย ประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะ 24 หน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำ 13 ชุด หน่วยเสียงสระ 10 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง เมื่อเปรียบเทียบระบบเสียงทั้งสองระบบพบว่า ระบบเสียงทั้งสองระบบมีความแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างเนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ 1) เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาษาละตินอันเนื่องมาจากการสัมผัสภาษากับภาษาไทย 2) การวิเคราะห์ในระดับสัทวิทยาของผู้วิจัย ระบบการเขียนภาษาละตินโดยใช้อักษรไทยสร้างขึ้นจากระบบเสียงภาษาละตินของผู้พูดภาษาละตินที่เกิดและเติบโตในประเทศไทย โดยใช้หลักเกณฑ์การผสมผสานระหว่างแนวคิด phoneme-based script และระบบการเขียนภาษาไทย Note Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999 Alt author สาคร เรือนไถล Theraphan Luangthongkum, advisor Chulalongkorn University. Linguistics ISBN 9743349073
	114 วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต Author Thanapat Sairhun Title English refusal strategies in Thai learners of English as a foreign language : a study of pragmatic transfer / Captain Thanapat Sairhun Date 1999 Location CL thesis Source 187 leaves : charts Abstract To investigate the pragmatic transfer of the refusal strategies by Thai learners of English. Based on a discourse completion test, the data were collected from 50 American students and 50 Thai students. It is found that the Thais' refusal strategies differ significantly from those employed by the Americans, Thai students resorted to indirectness and hedging when they refused requests and offers. American students, on the other hand, preferred directness. The Thais also used the expression "That's OK./alright." or "I can do it myself." in greater quantity than the Americans. In addition, they often used intensifiers such as 'really' and 'greatly' in their apologies and thanks, whereas the Americans hardly did so. In terms of pragmatic transfer, it is found that the Thai learners of English performed the speech act of refusing in English in a similar manner as when they performed the same speech act in their native tongue. They employed the following strategies which were not found in the American corpus : (1) using intensifiers in apologies, (2) hedging, (3) using the pattern "yes, but..." in expressing positive remarks, (4) giving reasons based on family and personal matters, (5) using intensifiers in thanks and (6) admonishing employees. In addition, it is found that social status played an important role in refusals in Thai and in English used by the Thai students. When the refusers were lower in social status, they tended to give reasons and

employed such strategies as hedging, apologizing and expressing positive remarks. Social status seemed to influence the strategic choices made by the American students in a lesser extent than those made by the Thai students

ศึกษาการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของกลวิธีการปฏิเสธ ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการตอบแบบสอบถาม ที่เป็นการเติมข้อความที่เว้นว่างไว้ในบทสนทนาให้สมบูรณ์ (DCT) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาอเมริกันและนักศึกษาไทย จำนวนกลุ่มละ 50 คน ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการปฏิเสธของนักศึกษาไทย มีความแตกต่างจากกลวิธีการปฏิเสธของนักศึกษาอเมริกัน กล่าวคือ นักศึกษาไทยนิยมใช้กลวิธีการปฏิเสธแบบอ่อน และใช้คำกล่าวแสดงความลังเลในการปฏิเสธการขอเรื่องและการปฏิเสธข้อเสนอ ในขณะที่นักศึกษอเมริกันมักใช้การปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา นอกจากนี้ นักศึกษาไทยนิยมใช้คำกล่าวแสดงว่า "ไม่เป็นปัญหา เช่น "ไม่เป็นไร" หรือ "ทำเองได้" ในการปฏิเสธข้อเสนอมากกว่านักศึกษอเมริกัน และยังพบว่า นักศึกษาไทยให้ความสำคัญกับการเพิ่มความหนักแน่น ในคำกล่าวขอโทษและขอบคุณ มากกว่านักศึกษอเมริกัน ส่วนการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์นั้น ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แสดงการปฏิเสธในภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกับที่ใช้ในภาษาแม่ของตน ซึ่งแตกต่างจากที่นักศึกษอเมริกันใช้ลักษณะดังกล่าวได้แก่ (1) การนิยมเพิ่มความหนักแน่นในคำกล่าวขอโทษ (2) การนิยมใช้คำกล่าวแสดงความลังเล (3) การใช้รูปแบบ "ได้ แต่..." ในคำกล่าวแสดงความเห็นเชิงบวก (4) การใช้คำกล่าวให้เหตุผล โดยใช้ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว (5) การนิยมเพิ่มความหนักแน่นในคำกล่าวขอบคุณ และ (6) การใช้คำกล่าวตักเตือนลูกจ้าง นอกจากนี้ยังพบว่า สถานภาพทางสังคมระหว่างผู้ปฏิเสธกับผู้ขอเรื่อง หรือผู้ให้ข้อเสนอ นั้น มีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการปฏิเสธของนักศึกษาไทย ทั้งในบริบทภาษาแม่และบริบทภาษาอังกฤษ เช่น เมื่อผู้ปฏิเสธมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าคู่สนทนา นักศึกษาไทยมักเลือกใช้คำกล่าวให้เหตุผล คำกล่าวแสดงความกังวล คำกล่าวขอโทษ และคำกล่าวแสดงความเห็นเชิงบวกมากขึ้น ในขณะที่สถานภาพทางสังคมนี้จะมิบทบาทไม่มากนัก ต่อการเลือกใช้กลวิธีการปฏิเสธของนักศึกษอเมริกัน

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999
<i>Subject(s)</i>	Speech acts (Linguistics) English -- Usage
<i>Alt author</i>	ธนพรพรชัย สายหุ่น Krisadawan Hongladarom, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9743347011
<i>Author</i>	Wichian Sunitham
<i>Title</i>	Choice of spatial frames of reference by Thai and Japanese female and male speakers / Wichian Sunitham
<i>Date</i>	1999
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	93 leaves : ill., charts
<i>Abstract</i>	The purpose of this study was to analyze and compare the choices of spatial frames of reference used to locate objects in respect to intrinsically oriented objects and non-oriented objects by four groups of subjects: Thai males, Thai females, Japanese males, Japanese females who were asked to perform a given perception task. The study also aimed at finding out whether the spatial market in Thai and Japanes having the meaning of Front and BACK could help predict the choices of frames of reference used by Thai and Japanese subjects. The study involved using four main spatial locative adpositions in both Thai and Japanese languages which signify the concepts of FRONT and BACK:naa (in front of) and lan (behind) in Thai and mac (in front of) and ufiro (behind) in Japanese. The subjects comprised 61 people: 15 Thai males, 15 Thai females, 15 Japanese males and 16

Japanese females. The experimental tools were (1) a 15x20 inch board which was painted to represent a road plus four parking areas; (2) three toy cars and a toy Volkswagen beetle; (3) a miniature wooden tree. All subjects were asked to imagine driving a toy car to give a friend a ride home without knowing where he or she lives. In the first experiment, comprising two subexperiments, the subjects were asked to park the toy car in one of two vacant parking areas representing FRONT or BACK in relation to the tree or to the beetle. In the second experiment, which was conducted approximately two weeks after the first, the procedures of the experiment were similar except that the concept tested was reversed; that is, whenever FRONT was used in the first experiment with the tree, BACK was used in the second experiment with the tree and vice versa. The frequencies of parking were recorded on a perception data sheet for later analysis. The test of difference of proportion of two populations was applied to see if there is any statistical significance within and between groups of subjects. The findings from the experiment were as follows: (1) Speakers of both Thai and Japanese, both males and females, used the intrinsic frame of reference when the reference object was an oriented object. (2) Speakers of both Thai and Japanese, both males and females, used the relative frame of reference when the reference object was a non-oriented object. (3) There was no difference in the choice of frames of reference between Thai males and Thai females, and between Japanese males and Japanese females. (4) There was a significant difference between Thai and Japanese speakers involving the conceptualization of FRONT in a situation using the tree. Thais conceptualized the area that turned away from them as FRONT while Japanese conceptualized the area that faced them as FRONT. (5) The spatial markers having the meaning of FRONT and BACK in both Thai and Japanese showed a correlation with the conceptualization of FRONT. The adpositions in Thai and Japanese that share spatial and temporal

meanings are related to the spaces assigned in the experiment. Most Thai speakers chose Subspace 3, the space that was far away, from them, to represent FRONT and lan in Thai has both temporal and spatial senses. In contrast, most Japanese speakers chose Subspace 1, the space that was near them, to represent FRONT and the postposition mac has spatial and temporal senses

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะวิเคราะห์และเปรียบเทียบการเลือกใช้กรอบการอ้างอิงเชิงปฏิรูป ซึ่งใช้ในการอ้างอิงตำแหน่งของวัตถุโดยอาศัยวัตถุที่มีด้านชัดเจนและวัตถุที่มีด้านไม่ชัดเจน โดยกลุ่มตัวอย่างชาวไทย หญิงไทย ชายญี่ปุ่น และหญิงญี่ปุ่น จากการทดลองโดยวิธีการรับรู้ นอกจากนี้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ยังมุ่งที่จะหาข้อเท็จจริงว่าระบบคำแสดงปริภูมิ (Spatial markers) ในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นเป็นปัจจัยช่วยคาดการณ์การเลือกใช้กรอบการอ้างอิงเชิงปริภูมิของผู้พูดทั้งสองภาษาหรือไม่ การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เลือกใช้คำบุพบทในภาษาไทยและคำอนุบทในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแสดงมโนทัศน์ หน้า และ หลัง ได้แก่คำบุพบท หน้า และ หลัง ในภาษาไทยและคำอนุบท mac (หน้า) และ ufiro (หลัง) ในภาษาญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่าง 61 คน ประกอบไปด้วยกลุ่มตัวอย่างชาวไทย 15 คน หญิงไทย 15 คน ชายญี่ปุ่น 15 คน และหญิงญี่ปุ่น 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ (1) ไม้กระดานขนาด 15x20 นิ้ว ระบายสีเป็นรูปถนนซึ่งมีที่จอดรถ 4 ตำแหน่ง (2) รถยนต์เด็กเล่น 3 คัน และรถเต่าเด็กเล่น Volkswagen 1 คัน (3) ดินไม้จำลองขนาดเล็กทำจากไม้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดถูกสมมติให้จินตนาการขับรถเด็กเล่นเพื่อส่งเพื่อนกลับบ้าน โดยที่ผู้ขับไม่รู้จำบ้านของเพื่อน การทดลองครั้งที่ 1 ซึ่งประกอบไปด้วยการทดลองย่อย 2 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างจะต้องจอดรถยนต์เด็กเล่น ณ ตำแหน่งที่คิดว่าบ่งบอก มโนทัศน์ หน้า หรือ หลัง ของดินไม้ และรถยนต์เต่า Volkswagen ในการทดลองครั้งที่ 2 ซึ่งห่างจากการทดลองครั้งแรกประมาณ 2 สัปดาห์ การดำเนินการทดลองเป็นไปในลักษณะเดียวกัน แตกต่างเพียงคำบุพบทหรืออนุบทที่ใช้การทดลอง กล่าวคือถ้าในการทดลองครั้งแรกกับดินไม้ ใช้คำว่าบุพบทหรืออนุบทที่แสดงมโนทัศน์ หน้า ในการทดลองครั้งที่สองกับดินไม้ต้องใช้คำบุพบทหรืออนุบทที่แสดงมโนทัศน์ หลัง เป็นต้น การทดลองในแต่ละครั้งจะถูกเก็บบันทึกในแผ่นข้อมูลการรับรู้ (Perception Data Sheet) เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล การทดสอบความแตกต่างค่าสัดส่วนของสอง

ประชากรเป็นคำสถิติที่ถูกนำมาใช้ เพื่อเปรียบเทียบการใช้กรอบการอ้างอิงเชิงปริภูมิของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งภายในและระหว่างกลุ่ม ว่ามีนัยสำคัญหรือไม่อย่างไร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองเป็นดังนี้ (1) ผู้พูดภาษาไทยและญี่ปุ่นทั้งสองเพศใช้กรอบการอ้างอิงแบบเนื้อในเมื่อวัตถุอ้างอิงมีหน้าตาชัดเจน (2) ผู้พูดภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นทั้งเพศชายและหญิงใช้กรอบการอ้างอิงเชิงปริภูมิแบบสัมผัสเมื่อวัตถุอ้างอิงไม่มีหน้าตาชัดเจน (3) ไม่มีความแตกต่างระหว่างชายและหญิง ...

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1999
<i>Alt author</i>	วิเชียร สุนิธรรม Kingkarn Thepkanjana, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9743348212

ปีการศึกษา 2541 (1998)

<i>Author</i>	Sinee Wanitchanon
<i>Title</i>	The speech act of promising in Thai children : a metapragmatic study / Sinee Wanitchanon
<i>Date</i>	1998
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	93 leaves : ill., charts
<i>Abstract</i>	This study is aimed at investigating Thai children's comprehension and metapragmatic knowledge of the speech act of promising. A group of 45 pupils from Somthawil School chosen through random sampling are divided into three categories. namely 6-year old, 8-year old, and 11-year old. There are three factors involved in this study: age, conditions governing the speech act of promising (preparatory condition and sincerity condition), and linguistic forms (the verb "promise" and a marker of future time). There

are two kinds of instrument used in this research: an interview questionnaire consisting of eight comic strip stories, and a series of questions designed to test the children's metapragmatic knowledge of the speech act of promising. It is hypothesized in this study that (1) an ability to explain the speech act of promising among Thai children increases by age, (2) the children understand the sincerity condition better than the preparatory condition, and (3) they understand the utterance with the verb promise better than that with the marker of future time. The findings both accept and reject the hypotheses. The metapragmatic knowledge of Thai children increases by age, the differences are statistically significant ($p < .05$). There are no significant differences found in the rest of the hypotheses

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความเข้าใจ และความรู้ทางอภีวจนปฏิบัติ ศาสตร์เกี่ยวกับวัจนกรรมการสัญญาของเด็กไทยโดยได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 45 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ เด็กอายุ 6 ขวบ 8 ขวบ และ 11 ขวบ จำนวน 45 คน ซึ่งคัดเลือกจากการจับสลากที่โรงเรียนสมถวิล มีปัจจัย 3 ปัจจัยที่นำมาพิจารณาในการศึกษานี้ คือ อายุ เงื่อนไขในการสัญญา (เงื่อนไขความปรารถนาของผู้ฟัง และเงื่อนไขความจริงใจของผู้พูด) และรูปภาษา (คำว่า "สัญญา" และรูปแสดงอนาคตกาล) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นเรื่องสั้นประกอบการ์ตูนจำนวนแปดเรื่อง และคำถามเพื่อทดสอบความรู้เชิงอภีวจนปฏิบัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับวัจนกรรมการสัญญา การศึกษานี้มีสมมติฐานว่า (1) ความสามารถในการอธิบายวัจนกรรมการสัญญาของเด็กไทยพัฒนาตามอายุ (2) เด็กเข้าใจเงื่อนไขความจริงใจของผู้พูดได้ดีกว่าเงื่อนไขความปรารถนาของผู้ฟัง และ (3) เด็กเข้าใจถ้อยสัญญาที่มีคำว่าสัญญาได้ดีกว่าถ้อยสัญญาที่ใช้รูปแสดงอนาคตกาล ผลการวิจัยมีทั้งที่สอดคล้อง และขัดแย้งกับสมมติฐาน กล่าวคือ ความรู้เชิงอภีวจนปฏิบัติศาสตร์ของเด็กไทยเพิ่มขึ้นตามอายุ โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนสมมติฐานที่เหลือไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998
-------------	---

<i>Alt author</i>	สินี วนิชขานนท์ Krisadawan Hongladarom, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746393421
<i>Author</i>	Phinnarat Akharawatthanakun
<i>Title</i>	A comparative study of the tonal system in the speech of the "Lao", the "Nyo" and the "Phutai" in That Phanom district, Nakhon Phanom province / Phinnarat Akharawatthanakun
<i>Date</i>	1998
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	196 leaves : ill., charts
<i>Abstract</i>	Compares the tonal systems and the phonetic characteristics of tones in the speech of the "Lao", the "Nyo", and the "Phutai" in That Phanom district, Nakhon Phanom province in order to show the extent to which speakers of languages in the same language family who live in the same area and are in constant contact manage to maintain their distinct tonal systems and phonetic characteristics of tones. Nine villages (three in the north, three in the centre, and three in the south of the northern part of That Phanom district) were selected as study locations. Based on information from village headmen and villagers, each study location selected must be inhabited only by a single group. The data were collected from 45 informants (20 of the "Lao", 15 of the "Nyo", and 10 of the "Phutai". The wordlist consists of 150 items) 10 tokens of 15 words in two analogous sets. Auditory judgement was used to analyse the tonal systems while instrumental analysis to analyse the phonetic characteristics. As far as tonal system is

concerned, that of the "Phutai" is distinct from those of the "Lao" and the "Nyo". The "Phutai" systems found in this study still maintain the distinctive characteristics of the typical Phutai tonal system. The "Lao" systems all vary from the typical Lao tonal system while all except one of the Nyo systems also vary from the typical Nyo tonal system. As far as phonetic characteristics are concerned, many tones in the speech of the three groups are found to be similar. Considering the relationship between how a group calls themselves and their language as well as the linguistic characteristics of their speech, it is found that in the area of study the "Phutai" is the only group which is consistent in all of the three aspects. The "Lao" and the Nyo" call themselves and their languages differently but the linguistic characteristics of their speech show a considerable amount of mixture. This research shows that a tonal study can demonstrate the patterns of language mixture among the ethnic groups that speak languages in the same family and live in the same area

เปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" คน "ญ้อ" และคน "ผู้ไท" ในอำเภอรอดพนม จังหวัดนครพนม เพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดภาษาต่างๆ ในตระกูลภาษาเดียวกันที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกัน และมีการติดต่อไปมาหาสู่กันจะยังคงรักษาความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์ และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ไว้มากน้อยเพียงใด ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกหมู่บ้าน 3 หมู่บ้านในตอนบน 3 หมู่บ้านในตอนกลางและ 3 หมู่บ้านในตอนล่างของอำเภอรอดพนมส่วนเหนือ รวมจุดเก็บข้อมูล 9 จุด แต่ละจุดเก็บข้อมูลเป็นหมู่บ้านของกลุ่มชนใดกลุ่มชนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีกลุ่มชนอื่นๆ ปะปน ทั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยข้อมูลจากคำบอกเล่า ของผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้าน ข้อมูลทางภาษาในงานวิจัยนี้ ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมด 45 คน ได้แก่ คน "ลาว" 20 คน คน "ญ้อ" 15 คน และ คน "ผู้ไท" 10 คน รายการคำสำหรับเก็บข้อมูล สร้างขึ้นจากคำชุดเทียบเสียงคล้าย 2 ชุด ซึ่งมีคำอยู่ 15 คำ ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 10 ครั้ง รวมคำในรายการทั้งสิ้น 150 คำ จากการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ด้วยการฟัง และการวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์ด้วยวิธีการทางกลศาสตร์ แสดงว่า ในแง่ของระบบวรรณยุกต์ คน "ผู้ไท" มีระบบ

Author Rujira Suwanroy

Title Discourse markers in casual conversations in Nakhon Si Thammarat Thai / Rujira Suwanroy

Date 1998

Location CL thesis

Source 294 leaves : charts

Abstract There are 2 main aims in this study. The first aim is to collect non-referential discourse markers in casual conversations in Nakhon Si Thammarat Thai. The second aim is to study their discourse functions within the framework proposed by Peansiri Vongvipanond (1998). The data used in this study consist of 7 casual conversations of Nakhon Si Thammarat speakers. The total length of the conversations is 62 minutes 22 seconds. Twenty four discourse markers were found in the data. They can be classified into 4 groups according to their primary functions. 1. Three discourse markers primarily function in the interaction management process. 2. Eight discourse markers primarily function in the goal management process. 3. Five discourse markers primarily function in the informational alignment process. 4. Eight discourse markers primarily function in the attitudinal alignment process. The discourse markers vary in their phonological shapes to reflect the different attitudinal meaning

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายในการรวบรวมและวิเคราะห์ดัชนีบริบทที่ไม่มี ความหมาย อ้างถึงในการสนทนาแบบกันเองในภาษาไทยนครศรีธรรมราช โดยใช้กรอบทฤษฎี ของเพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (Peansiri Vongvipanond, 1998) ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย เป็นการสนทนาแบบกันเองของผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นผู้พูดภาษาไทยนครศรีธรรมราช บทสนทนามี 7 บท ความยาวทั้งสิ้น 62 นาที 22 วินาที ผลการวิจัย พบดัชนีบริบท ในข้อมูลทั้งสิ้น 24 ดัชนีสามารถจำแนกตามการแสดงหน้าที่หลักในกระบวนการ

ต่างๆ ของบริบทได้เป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ 1. ดัชนีบริบทแสดงการจัดการปฏิสัมพันธ์ มีจำนวน 3 ดัชนี 2. ดัชนีบริบทแสดงการจัดการเป้าหมายของการสนทนา มี 8 ดัชนี 3. ดัชนีบริบทแสดงการปรับความสอดคล้องของสาระ มี 5 ดัชนี 4. ดัชนี บริบทแสดงการปรับความสอดคล้องของทัศนคติของผู้ร่วมสนทนามี 8 ดัชนี ดัชนี บริบทส่วนใหญ่มีรูปแบบมากกว่าหนึ่งรูป และดัชนีบริบทสามารถมีทั้งหน้าที่หลัก และหน้าที่รองได้ในขณะเดียวกัน

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998

Subject(s) Thai language -- Discourse analysis

Discourse marker

Thai language -- Spoken Thai

Alt author รุจิรา สุวรรณน้อย

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743324518

Author Wityada Thongdaeng

Title Four-syllable words in Tai Mau / Wityada Thongdaeng

Date 1998

Location CL thesis

Source 74 leaves

Abstract This objectives of this research are to study the word construction processes in four-syllable words in Tai Mau, and to classify the process types. The first part of the study concerns the syllable and morpheme construction. In terms of syllable construction, it is found that word with 2 syllable-forms have the construction of AABB. Word with 3 syllable-forms

are of two construction types, ABAC and ABCB. Those with four syllable-forms are of only construction type, ABCD. Out of 350 four-syllable words analysed, the construction type found most is ABAC, ABCD, AABB and ABCB are found in succession. In terms of morpheme construction, it is found that there are four types of construction, 1) words with a four-syllable free morpheme, 2) words with 2 free morphemes, 3) words with 3 free morphemes which consist of 1 two-syllable free morpheme and 2 one-syllable free morphemes and, 4) words with 4 free morphemes. The second part of the study concerns the morphological processes. Three morphological processes are found, semantic reduplication which is found most, compounding, and phonic reduplication

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากระบวนการสร้างคำสี่พยางค์ในภาษาไทยมา และเพื่อจำแนกประเภทของคำสี่พยางค์ตามกระบวนการสร้างคำที่พบในภาษาดังกล่าว ส่วนแรกของการศึกษาเป็นการศึกษาโครงสร้างพยางค์และหน่วยคำของคำสี่พยางค์ โดยใช้พยางค์เป็นหน่วยของการสร้างคำ พบว่า คำสี่พยางค์ที่ประกอบด้วยรูปพยางค์ที่ต่างกัน 2 รูป มีโครงสร้างเป็น AABB คำสี่พยางค์ที่ประกอบด้วยรูปพยางค์ที่ต่างกัน 3 รูป มีโครงสร้างพยางค์ 2 แบบ คือ ABCB และ ABCB และคำสี่พยางค์ที่มีรูปพยางค์ที่ต่างกัน 4 รูป มีโครงสร้างเพียงลักษณะเดียว คือ ABCD จากข้อมูลคำสี่พยางค์ทั้งหมด 350 คำ พบว่าโครงสร้างที่พบมากที่สุด คือ ABAC, ABCD, AABB และ ABCB ตามลำดับ ในแง่ของระบบหน่วยคำ พบว่ามีลักษณะของการประกอบคำ 4 แบบ คือ 1) คำที่เป็นคำมูลเดี่ยว 4 พยางค์ 2) คำที่เกิดจากคำมูล 2 คำ 3) คำที่เกิดจากคำมูล 3 คำ ซึ่งประกอบด้วยคำมูล 2 พยางค์ 1 คำ และคำมูลพยางค์เดียว 2 คำ และ 4) คำที่ประกอบด้วยคำมูลพยางค์เดียว 4 คำ ในส่วนที่สองเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการสร้างคำ พบว่า กระบวนการสร้างคำสี่พยางค์มี 3 ลักษณะ กระบวนการที่พบมากที่สุดคือ การซ้อน รองลงมาได้แก่การประสม และการซ้ำตามลำดับ

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998

Alt author

วิญญูดา ทองแดง

Pranee Kullavanijaya, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics
9743327441

ISBN

Author

Petcharat Montha

Title

Orthographic errors of tone markers in Thai aphasic patients / Petcharat Montha

Date

1998

Location

CL thesis

Source

156 leaves

Abstract

This thesis attempts to study the errors of tone markers in Thai aphasic patients in terms of the Thai orthographical system, and the relations between the errors of tone markers and the cerebral pathology in Thai aphasic patients. The results of the study are as follows: 1. The study on the orthographic errors of the aphasic patients compared normal subjects, who belong to the same educational and socio-economic background as the patients, reveals that 1.1 The orthographic errors of tone markers in aphasic patients are higher than in normals and the orthographic errors of tone markers in aphasic patients exhibited clearly in words spelt by the two orthographic rules : words of long lived syllable without final consonant ending, with or without tone markers and words of short dead syllable without final consonant ending, with or without tone markers. 1.2 Other orthographic errors besides those of tone markers are these types of error helped distinguish aphasic patients from normals and they can be different between the orthographic errors of aphasic patients and normals clearly and there are more in aphasic patients. 1.3 Words which can't be spelt are

found only in aphasic patients. 2. The relation between the orthographic errors and the cerebral pathology of aphasic patients are as follows : the numbers of orthographic errors varied according to the degree of the cerebral pathology severity. Other defects such as speech production also helped in the diagnosis. Orthographic errors are also influenced by other factors such as age and the degenerations due to aging, and the frequency of written language use

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้รูปวรรณยุกต์ในการสะกดคำของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดของการใช้รูปวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นในการเขียนของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษากับพยาธิสภาพของสมอง ผลการวิจัยสรุปได้เป็น 2 หัวข้อ คือ 1. ลักษณะของข้อผิดพลาดในการสะกดคำของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษามีดังนี้ 1.1 ข้อผิดพลาดของการใช้รูปวรรณยุกต์ในการเขียนของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษามีมากกว่าคนปกติและข้อผิดพลาดของการใช้วรรณยุกต์ในการเขียนของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษามีลักษณะเด่นชัดในคำที่เกิดจากกฎการสะกดคำ 2 ข้อ คือ คำเป็นสระยาวไม่มีพยัญชนะท้าย และมีรูปวรรณยุกต์ และคำตายสระสั้นไม่มีพยัญชนะท้ายและมีไม่มีรูปวรรณยุกต์ 1.2 ข้อผิดพลาดประเภทอื่น ได้แก่ ลักษณะข้อผิดพลาดที่นอกเหนือไปจากการสะกดวรรณยุกต์ผิดพลาด ซึ่งสามารถแยกภาษาของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษากับคนปกติได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษามีข้อผิดพลาดประเภทนี้มากเป็นพิเศษ 1.3 คำที่สะกดไม่ได้ พบเฉพาะในผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษาแต่ไม่พบในคนปกติ 2. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดของการสะกดคำกับพยาธิสภาพทางสมองของผู้ป่วยที่มีภาวะวิปถิภาษา มีข้อสรุป คือ การสะกดคำผิดพลาดในการเขียนมีจำนวนแปรตามความรุนแรงของพยาธิสภาพทางสมอง ทั้งนี้ผู้ป่วยยังมีความบกพร่องที่แสดงออกทางด้านอื่นร่วมด้วย เช่น การพูด ข้อผิดพลาดในการสะกดคำยังเกิดจากปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ อายุและความเสื่อมของสมรรถภาพทางร่างกายตามอายุของผู้ป่วย และความถี่ในการใช้ภาษา โดยเฉพาะภาษาเขียน

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998

Subject(s) Aphasia

Psycholinguistics

Speech disorders -- Patients

Thai language

Alt author เพชรรัตน์ มณฑา

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Nijasri Chamnarong, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743319867

Author Onwadee Rukkharangsarit

Title The phonetic correlates of final particles in Thai motherese / Onwadee Rukkharangsarit

Date 1998

Location CL thesis

Source 181 leaves : charts

Abstract This research attempts to study the phonetic correlates of final particles in infant directed speech (IDS). These acoustic correlates were investigated, i.e. fundamental frequency, duration, and intensity. The speech of 2 mothers, one with female infant and the other of male infant was investigated. The study was a longitudinal one, the data of IDS were collected when the 2 infants were newborns (NB); 3 months (3 MO); 6 months (6 MO); 9 months (9 MO); and 12 months-old (12 MO). The data consists of 584 utterances, only 11.5% of the data are with final particles. IDS to the male infant seems to consist of final particles more than that to the female infant (56.7 VS 43.3%). Quantitatively speaking, IDS with final particles has the lowest numbers of utterance in the 3 months-old (15.1%). The number increases as the age increases. Concerning the phonetic

correlates of the final particles, IDS to the female infant has higher average fundamental frequency (Fphi) 270 Hz VS 258 Hz) and longer average duration (386 ms VS 378 ms). The average Fphi exhibits a rise in IDS is the 3 MO and then starts to decrease as the infants get older (NB = 252 Hz, 3 MO = 286 Hz, 6 MO = 263 Hz, 9 MO = 259, and 12 MO = 259 Hz). In term of duration, IDS to the NB has the longest duration and then the duration of the final particles decreases as the age of the infants increases (457 ms, 452 ms, 369 ms, 317 ms, and 295 ms). Considering the pitch pattern of the final particles, 3 patterns were found. Quantitatively speaking, the number of the rise is quite closed to the fall (51.0 VS 49.0%, convolution has outnumbered Non-convolution (86.1 VS 13.9%), and the number of stylised is very little as compared to Non-stylised (13.9 VS 86.1%)

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของคำลงท้ายในมาตุภาษาไทย ในการวิเคราะห์ลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์นี้ใช้วิธีทางกลศาสตร์ โดยวิเคราะห์ คำความถี่มูลฐาน คำระยะเวลา และค่าความเข้มของเสียงของแม่ จำนวน 2 คน ได้แก่ แม่ที่มีทารกเพศหญิง 1 คน และแม่ที่มีทารกเพศชาย 1 คน โดยการศึกษาี้ เป็นการศึกษาเชิงพัฒนาต่อเนื่องตามช่วงอายุต่างๆ ได้แก่ วัยแรกเกิด 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 12 เดือน จากการศึกษาพบข้อมูลคำลงท้ายทั้งสิ้น 584 หน่วย ความ โดยพบหน่วยความที่มีคำลงท้ายเพียงร้อยละ 11.5 ปริมาณการใช้คำลงท้าย ในมาตุภาษาของแม่ที่มีทารกเพศชาย มีแนวโน้มมากกว่าในแม่ที่มีทารกเพศหญิง (ร้อยละ 56.7 และ 43.3) การใช้คำลงท้ายมีปริมาณน้อยที่สุดในวัย 3 เดือน (ร้อยละ 15.1) และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่ออายุของทารกเพิ่มขึ้น การศึกษาลักษณะร่วมทางกล สัทศาสตร์ของคำลงท้ายในมาตุภาษาไทย พบว่า คำความถี่มูลฐานเฉลี่ยในแม่ที่มี ทารกเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าในแม่ที่มีทารกเพศชาย (270.7 เฮิรตซ์ และ 258.4 เฮิรตซ์) เช่นเดียวกับคำระยะเวลาเฉลี่ยในแม่ที่มีทารกเพศหญิง ซึ่งสูงกว่าในแม่ที่มี ทารกเพศชาย (386 มิลลิวินาที และ 378 มิลลิวินาที) เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลง คำเชิงกลศาสตร์ทั้งสองดังกล่าวในเชิงพัฒนาการต่อเนื่อง พบว่า คำความถี่มูล ฐานเฉลี่ยของมาตุภาษาของทารกในวัยแรกเกิดมีค่าค่อนข้างต่ำ และคำระยะเวลา เฉลี่ยค่อนข้างยาว คำความถี่มูลฐานสูงขึ้นอย่างเป็นได้ชัดในวัย 3 เดือน และ

หลังจากนั้นมีค่าลดลงเป็นลำดับเมื่อทารกมีวัยเพิ่มขึ้น (252, 286, 263 และ 259 เฮิรตซ์) ส่วนคำระยะเวลามีค่าลดลงเป็นลำดับจากวัยแรกเกิดถึงวัย 12 เดือน (457, 452, 369, 317 และ 295 มิลลิวินาที) ผลการศึกษารูปแบบของเสียงสูงต่ำของคำลง ท้าย พบความแตกต่างใน 3 รูปแบบ คือ ปริมาณการใช้เสียงขึ้นไกล้เคียงกับเสียงตก (ร้อยละ 51.0 และ 49.0) ปริมาณการใช้เสียงสูงต่ำแบบผสมมากกว่าเสียงสูงต่ำแบบ ไม่ผสมอย่างเห็นได้ชัด (ร้อยละ 86.1 และ 13.9) และปริมาณการใช้เสียงสูงต่ำแบบ มีการคงระดับ พบเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับการใช้เสียงสูงต่ำไม่มีการคงระดับ (ร้อย ละ 13.9 และ 86.1)

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998

Subject(s) Thai language -- Phonetics

Thai language -- Particles

Alt author อรวดี รุกขรังษฤษฎ์

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9743324763

Author Thasanee Makhavornvattana

Title The speech act of apologizing in Thai / Thasanee Makhavornvattana

Date 1998

Location CL thesis

Source 152 leaves : charts

Abstract To investigate apologizing strategies in Thai and the relationship between these strategies and offense weightiness. The data on which the analysis is based are collected from 50 Thai speakers of various occupational backgrounds, using discourse completion test. It is found that there are five

apologizing strategies in Thai, namely using explicit expression of apology, accepting blames, giving excuses, offering repairs, and efforts to please the addressee. The strategy with highest frequency is the use of explicit expression of apology, whereas giving excuses, especially the blaming of others, is found least. The speech act of apologizing clearly illustrates an important aspect of Thai culture. Thai people give more significance to the addressee's feeling than paying attention to the speaker's own face. Contrary to expectation, speakers use similar strategies, no matter how serious offenses are. In other words, apologizing strategies do not correlate with offense weightiness, which is a sum of distance between speaker and addressee, power (in this case, social status) of the speaker and addressee, and ranking of imposition. Distance and power are found to play a greater role on the type of strategy than ranking of imposition. It is also found that although offenses carry more weight, it does not necessarily mean that the speaker has to choose more complex strategies consisting of several strategies combined. The analysis is confirmed statistically. There are no significant differences which support the hypothesis that there is a relationship between types or complexity of strategies and offense weightiness

ศึกษากลวิธีแสดงวัจนกรรมการขอโทษในภาษาไทย และความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีดังกล่าวกับน้ำหนักความผิด ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการตอบแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนา (DCT) ของกลุ่มตัวอย่างคนไทยหลากหลายอาชีพที่อยู่ในสังคมไทย จำนวนทั้งสิ้น 50 คน ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีแสดงวัจนกรรมการขอโทษในภาษาไทยแบ่งเป็น 5 กลวิธีใหญ่ๆ ได้แก่ การกล่าวคำแสดงเจตนาในการขอโทษ การยอมรับผิด การกล่าวแก้ตัว การเสนอขอใช้ และการพยายามทำให้ผู้ฟังรู้สึกพอใจ โดยการกล่าวคำแสดงเจตนาในการขอโทษเป็นกลวิธีที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุด ส่วนกลวิธีการกล่าวแก้ตัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินผู้อื่น พบการใช้น้อยที่สุด การแสดงวัจนกรรมการขอโทษเช่นนี้ สะท้อนให้เห็นลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรมไทยว่า ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้ฟังมากกว่าการคำนึงถึงหน้า

ของผู้พูด ผู้วิจัยพบว่าเมื่อกระทำผิดในทุกน้ำหนักความผิด ผู้พูดนิยมใช้กลวิธีที่คล้ายคลึงกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือน้ำหนักความผิดซึ่งเป็นค่าผลรวมของความสนิทสนมคุ้นเคย ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อำนาจของผู้ฟังเมื่อเทียบกับผู้พูด (ในที่นี้คือสถานภาพทางสังคมของผู้ฟังเมื่อเทียบกับผู้พูด) และอัตราการล่วงเกินของเหตุการณ์ที่เป็นความผิด ไม่มีผลต่อการแสดงวัจนกรรมการขอโทษ โดยจากการวิจัยพบว่าความสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างผู้พูด ผู้ฟัง และอำนาจของผู้ฟังเมื่อเทียบกับผู้พูด มีผลต่อการแสดงวัจนกรรมการขอโทษ มากกว่าอัตราการล่วงเกินของเหตุการณ์ที่เป็นความผิด นอกจากนี้ยังพบว่าเมื่อกระทำผิดที่มีน้ำหนักความผิดมาก ผู้พูดไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีที่ซับซ้อนมากกว่า เมื่อกระทำผิดในสถานการณ์ที่มีน้ำหนักความผิดน้อยเสมอไป ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีการทางสถิติที่พบว่า การแปรของกลวิธีแสดงวัจนกรรมการขอโทษ และความซับซ้อนของกลวิธีแสดงวัจนกรรมการขอโทษ ที่ผู้พูดใช้เมื่อกระทำผิดที่มีน้ำหนักความผิดแตกต่างกัน มีความต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998
Subject(s) Speech acts (Linguistics)
Apologizing
Alt author ทศนีย์ เมฆถาวรวัฒนาว
Krisadawan Hongladarom, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN 9743317635

Author Jiraprapa Wudthayagorn
Title Yes-no questions in the Thai sign language of Sethsatian school / Jiraprapa Wudthayagorn
Date 1998
Location CL thesis

Source 95 leaves : ill

Abstract This research attempts to classify yes-no questions in the Thai sign language of Sethsation school using a semantic approach. Eliciting the data for yes-no questions used in Sethsation school is a crucial part in the thesis. "Situations" containing specific speech act conditions were set up to elicit the question markers from 2 groups of informants. First, the 3 non-deaf informants were asked to test the tool ; also as a way to practice how to use the tool effectively. A researcher then used the tool with 3 deaf infomants. The research reveals that there are 4 types of yes-no questions used in Sethsation school, represented by 12 signs as follow : 1. The first type of yes-no questions contains 2 signs that can be interchangeably used. This type of yes-no questions requires that a speaker has enough information to be sure that the proposition is true. 2. The second type of yes-no questions also contains 2 interchangeable signs. This type of questions requires that a speaker has some infomation about what he is asking but what he learns later is opposite to the old information he has. 3. The third type of yes-no questions contains 4 signs that can be interchangeably used. This type pf questions requires that a speaker is sure of the truth of a proposition. 4. The fourth type of yes-no questions contains 4 interchangeable signs. This type of questions requires that a speaker is sure of the truth of a proposition but what he learns later is opposite to his old information

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียรตามแนววจนกรรม รวมทั้งวิเคราะห์และจำแนกประเภทของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธโดยใช้เกณฑ์ทางความหมาย ในงานวิจัยชิ้นนี้ วิธีการเก็บข้อมูลเป็นขั้นตอนสำคัญเพราะเป็นการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่ไม่พูดภาษาปกติ ผู้วิจัยได้เสนอการใช้สถานการณ์ซึ่งบรรจุเงื่อนไขที่ทำให้เกิดวจนกรรม การถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยใช้กลุ่มผู้บอกภาษา 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้บอกภาษาปกติ จำนวน 3 คน และกลุ่มผู้บอกภาษาหูหนวก จำนวน 3 คน ซึ่งวัดวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษาหูปกตินั้น ก็เพื่อที่

ผู้วิจัยจะมั่นใจได้ว่าสถานการณ์ที่สร้างขึ้นเหล่านี้สามารถตั้งรูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธได้จริง และรวมถึงฝึกหัดการถามและวิธีการใช้เครื่องมือเพื่อเป็นประโยชน์ในการเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษาหูหนวก หลังจากที่ได้ทดสอบเครื่องมือกับผู้บอกภาษาหูปกติแล้ว จึงนำเครื่องมือไปใช้กับผู้บอกภาษาหูหนวก จากการวิจัยสามารถแบ่งรูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษามือไทยของโรงเรียนเศรษฐเสถียร จากทำมือ 12 ทำมือออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1. คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่แสดงว่าผู้พูดไม่รู้ข้อมูลเลย จึงไม่สามารถแน่ใจเกี่ยวกับเรื่องที่ตนซึ่งมีทำมือแสดงคำถามประเภทนี้ 2 ทำมือนี่ใช้แทนกันได้ 3. คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่แสดงว่าผู้พูดแน่ใจในข้อมูล และไม่มีความขัดแย้งในข้อมูลของตน ซึ่งมีทำมือแสดงคำถามประเภทนี้ 4 ทำมือ และทั้ง 4 ทำมือนี้สามารถใช้แทนกันได้ 4. คำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่แสดงว่าผู้พูดแน่ใจในข้อมูล และมีความขัดแย้งในข้อมูลของตน จึงต้องการถามเพื่อยืนยันความเชื่อของตน มีทำมือแสดงคำถามประเภทนี้ 4 ทำมือ และทำมือทั้งสี่ทำมือนี้สามารถใช้แทนกันได้

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998

Subject(s) Nonverbal communication

Gramman, Comparative and general -- Interrogative

Questioning

Alt author จิรประภา กุฑมยากร

Pranee Kullavanijaya, advisor

Chulalongkom University. Linguistics

ISBN 9743324135

Author Satanan Chua-Maharwan

Title Colour terms and colour perception of Tai Lue, Lua Mong and Karen speakers in Chiangrai and Phayao / Satanan Chua-Maharwan

Date 1998

<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	115 leaves : ill., charts
<i>Abstract</i>	The purposes of this thesis are to analyze the basic and non-basic colour terms in Tai Lue, Lua, Mong and Karen and to analyze their colour perception and attitude. The data was collected from 40 female informants whose ages are between 30-45 years old. The elicitation of clour terms was done by using 208 colour cards. The research result indicates that these 4 languages have different numbers of basic colour terms. The numbers of basic colour terms in Tai Lue, Mong and Karen are 12, 5, 6 and 5 respectively. Based on the theory of the Universality and Evolution of basic colour term (Berlin and Kay, 1969), it can be concluded that the basic colour terms in these languages are at different stages in the evolution of basic colour term, i.e., the ones of Tai Lue is at the 7th stage, of Lua and Mong are at the 5th stage, and of Karen is at the 4th stage. In forming non-basic colour terms, three strategies have been found : combining a colour term with another colour term, combining a colour term with an adjective as a modifier and using the names of specific objects as colour terms. In Tai Lue, Lua and Mong, non-basic colour terms are mostly formed by the second strategy except in Karen where the first strategy is mostly used. The third strategy is not popular. Regarding colour perception and attitude to colours, there is no significant difference among the Tai Lue, Lua, Mong and Karen speakers in perceiving the foci point of every colour catagory. In comparison with the other colours, green seems to be very well perceived. These ethnic groups have a positive attitude towards vivid and bright colour and have a negative attitude towards light and subtle colour วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์คำเรียกสีพื้นฐานและคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ตลอดจนการรับรู้สีและทัศนคติที่ผู้พูดภาษาดังกล่าวมีต่อสี ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เก็บจากผู้บอกภาษาซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดเชียงรายและพะเยา โดยผู้บอกภาษาเป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 30-34

	ปี จำนวนทั้งหมด 40 คน แบ่งออกเป็นภาษาละ 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ขณะเก็บข้อมูลคือบัตรสีจำนวน 208 บัตรสี ผลการวิจัยสรุปเนื้อหาสำคัญได้ดังนี้ ภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยงมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานคือ 12, 5, 6 และ 5 คำ ตามลำดับ อาศัยทฤษฎีสากลและวิวัฒนาการของคำเรียกสี (Berlin and Kay, 1969) อาจกล่าวได้ว่าคำเรียกสีในภาษาทั้ง 4 นี้พัฒนาอยู่ในระยะ (stage) ต่างๆ กันของวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานคือ ระยะที่ 7, 5, 5 และ 4 ตามลำดับ ส่วนการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานนั้น ภาษาที่ศึกษาทั้งหมดมีกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 3 วิธีคือ 1. การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน 2. การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย และ 3. การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ภาษาไทย ลัวะ และ ม้ง มีการใช้กลวิธีที่ 2 ในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานมากที่สุด แต่ภาษากะเหรี่ยงมีการใช้กลวิธีที่ 1 มากที่สุด และทุกภาษามีการใช้กลวิธี 3 น้อยที่สุด ผลการวิเคราะห์การรับรู้สีและทัศนคติที่มีต่อสีพบว่า ผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยงมีการรับรู้ใจกลาง (foci point) ของทุกประเภทสีคล้ายคลึง ส่วนการรับรู้ขอบเขตสี (colour boundary) พบว่าผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และกะเหรี่ยง มีการรับรู้ขอบเขตของประเภทสีเขียวได้ดีที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับขอบเขตสีของประเภทสีอื่นๆ ส่วนการวิเคราะห์ทัศนคติที่มีต่อสีพบว่า ผู้พูดภาษาเหล่านี้มีทัศนคติบวกต่อสีสดและสีเข้ม และมีทัศนคติลบต่อสีตุ่นและสีอ่อน
<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1998
<i>Subject(s)</i>	Colour Karen language Hmong language Thau lue Lua
<i>Alt author</i>	ศตนันต์ เชื้อมหาวัน Theraphan Luangthongkum, advisor Chulalongkom University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746396277

ปีการศึกษา 2540 (1997)

<i>Author</i>	Naporn Lamyai
<i>Title</i>	Thai Sublanguage used in stock exchange domain / Naporn Lamyai
<i>Date</i>	1997
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	134 leaves : charts
<i>Abstract</i>	This study aims at examining the characteristics of Thai sublanguage used in the stock exchange domain in the following aspects : (1) the lexical items (2) the conceptual classes (3) the syntactic and discourse properties and (4) the speech acts. It is found that the words found in this sublanguage can be classified into three word classes, i.e. noun, verb, adjective. In addition, the words in this sublanguage and lexicalized by two means, namely, translation and transliteration of English words. A total of 17 conceptual classes are identified in this sublanguage and each conceptual class consists of a number of concepts. Each concept is in turn realized by one or more than one lexical item. This sublanguage generally consists of three discourse types, i.e. descriptive, expository, and regulatory. It is also found that this sublanguage makes an extensive use of graphic features for better illustration. The sentences in this sublanguage are found to be of two types, i.e. complete and incomplete sentences. The number of complete sentences is found to be higher than that of incomplete sentences. Each type of sentence is classified into three subtypes, namely, simple, compound, and complex sentences ; the compound sentence type being the highest in number. From the pragmatic point of view, the speech acts that are found in this sublanguage are of two types, namely, suggestions and assertion. The latter is higher in number than the former. These two

	speech acts are indicated directly by various linguistic markers งานวิจัยชิ้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะของอนุภาษาของภาษาไทยที่ใช้ใน วงการหลักทรัพย์ในแง่ต่อไปนี้ (1) ลักษณะของคำ (2) ชุดหรือกลุ่มของมโนทัศน์ (3) ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ (4) วัจนกรรมของประโยคที่ปรากฏในอนุภาษานี้ ในแง่ ของคำ คำในอนุภาษานี้สามารถจำแนกตามเกณฑ์การแบ่งหมวดคำได้เป็น 3 หมวด ได้แก่ คำนาม กริยา และคำคุณศัพท์ นอกจากนั้น คำที่ปรากฏในอนุภาษานี้ในแต่ละ หมวดคำเกิดจากวิธีการกำหนดรูปศัพท์ 2 วิธี ได้แก่ การกำหนดรูปศัพท์แบบการ แปลศัพท์ และการกำหนดรูปศัพท์แบบทับศัพท์ ในแง่มโนทัศน์ มโนทัศน์ในอนุภาพ นี้สามารถจำแนกได้เป็น 17 กลุ่มมโนทัศน์ (conceptual classes) แต่ละกลุ่มมโนทัศน์ จะประกอบไปด้วยมโนทัศน์ (concept) จำนวนหนึ่ง และแต่ละมโนทัศน์ปรากฏรูป เป็นคำศัพท์ได้จำนวน 1 คำ หรืออาจมากกว่า 1 คำก็ได้ ผู้วิจัยพบว่าบริบทของอนุ ภาษานี้ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ พรรณนาบริบท ทศนป ริบท บริบทบอกให้ทำและยังมักใช้แผนภาพประกอบคำอธิบายด้วย ประโยคที่ ปรากฏในอนุภาษานี้มีทั้งประโยคสมบูรณ์ และประโยคไม่สมบูรณ์ โดยที่ประโยค สมบูรณ์มีจำนวนมากกว่าประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคแต่ละประเภทดังกล่าวยัง จำแนกย่อยได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และ ประโยคความซ้อน ผู้วิจัยพบว่าประโยคความรวม มีจำนวนมากที่สุด ในแง่วัฒนธรรม ปฏิบัติศาสตร์ ผู้วิจัยพบว่าอนุภาพนี้มีการใช้วัจนกรรม 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ วัจน กรรมบอกให้ทำ และวัจนกรรมแจ้งให้ทราบโดยที่วัจนกรรมแจ้งให้ทราบ มีจำนวน มากกว่าและวัจนกรรมทั้ง 2 ประเภทดังกล่าว มักมีรูปภาษาแสดงวัจนกรรมอย่าง ชัดเจน
<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997
<i>Alt author</i>	นภาพร เข็มมโย Kingkarn Thepkanjana, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746378805

Author Kriengkrai Watanasawad

Title **Acoustic characteristics of tones in vietnamese stressed and unstressed syllables / Kriengkrai Watanasawad**

Date 1997

Location CL thesis

Source 210 leaves : charts

Abstract The objective of this research is to investigate the acoustic characteristics of Vietnamese tones influenced by stress in 3 aspects : fundamental frequency curves (Fo curve), fundamental frequency ranges (Fo range) and the durations of the fundamental frequencies of the 6 tones in non-checked syllables and of the 2 tones in checked syllables from the 2,400 test tokens spoken in a sentence frame. The data was collected from 10 Northern Vietnamese subjects, analyzed instrumentally by using the Win CECIL and processed by computer using the Microsoft Excel version 0.5a and SPSS for Windows. The acoustic analysis revealed that stress has an influence on the 6 Vietnamese tones as reported below : 1. The Fo curves of unstressed syllables are clearly different from those of stressed syllables in both Fo direction and Fo height. 2. The Fo ranges of unstressed syllables are narrower than those of the stressed syllables in the two-syllable context. 3. The durations of unstressed syllables are significantly (p<0.01) shorter than those of the stressed syllables in the two-syllable context, both in non-checked syllables and in checked syllables. In addition, the findings of this study agree with previous studies (Luangthongkum, 1997 ; Shen, 1993), i.e., duration is the most important stress cue in signaling the distinction between stressed and unstressed syllables in tone languages

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม อันเนื่องมาจากอิทธิพลของการลงเสียงหนักเบา 3 ลักษณะ คือ รูปลักษณะ

เชิงกลของค่าความถี่มูลฐาน (Fo curve) พิสัยค่าความถี่มูลฐาน (Fo range) และค่าระยะเวลา (Duration) ของวรรณยุกต์ในพยางค์ไม่กัก 6 หน่วยเสียงและในพยางค์กัก 2 หน่วยเสียงจำนวน 2,400 คำทดสอบ โดยปรากฏในกรอบประโยคทดสอบ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จากการบันทึกเสียงของผู้บอกภาษาซึ่งเป็นชาวเวียดนามถิ่นเหนือจำนวน 10 คน การวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลกระทำโดยโปรแกรม WinCECIL, Microsoft Excel Version 5.0a และ SPSS for Windows ผลจากการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์แสดงให้เห็นว่าระดับการลงเสียงหนักเบามีอิทธิพลต่อการแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามดังนี้ 1. รูปลักษณะเชิงกลของค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ในพยางค์เสียงเบาจะมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจนกับในพยางค์เสียงหนักทั้งในแง่ทิศทาง (Fo direction) และระดับเสียง (Fo height) 2. พิสัยค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ในพยางค์เสียงเบาจะมีพิสัยแคบกว่าในพยางค์เสียงหนักทั้ง 2 บริบท 3. ค่าระยะเวลาของวรรณยุกต์ในพยางค์เสียงเบาทั้งในพยางค์ไม่กักและพยางค์กักมีค่าระยะเวลาน้อยกว่าในบริบทพยางค์เสียงหนักทั้ง 2 บริบทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 นอกจากนี้ จากผลการศึกษาที่ยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ, 1977 ; Shen, 1993) กล่าวคือ ค่าระยะเวลาเป็นเครื่องบ่งชี้ความแตกต่างระหว่างการลงเสียงหนักเบาที่สำคัญที่สุดในภาษามีวรรณยุกต์

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997

Alt author เกริญไกร วัฒนาสวัสดิ์

Theraphan Luangthongkum, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746390708

Author Suthasinee Sittigasorn

Title **The role of interrogative sentences in Thai motherese : a longitudinal study / Suthasinee Sittigasorn**

<i>Date</i>	1997
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	106 leaves : charts
<i>Abstract</i>	To identify and classify the interrogative sentences and the role of interrogative sentences in Thai motherese, directed to infants since they were new born, 3 months, 6 months, 9 months and 12 months-old, in a longitudinal term. The study reveals that there are 27.8% or more than a quarter of sentences directed to infants which are interrogative sentences. The interrogative sentences in Thai motherese can be classified into 4 types : yes-no interrogative sentences (44.1%), confirmative interrogative sentences (21.8%), wh-interrogative sentences (34%), and choice interrogative sentences (found only 2 sentences). The number of these interrogative sentences varies and this variation can be related to infant development. Investigation on the change of the quantities of the interrogative sentences according to the age groups has shown a very interesting result in terms of development. The number of interrogative sentences in Thai motherese is highest in the speech directed to the 3 months-old (29%). This number decreases as the age increases. Yes-no interrogative sentences are found most in 9 months-old infants (49.75). Confirmative interrogative sentences are found most in new born infants (82.1%). Both types of interrogative mentioned are more interactives compared to WH-interrogatives. The number of these interactive interrogatives decrease as the infants grow up. On the other hand, the number of interrogative sentences which are more informative, i.e., WH-interrogative sentences, increases as the infants grow up. The highest number of WH-interrogatives in found in the 12 months-old (51.1%). Investigation of the role of interrogative sentences is based on the analysis of the speech acts performed by these interrogatives. The main roles of

interrogatives found in this study are didactic role, expressive role and drawing attention role. The change found in the quantity of interrogatives and their roles are very clear in the 3 months-old, and the 9 months-old. This linguistic evidence suggests that within the 5 age groups, there are three main groups of motherese pattern. They are those directed to the newborns, the 3 and the 6 months-old, and the 9 and the 12 months-old. The grouping of the mothers' linguistic behavior in terms of interrogative sentences and their roles reveals that mothers adapt their linguistic behaviour to accommodate the interaction with their infants in their different phases of cognitive and physical development

ศึกษาและจำแนกประเภทของประโยคคำถามและบทบาทของประโยคคำถาม ที่พบในมาตุภาษาที่ใช้กับทารกในวัยแรกเกิด 3, 6, 9, และ 12 เดือน อีกทั้งศึกษาการเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่ชนิดและจำนวนของประโยคคำถาม และบทบาทของประโยคคำถามในมาตุภาษาโดยการศึกษาติดตามอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยพบว่าในภาษาที่แม่พูดกับทารกมีประโยคคำถาม ประมาณหนึ่งในสี่ (27.8%) ของประโยคทั้งหมดที่ใช้พูดกับทารก ประโยคคำถามในมาตุภาษาจำแนกได้เป็น 4 ชนิด คือ ประโยคคำถามแบบตอบรับปฏิเสธ (44.1%) แบบแสดงด้วยหน่วยถามซ้ำ (21.8%) แบบให้ตอบเนื้อความ (34%) และแบบให้เลือกตอบ (พบเพียง 2 ประโยคจากข้อมูลทั้งหมด) ปริมาณของประโยคคำถามแต่ละชนิดมีการแปร และการแปรนี้มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการของทารก การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการใช้ประโยคคำถาม ในมาตุภาษาที่ใช้กับทารกวัยต่างๆ แสดงผลที่น่าสนใจยิ่งในเชิงพัฒนาการ ประโยคคำถามในมาตุภาษามีปริมาณมากที่สุดเมื่อทารกอายุ 3 เดือน (29%) และมีแนวโน้มลดลงเมื่อทารกเติบโตขึ้น ประโยคคำถามแบบตอบรับปฏิเสธมีมากที่สุดเมื่อทารกอายุ 9 เดือน (49.7%) และแบบแสดงด้วยหน่วยถามซ้ำมีมากที่สุดเมื่อทารกอยู่ในวัยแรกเกิด (82.1%) ประโยคคำถาม 2 ชนิดดังกล่าวนี้มีลักษณะเด่นคือการเฝ้าปฏิสัมพันธ์มากกว่า เมื่อเทียบกับประโยคคำถามแบบให้ตอบเนื้อความ ประโยคประเภทนี้มีแนวโน้มลดลงเมื่อทารกเติบโตขึ้น แต่ประโยคคำถามแบบที่มีลักษณะเด่นในทางแสวงหาข้อมูลคือ แบบให้ตอบเนื้อความกลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เมื่อทารกเติบโตขึ้นโดยมีปริมาณมากที่สุดเมื่อทารกอายุ 12 เดือน (51.1%)

การศึกษาบทบาทของประโยคคำถามศึกษาโดยการวิเคราะห์วัจนกรรม ซึ่งแสดงออกโดยประโยคคำถามเหล่านี้พบว่า บทบาทสำคัญของประโยคคำถามที่พบมี 3 บทบาทคือ บทบาทในการสอน (didactic) บทบาทในการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของแม่ (expressive) และบทบาทในการดึงดูดความสนใจ (drawing attention) การเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณของประโยคคำถามพบได้เด่นชัด ในมาตุภาษาที่ใช้กับทารกวัย 3 และ 9 เดือน ปรากฏการณ์ทางภาษาศาสตร์นี้แสดงให้เห็นว่าภายในมาตุภาษาที่ใช้กับทารก 5 กลุ่มอายุที่ศึกษานี้มีการใช้แบบรูปของมาตุภาษาแบ่งได้ 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ แบบรูปที่ใช้กับทารกวัยแรกเกิด ทารกวัย 3-6 เดือน และ ทารกวัย 9-12 เดือน การแบ่งกลุ่มตามพฤติกรรมทางภาษาของแม่ในแง่ของประโยคคำถาม ในมาตุภาษานี้แสดงให้เห็นว่า แม่มีการปรับภาษาเพื่อเอื้อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับทารก ในช่วงของพัฒนาการทางพุทธิปัญญาและทางกายที่ต่างกัน

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997

Subject(s)

Thai language -- Sentences
Child development

Alt author

สุทธาสินี สิทธิเกษร
Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746380796

Author

Pratsaneeya Jarusan

Title

Perception and production of English word stress of first year students at Rangsit University / Pratsaneeya Jarusan

Date

1997

Location

CL thesis

Source

123 leaves : charts

Abstract

To look at the relationship between the perception and the production of English word stress by native speakers of Thai. The subjects (N = 80) were students at Rangsit University who had been selected by using the questionnaire asking for information about their English experience and using the listening ability test. They were of 4 groups as follows; 1. High English Experience subjects (HEES = 20) 2. Low English Experience Subjects (LEES = 20) 3. Good Listening Ability Subjects (GLAS = 20) 4. Bad Listening Ability Subjects (BLAS = 20) Subjects were given a four part "English word stress test" focusing on (a) Self English Production 1 - SEPd 1 (b) Perception of Native Pronunciation - PcNP (c) Perception of Self Production - PcSP and (d) Self English Production 2 - SEPd 2. The results between the stress production and the stress perception experiments showed that there was a positive relationship between these two experiments in most groups-except the BLAS whose scores in the perception experiments were the lowest. In the production experiments, the BLAS also had no improvement in SEPd 2. The experiments demonstrated that the best group was the GLAS followed by the HEES and the LEES respectively. In term of the correlation between the perception and the production of English word stress using Pearson's Product Moment Coefficient Correlation (rxy), the result showed a medium positive correlation between the stress perception and the stress production (rxy = 0.32) at the significant level of 0.01. There was the highest positive correlation found in the HEES group, i.e., between SEPd 1 and sEPd 2 (rxy = 0.70) and PcNP and PcSP (rxy = 0.88). This research reveals that the learner's English experience played an important role in the perception and the production of English word stress. The language experience which increases with the time the learners are exposed to the language, helps the learners to learn and have a constant of their language ability. However, the listening ability is individualistic. It needs constant practice and continuous

exposure to the language which will help the language learners develop their language ability in a long term aspect

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา ในคำภาษาอังกฤษสามพยางค์ของนักศึกษาไทย โดยคัดเลือกคำภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างพยางค์แบบภาษาไทย จำนวน 30 โครงสร้าง ๆ ละ 2 คำ รวม 60 คำ นำไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยรังสิต รวม 80 คน ที่ผ่านการคัดเลือกด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษ และการทดสอบความสามารถในการฟัง โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้คือ

1. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก 20 คน
2. กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย 20 คน
3. กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี 20 คน
4. กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี 20 คน

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มนี้ ได้ทำการทดสอบการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา รวม 4 ขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้คือ

- ก. การเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 1
- ข. การรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา
- ค. การรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาของตนเอง
- ง. การเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2

ผลการทดสอบพบว่า ผลคะแนนของการทดสอบการรับรู้เสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับผลคะแนนของการทดสอบการเปล่งเสียงหนักเบาเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น ในกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดีซึ่งมีผลคะแนนของการรับรู้ต่ำที่สุด และผลคะแนนการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงส่วนในกลุ่มอื่นๆ พบว่า กลุ่มที่มีผลการทดสอบทั้ง 4 ขั้นตอนสูงสุดคือ กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี และรองลงมาคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก และกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย ตามลำดับ

ส่วนการวิเคราะห์หาลำดับที่พบว่า การเปล่งเสียงหนักเบา มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบา อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.32 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษมาก เป็นกลุ่มที่มีผลของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ

เพียร์สัน (rxy) ระหว่างการเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 1 กับ การเปล่งเสียงหนักเบาครั้งที่ 2 (rxy = 0.70) และการรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา กับ การรับรู้การเปล่งเสียงหนักเบาของตนเอง (rxy = 0.88) สูงที่สุด มากกว่ากลุ่มอื่นๆ รองลงมาคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษน้อย กลุ่มที่มีความสามารถในการฟังดี และกลุ่มที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี ตามลำดับ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการรับรู้และการเปล่งเสียงหนักเบา ในภาษา คือประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการสั่งสมเวลาในการใช้ภาษา หรือการสัมผัสกับภาษานั้น ตัวแปรนี้มีส่วนช่วยทำให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปด้วยดีและมีพัฒนาการอย่างสม่ำเสมอ ส่วนความสามารถในการฟังนั้น เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนมีความสามารถที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนให้เกิดขึ้นอย่างถาวร

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997
<i>Subject(s)</i>	English language -- Pronunciation English language -- Study and teaching Perception
<i>Alt author</i>	ปรีศนียา จารุสันต์ Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746391666
<i>Author</i>	Jaralvilai Charoonroj
<i>Title</i>	The relationship between grammatical gender and sex in hindi and german speakers' world views / Jaralvilai Charoonroj
<i>Date</i>	1997

<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	163 leaves : ill, charts
<i>Abstract</i>	This thesis attempts to examine the relationship between gender which is a grammatical categories and sex in reality through interpretation of linguistic forms used by Hindi and German speakers when they describe pictures and to compare these two groups of speakers' world views about sex. It is hypothesized that the speakers of Hindi and German ascribe more significance to gender than to sex as evidenced by the speakers' use of linguistic forms corresponding to gender more often than using linguistic forms corresponding to sex. However, it is also posited that the speakers of German, a language with three genders, ascribe more significance to sex than do the speakers of Hindi, a language with two genders. The data was collected from 10 Hindi and 10 German speakers. I selected 17 basic Hindi and German nouns which refer to certain humans nd animals and created pictures depicting them to be used as an experimental tool. The sex of the living thing in each picture does not correspond to the gender of the noun referring to it. The pictures were shown to the informants, who were asked to describe them. Through this, we can see whether the informants marked the words in their descriptions according to grammatical gender or sex of specified living things. The results partly support my hypothesis i.e., the majority of the Hindi and German speakers used more gender marking than sex marking. (66.47% and 75% respectively) However, the results do not support the other part of the hypothesis, i.e., Hindi speakers use sex markers more than German speakers did. (33.53% and 25%, respectively) It is remarkable that both groups of the speakers always use sex markers when they describe human pictures and use gender markers when they describe animals' pictures. In addition, the data revealed that of all the markers, pronouns, were those that corresponded to sex most often. From this study, I infer that number of gender in a language has impact on the

degree of significance ascribed by its speakers to their categorization of sex. The speakers of the language with 2 genders (Hindi) ascribe significance to the categorization of sex according to reality than the speakers of language with 3 genders (German)

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลิงค์ ซึ่งเป็นประเภททางไวยากรณ์ประเภทหนึ่งกับเพศในความเป็นจริง โดยตีความจากภาษาที่ใช้บรรยายภาพโดยผู้พูดภาษาฮินดีและภาษาเยอรมัน และเปรียบเทียบโลกทัศน์ของผู้พูด 2 ภาษาดังกล่าวเกี่ยวกับเพศ ผู้วิจัยมีสมมุติฐานว่าผู้พูดภาษาฮินดีและเยอรมัน ต่างก็ให้ความสำคัญต่อลิงค์มากกว่าเพศ คือจะใช้รูปภาษาตามลิงค์มากกว่าเพศ และเมื่อเปรียบเทียบกัน ผู้พูดภาษาเยอรมันซึ่งมี 3 ลิงค์จะให้ความสำคัญต่อเพศมากกว่าผู้พูดภาษาฮินดีซึ่งมี 2 ลิงค์ ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ได้มาจากผู้บอกภาษาฮินดีและผู้บอกภาษาเยอรมันภาษาละ 10 คน ผู้วิจัยคัดเลือกคำนามพื้นฐานในภาษาฮินดีและภาษาเยอรมันที่หมายถึงคนและสัตว์จำนวน 17 คำ และใช้ภาพคนและสัตว์ดังกล่าวที่มีเพศไม่สอดคล้องกับลิงค์ของคำนามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยให้ผู้บอกภาษามองภาพดังกล่าวและเขียนประโยคบรรยายภาพ ซึ่งจะแสดงให้เห็นการเลือกตัวบ่งชี้ตามลิงค์ของคำนามหรือตามเพศของคนหรือสัตว์ในภาพ ผลการวิจัยที่ได้ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้บางส่วน นั่นคือผู้พูดภาษาทั้งสองต่างก็ใช้ตัวบ่งชี้ตามลิงค์มากกว่าตามเพศ ส่วนในแง่ที่ไม่ตรงกับสมมุติฐานก็คือผู้พูดภาษาฮินดีมีการใช้ตัวบ่งชี้ตามเพศมากกว่าผู้พูดภาษาเยอรมัน ผู้พูดภาษาฮินดีใช้ตัวบ่งชี้ร้อยละ 66.47 ตามลิงค์ ร้อยละ 33.53 ตามเพศ ในขณะที่ผู้พูดภาษาเยอรมันใช้ตัวบ่งชี้ร้อยละ 75 ตามลิงค์ ร้อยละ 25 ตามเพศ ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตว่าผู้พูดภาษาทั้งสองมักจะใช้ตัวบ่งชี้ตามเพศในการบรรยายภาพคน และใช้ตัวบ่งชี้ตามลิงค์ในการบรรยายภาพสัตว์ สรรพนามเป็นตัวบ่งชี้ที่แจกรูปไปตามเพศของคนหรือสัตว์ในภาพมากที่สุด จากผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยตีความว่า จำนวนลิงค์ในภาษามีอิทธิพลต่อระดับความใส่ใจในการจำแนกเพศของสรรพสิ่งโดยผู้พูดภาษา ผู้พูดภาษาที่มี 2 ลิงค์ เช่นภาษาฮินดี น่าจะให้ความสนใจที่จะจำแนกเพศของสรรพสิ่งไปตามความเป็นจริงมากกว่าผู้พูดภาษาที่มี 3 ลิงค์ เช่นภาษาเยอรมัน

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997

<i>Alt author</i>	จรัลวิไล จรุงญโรจน์ Amara Prasithrathsint, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746390023
<i>Author</i>	Suppharerk Homkaew
<i>Title</i>	Variation of (E) in Nakhon Si Thammarat Thai by age and language attitude / Suppharerk Homkaew
<i>Date</i>	1997
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	93 leaves : charts, map
<i>Abstract</i>	This thesis deals with variation of (E) in the Southern Thai dialect spoken in Nakhon Si Thammarat municipality by 2 variables:age and language attitude. Informants are divided into 4 age-groups:11-20 years old, 21-30 years old, 31-40 years old, and more than 41 years ole. There are 2 language attitude groups:the group with positive attitude toward Southern Thai and the group with negative attitude. Southern Thai was used in data collection. One hundred informants who live in Nakhon Si Thammarat municipality were interviewed-25 per age group. The word list consisted of thirty words that were pronounced as [e] in standard Thai, but as [E] in Nakhon Si Thammarat Thai. The data were analysed auditorily. The results show that (E) has 3 variants:the modern variant [e], the inbetween variant [E^], and the original variant [E]. Without considering social variables it was found that the informant used [E] most frequently followed by [E^] and [e]. When social variables were considered it was found that both age and language attitude were related to the use of the variants with statistic

significance at 0.01 the level. Besides it was found that language attitude was more important than age. The results show that the speakers of Nakhon Si Thammarat Thai still use the original variant [E] more than the other variants, but its occurrence decreases in the lower age-groups. The modern variant [e] is found to be unpopular. This thesis discovers the inbetween variant [E[^]] which differs from both the original and the modern variants. Every age-group uses this inbetween variant and its occurrence seems to be on the increase

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันนในเขตเทศบาล นครศรีธรรมราชตามตัวแปรอายุและทัศนคติต่อภาษา ผู้บอกภาษาแบ่งตามตัวแปร อายุออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุ 11-20 ปี, 21-30 ปี, 31-40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป และตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อ ภาษาไทยถิ่นใต้และกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดย ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้สัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาล นครศรีธรรมราชจำนวน 100 คน แบ่งตามกลุ่มอายุๆ ละ 25 คน รายการคำประกอบ ด้วยคำ 30 คำที่ออกเสียงเป็น [e] ในภาษาไทยมาตรฐานแต่ออกเสียงเป็น [E] ใน ภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยการฟัง ผลการวิเคราะห์ แสดงว่า (E) มีรูปแบบ 3 รูป คือ รูปแบบใหม่ [e], รูปแบบกึ่งกลาง [E[^]] และรูปแบบ ดั้งเดิม [E] ในการวิเคราะห์แบบไม่พิจารณาตัวแปรทางสังคมพบว่า ผู้บอกภาษา นิยมใช้ [E] มากที่สุด นิยมใช้ [E[^]] รองลงมา และนิยมใช้ [e] น้อยที่สุด ส่วนการ วิเคราะห์แบบพิจารณาตัวแปรทางสังคมนั้นพบว่า ทั้งตัวแปรอายุและทัศนคติต่อ ภาษามีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแบบต่างๆ ของผู้บอกภาษาอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้ตัวแปรทัศนคติต่อภาษามีความสำคัญมากกว่าตัวแปรอายุ ในงานวิจัยนี้พบว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชยังคงใช้รูปแบบดั้งเดิม [E] มากกว่ารูปแบบอื่นๆ อย่างชัดเจน แต่มีแนวโน้มที่จะใช้ลดลงเมื่อผู้บอกภาษามีอายุน้อยลง และพบว่ายังไม่นิยมใช้รูปแบบใหม่ [e] นอกจากนี้ยังมีการปรากฏของรูปแบบกึ่งกลาง [E[^]] ที่ไม่ได้ออกเสียงเหมือนรูปแบบดั้งเดิมหรือรูปแบบใหม่ทุกกลุ่มอายุ ใช้รูปแบบกึ่งกลางในอัตราที่มากพอสมควรและมีแนวโน้มที่จะใช้มากขึ้น

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1997

Alt author

ศุภฤกษ์ หอมแก้ว

Kalaya Tingsabadh, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746377191

ปีการศึกษา 2539 (1996)

Author

Naparath Dhithiwattana

Title

The mixing of English in Thai by lecturers of different disciplines at
Kasetsart University / Naparath Dhithiwattana

Date _____

1996

Location

CL thesis

Source

103 leaves : charts

Abstract

Studies is to investigate and compare the frequency and the pattern of mixing English in Thai by lecturers of different disciplines at Kasetsart University and to study the relationship between their attitudes and behaviors of mixing English in Thai. The population consists of lecturers of Political Science in the Faculty of Social Sciences and of English and Thai in the Faculty of Humanities. Data was collected from fifteen lecturers (five from each of the three disciplines) while they were teaching and from interviews of their attitudes toward code-mixing. The major research finding indicated that English lecturers used more various parts of speech than the others and mixed English words, phrases and sentences in their Thai. Regarding the frequency of mixing English in Thai, it was that English lecturers had the highest frequency of mixing, the second was Political Science lecturers, and Thai lecturers were the lowest in frequency. The

difference was statistically significant at 0.01 level. With regard to the lecturers' attitudes toward code-mixing, it was found that they did not always correspond to their behaviors of mixing English in Thai. The analysis showed that eight out of the sampled fifteen people had correspondence of attitude and behavior of mixing English in Thai

วิเคราะห์และเปรียบเทียบความถี่และรูปแบบการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในการบรรยายของอาจารย์ต่างสาขาวิชา ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และศึกษา พฤติกรรมการปนภาษาของอาจารย์ ว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งต่อทัศนคติที่มีต่อการ ปนภาษา กลุ่มประชากรคืออาจารย์ภาควิชาชีวรัฐประศาสนศาสตร์ คณะ สังคมศาสตร์ และอาจารย์ภาควิชาภาษาต่างประเทศและภาษาไทย คณะ มนุษยศาสตร์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลสาขาวิชาละ 5 คน โดยการบันทึกทบทวนะที่ทำการ สอนและสัมภาษณ์ทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบของการปน ภาษาขึ้นทั้งความหลากหลายในการใช้นิยของคำ และระดับของการปนภาษา กล่าวคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความหลากหลายในการใช้นิยของคำมากกว่า สาขาอื่น และมีระดับของการปนภาษาทั้งในระดับคำ วลีและประโยค ซึ่งในอีก 2 สาขาวิชาที่มีเพียงระดับคำและวลีเท่านั้น ในด้านความถี่ของการปนภาษาอังกฤษใน ภาษาไทย พบว่ากลุ่มอาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความถี่ในการปนภาษามาก ที่สุด รองลงมาคือสาขาชีวรัฐประศาสนศาสตร์ และสาขาภาษาไทยมีความถี่ ในการปนภาษาต่ำที่สุด และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ผู้วิจัยได้ วิเคราะห์ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการปนภาษา พบว่าทัศนคติกับ พฤติกรรมไม่จำเป็นต้องมีผลสอดคล้องกันเสมอไป กล่าวคือ 8 ใน 15 คนเท่านั้นที่มี ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject

Kasetsart University -- Faculty

Subject(s)

Universities and colleges -- Faculty

Thai language

Languages, Mixed

Teaching

Alt author

นภารัฐ ฐิติวัฒนา
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746348256

Author

Praparat Prompakorn

Title

Variation and change in relative clauses in Thai during the Ratanakosin period / Praparat Prompakorn

Date

1996

Location

CL thesis

Source

67 leaves : charts

Abstract

studies change in the use of relative clauses in Thai during the Ratanakosin period through an analysis of the frequencies of the occurrences of the relative clauses in general and those of each type of relative clause in each time interval throughout the period (1782-1995). It also aims at analyzing the stylistic variation of relative clauses in Thai through their frequency distribution in three registers: newspaper editorials, novel narratives and novel conversations, representing formal, semi-formal and informal styles, respectively. Moreover, the thesis compares the occurrence of each type of the relative clauses in each register to find out whether each type of the relative clauses indicates registers in Thai. Data used in this study was taken from samples of written documents, such as newspapers, novels, and other kinds of prose writings during the period from 1785 to 1995. Two statistical tests, Chi-square and t-test, are used to infer whether the outcome significantly supports the hypotheses. The research finds that there are three types of relative clause:/thii^/,/si^`n/, and /?an/. They were used throughout the period and their frequency distribution as a whole has

increased over time. When the three types of relative clause are considered separately, it is found that throughout the period /thii^/ occurs most frequently,/si^`n/ second most and /?an/ least frequently. When comparing the frequency distribution of the relative clauses in general in different styles, the outcome indicates that the relative clause is extensively used in formal style, fairly highly used in semi-formal style and least in informal style. The relative clause /thii^/ is used most in formal style, secondly in semi-formal style and least in informal style, while the relative clause /si^`n/ is found to be equally used in formal and semi-formal styles and least in informal style. The relative clause /?an/ is found most in formal style; however, when comparing between formal and semi-formal styles, and semi-formal and informal styles, the outcome shows no significant difference. In short, the research reveals that the frequency distribution of relative clauses in Thai has increased during the Ratanakosin period and different styles of Thai have different frequency distributions of the relative clauses. It implies that the relative pronoun /thii^/ can be used as an index of formal language in Thai, while /si^`n/ and /?an/ cannot

ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคณานุประโยคตลอดสมัยรัตนโกสินทร์โดยวิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของคณานุประโยคโดยรวมและของคณานุประโยคแต่ละรูปแบบในแต่ละช่วงสมัย (2325-2538) นอกจากนี้การวิจัยยังมุ่งศึกษาการแปรของคณานุประโยค โดยวิเคราะห์ความถี่ในการปรากฏของคณานุประโยค ในทำเนียบภาษาต่างกัน 3 ประเภท คือ บทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นตัวแทนของวังจันลีลาเป็นทางการ บทพรรณนาในนวนิยาย ซึ่งเป็นตัวแทนของวังจันลีลากึ่งทางการ และบทสนทนาในนวนิยาย ซึ่งเป็นตัวแทนของวังจันลีลาไม่เป็นทางการ เพื่อเปรียบเทียบว่าในแต่ละทำเนียบภาษามีความถี่ในการปรากฏของคณานุประโยคแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร อีกทั้งยังเปรียบเทียบการปรากฏของคณานุประโยคในแต่ละรูปแบบที่พบในทำเนียบภาษาต่างๆ ด้วยเพื่อสรุปว่ารูปแบบของคณานุประโยคที่พบสามารถใช้เป็นดัชนีบ่งบอกทำเนียบภาษาได้หรือไม่ ข้อมูลในการวิจัยได้มาจากการสุ่มตัวอย่างเอกสารที่ได้จากหนังสือพิมพ์ นวนิยาย และงานเขียนร้อยแก้วที่ดี

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 159 พิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ.2325 ถึง ปีที่ทำการวิจัย (2538) ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้วิธีเชิงปริมาณและคำนวณค่าไค-สแควร์ และค่า t-test เพื่อหาและเปรียบเทียบค่านัยสำคัญทางสถิติของข้อมูล ผลการวิจัยพบว่าตลอดสมัยรัตนโกสินทร์ มีรูปแบบของคุนานุประโยค 3 รูปแบบ คือ รูปแบบ "ที่" รูปแบบ "ซึ่ง" และรูปแบบ "อัน" ปรากฏอย่างสม่ำเสมอ และความถี่ในการปรากฏของคุนานุประโยคโดยรวมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อแยกพิจารณาตามรูปแบบ "ที่" "ซึ่ง" และ "อัน" พบว่า รูปแบบ "ที่" มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดตลอดสมัย รองลงมาเป็นรูปแบบ "ซึ่ง" และรูปแบบ "อัน" ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏของคุนาประโยคในแต่ละทำเนียบภาษา พบว่ามีการใช้คุนานุประโยคมากที่สุดในการทำเนียบภาษาเป็นทางการ รองลงมาเป็นกึ่งทางการ และพบน้อยสุดในภาษาไม่เป็นทางการสำหรับรูปแบบ "ที่" พบในภาษาเป็นทางการมากกว่ากึ่งทางการ และภาษาไม่เป็นทางการตามลำดับ ส่วนคุนานุประโยครูปแบบ "ซึ่ง" พบในภาษาเป็นทางการและกึ่งทางการในระดับที่ใกล้เคียงกันและพบในภาษาไม่เป็นทางการน้อยสุด ในขณะที่คุนานุประโยครูปแบบ "อัน" พบในภาษาเป็นทางการมากกว่าไม่เป็นทางการ แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างภาษาเป็นทางการกับกึ่งทางการและกึ่งทางการกับภาษาไม่เป็นทางการกลับมีความถี่ในการปรากฏใกล้เคียงกัน ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการใช้คุนานุประโยคในสมัยรัตนโกสินทร์มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น และในทำเนียบภาษาที่ต่างกันมีความถี่ในการปรากฏของคุนานุประโยค	
Note	Typescript (photocopy)	
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996	
Subject(s)	Thai language	
	Thai language -- Grammar	
	Sociolinguistics	
	Grammar, Comparative and general -- Relative clauses	
Alt author	ประภาวรัตน์ พรหมปภากร	
	Amara Prasithrathsint, advisor	
	Chulalongkorn University. Linguistics	
ISBN	9746348507	

	160 วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต Author Title Date Location Source Abstract Pattama Vasavarnond Discourse marker "NA" in Bangkok Thai casual conversations / Pattama Vasavarnond 1996 CL thesis 228 leaves The objective of this research is to study the distribution, the functions, and the variants of the discourse marker "NA", and to study the co-occurrence of discourse marker "NA" and other discourse markers in Bangkok Thai casual conversations. Data include 60 minutes of casual conversations in Bangkok Thai recorded on audio tapes and transcribed into Thai scripts. Only representations of discourse marker "NA" are transcribed into phonetics scripts. The data consist of 8 conversations in different communicative situations. The theoretical framework in this research is that presented by Schiffrin (1987). The study shows 27 variants of discourse marker "NA". These variants show the speaker's attitude, mood and the feeling. Moreover, it is found that these 27 variants are in fact variants of 3 discourse markers : na?41(1), na?41(2) and na45. Discourse markers na?41(1) and na45 are topic marker and comment market respectively and function in the plane of ideational structure. Discourse marker na?41(2) functions in the plane of information state. It signals the semiactive state of information. Each of the discourse markers "NA" affects the meaning of the turn construction unit which it occurs with. As for the co-occurrence with other discourse markers, disocuse marker "NA" can co-occur with other discourse markers in the preceding and the following position except discourse marker na?41(1) which can co-occur with other discourse
--	---

Content words have numbered up to 79.13%, whereas grammatical words have numbered up to 20.87%. Content words have occurrence frequency at 75.51%, whereas grammatical words have occurrence frequency at 24.49%. When these words are classified into different word-classes, words in the noun class have numbered up to 52.43%, most of them are concrete noun. There are 26.70% of words in the verb class, most of them are action verb. There are 12.14% noun modifiers, 4.85% conjunctives, and 3.88% verb modifiers. In terms of occurrence frequency words in the noun class have 54.11% distribution, names of animal occur most frequently. There are 21.40% distribution of verb class, action verb occur most frequently. There are 11.60% conjunctives, 9.39% noun modifiers, and 3.50% verb modifiers.

2.2 The words which are introduced with no relation to the orthographical system show the following distributions : highest occurrence of velar consonant phonemes, initial voiceless unaspirated velar consonant /k/, final alveolar nasal consonant /n/, low back vowels /a-a/

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการสะกดคำ ลำดับของการเสนอกฎในระบบการสะกดคำ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระบบการสะกดคำและคำศัพท์ที่ปรากฏในบทเรียน และศึกษาคำศัพท์ที่ไม่สัมพันธ์กับกฎในระบบการสะกดคำ ในแง่กลุ่มตัวอักษรที่แทนคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์นั้นๆ โดยศึกษาจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกรมวิชาการ จำนวน 2 เล่ม ผลการวิจัยสรุปเป็น 2 หัวข้อใหญ่ๆ คือ

1. กฎการสะกดคำ

1.1 กฎการสะกดคำ มีลักษณะการเรียงลำดับจากกฎที่มีความซับซ้อนน้อยไปยังกฎที่มีความซับซ้อนมาก คำศัพท์ในแบบเรียนที่เกิดจากกฎที่มีความซับซ้อนน้อยจะมีจำนวนมากกว่าคำศัพท์ที่เกิดจากกฎที่มีความซับซ้อนมาก

1.2 คำศัพท์ที่สอนกฎการสะกดคำมีการกระจายของพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย สระ และวรรณยุกต์ดังนี้ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏมากที่สุดมาจากฐานปุ่มเหงือก หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏมากที่สุดคือ พยัญชนะเสียงนาสิก /m/ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏมากที่สุด คือ พยัญชนะเสียงนาสิก ฐานปุ่ม

เหงือก /n/ หน่วยเสียงสระที่ปรากฏมากที่สุด คือ หน่วยเสียงสระกลาง-ต่ำ /a-a:/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญปรากฏมากที่สุด

2. คำศัพท์ที่ไม่สัมพันธ์กับกฎการสะกดคำ

2.1 เมื่อจำแนกคำศัพท์ที่ไม่สัมพันธ์กับกฎการสะกดคำออกเป็นคำหลัก และคำไวยากรณ์ พบว่ามีจำนวนคำหลัก คิดเป็นร้อยละ 79.13 ในขณะที่มีคำไวยากรณ์ คิดเป็นร้อยละ 20.87 เมื่อพิจารณาความถี่ของการปรากฏพบว่าคำหลักมีความถี่ของการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 75.51 ส่วนคำไวยากรณ์คิดเป็นร้อยละ 24.49 แสดงให้เห็นว่าคำหลักมีจำนวนคำและความถี่ของการปรากฏมากกว่าคำไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาลักษณะทางความหมายโดยการจำแนกคำหลักและคำไวยากรณ์ออกเป็นหมวดคำ พบว่าหมวดคำนามมีจำนวนคำศัพท์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.43 ส่วนใหญ่เป็นคำนามที่เป็นรูปธรรม รองลงมาคือ หมวดคำกริยาคิดเป็นร้อยละ 26.70 ส่วนใหญ่เป็นคำกริยาแสดงอาการ รองลงมาคือ หมวดคำขยายนามคิดเป็นร้อยละ 12.14 หมวดคำเชื่อม คิดเป็นร้อยละ 4.85 และหมวดคำขยายกริยา คิดเป็นร้อยละ 3.88 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาความถี่ของการปรากฏพบว่า หมวดคำนามมีความถี่ของการปรากฏของคำศัพท์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.11 โดยเฉพาะคำเรียกชื่อสัตว์ มีความถี่ของการปรากฏมากที่สุดในกลุ่ม รองลงมาคือ หมวดคำกริยา คิดเป็นร้อยละ 21.40 โดยเฉพาะกริยาแสดงอาการปรากฏมากที่สุดในกลุ่ม รองลงมา คือ หมวดคำเชื่อม คิดเป็นร้อยละ 11.60 โดยเฉพาะหมวดคำเชื่อมนามมีความถี่ของการปรากฏสูงสุดในกลุ่ม รองลงมาคือ หมวดคำขยายนาม คิดเป็นร้อยละ 9.39 และหมวดคำขยายกริยา คิดเป็นร้อยละ 3.50 ตามลำดับ

2.2 คำศัพท์ที่ไม่สัมพันธ์กับกฎการสะกดคำ มีลักษณะเฉพาะทางเสียงซึ่งไม่พบในคำศัพท์ที่สอนกฎการสะกดคำ คือ มีอักษรพยัญชนะคู่ที่เป็นอักษรควบแท้ อักษรนำตาม และอักษรเคียงเพิ่มเข้ามาในคำชุดนี้ด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏมากที่สุด คือ พยัญชนะกัก /k/ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏมากที่สุด คือ พยัญชนะนาสิก /n/ และหน่วยเสียงสระที่ปรากฏมากที่สุด คือ หน่วยเสียงสระกลาง-ต่ำ a-a:/ เช่นเดียวกับคำศัพท์ที่สอนกฎการสะกดคำ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทปรากฏมากที่สุด

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University. 1996

Note

	Kingkam Thepkanjana, advisor
	Chulalongkorn University . Linguistics
ISBN	9746332252
Author	Jittima Jarayapun
Title	Title War Metaphor in Sport News in Thai Newspapers / Jittima Jarayapun
Date	1996
Location	CL thesis
Source	leaves
Abstract	The objective of this thesis is to study conceptual war metaphor in sport news in Thai newspapers which reflects people's attitude towards sports. Data include 10 kinds of sport news : football, rugby, basketball, fencing, boxing, judo, takraw, volleyball, tennis, and golf collected from 3 daily newspaper, Thairad, Dailynews, Khawsod and 3 sport newspapers,Saimkila, Loakkila, Muaysiam published before, during and after the SEA games from December 1995 till January 1996. There are 205 pieces of sport news. The tools for selecting war metaphor expressions are a set of 14 sentence frames. Two hundred and forty-sevenexpressions were found : forty-nine true war metaphors and one hundred and ninety-eight implicit war metaphors. A comparison of the percentage of frequency of war metaphor in the news of different kinds of sport shows a difference in the frequency of the use of war metaphors. This difference in frequency seems to correlate with two factors : the possibility of bodily contact and participation as a team. Finding shows that Thai people see different degrees of war-likeness in sport which depend on how much bodily contact and whether it is a team or an individual who is participating in that particular sport. Based on the degree of war-likeness, the 10 sports can be

	ranked as follows : boxing, basketball, football, fencing, rugby, takraw, volleyball, tennis, judo, and golf.
	วัตถุประสงค์ของงานวิจัยชิ้นนี้ คือ การศึกษาอุปลักษณืข่าวสงครามในข่าวกีฬาในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่สะท้อนให้เห็นทัศนคติของคนไทยที่มีต่อกีฬา ในการศึกษาใช้ข้อมูลข่าวกีฬา 10 ชนิด ได้แก่ ฟุตบอล รักบี้ บาสเกตบอล ฟันดาบ ยูโด มวย ตะกร้อ วอลเลย์บอล เทนนิส และ กอล์ฟ ซึ่งลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ทั่วไป ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด และหนังสือพิมพ์ข่าวกีฬาโดยเฉพาะได้แก่ สยามกีฬา โลกกีฬา มวยสยาม โดยเก็บรวบรวมข่าวในช่วงการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ระหว่างเดือน ธันวาคม 2538 ถึง เดือนมกราคม 2539 ได้ข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 205 ข่าว ในการรวบรวมข้อมูลอุปลักษณืสงครามจากข่าวกีฬา ผู้วิจัยใช้ประโยคทดสอบความหมายเกี่ยวกับการทำสงครามในการคัดเลือกพบว่ามีรูปภาพที่แสดงอุปลักษณืสงครามจำนวนทั้งสิ้น 247 หน่วย เป็นรูปภาพที่แสดงอุปลักษณืสงครามโดยตรงจำนวน 49 หน่วย และรูปภาพที่แสดงอุปลักษณืสงครามโดยรวม จำนวน 198 หน่วย เมื่อวิเคราะห์เป็นร้อยละ (%) ของความถี่ของการใช้รูปภาพที่แสดงอุปลักษณืต่อปริมาณคำในข่าวกีฬาทั้ง 10 ชนิด ได้พบว่ากีฬาแต่ละชนิดมีความถี่ของการใช้รูปภาพที่แสดงอุปลักษณืสงครามมากน้อยแตกต่างกัน โดยประเภทกีฬาที่มีการกระทบกระทั่งมีความถี่ของการใช้รูปภาพที่แสดงอุปลักษณืสงครามมากกว่ากีฬาที่ไม่มีการกระทบกระทั่งและกีฬาที่มีการแข่งขันเป็นทีมมีความถี่ของการใช้อุปลักษณืสงครามมากกว่ากีฬาที่แข่งขันกันเป็นบุคคล จึงอาจสรุปผลการวิจัยได้ว่าคนไทยมองเห็นความเป็นสงครามในกีฬาแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ 2 ประการ คือ ลักษณะของการกระทบกระทั่งขณะแข่งขันกีฬา และลักษณะของการแข่งขันเป็นทีม จึงสามารถจัดลำดับกีฬา 10 ชนิดตามความมากน้อยของความเป็นสงครามได้ดังนี้ มวย บาสเกตบอล ฟุตบอล ฟันดาบ รักบี้ ตะกร้อ วอลเลย์บอล เทนนิส ยูโด และ กอล์ฟ
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn Univeristy, 1996
Subject(s)	

<i>Alt author</i>	จิตติมา จารยะพันธุ์ Peansiri Vongvipanond, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746355619
<i>Author</i>	Sompittaya Kongtrakool
<i>Title</i>	Sex differentiation in the use of first person personal pronouns and polite final particles by Chulalongkorn University Arts students / Sompittaya Kongtrakool
<i>Date</i>	1996
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	78 leaves
<i>Abstract</i>	Investigates and compares the use of first person personal pronouns and polite final particles of the male, female and effeminate male speakers and to analyze the variation of first person personal pronouns and polite final particles according to the relationship between the speaker and listener, the degree of intimacy between the speaker and listener and the sex of the listener. The analysis is based on information from questionnaires filled out by Arts students at Chulalongkorn University. There were 25 males, 392 females and 16 effeminate males. The first person personal pronouns and polite final particles found in this study are classified into 3 groups : 1) typically male pronouns and particles, 2) typically female pronouns and particles and 3) non-gender specific pronouns and particles. It is found that the male, female and effeminate male students use different pronouns and particles. The male use typically male pronouns and particles, the female use typically female pronouns and particles and the effeminate male use both. These three groups also use non-gender specific pronouns and

particles. It is also found that the use of first person personal pronouns and polite final particles depends on the relationship between the speaker and listener and their degree of intimacy. Speaking to parents or intimates, males and females use non-gender specific pronouns and particles with greater frequency than when they speak to teachers or non-intimates. Effeminate males use typically female pronouns and particles and non-gender specific pronouns and particles when they speak to parents or intimates with greater frequency than when they speak to teachers or non-intimates. The sex of the listener, however, does not influence the use of pronouns and particles of these three groups of speakers

ศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพของผู้พูดเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง และเพื่อศึกษาการแปรของการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับของเพศชายและของเพศหญิง ตามบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน ความสนิทสนม และเพศของผู้ฟัง โดยศึกษาข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามซึ่งสุ่มตัวอย่างจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกชั้นปี จำนวน 433 คน แยกเป็นเพศชาย 25 คน เพศหญิง 392 คน และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง 16 คน ผู้วิจัยแบ่งประเภทของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่พบในข้อมูลออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย ได้แก่ ผม และ ครับ 2) คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงได้แก่หนู ดิฉัน น้อง เรา คำเขา และ คะ ค่ะ ขา จ๊ะ จำ ฮะ และ 3) คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศ ได้แก่ ลูก ใช้ชื่อ และ ฮะ ทอดเสียนง ไม่ใช้ ผลการวิเคราะห์แสดงว่า เพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกัน คือ เพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย เพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง ส่วนเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ทั้งคำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายและบอกเพศหญิง แต่ทั้ง 3 กลุ่มมีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศเหมือนกัน นอกจากนี้ ยังพบว่าการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน และความสนิทสนม คือ เมื่อพูดกับผู้ฟังที่เป็นพ่อแม่หรือผู้ที่สนิท เพศชายและเพศหญิง

จะใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศมากกว่าเมื่อพูดกับผู้ฟังที่เป็นครูหรือผู้ไม่สนิท ส่วนเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจะใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง และคำไม่บอกเพศเพิ่มขึ้นเมื่อพูดกับพ่อแม่หรือผู้ที่สนิทมากกว่าเมื่อพูดกับครูหรือผู้ที่ไม่สนิท แต่ไม่พบว่าเพศของผู้ฟังมีอิทธิพลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของทั้ง 3 กลุ่ม

Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn Univeristy, 1996
Subject(s)	Thai language -- Pronoun
	Thai language -- Particles
	Thai language -- Sex difference
Alt author	โสมพิทยา คงตระกูล
	Amara Prasithrathsint, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9746342312
Author	Sirikul Kititharakul
Title	Relationship between community closeness and lexical choice of the Lao
	Khrang community at Ban Nong Kraphi, Tambon Ban Luang, Amphoe Don Tum, Nakhon Pathom / Sirikul Kititharakul
Date	1996
Location	CL thesis
Source	98 leaves : charts
Abstract	Investigates the relationship between Lao Khrang's community closeness and their lexical choice. Two social factors were taken into consideration; namely, the speaker's age and education. The speakers were classified according to their age into 3 groups: 15-25 years old, 30-40 years old and

45-55 years old. They were also divided into three groups according to their education : lower than Pathom 5, Pathom 5 - Matthayom 3 and higher than Matthayom 3. Data about community closeness and choice of words, based on 34 pre-selected Lao Khrang words, were collected through interviews. It is found that both the age and education of the speakers are related to community closeness and lexical choice. On community closeness, age has more influence than education. The older are always closer to their community than the younger. In contrast, education plays a more important role than age in the lexical choice. The less educated certainly choose Lao Khrang words more frequently than the more educated. Concerning the relationship between the community closeness and lexical choice of Lao Khrang words, it is found that high degree of closeness implies more use of Lao Khrang words. As for the lexical choice of Lao Khrang and Standard Thai, generally, people in this community use less vernacular words than Standard Thai words, especially the new generations. The data show that change is going on in this community's language use, as can be seen in the age-grading of the choice of Lao Khrang and Standard Thai words. It can be concluded that in this community Lao Khrang may be lost and shift to Standard Thai in the future

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดชุมชนกับการเลือกใช้คำศัพท์ ของผู้พูดภาษาลาวครั้งตามปัจจัยทางสังคม อันได้แก่ อายุและการศึกษา ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มอายุของผู้พูดออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี, กลุ่มอายุ 30-40 ปี และกลุ่มอายุ 45-55 ปี ส่วนการศึกษาแบ่งเป็น 3 ระดับคือ การศึกษาต่ำกว่า ป.5, การศึกษา ป.5-ม.3 และการศึกษา ม.ปลาย ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิจัยได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา เกี่ยวกับความใกล้ชิดชุมชน และคำศัพท์ลาวครั้งจำนวน 34 หน่วยอรรถที่คัดเลือกจากงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว ผลการวิจัยพบว่า อายุและการศึกษาของผู้พูดต่างก็มีความสัมพันธ์กับความใกล้ชิดชุมชน และการเลือกใช้ศัพท์ แต่สำหรับความใกล้ชิดชุมชน อายุมีอิทธิพลมากกว่าการศึกษา กล่าวคือผู้ที่มีอายุมากจะใกล้ชิดชุมชนมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย ไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับใด ในทางตรงกันข้าม

สำหรับการเลือกใช้ศัพท์ พบว่าการศึกษาอิทธิพลมากกว่าอายุ กล่าวคือผู้ที่มีการศึกษาต่ำ จะเลือกใช้คำศัพท์ลาวครั้งมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงเสมอ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดชุมชนกับการเลือกใช้คำศัพท์ สามารถสรุปได้ว่าผู้พูดที่ใกล้ชิดชุมชนจะเลือกใช้คำศัพท์ลาวครั้งมากกว่าผู้ที่ไม่ใกล้ชิดชุมชนเสมอ กล่าวคือ เมื่อผู้พูดมีความใกล้ชิดชุมชนก็จะสามารถที่จะทำนายได้ว่า มีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาท้องถิ่นด้วย เกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์ลาวครั้งและคำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาไทยมาตรฐาน พบว่าในปัจจุบันมีการใช้คำศัพท์ลาวครั้งน้อยกว่าคำศัพท์ไทยมาตรฐาน ซึ่งจะพบมากในกลุ่มของคนรุ่นใหม่ที่ได้รับอิทธิพลทางด้านการศึกษาการใช้ภาษาของคนในชุมชนนี้กำลังอยู่ในระหว่างการเปลี่ยนแปลง ดังจะเห็นได้จากการใช้คำศัพท์ลาวครั้งน้อยลงและใช้คำศัพท์ไทยมาตรฐานมากขึ้นตามลำดับอายุ ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าต่อไปในอนาคตคำศัพท์ลาวครั้งอาจหายไปและไม่พบการใช้ภาษาลาวครั้งในการติดต่อสื่อสารกัน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s)

Lao Khrang language

Social networks -- Thailand

Dialectology -- Thailand

Alt author

ศิริกุล กิตติธรากุล

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746338137

Author

Krongkan Khaonoo

Title

Infant directed speech in Thai / Krongkan Khaonoo

Date _____

1996

Location

CL thesis

Source

88 leaves : charts

Abstract

This research attempts to study the linguistic characteristics of infant directed speech in Thai in 2 aspects. 1. The use of words and the pragmatic characteristics. 2. The phonetic characteristics in terms of pitch, duration, length of utterances and the tempo of speech. The study reveals that infant directed speech is very distinctive not only in the use of words and its pragmatic characteristics but also in its phonetic characteristics as reported below. 1. In terms of the use of words, there were 60.35% of utterances with expressive words. The number was higher than those without expressive words (39.65%). There were 20 types of verbs of utterance used in infant directed speech: to inform, to question, to command, to describe, to explain, to count, to warn, to blame, to praise, to tease, to complain, to threaten, to exclaim, to forbid, to request, to persuade, to calm, to comfort, to allow and to call. There were 73% of interactive speech acts which composed of to question, to warn, to blame, to praise, to tease, to threaten, to exclaim, to command, to forbid, to request, to persuade, to calm, to comfort, to allow and to call. There were only 27% of non-interactive speech acts. They were to inform, to describe, to explain, to count and to complain. 2. In terms of the phonetic characteristics of infant directed speech the average fundamental frequency was 247.40 Hz. (range 100.00-487.50 Hz. s.d.= 89.79) which was higher than the average of the fundamental frequency of Thai female speakers. (180-200 Hz., (Luksaneeyanawin, 1983)). The average of Mean Length of Utterance (MLU) were 5 syllables per utterance, the length was shorter than the average of utterances used in normal style of speech which was 8 syllables per utterance (Sudaporn Luksaneeyanawin, 1988). The average duration of syllables was 236 ms. per syllable (range 35-2, 334 ms., s.d.= 216) which was shorter than syllables in normal style of speech. (Theraphan Luangthongkum, 1985; 390 ms. per full form of syllables (range 340-450

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 175 ms.) and 130 per reduced form of syllables (range 90-180 ms.)) การวิจัยนี้มุ่งศึกษาลักษณะทางภาษาศาสตร์ของภาษาที่แม่ใช้พูดกับทารกในภาษาไทย โดยศึกษาลักษณะสำคัญของทางภาษาศาสตร์ 2 ลักษณะ คือ (1) ลักษณะการใช้คำ และวัจนกรรมเพื่อการสื่อสาร และ (2) ลักษณะทางเสียงอันได้แก่ การใช้เสียงสูงต่ำ ความสั้นยาวของหน่วยความ และความเร็วในการพูด ผลการวิจัยพบว่าภาษาที่แม่ใช้พูดกับทารกมีลักษณะเด่นทั้งในแง่ของการใช้คำ วัจนกรรม และลักษณะเด่นทางด้านเสียงในเรื่องของการใช้เสียงสูงต่ำ ความสั้นยาวของหน่วยความ และความเร็วในการพูด ดังนั้น ในแง่ของการใช้คำ มีคำพูดที่ใช้คำแสดงความรู้สึก คิดเป็นร้อยละ60.35 ซึ่งมากกว่าคำพูดที่ไม่ใช้คำแสดงความรู้สึก (ร้อยละ 39.65) มีการใช้การกระทำด้วยการกล่าวถ้อยที่พบทั้งสิ้น 20 ชนิด คือ การบอก การถาม การสั่ง การบรรยาย การอธิบาย การนับ การเตือน การตำหนิ การชม การหยอกล้อ การบ่น การขู่ การอุทาน การห้าม การขอร้อง การชักชวน การปลอบ การกล่อม การอนุญาต และการเรียก การกระทำเหล่านี้จำแนกเป็นวัจนกรรมที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ การถาม การเตือน การตำหนิ การชม การหยอกล้อ การขู่ การอุทาน การสั่ง การห้าม การขอร้อง การชักชวน การปลอบ การอนุญาต และการเรียก คิดเป็นร้อยละ 73 ซึ่งมากกว่าวัจนกรรมที่ไม่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ การบอก การบรรยาย การอธิบาย การนับ และการบ่น คิดเป็นร้อยละ 27 ในแง่ของลักษณะทางเสียง มีการใช้ระดับเสียงสูงต่ำเฉลี่ย เท่ากับ 247.40 เฮิรตซ์ (พิสัย 100.00 - 487.50 เฮิรตซ์, s.d.=89.79) ซึ่งสูงกว่าเสียงสูงต่ำเฉลี่ยของเพศหญิงโดยทั่วไปซึ่งมีค่าประมาณ 180-200 เฮิรตซ์ (Luksaneeyanawin, 1983) มีความยาวเฉลี่ยของคำพูด (Mean Lengh of Utterance = MLU) เท่ากับ 5 พยางค์ ต่อ 1 คำพูด ซึ่งสั้นกว่าความยาวเฉลี่ยของพยางค์ในคำพูดทั่วไปในภาษาไทยซึ่งมีค่าเท่ากับ 8 พยางค์ ต่อ 1 คำพูด (สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน, 2531) และมีความยาวเฉลี่ยของพยางค์เท่ากับ 236 มิลลิวินาที ต่อ 1 พยางค์ (พิสัย 35 - 2,334 มิลลิวินาที, s.d. = 216) ซึ่งน้อยกว่าความยาวเฉลี่ยของพยางค์ในการพูดตามปกติของคนไทย (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ,2525) (390 มิลลิวินาทีในพยางค์เต็มรูป (พิสัย 340-450 มิลลิวินาที) และ 130 มิลลิวินาทีในพยางค์ลดรูป (พิสัย 90-180 มิลลิวินาที) Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996	
Note		
	176 วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต Subject(s) Speech acts (Linguistics) Mother and child Infants Thai language -- Phonetecs Alt author ทรงกัญจน์ ชาวหนู Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics ISBN 9746342819 Author Jatuporn Klanruangsang Title Discourse markers in casual conversations of Chaiphaphum Thai speakers / Jatuporn Klanruangsang Date 1996 Location CL thesis Source 242 leaves Abstract The objective of this research is to study discourse markers in Chaiphaphum Thai, and to study their functions in discourse. The data used consists of 7 casual conversations in Chaiphaphum Thai, totalling 60 minutes of talk. Based on Schiffrrin's definition (1987), 81 discourse markers are identified. This can be classified into five groups according to their primary function in one of the five components of discourse. 1. There are 22 discourse markers which function in the ideational structure, displaying cohesion and information structuring. 2. There are 17 discourse markers which function in the action structure, displaying the speaker's intention. 3. There are 7 discourse markers which function in the exchange structure, displaying turn management in conversation. 4. There are 29 discourse markers which	

function in the participation framework, displaying the speaker's role and interpersonal relationship between participants. 5. There are 6 discourse markers which function in the information state plane, displaying the speaker's assumption about hearer's knowledge. These discourse markers also have secondary functions in some of the other components of discourse. In addition, these discourse markers are found to have more than one variant

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและรวบรวมดัชนีปริจเฉทในภาษาไทยชัยภูมิ พร้อมทั้งแสดงหน้าที่ในปริจเฉทของดัชนีปริจเฉทแต่ละดัชนีที่พบ ข้อมูลที่ใช้เป็นบทสนทนาแบบกันเองของผู้ร่วมสนทนาซึ่งเป็นผู้พูดภาษาไทยชัยภูมิ มีความยาวทั้งสิ้น 60 นาที จากคำจำกัดความของ Schiffrin(1987)พบว่า ดัชนีปริจเฉทที่พบในภาษาไทยชัยภูมิมีจำนวนทั้งสิ้น 81 ดัชนี และสามารถจัดกลุ่มของดัชนีปริจเฉทเหล่านั้นตามการแสดงผลหน้าที่หลักในระนาบทั้ง 5 ระนาบของปริจเฉทได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้ 1. ดัชนีปริจเฉทในระนาบโครงสร้างเนื้อความ แสดงการเชื่อมโยงเนื้อความและการเรียบเรียงสาระจำนวน 22 ดัชนี 2. ดัชนีปริจเฉทในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม แสดงเจตนาในการกล่าวถ้อยคำของผู้พูดจำนวน 17 ดัชนี 3. ดัชนีปริจเฉทในระนาบโครงสร้างผลัด แสดงการจัดลำดับและใช้ผลัดในการสนทนาจำนวน 7 ดัชนี 4. ดัชนีปริจเฉทในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา แสดงบทบาทและความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสนทนาจำนวน 29 ดัชนี 5. ดัชนีปริจเฉทในระนาบสถานะของเนื้อหา แสดงสมมติฐานของผู้พูดเกี่ยวกับสาระที่อยู่ในความนึกคิดของคู่สนทนา จำนวน 6 ดัชนี นอกจากนี้ปริจเฉทจะมีหน้าที่หลักแล้ว ยังมีหน้าที่รองในระนาบอื่นๆด้วยและส่วนใหญ่ดัชนีปริจเฉทดัชนีหนึ่งมักมีรูปแบบมากกว่าหนึ่งรูป

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s) Discourse analysis

Thai language -- Dialects

Alt author จตุพร กลั่นเรืองแสง

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746367196

Author Watcharapon Booppanimit

Title Discourse markers in casual conversations of Bangkok Thai speakers / Watcharapon Booppanimit

Date 1996

Location CL thesis

Source 291 leaves

Abstract Aims at collecting discourse markers in casual conversations and at studying their functions in discourse, using the framework presented by Deborah Schiffrin (1987). The data used consist of 11 casual conversations, totalling 60 minutes and 20 seconds. The analysis reveals 61 discourse markers, each with one or many variant. These markers can be classified into 5 groups according to their primary function on the five different planes in discourse; namely, the ideational structure, the exchange structure, the action structure, the participation framework, and the information state. There are 21 discourse markers with primary function on the ideational structure. There are 3 discourse markers with primary function on the exchange structure. There are 10 discourse markers with primary function on the action structure. There are 24 discourse markers with primary function on the participation framework. There are 3 discourse markers with primary function on the information state. Most of these discourse markers also have secondary functions on other planes of discourse. Discourse markers on these five different planes show that there is a system of discourse markers to be used in casual conversation

รวบรวมดัชนีปริจเฉทในการสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ พร้อม

ทั้งศึกษาหน้าที่ในบริบทของดัชนีบริเวตแต่ละดัชนี โดยใช้กรอบทฤษฎีของ Deborah Schiffrin (1987) ข้อมูลที่ใช้เป็นบทสนทนาแบบกันเองที่ผู้ร่วมสนทนาเป็นผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ มีความยาวรวมทั้งสิ้น 60 นาที 20 วินาที ผลการวิจัย พบ ดัชนีบริเวตในข้อมูลทั้งสิ้น 61 ดัชนี แต่ละดัชนีอาจประกอบด้วยรูปดัชนีมากกว่าหนึ่งรูป และแต่ละรูปดัชนีอาจมีหลายรูปแปร ดัชนีบริเวตทั้ง 61 ดัชนีนี้นำมาจำแนกได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ตามการแสดงให้เห็นหลักในระนาบ 5 ระนาบของบริเวต คือ ระนาบโครงสร้างเนื้อความ ระนาบโครงสร้างผลัด ระนาบโครงสร้างวัจนกรรม ระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา และระนาบสถานะของเนื้อหา ดัชนีบริเวตซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างเนื้อความมีจำนวน 21 ดัชนี ดัชนีบริเวตซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างผลัดมีจำนวน 3 ดัชนี ดัชนีบริเวตซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบโครงสร้างวัจนกรรมมีจำนวน 10 ดัชนี ดัชนีบริเวตซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนามีจำนวน 24 ดัชนี และดัชนีบริเวตซึ่งแสดงหน้าที่หลักในระนาบสถานะของเนื้อหา มีจำนวน 3 ดัชนี ดัชนีบริเวตส่วนใหญ่ยังทำหน้าที่รองในระนาบอื่นๆ นอกเหนือจากระนาบที่แสดงหน้าที่หลักด้วย การจัดกลุ่มของดัชนีบริเวตตามการแสดงให้เห็นหลักในระนาบบริเวต ทำให้เห็นระบบของดัชนีบริเวตที่ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ในการสนทนาแบบกันเอง

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s)

Thai language -- Discourse analysis
Discourse marker
Thai language -- Spoken Thai

Alt author

วัชรพล บุญนิมิตร
Peansiri Vongvipanond, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746367188

Author

Challika Mahaphuntong

Title

Locating a dialect boundary between eastern southern Thai and western southern Thai using syllables with long vowels and final /k/ oR /ʔ/ /
Challika Mahaphuntong

Date

1996

Location

CL thesis

Source

185 leaves : ill, map

Abstract

The research aims at locating the dialect boundary between eastern southern Thai and western southern Thai on the basis of variation between /k/ and /ʔ/ in the final position of long syllables. Based on a survey of related literature it was hypothesized that the dialect boundary should be found in the following 5, low-land areas : 1.between Amphoe Muang and Amphoe Kanchanadit in Surat Thani. 2.between Amphoe Nabon and Amphoe Lan Saka in Nakhon Si Thammarat. 3.between Amphoe Thung Song and Amphoe Ron Phibun in Nakhon Si Thammarat. 4.between Amphoe Thung Song in Nakhon Si Thammarat and Amphoe Huai Yot in Trang. 5.between Amphoe Sikao in Trang and Amphoe khlong Tom in Krabi. Eighty nine study locations were selected systematically in this 5 areas. The data used in this study were collected from 5 informants at each location who were chosen according to a set of oriteria. It was found that the dialect boundary between eastern southern Thai and western southern Thai on the basis of variation between /k/ and /ʔ/ in the final position of long syllables is located in the five areas as stated in the hypothesis, the details are as follows. 1.The administrative boundary between Amphoe Muang and Amphoe Kanchanadit in Surat Thani. 2.The administrative boundary between Amphoe Nabon and Amphoe Lan Saka in Nakhon Si Thmmarat. 3.Ban Nong Wa in Amphoe Thung Song is the boundary location between Amphoe Thung Song and Amphoe Ron Phibun in Nakhon Si Thammarat. 4.Ban Wang Tao in the south of Amphoe Thung Song is the boundary

location between Amphoe Thung Song in Nakhon Si Thammarat and King Amphoe Ratsada (formerly a part of Amphoe Huai Yot) in Trang. 5.The area between Ban Khlong Tom Tai and Ban Huai Nam Khao, Amphoe Khlong Tom in Krabi. When the boundary lines drawn in the five areas are considered together with the location of the mountain ranges, a complete picture of the dialect boundary between eastern southern Thai and western southern Thai may be seen beginning at the Gulf of Thailand in Surat Thani, moving south along the Nakhon Si Thammarat mountain ranges, turning west past the Na Daeng mountain ranges, and ending at the Andaman Sea งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก โดยใช้การแปรระหว่าง /k/ กับ /ʔ/ ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่มีสระเสียงยาวเป็นเกณฑ์ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า บริเวณที่น่าจะเป็นที่ตั้งของแนวแบ่งเขตภาษาดังกล่าวที่เป็นพื้นที่ราบ มีอยู่ 5 บริเวณคือ 1.บริเวณระหว่างอำเภอเมือง กับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2.บริเวณระหว่างอำเภอนาบอนกับอำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช 3.บริเวณระหว่างอำเภอทุ่งสง กับอำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช 4.บริเวณระหว่างอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช กับอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง 5.บริเวณระหว่างอำเภอสีเกา จังหวัดตรัง กับอำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลรวมทั้งสิ้น 89 จุด ซึ่งเลือกมาอย่างมีระบบใน 5 บริเวณดังกล่าวข้างต้น ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่คัดเลือกตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้จุดละ 5 คน ผลการวิจัยพบว่า แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกโดยใช้พยางค์ที่มีสระเสียงยาวกับพยัญชนะท้าย /k/ หรือ /ʔ/ เป็นเกณฑ์นั้น อยู่ในบริเวณที่ตั้งสมมติฐานไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอเมือง กับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 2. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอนาบอนกับอำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช 3. บ้านหนองหว้า อำเภอทุ่งสง เป็นจุดแบ่งเขตในพื้นที่ระหว่างอำเภอทุ่งสง กับอำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช 4. บ้านวังเตา ซึ่งอยู่ทางตอนล่างของอำเภอทุ่งสง เป็นจุดแบ่งเขตในพื้นที่ระหว่างอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช กับกิ่งอำเภอรัชฎา (ซึ่งเดิมรวมอยู่ในอำเภอ

ห้วยยอด) จังหวัดตรัง 5. บริเวณตงกึ่งกลางระหว่างบ้านคลองท่อมได้กับบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ หากพิจารณาแนวแบ่งเขตที่ลากผ่าน 5 บริเวณนี้และที่ลากผ่านเทือกเขาในบริเวณที่ต่อเนื่องกัน จะได้แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตก ซึ่งเริ่มจากอำเภอไทยในจังหวัดสุราษฎร์ธานีลงมาทางใต้ตามเทือกเขานครศรีธรรมราช แล้วมุ่งสู่ทางทิศตะวันตกผ่านเทือกเขาหน้าแดงไปจรดทะเลอันดามัน

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University, 1996

Subject(s)

Thai language – Dialects
Thai language – Alphabet
Thai language – Vowels

Alt author

ฉลิลิกา มหาพูนทอง
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9746356399

Author

Saranthorn Nimphaibule

Title

Variation of Thai air hostesses' pronunciation of the final consonants (ts, d3, s) in English words / Saranthorn Nimphaibule

Date

1996

Location

CL thesis

Source

99 leaves : charts

Abstract

The objective of this research is to study the variation of Thai air hostesses' pronunciation of the final consonants (ts, d3, s) in English words effecting by 2 social variables, these are the English language experience of the speakers and the language context. The subjects were 60 Thai air

hostesses devided into 2 groups. Half of the subjects were the speakers with more English experience and the rest were subjects with less English experience. The subjects were interviewed by cue-card technique with 15 test items appearing in Thai context and 15 test items appearing in English context. The hypothesis of this research is that subjects with less English language experience will be interfered by the mother tongue's language system more than those with more language experience. Their pronunciation of the variables will be close to the Thai pronunciation. The subjects with more experience will have less mother tongue interferences. Their pronunciation will be close to the English pronunciation. The findings reveal a relationship between the variation of the linguistic variables and the social variables. The variation of all 3 linguistic variables is statistically significant ($p < 0.05$) except the variation of (s) under the English language experience, and (d3) under the language context. The result of the research indicates that the variation of the variable (ts) and (d3) is very similar. The less experienced group has biased towards the Thai pronunciation especially in the Thai context, and this bias is reduced in English context. On the other hand, the more experienced group has biased toward the English pronunciation especially in the English context and this bias is reduced in Thai context. The variable (s) is the most problematic one in the pronunciation. Subjects show a wide approximation to the English pronunciation. Both groups of subjects produce a lot of interlanguage variants

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (ts, d3, s) ในคำภาษาอังกฤษของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทย อันเนื่องมาจากอิทธิพลของตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และบริบทในการใช้ภาษา โดยศึกษาจากพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินที่เป็นผู้หญิงไทยซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีประสบการณ์มากจำนวน 30 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจำนวน 30 คน ด้วยเทคนิคการ

สัมภาษณ์ด้วยบัตรรายการ (Cue-card Technique) ที่จะปรากฏคำทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างจะต้องออกเสียงภายใต้ 2 บริบทคือ บริบทภาษาไทย 15 คำทดสอบ และบริบทภาษาอังกฤษ 15 คำทดสอบ สมมติฐานของการวิจัยนี้คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่สูง กล่าวคือ จะมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่ใกล้เคียงเสียงภาษาไทยมาก ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาก ก็จะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่ต่ำ คือจะมีการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ผลการวิเคราะห์การแปรแสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของตัวแปรภาษากับตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการดังกล่าว ซึ่งค่าความแตกต่างที่เกิดจากการออกเสียงของตัวแปรแต่ละตัวนั้นแสดงให้เห็นว่า การแปรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น $p < 0.05$ ในตัวแปรทุกตัว ยกเว้นการแปรของตัวแปร (s) ตามประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และการแปรของตัวแปร (d3) ตามบริบทในการใช้ภาษา ผลการวิจัยพบว่า การแปรของตัวแปร (ts) และ (d3) มีความคล้ายคลึงกันคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยจะมีความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่ภายใต้บริบทไทยมากที่สุด และจะลดลงเมื่ออยู่ภายใต้บริบทอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มที่มีประสบการณ์มากก็จะมี ความโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาอังกฤษมากที่สุดภายใต้บริบทอังกฤษ และจะลดลงภายใต้บริบทไทย ตัวแปร (s) เป็นตัวแปรที่มีปัญหาที่สุดในการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างคนไทยกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงที่เป็นเสียงเจ้าของภาษาได้น้อยที่สุด แต่มีการสร้างเสียงที่เป็นรูปแปรของภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ขึ้นมามากที่สุดในทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1996

Subject(s) English language -- Pronunciation by foreign speakers

Alt author ศรัณูธร นิมิไพบูลย์
Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746338285

ปีการศึกษา 2538 (1995)

Author Aphorn Aksorngran

Title Topic continuity in expository discourse / Aphorn Aksorngran

Date 1995

Location CL thesis

Source 88 leaves

Abstract This study aims at studying linguistic forms used in the coding of continuity of discourse which occur in the topic or subject position. The method proposed by Givon (1983) is used to measure the continuity of these forms. Only two values are measured : the look-back value and the persistence value. Data are 10 compositions written by vocational students on traffic problems. Seven forms are found : zero pronoun, modified zero, pronoun, unmodified noun phrase, modified noun phrase, unmodified noun phrase with topic marker and modified noun phrase with topic marker. Each has different continuity value. Zero pronoun has the greatest continuity with a look-back value of 1.27 and a persistence value of 1.6. Unmodified noun phrase has the least continuity, with a look-back value of 10.29 and a persistence value of 1.5. Pronoun has a look-back value of 1.42 and a persistence value of 2.17. Modified zero has a look-back value of 2.86 and a persistence value of 1. Modified noun phrase with topic marker has a look-back value of 5.83 and a persistence value of 2. Modified noun phrase has a look-back value of 7.75 and a persistence value of 1.25. Unmodified noun phrase with topic marker has a look-back value of 8.5 and a persistence value of 1.25

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์รูปแบบแสดงความต่อเนื่องของแก่นความ ใน ทัศนปริกเจทในตำแหน่งแก่นความ และ/หรือ ประธาน และหาค่าความต่อเนื่องของ รูปแบบแก่นความจากค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ และค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง ของ กิ

วอน (1983) เพื่อดูความลดหลั่นของค่าความต่อเนื่อง โดยใช้ข้อมูลจากความเรียงประเภทแสดงความคิดเห็นเรื่อง "ปัญหาการจราจรที่มีผลกระทบต่อนักเรียน" ของนักเรียนอายุ 16-18 ปี วิทยาลัยอาชีวศึกษาเขินต์จอนห์ 10 ความเรียง ซึ่งได้คัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างจากความเรียงทั้งหมด 50 ความเรียง ผลการศึกษาพบว่ามีการแสดงแก่นความในทัศนปริกเจท 7 ชนิด ได้แก่ สุนทรูป สุนทรูปที่มีหน่วยขยายสรรพนาม นามวลีที่ไม่มีหน่วยขยาย นามวลีที่มีหน่วยขยาย นามวลีที่มีหน่วยแสดงแก่นความ และ นามวลีที่มีหน่วยขยายและหน่วยแสดงแก่นความ รูปแสดงแก่นความเหล่านี้ มีค่าความต่อเนื่องที่ลดหลั่นกัน กล่าวคือ สุนทรูปเป็นรูปแสดงแก่นความที่มีค่าความต่อเนื่องมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 1.27 ค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 1.6 และนามวลีที่ไม่มีหน่วยขยายเป็นรูปแสดงแก่นความที่มีค่าความต่อเนื่องน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 10.29 ค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 1.5 ส่วนรูปแบบแก่นความอีก 5 รูป มีความต่อเนื่องซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ และค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง ดังต่อไปนี้ สรรพนาม มีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 1.42 มีค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 2.17 สุนทรูปที่มีหน่วยขยาย มีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 2.86 มีค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 1 นามวลีที่มีหน่วยขยายและหน่วยแสดงแก่นความ มีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 5.83 มีค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 2 นามวลีที่มีหน่วยขยาย มีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 7.75 มีค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 1.5 และ นามวลีที่มีหน่วยแสดงแก่นความ มีค่าเฉลี่ยของคำย้อนกลับ 8.5 มีค่าเฉลี่ยของคำสืบเนื่อง 1.25

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1995

Subject(s) Discourse analysis

Cohesion (Linguistics)

Alt author อาภาภรณ์ อักษรกาญจน์

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746328298

ปีการศึกษา 2537 (1994)

Author	Umaporn Sriraksa
Title	Acoustic characteristics signaling syllable boundary in Thai connected speech / Umaporn Sriraksa
Date	1994
Location	CL thesis
Source	76 leaves
Abstract	This research attempts to study the acoustic characteristics signaling syllable boundary in Thai connected speech. The experiment was based on 3 case studies : 1. sequence of a consonantal segment and a vocalic segment. 2. sequence of two consonantal segments. 3. sequence of two vocalic segments. Each set was analyzed by acoustic analysis along with the statistical test of singnificance based on 95% confident level. The experiment shows that acoustic characteristics certainly signal the syllable boundary in Thai connected speech ; its prominence varies on each case as follows : 1. In sequence of a consonant and a vocalic segments, the prominent acoustic parameter signaling syllable boundary are F0 and duration. 2. In sequence of two consonantal segments, the prominent acoustic parameter signaling syllable boundary are intensity and duration. 3. In sequence of two vocalic segments, the prominent acoustic parameter signaling syllable boundary are intensity and duration. From the experiment, the prominent acoustic parameters signaling syllable in Thai connected speech are duration, intensity, and F0 respectively การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ที่ใช้บ่งชี้ขอบเขตพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องภาษาไทย โดยมีกรณีศึกษา 3 กรณีคือ 1. กรณีเสียงพยัญชนะและสระเรียง 2. กรณีเสียงพยัญชนะ 2 เสียงเรียง 3. กรณีเสียงสระ 2 เสียงเรียง ในแต่ละกรณีได้ทำการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์ประกอบกับการทดสอบความต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ขึ้นไปในระหว่างคู่คำทดสอบ

ผลการวิจัยพบว่าลักษณะทางกลศาสตร์ สามารถบ่งชี้รอยต่อ พยางค์ในคำพูดต่อเนื่องได้จริง โดยมีความเด่น-ด้อยมากน้อยต่างกันในแต่ละกรณีศึกษาดังกล่าว ดังนี้ 1. ในกรณีเสียงพยัญชนะและสระเรียง องค์ประกอบเชิงกลที่ใช้บ่งชี้ขอบเขตพยางค์ได้เด่นที่สุดคือ ความถี่มูลฐาน และระยะเวลา 2. ในกรณีเสียงพยัญชนะ 2 เสียงเรียง องค์ประกอบเชิงกลที่ใช้บ่งชี้ขอบเขตพยางค์ได้เด่นที่สุดคือ ระยะเวลาและความเข้มของเสียง 3. ในกรณีเสียงสระ 2 เสียงเรียง องค์ประกอบเชิงกลที่ใช้บ่งชี้ขอบเขตพยางค์ได้เด่นที่สุดคือ ระยะเวลาและความเข้มของเสียง จากกรณีศึกษาทั้ง 3 กรณีสรุปได้ว่า ลักษณะทางกลศาสตร์ที่บ่งชี้รอยต่อพยางค์ในคำพูดต่อเนื่องภาษาไทยได้เด่นชัดที่สุดคือ ระยะเวลา ความเข้มของเสียง และความถี่มูลฐานตามลำดับ	
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994
Subject(s)	Thai language -- Phonetics Phonetics, Acoustics
Alt author	อุมาพร ศรีรักษา Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9746323857
Author	Malulee Pornchockchai
Title	A stylistic study of the Thai Civil Code / Malulee Pornchockchai
Date	1994
Location	CL thesis
Source	207 leaves
Abstract	This study aims at anlyzing the style of the language in Thai Civil Code in the following aspects : classifying the content in the Thai Civil Code,

analyzing the syntactic forms of the language in the Thai Civil Code, studying the relation between the content and the syntactic forms, and investigating the vocabularies and expressions specifically used in the Thai Civil Code. It is found that the content of the Thai Civil Code can be classified into four types as follows : 1) order, whcih is subclassified into order without condition and order with condition, 2) permission, 3) definition, and 4) assertion. Each type of content has specific syntactic forms which can be identified. In other words, the type of content in the Thai Civil Code correlates with syntactic forms. It is also found that the vocabularies and expressions in the Thai Civil Code are specifically used and are different form those found in ordinary language.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าจรรยาบรรณของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย ในแง่ต่อไปนี้ คือ ศึกษาและจำแนกชนิดของสาระในมาตราต่างๆ ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย ศึกษารูปวากยสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของสาระกับรูปวากยสัมพันธ์ และศึกษาศัพท์เฉพาะและสำนวนเฉพาะที่ใช้ ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้ ชนิดของสาระในมาตราต่างๆ ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไทย แบ่งได้เป็น 4 ชนิดใหญ่ๆ ดังนี้ คือ 1) สาระที่เป็นคำสั่งหรือข้อบังคับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิดย่อย คือ สาระที่เป็นคำสั่งหรือข้อบังคับแบบไม่มีเงื่อนไขในการปฏิบัติตาม และสาระที่เป็นคำสั่งหรือข้อบังคับแบบมีเงื่อนไขในการปฏิบัติตาม 2) สาระที่เป็นคำอนุญาต 3) สาระที่เป็นคำจำกัดความ และ 4) สาระที่เป็นการแจ้งความให้ทราบ สาระแต่ละชนิดเหล่านี้ จะมีรูปวากยสัมพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไป นั่นคือ ชนิดของสาระกับรูปวากยสัมพันธ์ของสาระ มีแนวโน้มที่จะเป็นปฏิสัมพันธ์ต่อการในการศึกษาวิเคราะห์การใช้ศัพท์และสำนวนเฉพาะ ของภาษาที่ใช้ในประมวลกฎหมายไทยนี้พบว่า การใช้ศัพท์และสำนวนในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นี้ มีลักษณะที่เฉพาะแตกต่างไปจากภาษาปกติทั่วไป

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

Subject(s) Law Thailand

Law -- Language

Civil law

Alt author มลุลี พรโชคชัย

Kingkarn Thepkanjana, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746317547

Author Jantana Sakdanuwatwong

Title Language map of Prachin Buri and Sa Kaeo / Jantana Sakdanuwatwong

Date 1994

Location CL thesis

Source 126 leaves : maps

Abstract This thesis aims at producing a language map of Prachin Buri and Sa Kaeo provinces based on the use of lexical items. As it is expected that both Central Thai and Thai Korat which use the same lexical items will be found in the area, a tonal study is included to separate the two dialects. Data collection was carried out by post. The questionnaire used contains 30 semantic units and 20 pairs of words for checking tonal splits between the BI-CI, CI - C2 and C3 - C4 boxes. The questionnaires were sent to the principals of 116 schools under the Provincial Elementary Education Offices. 89.65 percent of the total number of questionnaires was returned. The results show that four languages, namely, Central Thai, Northeastern Thai, Thai Korat and Khmer, are spoken in Prachin Buri and Sa Kaeo. These languages are used in the largest to the smallest areas as follow : 1. the Northeastern Thai area covers most of the area of both provinces ; 2. the

Central Thai area covers most of the west of Prachin Buri ; 3. the Central Thai-Northeastern Thai area comprises 6 tambons in Prachin Buri and 9 tambons in Sa Kaeo ; 4. the Thai Korat area comprises 2 tambons in Wattana Nakhon district, Sa Kaeo province ; 5. the Khmer area comprises 2 tambons in Ta Phraya district, Sa Kaeo province (these 2 tambons are located near the Thailand-Combodia borders) ; and 6. the Central Thai-Khmer area comprises only 1 tambon in Ta Phraya district, Sa Kaeo province

จุดประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การเสนอแผนที่ภาษาของจังหวัดปราจีนบุรี และสระแก้ว โดยใช้เกณฑ์ด้านคำศัพท์ แต่เนื่องจากคาดว่า ในบริเวณที่ศึกษามีการใช้ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยโคราช ซึ่งใช้ศัพท์เหมือนกัน ผู้วิจัยจึงใช้การศึกษาวรรณยุกต์เพื่อจำแนกภาษา 2 ภาษานี้ออกจากกัน ข้อมูลในการวิจัยได้จากการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยวรรคจำนวน 30 หน่วย วรรคที่ใช้ศึกษาศัพท์ และคำที่ใช้ทดสอบวรรณยุกต์ในช่อง BI- CI CI - C2 และ C3 - C4 รวม 20 คู่ ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 116 โรงเรียน แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา คิดเป็นร้อยละ 89.65 ของแบบสอบถามทั้งหมด ผลการวิจัยแสดงว่าในจังหวัดปราจีนบุรีและสระแก้ว มีภาษาที่ใช้พูดอยู่ 4 ภาษา ได้แก่ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยโคราช และภาษาเขมร พื้นที่ที่พูดภาษาเหล่านี้แบ่งได้เป็น 6 เขต เรียงลำดับจากเขตภาษาที่ครอบคลุมพื้นที่จากมากไปหาน้อย คือ 1. เขตภาษาไทยถิ่นกลาง มีพื้นที่ครอบคลุมจังหวัดปราจีนบุรีและสระแก้ว 2. เขตภาษาไทยถิ่นกลางมีพื้นที่ครอบคลุมทางด้านทิศตะวันตกของจังหวัดปราจีนบุรี 3. เขตภาษาไทยถิ่นกลางควบคู่กับภาษาไทยถิ่นอีสานมีพื้นที่อยู่ 6 ตำบลในจังหวัดปราจีนบุรี กับอีก 9 ตำบลในจังหวัดสระแก้ว 4. เขตภาษาไทยโคราช มีพื้นที่อยู่ 2 ตำบลในอำเภอวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว 5. เขตภาษาเขมร มีพื้นที่อยู่ 2 ตำบลในอำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศกัมพูชา 6. เขตภาษาไทยถิ่นกลางควบคู่กับภาษาเขมร มีพื้นที่อยู่ 1 ตำบลในอำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

Subject(s) Thai language -- Dialects

Alt author จันทนา ศักดานุวัฒน์วงศ์

Vichin Panupong, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746324438

Author Pruchya Arpakul

Title Language map of Pattani and Narathiwat / Pruchya Arpakul

Date 1994

Location CL thesis

Source 138 leaves : ill

Abstract To find out what languages are used in Pattani and Narathiwat provinces and in which areas and also at producing a language map of Pattani and Narathiwat based on the results of the study. The data was collected by means of questionnaires containing 50 semantic units which were selected on the basis of their being represented by different lexical items in Pattani Malay, Southern Thai and Tak Bai. The questionnaires were sent by post to the principals of 188 school under the Provincial Elementary Education Office in both provinces. 81.62 percent of the total number of questionnaires sent was returned. The results show that 3 languages : Pattani Malay, Southern Thai and Tak Bai are spoken in Pattani and Narathiwat and 7 language areas are found, i.e., 1. the Pattani Malay area covers most of the area of both provinces, 2. the Southern Thai area comprises 2 tambons in Khokphodhi district and Maelan sub-district, Pattani province, 3. the Tak Bai area comprises 3 tambons in Tak Bai,

Sungaipadi and Sukhirin districts, Narathiwat province, 4. the Pattani Malay-Southern Thai area comprises 14 tambons in Khokphodhi and Nongchik districts and Maelan sub-district, Pattani province and 5 tambons in Ruso, Rangae, Sungai Kolok and Sukhirin districts, Narathiwat province, 5. the Pattani Malay-Tak Bai area comprises 7 tambons in Tak Bai and Maung districts, Narathiwat province and 2 tambons in Saiburi district and Mai Kaen sub-district, Pattani province, 6. the Southern Thai-Tak Bai area comprises 2 tambons in Panareh district, Pattani province, and 7. the Pattani Malay-Southern Thai-Tak Bai area comprises 5 tambons in Panareh and Saiburi districts, Pattani province and 1 tambon in Srisakhom district, Narathiwat province

เพื่อสำรวจภาษาที่ใช้พูดในจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส และศึกษาว่าแต่ละภาษามีพื้นที่ภาษาอยู่ในบริเวณใด แล้วนำผลที่ได้มาทำแผนที่ภาษาจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส ข้อมูลในการวิจัยได้จากการส่งแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย หน่วยอรรถจำนวน 50 หน่วยอรรถ ซึ่งมีการใช้ศัพท์ที่แตกต่างกันในภาษาที่ศึกษาทางไปรษณีย์ไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดของทั้งสองจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 188 โรงเรียน แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 81.62 ของแบบสอบถามทั้งหมด ผลการวิจัยแสดงว่าในจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส มีภาษาที่ประชาชนใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอยู่ 3 ภาษา คือ ภาษามลายูถิ่น (ปัตตานี) ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาไทยถิ่นตากใบ โดยสามารถกำหนดพื้นที่ภาษาได้เป็น 7 พื้นที่ คือ 1 พื้นที่ภาษามลายูถิ่น มีอาณาบริเวณครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส 2. พื้นที่ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ซึ่งอยู่ใน 2 ตำบลในอำเภอโคกโพธิ์และกิ่งอำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี 3. พื้นที่ภาษาไทยถิ่นตากใบ ซึ่งอยู่ใน 3 ตำบลในอำเภอตากใบ อำเภอสุไหงปาดี และอำเภอสุดิริน จังหวัดนราธิวาส 4. พื้นที่ภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ซึ่งอยู่ใน 14 ตำบลในอำเภอโคกโพธิ์ อำเภอหนองจิก และกิ่งอำเภอแม่ลาน จังหวัดปัตตานี และอีก 5 ตำบล ซึ่งกระจายอยู่ในอำเภอหรือเสาะ อำเภอระแง อำเภอสูไหงโก-ลก และอำเภอสุดิริน จังหวัดนราธิวาส 5. พื้นที่ภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยถิ่นตากใบ ซึ่งอยู่ใน 7 ตำบลในอำเภอตากใบ และอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส กับอีก 2 ตำบลใน

อำเภอสายบุรี และกิ่งอำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี 6. พื้นที่ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปกับภาษาไทยถิ่นตากใบ ซึ่งอยู่ใน 2 ตำบลในอำเภอปะนาเระ จังหวัดปัตตานี 7. พื้นที่ภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยถิ่นตากใบ ซึ่งอยู่ใน 5 ตำบลในอำเภอปะนาเระและอำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี กับอีก 1 ตำบลในอำเภอศรีสาคร จังหวัดนราธิวาส

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University, 1994

Subject(s) Thai Language -- Dialects

Alt author ปรัชญา อามกุล

Vichin Panupong, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9746324446

Author Robinson, Edward Raymond III

Title Further classification of Southwestern Tai "P" group languages / Edward Raymond Robinson III

Date 1994

Location CL thesis

Source 153 leaves

Abstract This research applies the comparative method to word-lists from Southwestern Tai "P" Group languages in order to find criteria for the classification of these languages. The scope of investigation is limited to Tai languages which have been classified by Li (1960) as belonging to the Southwestern branch and by Chamberlain (1972, 1975) as belonging to the "P" Group. These languages include Tai Mao, Tai Nua, Tai Khamti, Tai Lu, Tai Yai, Tai Khun, Tai Yuan, White Tai, Black Tai and Red Tai. The findings

are that Tai Mao, Tai Nua, and Tai Khamti share five sound correspondences which support a genetic grouping of these languages. The five defining features proposed for Proto-Nua-Mao-Khamti are: 1) the labialized velar stops become velar stops, 2) a tripartite split of the A tone, 3) a coalescence of the A23 and B4 tone boxes, 4) the low vowels *E and *) become mid vowels /e/ and /o/ in OPEN syllables, and 5) *ʔb becomes /m/. The remaining "P" Group languages can be subdivided based on tone splits for the A tone. Tai Khun and Tai Yuan form a separate division sharing an A12-34 tone split. Tai Yai, Tai Lu, White Tai, Black Tai and Red Tai are grouped together because of their common A123-4 tone split. No other sound correspondences were found to provide sufficient evidence to posit further classification of these languages.

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการแบ่งกลุ่มย่อยของภาษาไทตะวันตกเฉียงใต้ กลุ่ม "ป" โดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาของเสียงบางประการในการจำแนกภาษาต่าง ๆ เหล่านี้ การศึกษาในครั้งนี้ครอบคลุมภาษาไทยที่ Li (1960) จัดไว้ในกลุ่มภาษาไทตะวันตกเฉียงใต้ และ Chamberlain (1972, 1975) จัดไว้ในกลุ่ม "ป" ได้แก่ ภาษาไทเมา ภาษาไทเหนือ ภาษาไทยคำตี้ ภาษาไทยลื้อ ภาษาไทใหญ่ ภาษาไทจีน ภาษาไทยวน ภาษาไทขาว ภาษาไทดำ และภาษาไทแดง จากการศึกษาพบว่าสามารถรวม ภาษาไทเมา ภาษาไทเหนือ และภาษาไทคำตี้ เข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน เนื่องจากมี ลักษณะทางเสียง รวม 5 ประการ ซึ่งสนับสนุนความสัมพันธ์แบบร่วมเชื้อสาย ได้แก่ 1) *kw > k, *khw > kh 2) *A > A1-23-4 3) *A *B: A23 = B4 4) *E > e, *) > o 5) *b > m นอกจากนี้ภาษาไทในกลุ่ม "ป" ที่เหลือยังอาจแบ่งย่อยออกได้อีกเป็น 2 กลุ่ม โดยอาศัยการแยกเสียงวรรณยุกต์ A คือกลุ่มที่ 1 ได้แก่ ภาษาไทจีน และ ภาษาไทยวน ซึ่งมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ A12-34 เหมือนกัน ส่วนกลุ่มที่ 2 ได้แก่ ภาษาไทลื้อ ภาษาไทใหญ่ ภาษาไทขาว ภาษาไทดำ และภาษาไทแดง ซึ่งมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ A12-34 เหมือนกัน ส่วนลักษณะการปรากฏของเสียงอื่น ๆ ยังไม่มีเพียงพอที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกเป็นกลุ่มย่อยลงไปอีกได้

Note

Typescript (photocopy)

Text in English

thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

Subject(s)

Comparative Linguistics

Tai languages

Alt author

โรบินสัน เอ็ดเวิร์ด เรมอนด์

Theraphan Luangthongkum, sadvisor

Chulalongkorn University. Linguistics

Chamberlain, Jame R., advisor

ISBN

9745849022

Author

Sudaduang Kerdmolee

Title

An ethnography of communication approach to the general election
campaign speech : Palang Dharma candidates / Sudaduang Kerdmolee

Date _____

1994

Location

CL thesis

Source

172 leaves : charts

Abstract

The purpose of this thesis is to analyse the pattern of communicative situation in the general election campaign speech to find how many communicative events there are and how they are arranged, to describe the form and the components of each communicative event and to analyse the style used in this communicative situation. The analysis is based on a general election campaign speech of Palang Dharma Party, on August 19th 1992, at Nimitbuth Building in National Stadium. The results reveal that this communicative situation consists of seventeen events. The boundary between events is marked by a shift in the major participant, the purpose and the message content. The communicative events found are divided into four main : the opening speech, the introduction, the address and the conclusion. Each communicative event is organized into ten components. It

is found that type, topic, purpose, message content and act sequence in each event have specified information, contrastly in message form, rules for interaction and norms of interpretation have closed information. As for the style used in this communicative situation, it is found that the speakers use most frequently repetition and rhyming as strategies to persuade the listener. These strategies are also found to used in advertising and bill board campaigning as shown in previous studies.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างของสถานการณ์สื่อสาร"การปราศรัยหาเสียงเลือกตั้ง" ว่าประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสารอะไรบ้าง และเรียงลำดับอย่างไร รวมทั้งพรรณนารูปแบบและองค์ประกอบของเหตุการณ์สื่อสารต่าง ๆ ในการปราศรัยหาเสียงบนเวที และเพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของภาษาในการปราศรัยหาเสียงเลือกตั้ง ในการวิจัยผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากการปราศรัยหาเสียงเลือกตั้งครั้งพิเศษของพรรคพลังธรรมที่อาคารนิมิตรบุตร สนามกีฬาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2535 เวลา 17.00-19.00 น. จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าสถานการณ์สื่อสาร "การปราศรัยหาเสียงเลือกตั้งบนเวที" ประกอบด้วยเหตุการณ์สื่อสารทั้งหมด 17 เหตุการณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยยึดเกณฑ์การเปลี่ยนของผู้ร่วมสถานการณ์หลัก วัตถุประสงค์ และเนื้อหา ในการแยกเหตุการณ์สื่อสารออกจากกัน เหตุการณ์สื่อสารทั้งหมดสามารถจัดประเภทของเหตุการณ์ได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ การกล่าวเปิด การปราศรัย การแนะนำและการสรุป จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของการสื่อสารแต่ละประเภทพบว่า องค์ประกอบของชนิดของเหตุการณ์ หัวเรื่อง วัตถุประสงค์ เนื้อหา การสื่อสาร การลำดับวันจนกรรม จะเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละเหตุการณ์ ในขณะที่องค์ประกอบรูปแบบการสื่อสาร กฎการปฏิสัมพันธ์และบรรทัดฐานของการตีความในแต่ละเหตุการณ์มีลักษณะใกล้เคียงกัน สำหรับทัศนคติของการปราศรัยหาเสียงพบว่า ผู้พูดมีการใช้กลวิธีการซ้ำคำมากที่สุด และการใช้คำสัมผัสคล้องจองลดลงมา ซึ่งกลวิธีเช่นนี้เป็นกลวิธีที่ใช้ในมนัาว ชักชวนผู้ฟังให้สนใจหรือเชื่อ ซึ่งพบว่าใช้มากที่สุดเช่นกันในภาษาโฆษณา และภาษาหาเสียงที่มีผู้ศึกษามาแล้ว

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

Subject(s) Mass media

Electioneering

Content analysis

Alt author สุดาตวง เกิดโมฬี
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745849499

Author Somsamai Maneesai

Title The use of verbs representing visual perception in Thai conversation of blind speakers / Somsamai Maneesai

Date 1994

Location CL thesis

Source 133 leaves

Abstract This is a study of the use of verbs representing visual perception of the blind sperkers of Thai. The hypothesis of the study is that the blind will use the verbs of vision in fixed phrases, in sentences which refer to seeing persons or objects which cannot be touched. Data were collected from natural conversation of eight completely blind students of the School of the Blind in Bangkok, which consist of two sets of sentences: 102 sentences with verbs of visual perception and 105 sentences with verb of tactile perception. A test with seeing speakers of Thai reveals a distinction between the regular use of verbs of tactile perception, 29 sentences, and the use of these verbs as substitute of verbs of visual perception by the blind, 76 sentences, An Analysis of these 76 sentences together with the 102 sentences with verbs of visual perception reveals the following findings. An important factor which explains the use of these two types of verb by the blind is the distinction between realis and irrealis sentences. In

the realis sentences, the use of verbs of visual perception by the blind conditioned by two factors: linguistic and physical. The blind will use verbs of visual perception when it is not the main verb, but rather a preverb auxiliary, a post-verb or in fixed phrases. They will also use verbs of visual perception when they are talking about seeing persons or about objects which cannot be touched. As for the irrealis sentences, which consist of imperative, interrogative and negative sentences, both types of verb are used in the same contexts though the frequency of tactile perception is higher than that of the verbs of visual perception

การวิจัยนี้ศึกษาการใช้คำกริยาที่อ้างถึงการใช้การรับรู้ด้วยตาของคนตาบอด โดยมีสมมุติฐานมีเงื่อนไข 3 ประการในการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา ของคนตาบอด คือ ความเป็นวลิตายตัว ความเป็นคนตาบอดหรือคนมองเห็นของคู่สนทนา และลักษณะทางกายภาพของสิ่งที่อ้างถึง การวิเคราะห์ในข้อมูลที่เกิดขึ้นจากการสนทนาของนักเรียนโรงเรียนสอนคนตาบอด กรุงเทพฯ จำนวน 8 คน ได้ข้อมูลประโยคที่มีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตา 102 ประโยค และประโยคที่มีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้อง 105 ประโยค ผลจากการทดสอบกับคนมองเห็นได้พบว่า ประโยคที่มีคำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องนั้น เป็นการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องแทนที่คำกริยารับรู้ด้วยตา อันเป็นลักษณะเด่นของคนตาบอด 76 ประโยค เมื่อนำข้อมูลคำกริยารับรู้ด้วยตา 102 ประโยค และข้อมูลการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องที่แทน คำกริยารับรู้ด้วยตา 76 ประโยคมาวิเคราะห์ เพื่อดูเงื่อนไขที่อธิบายการใช้คำกริยาเหล่านี้ของคนตาบอด ได้พบว่าตัวแปรที่สำคัญ คือ การที่ปรากฏการณ์ที่พูดถึงนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว หรือยังไม่ได้เกิด ในกรณีที่เป็นการพูดถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ได้พบว่าจะมีการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาใน 2 กรณี กรณีแรกเป็นการใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาซึ่งมิใช่กริยาหลัก แต่เป็นคำช่วยหน้ากริยา หรือคำหลังกริยา หรือปรากฏในวลิตายตัว กรณีที่ 2 คนตาบอดจะใช้คำกริยารับรู้ด้วยตาเมื่อพูดถึงสิ่งที่จับต้องไม่ได้ หรือแม้จะจับต้องได้แต่เขาไม่มีโอกาสได้จับ ส่วนการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องนั้น คนตาบอดจะใช้เมื่อเขาพูดถึงประสบการณ์ของการที่เขาได้เข้าไปจับต้องสิ่งนั้นด้วยตนเอง ส่วนการพูดถึงประสบการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นนั้น พบในประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธ พบว่ามีการใช้คำกริยา

ทั้งสองชนิดแม้ในบริบทเดียวกัน อย่างไรก็ตาม มีแนวโน้มว่ามีความถี่ของการใช้คำกริยารับรู้ด้วยการจับต้องมากกว่าคำกริยารับรู้ด้วยตา

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

Subject(s) Thai language -- Conversation and phrase books
Blind
Thai language -- Verb
Visual perception

Alt author สมสมัย มณีไธ
Peansiri Vongvipanond, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745849405

Author Laddawan Chaisakulsurin

Title Linguistic geography of Lop Buri : a study of lexical items and the CH-C-S correspondence set / Laddawan Chaisakulsurin

Date 1994

Location CL thesis

Source 117 leaves : maps

Abstract The goal of this thesis is to study the distribution of Central Thai, Northern Thai, and Northeastern Thai in Lop Buri Province, based on usage of lexical items and the ch-c-s correspondence set. In addition, a comparison is made between the results of the two methods of study. The postal questionnaire method was used in this study. The questionnaire containing 30 semantic units and 10 sound correspondence testing words was sent to the principals of 122 schools under the provincial Elementary Office the returned questionnaires accounted for 88.43 percent of the total number

sent. The study demonstrates that Central Thai is the most widely spoken dialect in Lop Buri, followed by Northeastern Thai and the blended language between Central Thai and Northern Thai. The area where Central Thai is most densely used is the western part of Lop Buri, especially in Tawung District, while Northeastern Thai is found in Ban Mi District. The blended language between Central Thai and Northeatern Thai is used all over the province. The results show goog correspondence between the lexical item study and the ch-c-s correspondence set study. It is noted that the areas designated as Northeastern Thai may in fact be inhabited by Phuan speakers, and should be investigated further

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการกระจายของภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือ และภาษาไทยถิ่นอีสานในจังหวัดลพบุรี โดยใช้ศัพท์และเสียง ปรากฏชัด ช-จ-ช รวมทั้งเปรียบเทียบผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาทั้ง 2 วิธีนั้น การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีเก็บข้อมูลด้วยการส่งแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยหน่วย อรรถที่ใช้ทดสอบคำศัพท์ 30 หน่วยอรรถ และคำที่ใช้ทดสอบเสียงปรากฏ 10 คำ โดยส่งไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดลพบุรี จำนวนทั้งสิ้น 122 โรงเรียน แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 88.43 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด ผลการวิจัยพบว่าจังหวัดลพบุรีมีการใช้ภาษาไทย ถิ่นกลางมากที่สุด รองลงมาคือภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาผสมระหว่าง ภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาอีสานตามลำดับ บริเวณที่มีการใช้ภาษาถิ่นกลางมากที่สุด คือ บริเวณด้านตะวันตกของจังหวัด โดยเฉพาะอำเภอท่าม่วง ซึ่งเป็นบริเวณที่ใช้ ภาษาไทยถิ่นกลางทั้งอำเภอ ภาษาไทยถิ่นอีสานพบมากบริเวณอำเภอบ้านหมี่ ส่วน ภาษาผสมระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นอีสานมีการใช้กระจายอยู่ ทั่วไปในจังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นความสอดคล้องกันทั้งจาก การศึกษาคำศัพท์ และเสียงปรากฏของพยัญชนะต้นชุด ช-จ-ช อย่างไรก็ตามก็พบว่าพูดภาษาไทยถิ่นอีสานในงานวิจัยนี้ อาจเป็นบริเวณที่พูดภาษาพวนก็เป็นได้ และควรศึกษาให้แน่ชัดต่อไป

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1994

<i>Subject(s)</i>	Thai language -- Lopburi -- Dialects Linguistic gegraphy
<i>Alt author</i>	ลัดดาวัลย์ ชัยสกุลสุรินทร์ Kalaya Tingsabadh, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9746324322
<i>Author</i>	Phikulkarn Ruchirabha
<i>Title</i>	Buddhist sermons on radio : an ethnography of communication approach / Phikulkarn Ruchirabha
<i>Date</i>	1994
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	257 leaves
<i>Abstract</i>	This study aims at describing the Buddhist sermons on radio communicative situation and analyzing the communicative events in this situation in order to generalize about the patterns and components of these events. The result of the analysis confirms the hypothesis that Buddhist sermons on radio have distinct components which are systematically ordered. This type of communicative situation is composed of 15 events; namely opening the sermons, declaring the ubosoth (eigth precepts), inviting the monk to state the ubosoth, the listener's pronouncing words of respect to Buddha, recognizing the three gems (Buddha, Dhamma and the monk), accepting the ubosoth, declaring the merits of the precepts, invitation the monk to give a sermon, the monk's pronouncing words of respect to Buddha, citing Buddha's saying, giving a sermon, blessing, the listener's saying sathu, declaring faith in Buddhism and closing the sermon.

ปรากฏในตำแหน่งกลางประโยคมากที่สุด รองลงมาคือ ปรากฏในตำแหน่งต้นประโยค ส่วนในตำแหน่งท้ายประโยคนั้นไม่พบในข้อมูล สำหรับการจำแนกตามคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ ก็พบว่าภาษาที่แสดงทัศนคติในภาษาไทย สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ 1 กลุ่มที่แสดงการแบ่งรับแบ่งสู้ (hesitancy) 2. กลุ่มที่แสดงความมั่นใจ (confidence) และ 3. กลุ่มที่แสดงการวิพากษ์ (judgement)

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s) Thai language -- Usage

Alt author สุริดา สุนทรวีภาต
Peansiri Vongvipanond, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745837385

Author Chitima Montasawin

Title **Certain syntactic differences between spoken and written styles in French /**
Chitima Montasawin

Date 1993

Location CL thesis

Source 134 leaves : charts

Abstract The purpose of this study is to analyze certain syntactic differences in spoken and written French with the focus on the usage of the negative sentence, the yes-no question, the "passe simple" tense, "plus-que parfait" tense and the passive voice. The data used in the analysis from four French novels purposively selected from the ones published during 1987-1992. Spoken and written French are represented here by conversations and

descriptions in the selected novels, respectively. The hypotheses of this study are : In written French, the preferred negative form is the standard variant (ne+verbe+pas), the yes-no question that occurs most is the subject-verb inversion type, also, there is frequent use of the passe simple, the plus-que parfait and the passive voice. In spoken French it is hypothesized that the preferred negative form is the variant without ne (verbe+pas) that the yes-no question marked by high intonation at the end and the Est-ce que type are used more than the subject verb inversion type. Also, there is no occurrence of the passe simple. Finally, the plus-que parfait and the passive voices are used less frequently than in written style. The result of the analysis show that negative sentences without "ne" occur more frequently in conversations than in descriptions. The difference is statistically significant (P. = 0.01). As for yes-no questions, sentences marked by high intonation are most frequent in conversations whereas those with subject-verb inversion are most frequent in descriptions. Regarding the passe simple and plus-que parfait tenses, it is found that spoken and written French are differentiated by these features with a statistical difference at 0.01 level. The data show that the passe simple tense is used twelve times more in written French than in spoken French. As for the plus-que parfait, it is used six times more in written French than spoken French. Concerning the passive voice, the result shows insignificant difference between both style

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์จะวิเคราะห์ความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์บางประการในวจนลีลาภาษาพูดกับภาษาเขียนของภาษาฝรั่งเศสโดยพิจารณาลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ การใช้ประโยคปฏิเสธ การใช้ประโยคคำถามแบบตอบปฏิเสธ, การใช้กาล passe simple, กาล plus-que parfait และการใช้กรรมวาจก ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจาก นวนิยายภาษาฝรั่งเศส 4 เล่ม ซึ่งคัดเลือกจากนวนิยายปี 1987-1992 และมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ ผู้วิจัยกำหนดให้บทสนทนาในนวนิยาย เป็นตัวแทนภาษาพูด และบทบรรยายในนวนิยายเป็นตัวแทนภาษาเขียน

hearer. The social role is the most important factor in both languages. Age is the second most significant factor in Thai, and closeness in French. It is concluded that in Thai respect and intimacy play an important role in determining the relationship between the speaker and the hearer, whereas in French power and solidarity play such a role

วิทยานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำเรียกขานในภาษาไทยกับภาษาฝรั่งเศสตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยเก็บข้อมูลคำเรียกขานในทั้งสองภาษาจากบทสนทนาในนวนิยายไทยและฝรั่งเศส ระหว่างปี 2529 ถึง 2533 จำนวน 10 เรื่อง และวิเคราะห์ข้อมูลการใช้คำเรียกขานในทั้งสองภาษาตามปัจจัยทางสังคมที่กำหนดความสัมพันธ์ที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง 4 ประการ ได้แก่ บทบาททางสังคม อายุ เพศ และความใกล้ชิดระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังจากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า คำเรียกขานในทั้งสองภาษาประกอบด้วยส่วนประกอบคำเรียกขานต่าง ๆ ตั้งแต่ 1 ประเภทย่อยขึ้นไป แต่คำเรียกขานในภาษาไทยประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ ส่วนที่ต้องปรากฏเสมอ ได้แก่ คำเรียกขาน และตามด้วยส่วนที่มีหรือไม่มีก็ได้ ได้แก่ คำลงท้าย เช่น คะ ครับ ส่วนที่ต้องมีอาจเป็นส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งตามลำพังหรือรวมกับส่วนประกอบอื่น และเรียงลำดับก่อนหลังดังนี้ คือ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง ชื่อ นามสกุล และวลีแสดงความรู้สึก สำหรับคำเรียกขานในภาษาฝรั่งเศสไม่มีคำลงท้ายเป็นส่วนประกอบข้างท้าย แต่มีเพียงส่วนประกอบเดียว ซึ่งเริ่มต้นด้วยคำขยายแสดงความรู้สึกซึ่งปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ แต่เมื่อปรากฏจะต้องปรากฏหน้าส่วนประกอบคำเรียกขานอื่น ๆ โดยเรียงลำดับก่อนหลังดังนี้ คือ คำนำหน้า คำเรียกญาติ ยศ อาชีพ/ตำแหน่ง ชื่อ นามสกุล และวลีแสดงความรู้สึก จากข้อมูลพบว่า การใช้คำเรียกขานในทั้งสองภาษาแปรรูปแบบไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยบทบาททางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการแปรของคำเรียกขานที่ใช้ในทั้งสองภาษา ส่วนอายุเป็นปัจจัยที่สำคัญรองลงมาในการใช้คำเรียกขานในภาษาไทย ส่วนในภาษาฝรั่งเศสความใกล้ชิดเป็นปัจจัยที่สำคัญรองลงมา การใช้คำเรียกขานในทั้งสองภาษาสะท้อนให้เห็นลักษณะทางสังคมบางประการ คือ คนในสังคมไทยมีความยึดถือในเรื่องความเคารพและความสนิทสนม ในขณะที่คนในสังคมฝรั่งเศสยึดถือในเรื่องอำนาจ และความเป็นปัจเจก

<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University, 1993
<i>Subject(s)</i>	French language – Address, Forms of Thai language – Address, Forms of
<i>Alt author</i>	จุฑารัตน์ โสฬ์ตระกูลวัฒน์ Amara Prasithrathsint, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9745838845
<i>Author</i>	Sirirat Sirivisoot
<i>Title</i>	Variation of final (1) in English loanwords in Thai according to style and educational background / Sirirat Sirivisoot
<i>Date</i>	1993
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	119 leaves : chart
<i>Abstract</i>	The purpose of this study is to investigate variation of the final (1) in English loanwords in Thai focusing on the occurrence of its variants according to two social variables : style and the speaker's educational background. The data are collected from 40 staff members of a bank who are speakers of Bangkok Thai. Twenty of them represent those who received education up to the certificate in vocational education level whereas the other twenty represent those who received education up to the bachelor's degree level. Each group consists of male and female of an equal number. Three styles are selected for this study : interviewing, passage reading and wordlist reading, representing the fairly formal, formal and very formal styles respectively. Twenty-four loanwords are used in the test in this study. All of

them consist of final (1) and spelt with ล in Thai. The analysis shows that the final (1) has four important variants : [l], [n], [r] and [w].[n] occurs in the highest percentage, followed by [l], [r] and [w]. The findings also reveal that there is a significant relationship between each social variable and final (1) (p=.01). The more formal the style, the more frequently [l] occurs and the more informal the style, the more frequently [n], [r] and [w] occur. The more educated group uses [l] more than the less educated. On the contrary, the latter uses [n], [r] and [w] more than the former

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเพื่อดูรูปแปรที่ปรากฏและอัตราการปรากฏของรูปแปรแต่ละรูปพร้อมทั้งพิจารณาความสัมพันธ์ตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการ ได้แก่ วัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา ข้อมูลในการวิเคราะห์ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานธนาคาร ที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวน 40 คน มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน คือ ระดับปริญญาตรี 20 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 10 คน และ เพศชาย 10 คน และระดับ ปวช. 20 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 10 คน และเพศชาย 10 คน โดยศึกษาในวัจนลีลา 3 แบบ คือ การสัมภาษณ์ การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ ซึ่งเรียงลำดับจากวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย ไปถึงวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมาก คำยืมที่ใช้ทดสอบเป็นคำยืมประเภททับศัพท์จากภาษาอังกฤษจำนวน 24 คำ เป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นหน่วยเสียงข้างลิ้น-ปุ่มเหงือก [l] ในภาษาอังกฤษ และเป็นคำที่สะกดด้วยพยัญชนะท้าย ล จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืม มีการปรากฏเป็น 4 รูปแปรที่สำคัญ ๆ ได้แก่ [l], [n], [r] และ [w] รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ [n] รองลงมาคือ [l], [r] และ [w] ตามลำดับ ผลการศึกษาในเชิงสถิติแสดงว่าตัวแปรทางสังคมทั้งวัจนลีลา และพื้นฐานการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 กล่าวคือ ในด้านวัจนลีลา รูปแปร [l] ปรากฏในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมาก มากกว่าวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย ขณะที่รูปแปร [n], [r] และ [w] ปรากฏในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย มากกว่าวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมาก สำหรับพื้นฐานการศึกษานั้น รูปแปร [l] ปรากฏในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรี มากกว่า

ในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. ขณะที่รูปแปร [n], [r] และ [w] ปรากฏในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. มากกว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรี

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s) Thai language -- Foreign words and phrases

Thai language -- Pronunciation

Sociolinguistics

Alt author ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร

Kalaya Tingsabadh, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745839566

Author Saisamorn Wattanasomboon

Title Change in Thai temporal adverbial clauses during the Rattanakosin period / Saisamorn Wattanasomboon

Date 1993

Location CL thesis

Source 104 leaves : charts

Abstract The objective of this study is to investigate change in the category and use of temporal adverbial clauses in Thai during the Rattakosin period (1782-1993). The analysis is based on approximately twenty A4 pages of academic writing systematically sampled from the written material of every tenth year from 1782-1993. Temporal adverbial clauses in Thai are classified on sematic and syntactic bases. Five sementically distinguished categories of Thai temporal adverbial clauses are discovered. They are temporal adverbial clauses of simulataneity, initial boundary, terminal

boundary, precedence, and subsequence. Four syntactically distinguished categories of Thai temporal adverbial clauses are found. They are 1) temporal clauses marked by subordinate clause constructions; 2) temporal clauses marked by relative clause constructions; 3) temporal clauses marked by sentential complement constructions; and 4) a mixed type of temporal clauses with two categories of temporal adverbial clause markers. The study indicates that there is change in the syntactic structure of Thai temporal adverbial clauses. They display less finite verbs and more nominalized verbal constructions. The study also verifies that there are increases in the categories and the use of Thai temporal adverbial clauses during the Rattanakosin period. A comparison between the use of temporal adverbial clauses in Thai academic writing and in academic writing translated from English shows that the difference is not statistically different, but the data show that more nominal constructions of temporal adverbial clauses are used more frequently in academic writing translated from English than in Thai academic writing. The finding supports the claim that the influence of English is an important factor in the increased used of more nominal construction of Thai temporal adverbial clauses

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลง ของวิเศษณานูประโยคบอกเวลาในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ ในแง่ของประเภท และความถี่ของการปรากฏ โดยสุ่มตัวอย่างข้อมูลจากบทความวิชาการที่ปรากฏตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 ถึง 2536 ผู้วิจัยแบ่งช่วงเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2325 ถึง 2536 เป็นช่วงเวลา 10 ปี ขนาดของข้อมูลที่ใช้สุ่มตัวอย่างคือ ประมาณ 15,000 คำ หรือ 20 หน้ากระดาษ A4 ต่อแต่ละช่วง 10 ปี วิเศษณานูประโยคบอกเวลาอาจจำแนกประเภทตามความหมายได้ 5 ประเภท คือ 1) วิเศษณานูประโยคบอกเวลาเดียวกัน 2) วิเศษณานูประโยคบอกเวลาเริ่มต้น 3) วิเศษณานูประโยคบอกเวลาสิ้นสุด 4) วิเศษณานูประโยคบอกเวลาก่อน และ 5) วิเศษณานูประโยคบอกเวลาภายหลัง และอาจจำแนกประเภทตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ได้ 4 ประเภทคือ 1) ประเภทโครงสร้างทางประโยคย่อย 2) ประเภทโครงสร้างคุณานูประโยคขยายค่านามเกี่ยวกับเวลา 3) ประเภท

โครงสร้างประโยคเดิมเดิม (หรือประโยคที่แปลงเป็นนาม) และ4) ประเภทที่มีหน่วยแสดงวิเศษณานูประโยคบอกเวลาสองชนิดผสมกัน ปรากฏต้นวิเศษณานูประโยคบอกเวลาที่มีโครงสร้างประเภทใดประเภทหนึ่งใน 3 ประเภทดังกล่าว ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของวิเศษณานูประโยคบอกเวลาเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคลดน้อยลง และมีความสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้น และจำนวนประเภท และความถี่ของการใช้วิเศษณานูประโยคบอกเวลาในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์มีเพิ่มขึ้น ผลการวิจัยเปรียบเทียบความถี่ของการใช้วิเศษณานูประโยคบอกเวลาทุกประเภท ในบทความวิชาการภาษาไทยที่คนเขียน กับในบทความวิชาการที่คนไทยแปลจากภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า ความถี่ของการใช้วิเศษณานูประโยคบอกเวลาดังกล่าว ไม่แสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อแยกเปรียบเทียบตามประเภททางโครงสร้างแล้ว แสดงให้เห็นว่า ความถี่ที่เพิ่มขึ้นของการใช้วิเศษณานูประโยคบอกเวลา ซึ่งมีคุณสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้นนั้น อาจเป็นผลเนื่องมาจากอิทธิพลของการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s) Thai language -- Temporal clauses

Thai language -- Grammar

Alt author สายสมร วัฒนะสมบูรณ์

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745839213

Author Supamas Engchuan

Title Fujian kinship terms in Southern Thailand and Penang / Supamas Engchuan

Date 1993

<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	155 leaves : map
<i>Abstract</i>	The purpose of this study is to carry out a componential analysis of the basic kinship terms as well as marriage kinship terms in Fujian and to point out significant characteristics in Fujian culture as reflected in the meanings of Fujian kinship terms. The data used in this study was gathered by intervieweing informants in four southern provinces of Thailand : Krabi, Trang, Phang-nga and Phuket and also in Penang, Malaysis. The results of the study show that kinship terms in Fujian are differentiated by six dimensions of contrast : generation, lineality, age, parental link, sex and marriage. The result of a comparison of the five Fujian communities' kingship terms and kinship systems is that there are pairs of similarities and differences. The kinship terms and systems of Trang and Phang-nga are similar. So are the basic kinship terms of Phuket and Penang, but these two dialects show differences in the marriage kinship terms. Basic kinship terms show differences in Krabi and Phuket but here the marriage kinship terms are similar. The basic kinship terms of Krabi and the marriage kinship terms of Penang are different from those in the other locations. In all five communities, the analysis shows that seniority and patriarchy are significant cultural characteristics contained in the meaning of the kinship terms. This agrees with the observations contained in the sociological and anthropological researches on Fujian. Concerning patriarchy in Fujian, the Fujian kinship terms indicating patriarchal society and being still present in Penang, have been replaced by Thai kinship terms in the Fujian communities in Thailand. This loss of patriarchy in the Fujian kinship system can be attributed to language contact in Thailand. The characteristic of seniority remains in all four Fujian communities in Thailand. In Penang, both patriarchy and seniority are characteristics of the Fujian kinship system

even though the Fujian community in Penang has language contact with Malay

เพื่อวิเคราะห์คำเรียกญาติพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในภาษาจีนฮกเกี้ยน ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจีนฮกเกี้ยน 5 จุด ได้แก่ จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต เกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยพบว่า มิติแห่งความแตกต่างที่ทำให้คำเรียกญาติแต่ละคำในภาษาจีนฮกเกี้ยนแตกต่างกันมี 6 ประการคือ รุ่นอายุ สายเลือด อายุ ฝ่ายพ่อ/แม่ เพศและการแต่งงาน เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำเรียกญาติในภาษาจีนฮกเกี้ยนทั้ง 5 จุดพบว่ามีความคล้ายคลึงกันและต่างกันเป็นคู่ๆ ดังนี้ เมื่อพิจารณาโดยรวมทั้งญาติพื้นฐานและที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานนั้น จังหวัดตรังและจังหวัดพังงามีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เมื่อพิจารณาเฉพาะญาติพื้นฐานพบว่า จังหวัดภูเก็ตและเกาะปีนังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ต่างกันในเรื่องของญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงาน และถ้าพิจารณาเฉพาะญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานแล้วพบว่า จังหวัดกระบี่และจังหวัดภูเก็ต มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันแต่ต่างกันในเรื่องญาติพื้นฐาน ส่วนการใช้คำและระบบคำเรียกญาติพื้นฐานในภาษาจีนฮกเกี้ยนจังหวัดกระบี่ และการใช้คำและระบบคำเรียกญาติที่สัมพันธ์โดยการแต่งงานในภาษาจีนฮกเกี้ยนในเกาะปีนังและมีลักษณะที่ไม่คล้ายคลึงกับถิ่นใดเลย จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะสำคัญทางวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนทั้ง 5 จุด ที่ตีความได้จากความหมายแก่นของคำเรียกญาติสอดคล้องกับข้อสังเกตในผลงานทางด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คือมีการให้ความสำคัญกับระบบอาวุโสหรือความแตกต่างของอายุ และมีการเน้นฝ่ายพ่อและการถือเพศชายเป็นสำคัญ สำหรับประการหลังนี้ผู้วิจัยพบว่า มีคำเรียกญาติบางประเภทที่ยืมจากภาษาไทยและมีหลักฐานบางประการทางวัฒนธรรมด้านอื่น ที่แสดงให้เห็นว่าลักษณะดังกล่าวในวัฒนธรรมฮกเกี้ยน 4 ถิ่นในประเทศไทยที่เคยมีแต่เดิมนั้น ปัจจุบันเริ่มส่อเค้าว่าจะลดความสำคัญลงและกำลังจะกลายเป็นไม่เน้นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในอนาคต ปรากฏการณ์เช่นนี้ดูเหมือนว่าเป็นผลของการสัมผัสภาษาระหว่างภาษาจีนฮกเกี้ยนกับภาษาไทย แต่สำหรับการให้ความสำคัญกับระบบอาวุโสก็ยังคงเป็นลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนใน 4 ถิ่นในประเทศไทย สำหรับที่เกาะปีนัง ผู้วิจัยพบว่าลักษณะสำคัญทั้งสองประการยังคงเป็นลักษณะเด่นในวัฒนธรรมจีนฮกเกี้ยนในเกาะปีนังโดยไม่มีกร

เปลี่ยนแปลงเลย ถึงแม้ภาษาจีนยกเกียนที่เกาะป็นัง จะมีการสัมผัสภาษากับภาษา
มลายูก็ตาม

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s)

Ethnosemantics

Seniority, Employee

Kinship

Patrilineal kinship

Chinese -- Thailand, Southern

Chinese language -- Dialects

Alt author

ศุภมาส เ่งฉ้วน

Amara prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745837717

Author

Sopawan Saengchai

Title

**Subsidiary verbs /khin3/ "ASCEND" and /lon1/ "DESCEND" in Thai /
Sopawan Saengchai**

Date

1993

Location

CL thesis

Source

120 leaves : ill

Abstract

This is a study to describe and analyze the various meanings of subsidiary
verbs /khin3/ and /lon1/, which follow another verb in a verb phrase and to
find out if the meanings of these subsidiary verbs are predictable. It is
found that subsidiary verbs /khin3/ and /lon1/ have three meanings : path
and vertical direction, change of level of quality and quantity, and the

coming into existence or destruction. The first is the phototype meaning
which transfers through metaphorization into the other two meanings. It is
found that the type of verb which precedes these subsidiary verb
determines their meanings. The preceding verbs can be classified into
three major groups : action verbs denoting motion, stative verbs and
process verbs. It is found that when /khin3/ or /lon1/ occurs with the verb
denoting motion, it adds the meaning of path and direction which
counteracts or follows the force of the gravity. If these two subsidiary verbs
occur with verbs in the second group, the meaning is the change in degree
of quality and quantity according to the speaker's expectation. The third
meaning is found when /khin3/ and /lon1/ occur with process verbs, which
can be classified further into three minor groups. First are the verbs of
creation, consciousness and thought. /khin3/ following these verbs means
coming into existence. As for /lon1/, when it occurs with a verb of
destruction, it means disappearance. As for /lon1/ occurs with a verb of
recording, it has meaning of preservation. Result also shows that /khin3/
denotes positive connotative meaning while /lon1/ denotes negative
connotative meaning. Moreover, both subsidiary verbs can serve as
aspectual markers when occurring with process and stative verbs. If /khin3/
and /lon1/ occur with process verbs, they will mark perfective aspect. On the
other hand, if they occur with stative verbs, they are ambiguous between
perfective and imperfective aspects

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความหมายที่หลากหลายของกริยารอง ขึ้น
และ ลง ในภาษาไทย เพื่อหาความสัมพันธ์ของความหมายเหล่านั้น นอกจากนี้จะ
ศึกษาประเภทกริยานำ เพื่อพิสูจน์ว่าความหมายของกริยารอง ขึ้นอยู่กับความหมาย
ของกริยานำ ผลการวิจัย พบว่ากริยารอง ขึ้น และ ลง มีความหมาย 3 นัยคือ
ความหมายโดยตรง ความหมายอุปมา และความหมายโดยนัย ความหมายโดยตรง
มี 3 ประการได้แก่ 1. ความหมายบอกแนวผ่านและทิศทางในแนวตั้ง 2. ความหมาย
ของการเปลี่ยนแปลงระดับของปริมาณหรือคุณสมบัติ 3. ความหมายของการ

ปรากฏ หรือการหายไป ความหมายประการแรกเป็นความหมายต้นแบบบอกแนวผ่านและทิศทางในแนวตั้งของการเคลื่อนที่ ความหมายต้นแบบได้มีการเคลื่อนย้ายไปสู่ความหมายอุปมาในความหมายประการที่สองและที่สาม นอกจากนี้ ความหมายอุปมาของกิริยารองยังทำให้เกิดความหมายแฝงที่แสดงทัศนคติของผู้พูดด้วย โดยกิริยารอง ขึ้น แสดงทัศนคติที่ดี กิริยารอง ลง แสดงทัศนคติที่ไม่ดีนอกจากนี้ ขึ้น และ ลง ยังบอกความหมายโดยนัยด้วยคือความหมายบอกการณลักษณะซึ่งมี 2 อย่างคือ การณลักษณะสมบูรณ์ และการณลักษณะที่ไม่สมบูรณ์ เมื่อศึกษากริยานำพบว่าความหมายของกริยานำเป็นปัจจัยกำหนดความหมายของกิริยารอง ถ้ากริยานำเป็นกริยาบอกการกระทำ กิริยารองจะบอกความหมายทั้งแนวผ่านและทิศทางในแนวตั้ง ถ้ากริยานำเป็นกริยาบอกสภาพหรือคุณสมบัติ กิริยารองจะบอกการเปลี่ยนแปลงระดับของปริมาณหรือคุณสมบัติ ถ้ากริยานำเป็นกริยาบอกกระบวนการ กิริยารอง ขึ้น จะบอกความหมายของการปรากฏ และความหมายของการณลักษณะสมบูรณ์ ในขณะที่กิริยารอง ลง จะบอกความหมายของการหายไป และการณลักษณะที่ไม่สมบูรณ์

<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s) Thai language -- Usage
Thai language -- Verb

Alt author โสภารวรรณ แสงไชย
Peansiri Vongvipanond, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745841137

<i>Author</i>	Suthida Pulsup
<i>Title</i>	Stylistic variation of (r) and (l) in Bangkok Thai consonant clusters among mathayom IV girl students at Sriayudhya School / Suthida Pulsup
<i>Date</i>	1993

Location

CL thesis

Source

96 leaves : charts

Abstract

The purpose of this thesis is to analyze stylistic variation of (r) and (l) in Bangkok Thai consonant clusters pronounced by young speakers. Five types of language use representing different styles-casual speech, interview, passage reading, word list reading and minimal pair reading-are studied. The subjects are 30 Bangkok Thai speakers sampled from M.S.4 girl students at Sriyudha School. The data were collected in five styles from the least formal to the most formal. In the casual style each subject selects a close friend to talk with, and in the interviewing style the researcher interviews each subject herself. The analysis shows that there is stylistic variation of (r) and (l) in consonant clusters in young Bangkok Thai speakers. In casual speech, interview and passage reading, [O] is the main variant of both (r) and (l) in consonant clusters whereas in word list reading and minimal pair reading, [r] is the main variant of (r) in consonant clusters and [l] is the main variant of (l) in consonant clusters. A Chi-square test shows that the occurrence of the variants of both (r) and (l) in consonant clusters vary significantly according to style at .01 level.

วิเคราะห์การแปรตามวันสัปดาห์ของ (ร) และ (ล) ในพหุคูณชนะควบกล้ำในภาษาไทย กรุงเทพฯของผู้ด้อยวัยเด็ก ตัวแปรวันสัปดาห์ที่ศึกษาในครั้งนี้จำแนกเป็น 5 วันสัปดาห์ คือ วันสัปดาห์แบบการสนทนา แบบการสัมภาษณ์ แบบการอ่านบทความ แบบการอ่านรายการข่าว และแบบการอ่านคำคู่เทียบเสียง กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้จะเป็นผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการบันทึกเสียงการใช้ภาษาตามวันสัปดาห์ทั้ง 5 แบบ เรียงจากวันสัปดาห์หนึ่งทางการน้อยที่สุดไปมากที่สุด โดยที่ในการสนทนา ผู้บอกภาษาแต่ละคนจะเลือกเพื่อนสนทนา 1 คน เพื่อที่จะมาเป็นคู่สนทนา และในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยและสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาแต่ละคนด้วยตนเอง ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า (ร) และ (ล) ในพหุคูณชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯของผู้ด้อยวัย

เด็กมีการแปรตามวันลีดดังนี้ ในวันลีดที่เป็นทางการน้อยที่สุดจนถึงวันลีดที่เป็นทางการปานกลาง คือ การสนทนา การสัมผัสและการอ่านบทความ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็น [0] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วนในวันลีดที่เป็นทางการมากและมากที่สุดคือ การอ่านรายการคำ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็น [r] และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์โดยใช้สถิติไคสแควร์ยังแสดงให้เห็นว่า อัตราการปรากฏของรูปแบบต่าง ๆ ของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำแตกต่างกันตามวันลีดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s)

Language and languages -- Style
Thai language -- Spoken Thai

Alt author

สุธิดา พูลทรัพย์
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745839817

Author

Patcharin Doungsri

Title

Concessive sentences in Thai / Patcharin Doungsri

Date

1993

Location

CL thesis

Source

102 leaves

Abstract

The objective of this study is an analysis of the syntactic and semantic properties of concessive sentences in Thai. A concessive sentence in Thai is composed of an adverbial clause and a main clause. It is classified as a complex sentence. However, the presence of lee and Ko gives the

sentence and added feature of a compound sentence. The two compound connectives only occur when the subordinate clause precedes the main clause. Concessive sentences can be divided syntactically into two types, based on the positioning of the adverbial clause : Type 1 with an adverbial clause preceding the main clause and Type 2 with an adverbial clause following the main clause. Connectives in concessive sentences can be divided into those linking the main clause and the adverbial clause, and those preceding the adverbial clause. In Type 1 concessive sentences, the linking connective is optional but in Type 2 concessive sentences, the linking connective is absent. The position of the adverbial clause does not change the semantic content of the sentence. Semantically, concessive sentences in Thai consist of two parts : the condition and the insistence. The first part, represented in the adverbial clause, supplies the concessional condition offered by the speaker. The second part is represented in the main clause. It supplies the state or the event which counters the natural expectation of the concession. The condition found in concessive sentences can be one of these three types : irrealis condition, realis condition, and potential condition. The classification is based on the semantic content of the connective and the adverbial clause itself. Concessive sentences in Thai can also be divided on semantic basis into three types : definite concessive sentences, disjunctive concessive sentences, and indefinite concessive sentences.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คุณสมบัติและจำแนกประโยคเงื่อนไขเพื่อยืนยันในภาษาไทย ตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์ และเกณฑ์อรรถศาสตร์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าประโยคเงื่อนไขเพื่อยืนยันในภาษาไทยประกอบด้วย วิเศษณานุประโยคและมุขยประโยค จึงจัดเป็น สังกรประโยค อย่างไรก็ตามการปรากฏของ แต่ และ ก็ ในประโยคที่วิเศษณานุประโยคนำมุขยประโยค ทำให้ประโยคเหล่านี้มีลักษณะของอเนกรรตประโยคอยู่ด้วย ประโยคเงื่อนไขเพื่อยืนยันในภาษาไทย สามารถจำแนกด้วยเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ได้เป็น 2 ประเภทตามตำแหน่งการปรากฏของวิเศษณา

Note

Subject(s)

Thai Language -- Concessive clauses

Alt author

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745839795

Paleerat Sapproong

Title

Social variation of (h) in the urban Songkhla dialect / Paleerat Sapproong

Date _____

1993

Location

CL thesis

Source

185 leaves : charts, map

Abstract

Previous studies of Songkhla dialect show that /h/ does not exist as an initial consonant phoneme. Speakers of this dialect do not use /ŋ/ but /h/ which corresponds to /ŋ/ in Standard Thai. However, the researcher, a native speaker of Songkhla, has observed that /ŋ/ exists as a variant of (h) in the speech of urban educated young speakers, and that [ŋ] has become stigmatized in the urban community. The purpose of this study is to analyse how (h) in the speech of urban Songkhla people vary according to these social factors : the speaker's sex, age, education, domain of language use and attitudes towards the dialect. The data were collected from 100 Songkhla speakers living on five main roads in Songkhla municipal areas. The analysis shows that (h) has three variants : (h), [h] and [ŋ]. The dominant one is [ŋ]. Without controlling for the other social variable, it is found that (h) varies according to each of the five social factors with the statistic significance at 0.01 level. When controlling for other variables, that result shows that (h) also varies according to each of the five social factors. The most significant factor is the speaker's age. The less significant factors, ordered from most important to least are education, attitudes towards the dialect, domain of language use and sex. An interesting finding in the study is the complex relationship among the social variables especially the domain of language use and attitudes towards the Songkhla dialect. It is

found that the educated young speaker who use Standard Thai in daily life always have negative attitudes towards the Songkhla dialect. In addition, among the uneducated group, the use of the native variant [ŋ] does not correspond to their attitudes towards the dialect. They always use the local variant [h] inspite of their negative attitudes towards it. We can say that the social group that plays the leading part in mobilizing change in progress of (h) in urban Songkhla dialect are the educated young people who use Standard Thai in daily life and have negative attitudes towards the dialect

จากการศึกษาเรื่องระบบเสียงภาษาถิ่นสงขลาเท่าที่ผ่านมา ไม่เคยปรากฏว่า /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาถิ่นดังกล่าวเลย พบแต่ /h/ ซึ่งเป็นเสียงปฏิกากับ /ŋ/ ในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้พูดภาษาสงขลาแต่กำเนิดกลับสังเกตว่า มีการนำเสียง /ŋ/ มาใช้แปรกับเสียง /h/ ในชุมชนเมือง โดยเฉพาะในกลุ่มผู้พูดอายุน้อย การศึกษาสูง นอกจากนี้เสียง /h/ ยังกลายเป็นเสียงที่ถูกประณามเป็นอย่างมากในกลุ่มคนที่มีการศึกษาสูง ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาว่าการแปรของเสียง (h) ในเขตชุมชนเมืองจังหวัดสงขลา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมใดบ้าง อันได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้พูดภาษาสงขลา 100 คน ซึ่งอาศัยอยู่บนถนน 5 สาย ในเขตเทศบาลเมืองสงขลา ผลการวิเคราะห์พบว่า (h) มีรูปแปร 3 รูป คือ [h] [h̥] และ [ŋ] รูปแปรที่พบใช้มากที่สุดคือ [ŋ] ในการวิเคราะห์แบบไม่ควบคุมตัวแปรพบว่า การแปรของเสียง (h) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมทั้งห้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 ส่วนการวิเคราะห์แบบควบคุมตัวแปรพบว่าการแปรของเสียง (h) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมทั้งห้าเช่นกัน โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการแปรของเสียง (h) มากที่สุดคือ อายุ ซึ่งพบว่าการแสดงผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการออกเสียง (h) ตามอายุในเกือบทุกกลุ่มเปรียบเทียบรองลงมาคือ การศึกษา ทัศนคติต่อภาษาถิ่น แวดวงภาษาและเพศ สิ่งที่น่าสนใจในงานวิจัยนี้คือ ความสัมพันธ์แบบซับซ้อนต่างๆ ทางสังคม โดยเฉพาะแวดวง ภาษากับทัศนคติต่อภาษาถิ่น ซึ่งพบว่ากลุ่มการศึกษาสูง อายุน้อย โดยเฉพาะผู้ที่มีแวดวงภาษามาตรฐาน จะมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น และกลุ่มดังกล่าวใช้เฉพาะรูปแปรที่มีศักริจากภาษามาตรฐาน และไม่ใช้รูปแปรอื่นเลย นอกจากนี้ ยังพบว่าทัศนคติต่อภาษาถิ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อการ

แปรของเสียง (h) เฉพาะในกลุ่มการศึกษาสูงเท่านั้น โดยผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น จะใช้รูปแปร [ŋ] มากในทุกกลุ่มเปรียบเทียบ ส่วนกลุ่มการศึกษาล่างและต่ำ ทั้งผู้ที่มีทัศนคติทางลบและบวกต่อภาษาถิ่น ยังคงใช้รูปแปรท้องถิ่นมากใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้ภาษาถิ่นกับทัศนคติต่อภาษาถิ่น ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกันเสมอไป จากผลการวิจัยอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มที่เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียง (h) ที่กำลังดำเนินอยู่ ณ เขตชุมชนเมืองจังหวัดสงขลา นี้ คือ กลุ่มการศึกษาสูง อายุน้อย แวดวงภาษามาตรฐาน และมีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นทั้งชายและหญิง

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Subject(s)

Dialects
Thai language -- Pronunciation

Subject

Songkhla

Alt author

ปาสีรัฐ ทรัพย์ปรง
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745838853

Author

Apinya Pornsib

Title

Tones in Phetchaburi Thai / Apinya Pornsib

Date

1993

Location

CL thesis

Source

253 leaves : ill., charts

Abstract

This thesis is a study of tones in Phetchaburi Thai spoken in six amphoes : Tha Yang, Muang, Ban Lat, Cha-am, Khao Yoi, and Ban laem in Phetchaburi Province. The aims are to compare both the tone systems and

the phonetic characteristics of tones among the six amphoes, and to study the result of using more than one informant per location. Eighteen informants selected according to a set of criteria were interviewed, three from each amphoe. A wordlist consisting of 100 monosyllabic words was used in this study. The recorded data were analysed using the DSP Sona-Graph Workstation Model 5500. The study shows that as far as tonal variation among the six amphoes is concerned, the tone system of very amphoe is the same, i.e. each consists of six tones. The phonetic characteristics of each tone, however, vary from one amphoe to another making it possible to divide Phetchaburi Thai into sub-dialects. Concerning variation among the informants from each study location, there is no variation in the number of tones but there is variation in the distribution of some tones in checked syllables. It is also found that at least two out of three informants in each location have the same or similar allotones.

งานวิจัยนี้ศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่น จังหวัดเพชรบุรีที่พูดในอำเภอท่ายาง อำเภอเมือง อำเภอบ้านลาด อำเภอชะอำ อำเภอเขาย้อย และอำเภอบ้านแหลม เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระหว่างอำเภอทั้ง 6 และเพื่อศึกษาผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษามากกว่าหนึ่งคน ในแต่ละจุดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ออกภาษาอำเภอละ 3 คน รวม 18 คน ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ โดยใช้รายการคำพยางค์เดียวจำนวน 100 คำในการสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ได้ใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 ผลการวิจัยพบว่า ในแง่ของการแปรระหว่างอำเภอ ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นเพชรบุรีของทุกอำเภอเป็นระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน สำหรับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้น พบว่าแต่ละอำเภอมีความแตกต่างและความแตกต่างสามารถนำมาจำแนกภาษาถิ่นย่อยได้ ในแง่ของการแปรระหว่างบุคคลในจุดเก็บข้อมูลแต่ละจุดนั้น พบว่าไม่มีความแตกต่างในส่วนของจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แต่มีความแตกต่างในการปรากฏของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตาย สำหรับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์พบว่า ผู้ออกภาษา 3 คน หรืออย่างน้อย 2 ใน 3 คน ของแต่ละอำเภอ มีสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)—Chulalongkorn Univesity, 1993

Dialects

Thai language

อภิญญา พรสิบ

Kalaya Tingsabadh, advisor

9745838837

Patima Paramasiri

Degree of usage of kham muang lexical items in Chiang Mai : a study of geographical variation / Patima Paramasiri

1993

CL thesis

190 leaves

The purpose of this study is to investigate the relationship between the degree of usage of Kham Mang lexical items and the location of the Kham Muang speakers' residence, focusing specifically on communication facility. Fifty semantic units were used in this study consisting of utensil names, animal names, plant names, and verbs. The data used in this study came from 66.8 percent of the questionnaires sent to a headmaster of a village school in each of the 196 tambons in Chiang Mai. Communication facility is divided into three levels: very convenient, convenient, and not convenient. Four criteria are used in determining the degree of communication facility: distance from Amphoe Muang, road condition, number of the bus changes, and frequency of bus service. It is found that

Abstract

The purpose of this thesis is to study and compare word formation in Standard Malay and Pattani Malay by studying the word formation in each language and then comparing them in order to see their similarities and differences. The data used in the research was collected from the Malay-Malay Dictionary and Pattani Malay-Thai Dictionary. The researcher, a native Pattani Malay speaker, also supplemented this data. All of the data was be checked with Malay informants. The results show that there are four types of word formation found in Standard Malay and Pattani Malay : affixation, compounding, reduplication and conversation. The most significant type of word formation found in Standard Malay is affixation, followed by reduplication, compounding and conversion respectively whereas in Pattani Malay, the most significant type of word formation is compounding, followed by affixation, conversion and reduplication. In Pattani Malay, words derived by affixation can be replaced with phrases. The replacement of derived word with phrases is rare in Standard Malay. The comparison of word formation in these two dialects of Malay indicates the tendency and direction of language change in Pattani Malay. Pattani

Malay, a polysyllabic language is becoming a monosyllabic one. Word compounding which is quite rare in Standard Malay has become prominent in Pattani Malay due to influence of language contact with Thai.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานี โดยศึกษาการสร้างคำของแต่ละภาษาแล้วนำมาเปรียบเทียบเพื่อดูว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เก็บจากพจนานุกรมมลายู-มลายู และมลายูถิ่นปัตตานี-ไทย ตลอดจนจากตัวผู้วิจัยเองซึ่งพูดภาษามลายูถิ่นปัตตานีเป็นภาษาแม่ และนำข้อมูลที่ได้ไปตรวจสอบความถูกต้องกับผู้พูดภาษามลายูมาตรฐานและมลายูถิ่นปัตตานีอื่นๆ ด้วย

ผลการวิจัยพบว่า ภาษามลายูมาตรฐานและภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีวิธีการสร้างคำ 4 วิธีคือการผสมคำ การซ้ำคำ และการแปลงหมวดคำ ในภาษามลายูมาตรฐานมีการสร้างคำโดยการผสมคำมากที่สุด รองลงมาคือ การซ้ำคำ การผสมคำ และน้อยที่สุดคือ การแปลงหมวดคำ ส่วนในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีการสร้างคำโดยการผสมคำมากที่สุด รองลงมาคือ การผสมคำ การแปลงหมวดคำ และน้อยที่สุดคือ การซ้ำคำ นอกจากนี้ในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีการนำคำมาประกอบกันเป็นวลีแทนการผสมคำ ซึ่งในกรณีเช่นนี้จะไม่ค่อยปรากฏในภาษามลายูมาตรฐาน และจากผลการเปรียบเทียบนี้ทำให้เห็นถึงแนวโน้มและทิศทางของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาในภาษามลายูถิ่นปัตตานี จากภาษาที่มีคำหลายพยางค์ไปเป็นภาษาคำโดด และจากการสร้างคำโดยการผสมคำเป็นส่วนใหญ่ไปเป็นการผสมคำอันเนื่องมาจากอิทธิพลของการสัมผัสทางภาษากับภาษาไทย

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1993

Alt author

รุสลัน อุทัย
Theraphan Luangthongkum, advisor

ปีการศึกษา 2535 (1992)

Author

Panchanit Banditkul

Title

Tones in monosyllabic and disyllabic words in the Central Thai dialect of Prachuap Khiri Khan / Panchanit Banditkul

Date

1992

Location

CL thesis

Source

262 leaves

Abstract

This thesis deals with tones in Central Thai spoken at Amphoe Hua Hin, Amphoe Pran Buri, Amphoe Kui Buri, Amphoe Muang and Amphoe Thapsakae in Prachuap khiri Khan province. The aim is to compare both the tone system and the phonetic characteristics of tones in monosyllabic and disyllabic words among there five Amphoes. One informant from each Amphoe was interviewed. A wordlist consisting of 278 monosyllabic and disyllabic wrods was prepared for the interview. the recorded data were analysed by the DSP sona-Graph workstation Model 5500. The result shows that in each Amphoe the tone system on monosyllabic words is the sam as that on the last syllables of disyllabic words, and the tone system on these two types of syllables--which are stressed--differ from that on the first syllables of disyllabic words--which are unstressed. There are fewer tones on the unstressed syllables than on the stressed syllables in Amphoe Kui buri, Amphoe Muang and Amphoe Thap Sakae. The tone systems of the two types of syllables are the same in Amphoe Hua Hin and Amphoe Pran Buri. The phonetic characteristics of tones in monsyllabic words are similar to those in the last syllables of disyllabic words, while those on the first syllables are usually level or become less dynamic in shape. From the point of view of grogrphical variation, it is found that each Amphoe differs from all the others, especially when taking the tones on unstressed syllables into account

งานวิจัยนี้ศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งพูดอยู่ในอำเภอหัวหิน อำเภอปราณบุรี อำเภอกุยบุรี อำเภอเมืองและอำเภอบ้านสะพาน เพื่อ

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 233	
	ศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ใน 5 อำเภอนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาอำเภอละ 1 คน ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ โดยใช้รายการคำในการสัมภาษณ์ซึ่งประกอบด้วยคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์ จำนวน 278 คำ การวิเคราะห์ได้ใช้เครื่อง DSP Sona-Graph Workstation Model 5500 ผลการวิจัยพบว่าในแต่ละอำเภอระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียวและพยางค์หลังของคำสองพยางค์เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก มีระบบวรรณยุกต์เหมือนกัน ส่วนพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ซึ่งเป็นพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจะแตกต่างออกไป คือมีจำนวนหน่วยเสียงน้อยกว่าพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในอำเภอกุยบุรี อำเภอเมือง และอำเภอทับสะแก ส่วนที่อำเภอหัวหินและอำเภอปราณบุรีนั้นพบว่ามีความหน่วยเสียงเท่ากับพยางค์ที่ลงเสียงหนักสำหรับสัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์นั้นในคำพยางค์เดียวจะคล้ายคลึงกับพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ส่วนพยางค์หน้าของคำสองพยางค์จะมีทิศทางของเสียงค่อนข้างระดับหรือมีการเปลี่ยนแปลงทิศทางของเสียงน้อยลง ในแง่ของการแปรตามพื้นที่พบว่าแต่ละอำเภอมีสัทลักษณะแตกต่างกันไปจากอำเภออื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเข้ามาพิจารณาด้วย	
Note	Typescript (photocopy)	
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992	
Subject(s)	Tones	
	Monosyllabic and distllabic words	
	Central Thai	
	Prachuap Khiri Khan	
Alt author	บັນยัชนิต บัณฑิตกุล	
	Kalaya Tingsabadh, advisor	
	Chulalongkorn University. Linguistics	
ISBN	9745829331	

234	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
Author	Chindarat Charuskumchornkul
Title	Semantic constraints on occurrence of /CA?/ between two verb phrases / Chindarat Charuskumchornkul
Date	1992
Location	CL thesis
Source	96 leaves
Abstract	This study aims at analyzing the semantic properties of the verb phreses preceding/ca?/and the semantic relationships between the verb phrases preceding and following /ca?/. It also aims at finding the conditions governign the occurrence of /ca?/. There are two types of the verbal elements preceding /ca?/ : single verbs and verb phrases. The single verbs can be complement-taking verbs, which are semantically incomplete, of noncompement-taking verbs, which are semantically complete. The verb phrases are verbs denothing physical actions and possession. The relationships between verb phrases flanking/ca?/are functional. The preceding verbs function as main verbs indicating the state-of affirs. The following verb phrases have one of the two types of function : complementing or modifying the preceding verbs or verb phrases. It if also found that the events denoted by the verbs and verb phrases preceding/ca?/ are realis at speech time except in hypothetical, advisory and onditional sentences, whereas the events of the verb phrases following /ca?/ are irrealis at speech time but may be realized later. In the latter case, there are two possibilities of realization : sequential or non-sequential. The perdition of the possibility of occurrence depends on the semantic properties of the verb phrases preceding/ca?/. Is is also found that /ca?/ flanked by two verb phrases is either obligatory or optional. When/ca?/ occurs, it is an irrealis marker of the verb phrases which follow งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์ที่จะวิเคราะห์คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาลิหน้า

these types of Y-N Question to express their real need for answers. Thers two types of Y-N Question are also used to express the speakers' politeness. They help to show that the speakers want to give opportunities to the hearer to freely show his opinion. Rising intioation appears mostly in both question forms. 3. Y-N Question with Question Parts ((QP)+P+(QP)+(C)) is used mostly to express the speakers' presupposed belief. They reveal the speakers' conflict towards the proposition. The convolution intonation is used mostly with this question form. 4. The propositions in Y-N Questions with proposition and word order inversion followed by question markers (P+WI+?) are all new information. It can be concluded that this question form is a Real Question

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะโครงสร้าง และทำนองเสียงของรูปคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีวัจนกรรมเป็นการถามในภาษาฝรั่งเศส จากบทสนทนาในภาพยนตร์ โดยศึกษาเรื่องเกณฑ์ทางความหมายอันได้แก่ การมีความเชื่อดังเดิม-การไม่มีความเชื่อดังเดิม ความเก่า-ความใหม่ การเชื่อว่าความน่าเสนอเป็นเช่นนั้น-การเชื่อว่าความน่าเสนอมิได้เป็นเช่นนั้น และความสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์ทางความหมายดังกล่าวกับรูปคำถาม และทำนองเสียงของคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาฝรั่งเศส

ผลของการศึกษารูปได้ว่า วัจนกรรมการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธในภาษาฝรั่งเศส มีความหลากหลายในแง่โครงสร้างของประโยคและทำนองเสียงและการใช้รูปคำถามที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเกณฑ์ทางความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

1. ในภาษาฝรั่งเศสสนทนารูปคำถามส่วนใหญ่เป็นรูปประโยคบอกเล่า ซึ่งในการพูดใช้ทำนองเสียงขึ้น [P+?+In(R)] และในภาษาเขียนจะใส่เครื่องหมายแสดงการถาม (?) ท้ายประโยค

2. รูปคำถามที่เป็นรูปประโยคบอกเล่า ลงท้ายด้วยเครื่องหมายแสดงการถาม [P+?] และรูปคำถามที่ใช้กฎการสลับที่คำลงท้ายด้วยเครื่องหมายแสดงการถาม [P+WI+?] ส่วนใหญ่ใช้แสดงความหมายไปในทำนองเดียวกัน คือผู้ถามไม่มีความเชื่อดังเดิมต่อความน่าเสนอ ผู้ถามใช้รูปคำถามนี้เพื่อต้องการคำตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

ในกรณีนี้ที่ผู้ถามมีความเชื่อดังเดิมต่อความน่าเสนอ ผู้ถามจะใช้รูปคำถามนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่

ในรูปคำถามทั้ง 2 รูปนี้ มีรูปทำนองเสียงขึ้นมากที่สุด คือ [P+?+In(R)] และ [P+WI+?+In(R)]

3. รูปคำถามที่มีส่วนแสดงการถามวางไว้ต้นประโยคหรือท้ายประโยค ลงท้ายด้วยเครื่องหมายแสดงการถาม [(QP)+P+(QP)+?] ใช้แสดงความหมายที่ว่าผู้ถามมีความเชื่อดังเดิมต่อความน่าเสนอ ใช้แสดงความขัดแย้งของผู้ถาม ในรูปคำถามนี้มีรูปทำนองเสียงผสมมากที่สุด [(QP)+P+(QP)+?+In(c)]

4. รูปคำถามที่ใช้กฎการสลับที่คำ ลงท้ายด้วยเครื่องหมายแสดงการถาม [P+WI+?] ใช้ในการถามที่ความน่าเสนอเป็นความใหม่ทั้งหมด อาจจัดได้ว่ารูป [P+WI+?] เป็นคำถามแท้ได้

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s) Sentence structure

Intonation

Yes-No question

Speech act

Freach

Alt author อรทัย ธาตารัตนกุล

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Surapee Rujopakarn, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745825271

Author Surangkana Kaewnamdee

Title Variation of plant names and relationships between Thai dialects and sub-dialects / Surangkana Kaewnamdee

<i>Date</i>	1992
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	144 leaves
<i>Abstract</i>	The purpose of this research is to study variation of plant names in some sub-dialects of Northern Thai, Northeastern Thai Central Thai and southern thai in order to find out how similar or different the plant names in these sub-dialects are, and to conclude from such findings the relationship among the dialects and the sub-dialects. Data were collected from eight informants-one in each of following provinces : Chiang mai, Phrae, Loei, Ubon Ratchathani, Phra Nakhon Si Ayutthaya, Rayong, surat Thani and Songkhla. The total number of semantic units in ths research is 174. The study shows that in studying variation of plant names, the names should be divided be divided into two parts : the pre-core part and the core part. Each part has its own pattern of variation. the variation of each part can explain the relationship among the dialects and sub-dialects in a different way. The variation pattern of the pre-core part suggests that the dialects may be divided into two groups : those in the upper part of Thailand i.e. Northern and Northeastern Thai, and those in the lower part i.e. Central and southern Thai. It also suggest that Northern and Northeastern Thai have a closer relationship with Central Thai than Southern Thai. The variation pattern of the core part shows that variation patterns of both the pre-core part and the core part show that the sub-dialects of the same dialect are more closely related than the sub-dialects of the different dialects. It was also found that the sub-dialects of the same dialects are related to the sub-dialects of the other dialects at about the same level except the sub-dialects of Northern Thai การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของคำเรียกชื่อพืชในภาษาดินย่อยของภาษาคำเมือง ภาษาดินย่อยของภาษาอีสาน ภาษาดินย่อยของภาษาไทยถิ่น

	กลางและภาษาดินย่อยของภาษาไทยถิ่นได้ว่ามีการใช้คำศัพท์เรียกชื่อพืชเหมือนกันหรือต่างกันในลักษณะใดบ้าง และนำผลการศึกษามาพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาดินถิ่นและภาษาไทยถิ่นย่อย ข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บจากผู้ออกภาษาซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่จะทำการศึกษา ซึ่งได้แก่จังหวัดเชียงใหม่แพร่ เลย อุบลราชธานี พระนครศรีอยุธยา ระยอง สุราษฎร์ธานี และสงขลา ทั้งนี้สามารถรวบรวมคำเรียกชื่อพืชที่ปรากฏครบทั้ง 8 ถิ่นได้ทั้งสิ้น 174 หน่วยอรรถ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การแปรตามถิ่นของคำเรียกชื่อพืช สามารถแบ่งศึกษาได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นคำนำหน้ากับส่วนที่เป็นชื่อพืช การแปรในแต่ละส่วนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ในมุมมองที่ต่างกัน คือ การแปรของคำนำหน้า ดูเหมือนจะแบ่งภาษาไทยถิ่นออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่อยู่ทางตอนบนของประเทศไทย ซึ่งได้แก่ ภาษาคำเมืองและภาษาอีสาน กับกลุ่มที่อยู่ตอนล่างของประเทศไทย ซึ่งได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ ทั้งนี้ ภาษาในกลุ่มแรกมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยถิ่นกลางมากกว่าภาษาไทยถิ่นใต้ ในขณะที่การแปรของชื่อพืชแสดงให้เห็นว่าภาษาคำเมืองมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ น้อยมาก นอกจากนี้ การแปรของคำนำหน้าและการแปรของชื่อพืชยังชี้ให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างภาษาดินย่อยในภาษาดินใหญ่เดียวกันจะมีมากกว่าความสัมพันธ์ระหว่างภาษาดินย่อยในภาษาไทยถิ่นต่างกัน สำหรับความสัมพันธ์ข้ามภาษาดินในระดับถิ่นย่อยนั้น พบว่า ภาษาดินย่อยของภาษาดินเดียวกัน มีความสัมพันธ์กับภาษาดินย่อยของภาษาดินอื่น ๆ ใกล้เคียงกัน ยกเว้นภาษาดินย่อยของภาษาคำเมือง
<i>Note</i>	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992
<i>Subject(s)</i>	Variation Plant names Thai dialects
<i>Alt author</i>	สุรางคนา แก้วน้ำดี Kalaya Tingsabadh, advisor Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN	9745830712
Author	Supatra Pansottee
Title	Fricative perception in six and eight year old Thai children / Supatra Pansottee
Date	1992
Location	CL thesis
Source	130 leaves
Abstract	The present study examines the perception of English sounds by Thai children. It aims to investigate the effect of English learning, age, and speech processing on speech perception. The speech perception test is designed to test two groups of Thai children with 2 different language backgrounds. The 24 subjects in the thai group are exposed to only Thai language and the 24 subjects in the Thai and English group are exposed to only thai to both thai and English languages. For each group half of the children are 6 years old and the other half are 8 years old. There is an equal number of males and females in each sub-group. Subjects are tested by listening to 6 sound pairs namely (f-s),(f-O), (f-l),(s-O),(s-l),(O-l). The subjects are tested on 2 interstimulus interval levels, 500 ms and 1500 ms, i.e. the second sound in presented to the subjects after the first sound for 500 or 1500 ms respectively. Subjects' discrimination scores are analysed with Analysis of Variance (ANOVA). The experiment used the significant F value at .05 level of significance and the F(1.44) is 4.06. The subjects'discrimination ability of sound pairs indicates that the acoustic properties of the fricative sounds play an important role in the perception of sounds. The contribution of English learning on the perception of English

	sounds is found after 6 years critical age. There is a phonological bias to the processing of sounds in foreign language in the 6 year olds. The 6 years old group has better phonetic processing than phonemic processing of english fricative sounds งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการรับรู้เสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษของเด็กไทย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาบทบาทของการเรียนภาษาอังกฤษ และอายุของเด็ก ตลอดจนกระบวนการประมวลผลเสียงพูด ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้เสียงของเด็ก การทดสอบการรับรู้เสียงครั้งนี้ทดสอบเด็กไทย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนเฉพาะภาษาไทย จำนวน 24 คน และ กลุ่มที่เรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษจำนวน 24 คน เด็กที่เข้ารับการทดสอบมี 2 กลุ่มอายุ คือ 6 ปี และ 8 ปี และในแต่ละกลุ่มมีจำนวนเด็กหญิง และเด็กชายเท่ากัน การทดสอบกระทำโดยให้เด็กฟังคู่เสียงภาษาอังกฤษ 6 คู่เสียง คือ คู่เสียง (f-s) (๑-ſ) (f-θ) (f-ſ) (s-๑) และ (s-ſ) ผู้รับการทดสอบได้รับการทดสอบฟังเสียง 6 คู่เสียง ใน 2 วิธี คือ ในระดับ 500 มิลลิวินาที ซึ่งผู้ฟังจะได้ยินเสียงที่ 2 ภายหลังเสียงที่ 1 ในเวลา 1500 มิลลิวินาที ผลคะแนนความสามารถในการรับรู้เสียงจะนำไปวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) ซึ่งได้ค่า F (1,44) = 4.06 ที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ความสามารถในการฟังคู่เสียงแสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สำคัญในการรับรู้เสียงเสียดแทรก ได้แก่ ลักษณะทางสัทศาสตร์ของเสียง และความแตกต่างของเสียงสองเสียงที่นำมาเปรียบเทียบกันในแต่ละคู่เสียง บทบาทของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้เสียงนั้น พบแต่ในกลุ่มเด็กอายุ 8 ปีที่เรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ไม่พบในกลุ่มเด็กอายุ 6 ปีที่เรียนภาษาอังกฤษเหมือนกัน ในการรับรู้เสียงภาษาต่างประเทศของเด็กอายุ 6 ปีพบว่าเด็กมีความโน้มเอียงเข้าหาภาษาแม่ (Phonological Bias) ในการประมวลผลเสียงภาษาต่างประเทศ และผลการวิจัยพบว่าเด็กอายุ 6 ปี มีกระบวนการประมวลผลเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในระดับสัทศาสตร์ดีกว่าในระดับสัทวิทยา Typescript (photpcopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992
Note	

<i>Subject(s)</i>	Speech processing
	Foreign language
	Fricative
	Phycholinguistics
<i>Alt author</i>	สุพัตรา พันธุ์ไธดี
	Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9745831131
<i>Author</i>	Sasitorn Hanpanich
<i>Title</i>	The statistical distribution of consonants, vowels and tones within Thai syllables existng as words and word constituents / Sasitorn Hanpanich
<i>Date</i>	1992
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	200 leaves
<i>Abstract</i>	The objective of this thesis is to study the statistical distribution of consonants, vowels and tones in 3 types of Thai syllables: ones existing as words, ones existing as word constituents and other ones existing as both works and word constituents. The purpose of the research is to compare their patterns of distribution. The following variables: sets of phonemes, position in syllable, occurrence in short and long syllable, occurrence in live and dead syllable, and occurrence indifferent syllable structures, are taken into account. The results of the analysis are as follows: The patterns of distribution of the Thai consonants as a whole and that of the final consonants in 3 types of syllables are similars, whereas the pattern of distribution of the initial consonants in syllables existing as words is

different from those existing as word constituents and those existing as word constituents and those existing as both words and word constituents. The pattern of distribution of vowels in syllables existing as words is different from those existing as word constituents and those existing as both words and word constituents. The pattern of distribution of tones in syllables existing as words is different from those existing as word constituents and those existing as both words and word constituents. The initial consonants which occur most frequently are alveolars. The final consonants which occur most frequently are velars. For the vowels, the low-central vowels /a - a:/ occur most frequently. As for tones, the low level occurs most frequently. The results of statistical distribution of phonemes can be partly explained by historical and descriptive linguistics

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการกระจายเชิงสถิติของหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในพยางค์ 3 ประเภท คือ พยางค์ที่เป็นคำ พยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ และพยางค์ที่เป็นได้ทั้งคำและส่วนประกอบของคำในภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบลักษณะและรูปแบบการกระจายของหน่วยเสียง ว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยพิจารณาจากรูปแบบการกระจายของหน่วยเสียงตามตัวแปรต่าง ๆ คือ ชุดของหน่วยเสียง ตำแหน่งของหน่วยเสียงในพยางค์ การปรากฏในพยางค์เสียงสั้นและพยางค์เสียงยาว การปรากฏในพยางค์เป็นและพยางค์ตาย และการปรากฏในโครงสร้างพยางค์แบบต่าง ๆ

จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบการกระจายของหน่วยเสียงสระที่ปรากฏในพยางค์ที่เป็นคำแตกต่างจากพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ โดยพยางค์ที่เป็นได้ทั้งคำและส่วนประกอบของคำมีรูปแบบการกระจายที่คล้ายคลึงกับพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ สำหรับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ พบว่า รูปแบบการกระจายของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่เป็นคำแตกต่างจากพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ โดยที่รูปแบบการกระจายในพยางค์ที่เป็นได้ทั้งคำและส่วนประกอบของคำคล้ายคลึงกับพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่มีการปรากฏมากที่สุดในพยางค์ทุกประเภท เป็นหน่วยเสียงฐานปุ่มเหงือก และหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่มีการปรากฏมากที่สุดในพยางค์

ทุกประเภทเป็นหน่วยเสียงฐานเพดานอ่อน หน่วยเสียงสระที่ปรากฏมากที่สุดในพยางค์ทุกประเภทเป็นหน่วยเสียงสระกลาง-ต่ำ / a - a: / ส่วนหน่วยเสียงที่ปรากฏมากที่สุดในพยางค์ทุกประเภท คือ วรรณยุกต์เอก
ลักษณะการกระจายเชิงสถิติของหน่วยเสียงที่ได้จากการวิจัยนี้ บางส่วนสามารถอธิบายได้ในแนวภาษาศาสตร์เชิงประวัติ และบางส่วนก็สามารถจะอธิบายได้ในแนวภาษาศาสตร์วรรณ

Note

Typescript (phtocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s)

Phonnology
Statistical distribution
Syllable
Word constituent

Alt author

ศศิธร หาญพานิช
Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745826928

Author

YI-Ming Chang

Title

A study of vocalic iconicity of tallied stllables of the debao dialect of Southern Zhuang language / YI-Ming Chang

Date

1992

Location

CL thesis

Source

154 leaves

Abstract

The aim of this research is to discover the patterns of vocalic iconicity in the tallied syllables of the Debao dialect of Southern Zhuang language and to study their semantic functions. The study reveals that there are two systems

of iconicity in the tallied syllables, the Primary System and the Secondary System. The two systems are distinguished mainly by the syllabic structure of the tallied syllables and by the degree of productivity. The primary Sustem is absolutely productive, whereas the Secondary System is only relatively productive because it also includes the non-productive type of tallied syllables. As for the syllabic structure, the Primary System features open syllabes with three iconic vowels: /a:/ /e/ and / ew/. The Secondary System features closed syllables with three iconic vowels: /a:/, /e:/, and /w/. The consonant finals of the tallied syllables in the Secondary System include /p/, /-t/, /-k/, /-m/, /-n/. In both systems of iconicity, /a:/ and /e:/ illustrate the phenomenon of vowel ablaut indicating contrastive semantic values of (augmentatives) versus (diminutives). The other two vowels /ew/ and /w/ which occur with no opposition illustarte iconic values of (casualness) and (unusual characteristics) respectively. The senses of the finals /-p/ vowels correspond to (movement), (quality), (force), (feeling) and (scopoe) respectively

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษารูปแบบของสระที่แสดงภาพลักษณ์ในอเนกซ์พยางค์และความหมายของรูปแบบเหล่านั้น ในภาษาเตอเปาซึ่งเป็นภาษาจ้วงถิ่นใต้ภาษาหนึ่ง

ผลการศึกษาปรากฏว่า ระบบที่แสดงภาพลักษณ์ในอเนกซ์พยางค์ในภาษาเตอเปามี 2 ระบบ คือ ระบบปฐุมและระบบทุติยะ ระบบทั้งสองแตกต่างกันในลักษณะโครงสร้างของอเนกซ์พยางค์ และในลักษณะของการไม่มีขีดจำกัดในการสร้างอเนกซ์พยางค์ตามกรอบของรูปแบบ

ระบบปฐุม มีลักษณะของการไม่มีขีดจำกัดในการสร้างอเนกซ์พยางค์ตามกรอบของรูปแบบ แต่ระบบทุติยะมีข้อจำกัดอยู่บางส่วน สำหรับลักษณะโครงสร้างพยางค์ใน ระบบปฐุม โครงสร้างพยางค์ก็จะเป็นลักษณะพยางค์เปิด และมีสระที่ศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ 3 เสียง คือ /a:/ , /e:/ , และ /eꞤ/ ในระบบทุติยะ โครงสร้างพยางค์เป็นลักษณะพยางค์เปิด โดยมีพยัญชนะ /-p / /-t/ /-k/ /-m /

/-ŋ / เป็นพยัญชนะท้าย และมีสระที่ศึกษา 3 เสียง คือ /a:/ /e:/ และ / Ꞥ /

ในทั้ง 2 ระบบสระ / a: / และ / e: / เป็นสระที่เกิดเป็นคู่ตรงข้ามกัน และเป็นคู่สระที่ต่างกันในระดับความสูง (VOWEL ABLAUT) และแสดงความหมายภาพลักษณ์ [ใหญ่] [เล็ก]

สำหรับสระ / eIII / และ / III / ที่เกิดเดี่ยวเสมอนั้นแสดงภาพลักษณ์ของ [ตามสบาย] และ [ลักษณะพิเศษ] ตามลำดับ นอกจากนี้พยัญชนะท้าย / - p -t -k -m -ŋ /

ในอเนกขพยางค์ในระบบพยางค์ยังเพิ่มความหมาย [การเคลื่อนไหว] [ลักษณะ] [การเน้นย้ำ] [ความรู้สึก] และ [ขอบเขต] ตามลำดับให้แก่ความหมายแสดงภาพลักษณ์ของเสียงสระ

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s)

Iconicity

Vowel

Zhuang language

Alt author

อี มิ่ง จาง

Pranee Kullavanijaya, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745824984

Author

Panida Bualert

Title

Compound words in Pattant Malay / Panida Bualert

Date

1992

Location

CL thesis

Source

260 leaves

Abstract

This study focuses on the structure and the origin of compound words in Pattani-Malay dialect. The structure of compound words in Pattani-Malay

dialect can be classified into two types: compound words with no constituent as a construction and compound words with one constituent as a construction. Each of these two types is further subclassified into two types: compound words which are in the subordinative endocentric construction type and those in the exocentric construction type. Words which can occur as a constituent may come from any word-classes such as noun, intransitive verb, transitive verb, adjective, adverb, preposition, numeral word and classifier. The compounds themselves can be nouns, berds, adjectives and prepositions. The compound words are of 4 types according to their origin : cognate compound words, borrowed compound words, loan translation compound words and new compound words

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาโครงสร้างคำประสมในภาษามลายูถิ่นปัตตานี และเพื่อศึกษาแหล่งที่มาของคำประสมเหล่านี้

ผลการวิจัยพบว่า คำประสมในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีโครงสร้าง 2 แบบ คือ คำประสมที่ไม่มีส่วนประกอบส่วนใดเป็นหน่วยสร้าง และคำประสมที่มีส่วนประกอบส่วนหนึ่งเป็นหน่วยสร้าง โครงสร้างทั้งสองแบบนี้แต่ละแบบจำแนกออกไปได้อีก 2 แบบย่อย คือ คำประสมเข้าศูนย์ชนิดขยาย คำประสมไร้ศูนย์สำหรับส่วนประกอบ คำประสมนั้นอาจมาจากหมวดคำนาม อกรรมกริยา สกรรมกริยา คำคุณศัพท์ คำบุพบท คำบอกจำนวน และคำลักษณะนาม คำประสมเองก็อาจอยู่ในหมวดคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำบุพบท

คำประสมสามารถจำแนกได้ 4 ประเภทตามที่มาของคำ คือคำประสมที่เป็นคำรวมเชื้อสาย คำประสมที่เกิดจากการยืมทับศัพท์ คำประสมที่เกิดจากยืมโดยการแปล และคำประสมที่บัญญัติขึ้นใหม่

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992

Subject(s)

Compound words

Pattani Malay

Alt author

พนิดา บัวเลิศ

Pranee Kullavanijaya, advisor

	Sahe A Dullah Alyufree, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9745826898
Author	Vilaivan Roongruangratana
Title	The transliteration of French and Italian proper nouns to Thai from the reign of King Pama III to King Rama VII / Vilaivan Roongruangratana
Date	1992
Location	CL thesis
Source	219 leaves
Abstract	This thesis is a study of the transliteration of proper nouns in Frech and Italian into Thai during the five reigns from the reign of King Rama III to that of King Rama Vii, focusing firstly on syllable transliteration in whicdh number of syllable and structural changes are studied, and secondly on alphabet transliteration in which consonants and vowels are depicted. The study finds that the syllable transliteration is usually accurate in all the five reigns. Deviation in syllable structure is found most during the reign of Rama V for Italian and during the reign of Rama III for French. Transliteration was based motly on the pronunciation of the proper nouns rather than the written forms of the words. However, for Italian, it is apparent that the transliteration was entirely based on pronunciation. For the alphabet transliteration, it was found that various Thai alphabets were used for one French alphabet in the transliteration of Frech into Thai. As for the transliteration of Italian alphabets, it was on the one to one alphabet basis. In the transliteration of both languages, it can be concluded that transliteration system was mostly transcription, i.e. the selection of Thai

	alphabets ofr French and Italian was sound based there were cases, however, of letter based transliteration as well as transliterations based on English pronunciations of those words. The study of the development of the transliteration of Italian and French names into Thai from the reign of King Rama III to that of King Rama VII reveals both consistency and inconsistency in the use of thai alphabets for the transliteration throughout the five reigns under study. In the inconsistency cases, it is further divided into that with and without constant Thai alphabet (s) วิทยานิพนธ์นี้ศึกษาลักษณะการเขียนทับศัพท์ชื่อเฉพาะในภาษาฝรั่งเศสและภาษาอิตาเลียนที่ปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7 โดยพิจารณาลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ 1. การถอดพยางค์ แยกพิจารณาจำนวนและโครงสร้างพยางค์ 2. การถอดตัวอักษร แยกพิจารณาตัวอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะและตัวอักษรที่แทนเสียงสระ ผลการวิจัย พบว่า การถอดชื่อเฉพาะทั้งจากภาษาอิตาเลียนและภาษาฝรั่งเศสในแง่ของการถอดพยางค์ จะมีความถูกต้องมากที่สุดในสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7 ส่วนการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ สำหรับภาษาอิตาเลียน พบมากที่สุดในสมัยรัชกาลที่ 5 ในขณะที่ภาษาฝรั่งเศสจะพบมากในสมัยรัชกาลที่ 3 การถอดพยางค์จากทั้งสองภาษา ส่วนใหญ่จะถอดตามเสียง แต่มีถอดตามตัวเขียนด้วยเล็กน้อยทุกสมัย ยกเว้นการถอดพยางค์อิตาเลียนสมัยรัชกาลที่ 3 ซึ่งพบว่าถอดตามเสียงเท่านั้น สำหรับการถอดตัวอักษร พบว่า ตัวอักษรภาษาอิตาเลียนจะถอดเสียงแบบคงที่มากกว่าตัวอักษรภาษาฝรั่งเศส ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการใช้อักษรไทยแทนหลายรูปการถอดตัวอักษรจากทั้งสองภาษา ส่วนใหญ่จะถอดตามเสียงในภาษาเดิม แต่ก็มี การถอดตามเสียงภาษาอังกฤษและการถอดตามตัวเขียนอยู่บ้างเล็กน้อยในทุก ๆ สมัย วิวัฒนาการถอดตัวอักษรจากทั้งภาษาอิตาเลียนและฝรั่งเศส จะปรากฏในลักษณะเดียวกัน คือ มีทั้งการแทนด้วยรูปอักษรไทยที่เหมือนกันในทุกสมัย และการแทนด้วยรูปอักษรไทยที่ต่างกันไปในแต่ละสมัย
Note	Typescript (photocopy)

ภาควิชาภาษาศาสตร์		251	
Subject(s)	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992		
	Transliteration of proper nouns		
	French		
	Italian		
Alt author	Thai		
	จิไลวรรณ รุ่งเรืองรัตน์		
	Pranee Kullavanijaya, advisor		
ISBN	Chulalongkorn University. Linguistics		
	9745827495		
Author	Suda Rangkupan		
Title	Subsidiary verbs/Pay/'Go' and/Maa/ 'Come' in thai / Suda Rangkupan		
Date	1992		
Location	CL thesis		
Source	180 leaves		
Abstract	This thesis aims at analyzing the meaning of payl and maal as subsidiary verbs in serial verb constructions in Thai and used them as criteria in classifying verbs in thai. It is found that subsidiary verbs payl 'go' and maall 'come' in serial verb constructions denote spatial and temporal meanings. Spatially, payl denotes a motion away from the speaker's point of reference; maal denotes a motion toward the speaker' point of reference. Temporally, payl is used to denote that the speaker views that a situation proceeds away from the utterance time; maal is used to denote that the speaker views that a situation proceeds up to the point of the utterance time. It is also found that the main verbs which can be spatially modified by payl and maal are verbs of displacements, verbs of possession, verbs of		

252	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
	communication, verbs of direct bodily action and verbs of vision. Payl can also be used to modify evaluation verbs to denote that the speaker views the qyalities or quantities denoted by evaluation verbs as being excessive. Temporally, payl and maal can be used to modify process verbs and stative verbs. Moreover, maal is found to modify the main verb payl to denote the temporal extension of the past event 'going' to the utterance time
	วิทยานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความหมายของกริยารอง ไป และ มา ในประโยคที่มีวลีกริยาเรียงในภาษาไทย และใช้กริยารอง ไป และ มา เป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภทของคำกริยาในภาษาไทย
	ผู้วิจัยพบว่า ไป และ มา ในฐานะที่เป็นกริยารองเมื่อประกอบในวลีกริยาเรียงแล้วให้ความหมายในเชิงพื้นที่และเวลาดังนี้ ในเชิงพื้นที่ ไป แสดงการเคลื่อนสู่จุดหมายในทิศทางที่ห่างออกจากจุดอ้างอิงของผู้พูด มา แสดงการเคลื่อนสู่จุดหมายในทิศทางที่มุ่งเข้าสู่จุดอ้างอิงของผู้พูด ในเชิงเวลา ไป แสดงการมองเหตุการณ์ของผู้พูดว่าผู้พูดเห็นเหตุการณ์นั้นดำเนินเลยไปจากเวลาที่ผู้พูดกล่าวด้วยคำ มา แสดงการมองเหตุการณ์ของผู้พูดว่าผู้พูดเห็นเหตุการณ์นั้นดำเนินมาจนถึงเวลาที่ผู้พูดกล่าวด้วยคำ
	ในการใช้ ไป และ มา จำแนกประเภทของคำกริยานั้น ผู้วิจัยพบว่า ในเชิงพื้นที่ คำกริยากลุ่มที่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาทั้งสองได้นั้นคือคำกริยาเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ คำกริยาเกี่ยวกับการครอบครอง คำกริยาเกี่ยวกับการสื่อสาร คำกริยาเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวโดยตรงของอวัยวะ และคำกริยาเกี่ยวข้องกับการมอง และยังพบว่า ไป สามารถเกิดหลังคำกริยาแสดงการประเมินค่า เพื่อแสดงคุณค่าและปริมาณที่เกินเลยจากเกณฑ์ที่ผู้พูดตั้งไว้ ในเชิงพื้นที่นั้น คำกริยาที่สามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาทั้งสองได้นั้นมีทั้งคำกริยาที่แสดงกระบวนการและคำกริยาแสดงภาพ และยังพบอีกว่า มา สามารถเกิดหลังคำกริยาหลัก ไป เพื่อแสดงการเชื่อมโยงเหตุการณ์ ไป ซึ่งสิ้นสุดไปแล้วในอดีตกับเวลาที่ผู้พูดกล่าวด้วยคำนั้น
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1992
Subject(s)	Subsidiary verb

		253	254
ภาควิชาภาษาศาสตร์		วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต	
Alt author	Payl	to the kinship system, i.e. parental link. As for the use of kinship terms as pronominals and address terms among kins and non-kins, it is found that the kinship terms of upper generation and greater age are used more frequently than their counterparts. This reflects a significant characteristic in Lanna culture--"seniority". The analysis of the use of kham muang kinship terms as metaphor shows that the words for "mother" is used most, especially to mean "great", "important", "origin","donor", whereas its counterpart ("father") is not found. This implies the significance of "mother" or "matrilineality" in Lanna culture. However, based on the e idence of merging of the kinship terms on the father's and nother's sides, it is concluded that "matrilineality" was a significant characteristic in Lanna culture but now it is less significant, as it seems that the Lanna family does not place emphasis on either side particularly	
	Maal		
	Thai		
	สุดา รั้งกูพันธ์		
ISBN	Kingkam Thepkanjana, advisor	เพื่อวิเคราะห์ความหมายแก่นของคำเรียกญาติพื้นฐานในภาษาคำเมือง โดยวิธีวิเคราะห์หองค์ประกอบ และการใช้คำเรียกญาติดังกล่าวในแวดวงอื่น ๆ ได้แก่ การใช้เป็นสรรพนามและคำเรียกขานในหมู่คนที่เป็ญาติและไม่ใช่ญาติ และใช้เป็นอุปลักษณ์ นอกจากนี้ยังแสดงลักษณะสำคัญบางประการในวัฒนธรรมล้านนาที่สะท้อนจากความหมายและการใช้คำเรียกญาติดังกล่าว ด้วย ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา 4 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาคำเมือง 4 จังหวัดล้านนา ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน และลำปาง ผลการวิจัยพบว่าคำเรียกญาติในภาษาคำเมืองอาจจำแนกให้แตกต่างกันในความหมายแก่นด้วย 4 หรือ 5 มิติแห่งความแตกต่าง ในภาษาเชียงราย และลำปาง คำเรียกญาติต่างกันในเรื่อง รุ่นอายุ สายเลือด อายุ และเพศ ส่วนในภาษาเชียงใหม่และลำพูน จะมีมิติที่เพิ่มขึ้น คือ ฝ่ายพ่อ/แม่ ซึ่งในรายละเอียดคำเรียกญาติในภาษาคำเมืองทั้ง 4 จังหวัด มีทั้งลักษณะที่ร่วมกันและต่างกัน ลักษณะที่ร่วมกัน ได้แก่ การใช้คำเรียกญาติประเภทเดียวกัน ในความหมายเหมือนกัน ส่วนลักษณะที่ต่างกัน ได้แก่ การใช้คำเรียกญาติซึ่งมีความหมายละเอียดที่ต่างกันในเรื่องเพศ และฝ่ายพ่อ/แม่ ในการใช้คำเรียกญาติเป็นสรรพนามและคำเรียกขานในหมู่คนที่เป็ญาติ และไม่ใช่ญาติ พบว่าคำเรียกญาติในรุ่นอายุสูงกว่าหรือมีอายุมากกว่าตัวเอง มีการนำไปใช้มากกว่าคำเรียกญาติ	
	Chulalongkorn University. Linguistics		
	9745817147		
Author	Vipusarin Prapuntasiri		
Title	Kinship terms in kham muang : an ethnoseman-tic analysis / Vipusarin Prapuntasiri		
Date	1992		
Location	CL thesis		
Source	122 leaves		
Abstract	The purpose of this study is to carry out a componential analysis of the basic kinship terms in kham muang and to analyze the use of those terms as pronouns and address terms among kins and non-kins and as methaphor. It also aims at pointing out certain significant characteristics in Lanna culture as reflected in the meanings and use of kham muang kinship terms. The data used in this study was gathered by interviewing four informants representing speakers of kham muang in four Lanna provinces, i.e. Chiang Mai, Chiang Rai, Lamphun and Lampang. The results of the study show that kinship terms in kham muang may be differentiated by four or five dimensions of contrast. In Chiang Mai and Lampang dialects the kinship terms are differenteated by generation, lineality, age and sex. In Chiang Mai and Lamphun dialects, another dimension of contrast is added		

Amphoe Muang

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี กับตัวแปรทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ อายุและถิ่นที่อยู่อาศัย กลุ่มอายุประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ 15-35 ปี และ 45-65 ปี ถิ่นที่อยู่อาศัยประกอบด้วย 2 ถิ่น คืออำเภอเมืองและอำเภอศรีประจันต์ วรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีประกอบด้วยรูปแบบ 3 รูป ได้แก่ รูปปกติ รูปแปรขึ้นและรูปแปรตก-ขึ้น การศึกษานี้มีสมมติฐานว่ากลุ่มอายุ 15-35 ปี ใช้รูปแปรขึ้นมากกว่ากลุ่มอายุ 45-65 ปี และกลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรขึ้นมากกว่ากลุ่มที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการจากผู้พูดภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรีจำนวน 107 คน

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอายุและถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการใช้รูปแบบของวรรณยุกต์สูง-ตกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ ผลการศึกษาแสดงว่ากลุ่มอายุมากที่สุดที่ได้อยู่อาศัยในอำเภอศรีประจันต์ใช้ภาษาที่แสดงลักษณะ “เหนือแบบดั้งเดิม” มากที่สุด เห็นได้จากการใช้รูปแบบขึ้นมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีก 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มอายุมากที่อยู่ในอำเภอเมืองและกลุ่มอายุน้อยที่อยู่ในอำเภอศรีประจันต์ใช้ภาษาที่ไม่แตกต่างกันเห็นได้จากการใช้รูปแบบทั้ง 3 รูปในอัตราที่ใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาารูปแปรตก-ขึ้น ซึ่งมีลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างรูปแปรตกและรูปแปรขึ้น พบว่ารูปแบบนี้ถูกใช้มากที่สุดโดยกลุ่มอายุน้อยที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมือง

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1991

<i>Subject(s)</i>	Language variation
	High-falling tone
	Suphanburi Thai
	Social variables

Alt author รตญา กอบศิริภาณุจน์
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745817589

<i>Author</i>	Primrose Maryprasith
<i>Title</i>	Age-based variation of the linguistic transition area between central Thai and Southern Thai : a lexical study / Primrose Maryprasith
<i>Date</i>	1991
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	191 leaves
<i>Abstract</i>	As age is an important social variable that determines language variation, the linguistic transition area between Central Thai and Southern Thai should vary according to different age groups. The purpose of this thesis is to study the extent to which Central Thai lexical items are replacing Southern Thai ones in the area under study, and to find out whether the linguistic transition area between the two dialects vary according to the following age groups: 10-20 years old, 35-45 years old and 60 years old and over. It is hypothesized that the use of Southern Thai lexical items is gradually decreasing and that there are three linguistic transition areas between the two dialects: the northernmost one which belongs to the oldest group, the middle one which belongs to the 35-45 years old group, and the southernmost one which belongs to the youngest group. The study covers the area between Amphoe Muang Prachuap Khiri Khan and Amphoe Muang Chumphon. It is divided horizontally into 15 sub-areas. A village is selected to represent each area. Thirty informants were interviewed in each village, 10 for each age group. Altogether 450 informants were interviewed. A questionnaire, which includes 16 semantic units which were previously tested to be represented by just one Central Thai lexical item and one Southern Thai lexical item, was used to elicit lexical items from the

informants. The result shows that in the majority of the semantic units the use of Southern Thai lexical items is gradually decreasing, whereas the use of the Central Thai ones is gradually increasing. It is also found that the speed of such change varies from one semantic unit to another. The variation of the linguistic transition areas among the age groups is as hypothesized. That of the 60 years and over age group is at Baan Lahan in Tambon Bangsaphan to the north of the transition area of the 35-45 age group which is at Baan Huaysak in Tambon Saithong. Both transition areas are in Amphoe Bangsaphannoi, Prachuap Khiri Khan province. The transition area of the 10-20 age group is further south at Baan Na, Tambon Baanna in Chumphon province

อายุเป็นตัวแปรทางสังคมที่สำคัญตัวแปรหนึ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างในการใช้ภาษา ดังนั้น เขตปรับเปลี่ยนภาษาของคนแต่ละวัยก็น่าจะอยู่คนละบริเวณด้วย วัตถุประสงค์ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ เพื่อศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ และหาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้ดกลุ่มอายุ 10-20 ปี กลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป โดยมีสมมุติฐานว่า การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มีแนวโน้มจะลดลง และเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้มี 3 เขต เรียงลำดับจากเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากที่สุด จนถึงกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุด จากเหนือลงใต้ พื้นที่ที่ศึกษาอยู่ระหว่างอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร ซึ่งแบ่งออกเป็นพื้นที่ย่อย 15 จุด และใช้ผู้บอกภาษากลุ่มอายุละ 10 คน รวมผู้บอกภาษาทั้งหมด 450 คน การเก็บข้อมูลใช้วิธีเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 16 หน่วยอรรถซึ่งได้ผ่านการทดสอบว่าแทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพียง 1 ศัพท์ และแทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้เพียง 1 ศัพท์

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ในอนาคตจะมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ลดลง และมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพิ่มมากขึ้นในบริเวณที่ศึกษา โดยแต่ละหน่วยอรรถมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงสูงต่ำต่างกัน ส่วนการหาเขตปรับเปลี่ยน

ภาษาพบว่าเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากกว่าอยู่เหนือเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่าดังสมมุติฐาน โดยเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป อยู่ที่บ้านละหาน ตำบลบางสะพาน และเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 35-45 ปีอยู่ใต้บริเวณนั้นลงมา ที่บ้านห้วยลึก ตำบลทรายทอง เขตปรับเปลี่ยนภาษาทั้งสองเขตนี้อยู่ในอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อยู่เลยลงไปทางใต้ในจังหวัดชุมพร คือ อยู่ที่บ้านนา ตำบลบ้านนา อำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1991

Subject(s) Linguistic transition area
Thai dialect
Lexical items
Language variatio
พธีมรส มาธิประสิทธิ
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745815756

Author Janya Nualjansaeng

Title Tones of the Thai dialect of Amphoe Muang Marhon Pathom / Janya Nualjansaeng

Date 1991

Location CL thesis

Source 227 leaves

Abstract This thesis studies tones of the Thai dialect spoken in various districts of Amphoe Muang Nakhon Pathom. Both the tone system and the phonetic

characteristics of each tone are analyzed and the results are used to determine sub-dialect areas. Data were collected from 23 informants, who were chosen according to a set of criteria, to represent 23 districts. They include monosyllabic words and minimal pairs. All of the data were analyzed auditorily and some were analyzed instrumentally using the DSP Sona-Graph Model 5500. The results of instrumental analysis were used to verify those of auditory analysis. All of the varieties under study have five tones : mid-level, upper-mid-falling, upper-mid-level-falling, mid-rising and low-level-rising. The phonetic characteristics of every tone vary from one area to another. Such variation can be used to divide the area under study into many sub-dialect areas. Three criteria, all of which concern occurrence of tonetic variants, were used in the division : first, the most frequent occurrence; second, co-occurrence, and third, occurrence and non-occurrence. Each criterion was applied to the data of each tone in each syllable type (i.e. live syllable, dead syllable with long vowel, and dead syllable with short vowel) where applicable. The results are shown on maps. Finally all of the results according to each criterion are compiled together yielding 7 types of possible results. It is found that there are between 13 and 23 sub-dialects depending on the criterion used

งานวิจัยนี้ศึกษาวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นที่พูดในตำบลต่าง ๆ ของอำเภอเมืองนครปฐมเพื่อศึกษาระบบวรรณยุกต์และลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์และนำไปใช้ในการแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยกลุ่มต่างๆ ในบริเวณดังกล่าว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 23 คน ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ โดยคัดเลือกตัวแทนมาตำบลละ 1 คน รายการคำที่ใช้ในการสัมภาษณ์ประกอบด้วยคำ 1 พยางค์ และคำเทียบเสียงวรรณยุกต์ การวิเคราะห์ที่ใช้การฟังเป็นหลัก มีการวิเคราะห์ข้อมูลบางส่วนด้วยเครื่อง DSP SONA-GRAPH MODEL 5500 เพื่อนำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาสนับสนุนผลจากการวิเคราะห์โดยการฟัง

ผลการวิจัยพบว่า วรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐมมีเพียงระบบเดียวคือ ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ กลาง-ระดับ กลางค่อนข้างสูง-ตก

กลางค่อนข้างสูง-ระดับ-ตก กลาง-ขึ้น และต่ำ-ระดับ-ขึ้น ลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงมีการแปรไปตามตำบลต่างๆ สามารถนำมาจำแนกภาษาถิ่นย่อยได้เป็นหลายกลุ่มด้วยกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาจัดกลุ่มภาษาย่อยขึ้น 3 เกณฑ์ โดยใช้ลักษณะการปรากฏของเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ เกณฑ์ที่ 1 เกณฑ์การปรากฏสูงสุด เกณฑ์ที่ 2 เกณฑ์การปรากฏร่วม และ เกณฑ์ที่ 3 เกณฑ์การปรากฏ-ไม่ปรากฏ ผู้วิจัยนำเกณฑ์ทั้งสามนี้มาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยและแสดงลงในแผนที่ภาษา โดยแสดงที่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์และแยกพิจารณาตามประเภทของพยางค์ คือ พยางค์เป็น พยางค์ตายสระเสียงยาว พยางค์ตายสระเสียงสั้น จากนั้นจึงนำผลวิเคราะห์ดังกล่าวมาพิจารณาร่วมกันทั้ง 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพื่อแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อย โดยพิจารณาทีละเกณฑ์ ได้ผลออกมาเป็น 7 แบบ พบว่า ภาษาถิ่นย่อยในบริเวณที่ศึกษาประกอบไปด้วยภาษาถิ่นย่อยจำนวนมาก ตั้งแต่ 13 ถึง 23 ถิ่นย่อยขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1991

Subject(s) Dialect
Tones
Nakhon Pathom

Alt author จรรยา นวลจันทร์แสง
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745815772

Author Rapipan Jaipakdee

Title Word geography of Southern Thai spoken in Nakhon Si Thammarat
Songkhla and Phatthalung / Rapipan Jaipakdee

Date 1991

264

which is divided into two types : rhyme and alliteration ; repetition, which is classified into three types : immediate repetition of words, word-block repetition, and repetition interrupted by a pause; slang usage divided into slang proper and slang by context ; use of foreign words; and incongruity of collocative meaning. All these strategies make the Thai advertising language deviate from the normal variety of Thai. In comparing the use of the strategies, either altogether or one by one, it is found that there is no statistical difference among the frequencies of strategies used in the two media, with only one exception, i.e. the use of foreign words, which occurs more in magazine advertising than in television advertising. This may be because using foreign words in the TV commercials is limited by the Board of Radio and Television Administration. In addition, it is found that the language in the TV commercials does not vary according to the kind of product advertised. However, in the magazing adverti- sing, most of the strategies, i.e. rhyming, repetition, and the use of foreign words, vary according to the kind of products advertised. The strategies which do not vary according to the kind of products advertised in magazine are slang usage and incongruity of collocative meaning

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์กลวิธีการใช้คำในภาษาโฆษณาของไทยทางสื่อโทรทัศน์และนิตยสาร และเปรียบเทียบกลวิธีเหล่านั้นในสื่อ 2 ชนิดดังกล่าว

ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้ข้อมูลโฆษณาทางโทรทัศน์จำนวน 120 เรื่อง และโฆษณาทางนิตยสารจำนวน 120 เรื่องของสินค้าเดียวกัน ซึ่งเป็นโฆษณาสินค้าทั่วไป ในช่วงระยะเวลาดังแต่ 1 มกราคม 2530 – 31 ธันวาคม 2532

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เขียนคำโฆษณามีกลวิธีการใช้คำในภาษาโฆษณาต่างๆ กันหลายวิธีได้แก่ การใช้คำสัมผัส พบว่ามีการใช้สัมผัส 2 ชนิด คือสัมผัสสระและสัมผัสพยัญชนะ ซึ่งทำให้ภาษาโฆษณามีลักษณะเป็นร้อยแก้วที่มีสัมผัส การซ้ำรูปคำมี 3 ชนิด คือ ซ้ำคำทันที ซ้ำคำที่คั่นด้วยคำ และซ้ำคำที่คั่นด้วยการหยุด การใช้คำสแลงมี 2 ชนิด คือ สแลงแท้ และสแลงไม่แท้ การใช้คำต่างประเทศ และการใช้คำที่มี

ความหมายไม่สอดคล้องกัน กลวิธีเหล่านี้ทำให้ภาษาโฆษณาน่าสนใจและจดจำง่าย เพราะลักษณะพิเศษที่ต่างไปจากภาษาปกติ

จากการเปรียบเทียบกลวิธีเหล่านั้นในสื่อ 2 ชนิดดังกล่าวพบว่าไม่ว่าจะพิจารณาโดยรวมกลวิธีทุกชนิดหรือแยกพิจารณาทีละชนิด ความถี่ในการใช้มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นการใช้คำต่างประเทศเท่านั้นที่โฆษณาทางนิตยสารใช้มากกว่าทางโทรทัศน์ เพราะโฆษณาทางโทรทัศน์ถูกจำกัดการใช้คำต่างประเทศ โดยข้อบังคับของคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า การใช้คำในภาษาโฆษณาในสื่อโทรทัศน์ไม่ได้แปรตามประเภทของสินค้าที่โฆษณา แต่ในสื่อ นิตยสารกลวิธีการใช้คำส่วนใหญ่แปรตามประเภทของสินค้าที่โฆษณา ซึ่งได้แก่ การใช้คำสัมผัส การซ้ำรูปคำ และการใช้คำต่างประเทศ ส่วนกลวิธีในนิตยสารที่ไม่แปรตามประเภทของสินค้า คือ การใช้คำสแลง และการใช้คำที่มีความหมายไม่สอดคล้องกัน

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1991

Alt author ศักดิ์สิทธิ์ ลิ้มกุลาคมน์

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745796727

ปีการศึกษา 2533 (1990)

Author Wanjilyn Chutiwat

Title The CH-C-S correspondence set in the transition area of Thai dialects in Uttaradit / Wanjilyn Chutiwat

Date 1990

Location CL thesis

Source

195 leaves

Abstract

This thesis is a study of the ch-c-s correspondence set in the transition area of Thai dialects in Uttaradit Province, with an aim to explain the linguistic types at both speaker and location levels. The results have been used in defining dialect area and identifying dialect mixtures in the area. The data was collected by means of questionnaires containing 10 sound correspondence-testing words which were sent to the principals of 124 schools under the province's Elementary Education Office. The principals were asked to find five people in their respective villages as questionnaire respondents. The returned questionnaires accounted for 96.77 percent of the total number sent. The study results show that Uttaradit's transition area has a total of 22 linguistic types at the speaker-level and 45 at the location-level. At the speaker-level, 4 types are classified as identical languages, and 18 are non-identical languages. At the location-level, 10 types are classified as identical languages and 35 are non-identical languages. The most widely used dialect in the area is Northeastern Thai dialect. Seven dialect areas were found in the area of study. There are three where a single dialect is spoken: the Central Thai, the Northern Thai and the Northeastern Thai areas. The other four areas use different mixtures of Thai dialects: Central-Northern, Central-Northeastern, Northern-Northeastern, and Central-Northern-Northeastern. As for dialect mixtures found in the transition area, there are two types of Central-Northern mixture; four types of Central-Northeastern mixture; four types of Northern-Northeastern mixture; and two types of Central-Northern-Northeastern mixture

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาการใช้เสียงปฏิภาคชุด ช-จ-ซ ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยถิ่นในจังหวัดอุดรดิตต์ วัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่ออธิบายลักษณะภาษาในบริเวณรอยต่อของภาษาทั้งในระดับบุคคลและในระดับจุดเก็บข้อมูล และเพื่อนำผลที่ได้มากำหนดเขตภาษา รวมทั้งศึกษาการปะปนของภาษาในบริเวณรอยต่อของภาษาด้วย

การศึกษาค้นคว้านี้ได้อาศัยเก็บข้อมูลด้วยการส่งแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยคำที่ใช้ทดสอบเสียงปฏิภาค 10 คำ แบบสอบถามถูกส่งไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรดิตต์ จำนวนทั้งสิ้น 124 โรงเรียน อาจารย์ใหญ่แต่ละโรงเรียน จะเป็นผู้หาผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นชาวบ้านในหมู่บ้าน จำนวน 5 คน แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 96.77 ของแบบสอบถามที่ถูกส่งไปทั้งหมด

ผลการวิจัยแสดงว่า ในบริเวณรอยต่อของภาษาไทยถิ่นในจังหวัดอุดรดิตต์มีภาษาที่ใช้ในระดับบุคคลอยู่ 22 ลักษณะ และภาษาที่ใช้ในระดับจุดเก็บข้อมูล 45 ลักษณะ ภาษาในระดับบุคคล แบ่งออกได้เป็นภาษาเหมือน 4 ลักษณะ และภาษาไม่เหมือน 18 ลักษณะ ภาษาในระดับจุดเก็บข้อมูลแบ่งออกได้เป็นภาษาเหมือน 10 ลักษณะ และภาษาไม่เหมือน 35 ลักษณะ ภาษาที่ใช้มากที่สุดทั้งในระดับบุคคล และในระดับจุดเก็บข้อมูลในบริเวณรอยต่อของภาษาแห่งนี้ คือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน

เขตภาษาที่พบในบริเวณรอยต่อของภาษาแห่งนี้ มี 7 เขต โดยแบ่งเป็นเขตที่ไม่มี การปะปนของภาษา 3 เขต ได้แก่ เขตภาษาไทยถิ่นกลาง เขตภาษาไทยถิ่นเหนือ และเขตภาษาไทยถิ่นอีสานและเขตที่มีการปะปนของภาษา 4 เขต ได้แก่ เขตภาษา ที่มีการปะปนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นเหนือ เขตภาษาที่มีการ ปะปนระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน เขตภาษาที่มีการปะปน ระหว่างภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาไทยถิ่นอีสาน และเขตภาษาที่มีการปะปน ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาไทยถิ่นอีสาน

ส่วนการปะปนของภาษาในบริเวณรอยต่อของภาษาแห่งนี้ พบว่า มีการปะปน ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นเหนือ 2 ลักษณะ การปะปนระหว่าง ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นอีสาน 4 ลักษณะ และการปะปนระหว่าง ภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาไทยถิ่นเหนือและภาษาไทยถิ่นอีสาน 2 ลักษณะ

เกณฑ์หรือบรรทัดฐาน ที่ผู้พูดภาษาชาวเขาใช้ในการแบ่งกลุ่มสิ่งมีชีวิตได้สะท้อน ให้เห็นการมองสิ่งมีชีวิตเป็นหลายมิติ ลักษณะการจับกลุ่มที่พบทุกภาษา คือ การจับ กลุ่มที่เป็นเผ่าเดียวกันหรือพันธุ์เดียวกัน และการจับกลุ่มที่พบในบางภาษา ได้แก่ การรวมเป็นคู่ ปรากฏในภาษาเมี่ยน-เย้า ม้งดำ ลำหู่ซี อะซำ และสิฮู การจับกลุ่ม โดยพิจารณาเรื่องระยะห่างของสมาชิกในกลุ่มในภาษาเมี่ยน-เย้า และม้งดำ การ เป็นลูกท้องเดียวกันหรือครอบครัวเดียวกันปรากฏในภาษาม้งดำ ลำหู่ซี อะซำ สิฮู

และกะเหรี่ยงสะกอ การรวมกลุ่มในรูปแบบต่างๆ เช่นการเรียงเป็นแถวหรือกองสุมกันปรากฏในภาษา ลำหู่ชี่ อะซ่า และกะเหรี่ยงสะกอ และการจับกลุ่มที่ดูจากความมากน้อยของจำนวนสิ่งมีชีวิตปรากฏเฉพาะในภาษาลำหู่ชี่ จากความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเกณฑ์ที่ชาวเขาใช้ในการแบ่งกลุ่มสิ่งมีชีวิตนี้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดทางโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขาบางภาษา คือ ภาษาเมี่ยน-เข้ากับภาษาม้งดำและภาษาลำหู่ชี่ อะซ่า ลีซู กับกะเหรี่ยงสะกอ ในกลุ่มภาษาชาวเขา 4 ภาษานี้ พบว่าภาษาลีซูชี่ กับภาษาอะซ่า มีโลกทัศน์ที่คล้ายคลึงกันมากที่สุด ส่วนภาษาลีซู และภาษากะเหรี่ยงสะกอนั้นมีโลกทัศน์บางประการที่แตกต่างออกไปบ้างจากกลุ่ม

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1990

Alt author

วัลจิณีน ชูติวัตร
Chalida Rodjanawathanavuthi, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745787329

Author

Suneeporn Lertkultanon

Title

Word geography of Southern Thai spoken in Phangnga and Krabi /
Suneeporn Lertkultanon

Date

1990

Location

CL thesis

Source

247 leaves

Abstract

This thesis is a study of lexical variation in Southern Thai spoken in Phangnga and Krabi in order to divide the area into sub-dialect areas. The results are compared with those of the previous studies of phonological variation in the same area as well as those of lexical variation in Surat Thani

and Nakhon Si Thammarat. The data in this study were gathered by postal questionnaire. There are 92 study locations-one in each Tambon. The respondents are the headmasters of Tambon schools. The returned questionnaires came from 89.13 per cent of all the Tambon. The study shows that Phangnga and Krabi can be divided into two sub-dialect areas. The linguistic boundary runs in the west-east direction (from the coast of Amphoe Takuathung in Phangnga to Amphoe Au-luek and Amphoe Plaiphraya in Krabi. The linguistic boundary found in this study is near the phonological boundary. Moreover, when comparing the result of this study with the result of lexical variation in Surat Thani and Nakhon Si Thammarat, it was found that there are 2 main linguistic boundaries: 1. the boundary that runs in the north-south direction separating Phangnga and Krabi from Surat Thani and Nakhon Si Thammarat; 2. the boundary that runs in the west-east direction including most of the area of Phangnga with Surat Thani and most of the area of Krabi with Nakhon Si Thammarat

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของศัพท์ในจังหวัดพังงาและกระบี่ และนำผลการศึกษามาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อย พร้อมทั้งเปรียบเทียบการแปรของศัพท์กับการแปรของเสียงและเปรียบเทียบกับการแปรของศัพท์ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราชที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว

ข้อมูลในการวิจัยนี้ ได้จากการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังจุดเก็บข้อมูล 92 จุด จาก 92 ตำบล โดยมีอาจารย์ใหญ่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนคิดเป็นร้อยละ 89.13 ของตำบลทั้งหมด

ผลการวิจัยแสดงว่า การแปรของศัพท์สามารถนำมาแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยในบริเวณที่ศึกษาได้ 2 บริเวณ และพบว่าแนวแบ่งเขตภาษาคือ แนวที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออกโดยเริ่มจาก อ.ตะกั่วทุ่งด้านติดทะเลอันดามันใน จ.พังงา ผ่าน อ.อ่าวลึก และ อ.ปลายพระยาไปจนสุดพรมแดน จ.กระบี่ เมื่อนำผลการศึกษานี้ไปเปรียบเทียบกับการแปรของเสียงในบริเวณเดียวกัน พบว่าแนวแบ่งเขต ที่ได้จากการแปรของศัพท์อยู่บริเวณใกล้เคียงกับแนวแบ่งเขต ที่ได้จากการแปรของเสียง และเมื่อนำผลการศึกษา นี้ไปเปรียบเทียบกับการแปรของศัพท์ใน

จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช พบแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญ 2 แนว คือ 1. แนวที่พาดจากทิศเหนือไปทิศใต้แบ่ง จ.พังงา กับกระบี่ออกจาก จ.สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช 2. แนวที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก ซึ่งรวมพื้นที่ส่วนใหญ่ของ จ.พังงาไว้กับสุราษฎร์ธานี และรวมพื้นที่ส่วนใหญ่ของ จ.กระบี่ไว้กับ นครศรีธรรมราช

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1990
Alt author สุนีย์พร เลิศกุลทานนท์
Kalaya Tingsabadh, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN 9745791881

Author Sudjit Witchuroj
Title Reduplication in mien-yao / Sudjit Witchuroj
Date 1990

Location CL thesis
Source 155 leaves

Abstract This research work aims at classifying the types and patterns of reduplication in Mien-Yao. It also includes the study of the semantic functions and the restrictions of each pattern. Two types of reduplication are discernible. One is a derivative morpho-phonological process, in which reduplicatives are derived from base words. The other is a euphonic morpho-phonological process. Reduplicatives of the second type have no base words, they are characterized rather by sound iconicity. There are seven distinct patterns for reduplication of the first type. Pattern W1 derives reduplicatives signifying continuity from predicative elements which are

non-mobility verbs. Patterns W2, W3 and W4 derive reduplicatives signifying repetitivity and mobility from predicative elements which are adjectives and mobility verbs. Pattern W5 derives reduplicatives which give the meaning of inclusiveness to the nouns they modify from adjectives. Pattern W6 derives reduplicatives which function as nouns with the meaning of individuality from nominative elements. Pattern W7 derives reduplicatives which function as nominative and predicative elements from classifiers, and adjectives or non-mobility verbs respectively, both of which signify intensification. As for reduplicatives of the euphonic types, they all function either as mobility verbs or adverbs and they signify repetitivity and mobility

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะจำแนกวิธีการและรูปแบบของการซ้ำคำในภาษาเมี่ยน-เย้า ตลอดจนศึกษาหน้าที่ทางอรรถศาสตร์และข้อจำกัดของการซ้ำแต่ละแบบ การซ้ำคำในภาษาเมี่ยน-เย้ามี 2 วิธีคือวิธีที่กระบวนการสร้างคำด้วยรูปแบบทางเสียง โดยไม่มีคำตั้ง คำซ้ำประเภทที่ 2 นี้ มีความหมายจากรูปลักษณ์ทางเสียงของคำ การซ้ำประเภทแรกจำแนกได้เป็น 7 รูปแบบ รูปแบบที่ W1 สร้างคำซ้ำซึ่งมีความหมายแสดงการดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยสร้างคำจากคำตั้งที่เป็นบทแสดง คือ คำกริยาไม่แสดงอาการเคลื่อนไหว รูปแบบที่ W2, W3 และ W4 สร้างคำซ้ำซึ่งมีความหมายของลักษณะหรืออาการซ้ำ ๆ และการไม่อยู่นิ่งโดยสร้างคำจากคำตั้งที่เป็นบทแสดง คือคำคุณศัพท์และคำกริยาแสดงอาการเคลื่อนไหวรูปแบบที่ W5 สร้างคำซ้ำซึ่งแสดงความหมายของความเป็นกลุ่มก้อนของนามที่คำนามที่คำซ้ำนี้ขยายโดยสร้างคำซ้ำจากคำตั้งที่เป็นบทแสดงที่เป็นคำคุณศัพท์ รูปแบบที่ 6 สร้างคำซ้ำซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามจากคำตั้งที่เป็นบทนาม คำซ้ำจะมีความหมายของการแยกแยะ รูปแบบที่ 7 สร้างคำซ้ำซึ่งทำหน้าที่เป็นบทนามและบทแสดง จากคำตั้งที่เป็น คำลักษณะนาม และคำคุณศัพท์หรือคำกริยาไม่แสดงอาการเคลื่อนไหวตามลำดับ โดยมีความหมายแสดงการเน้นย้ำ สำหรับคำซ้ำที่เป็นรูปลักษณ์ทางเสียงนั้น ทุกประเภททำหน้าที่เป็นคำกริยาแสดงอาการเคลื่อนไหวหรือ กริยวิเศษณ์ และแสดงความหมายของลักษณะอาการซ้ำ ๆ และการไม่อยู่นิ่ง

Note Typescript (photocopy)

	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1990
<i>Alt author</i>	สุดจิตต์ วิชชุโรจน์
	Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor
	Vichin Panupong, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
<i>ISBN</i>	9745793329
<i>Author</i>	Jiranat Ngampathanakul
<i>Title</i>	The use of the noun classifier /kaj / by teochiu speakers in Thailand / Jiranat Ngampathanakul
<i>Date</i>	1990
<i>Location</i>	CL thesis
<i>Source</i>	59 leaves
<i>Abstract</i>	The purpose of this study is to investigate the variation of the Teochiu noun classifier /kaj(55) / according to age and bilingualism of Teochiu speakers. The data were collected by asking, with the use of pictures a sample of 60 Teochiu speakers. Six nouns (divided into 3 groups) were chosen to test these hypotheses : 1) /now(33)kia(51)/"child" and /pua(55)/"dish," always occur with /kaj(55)/ 2) /niaw(33)/"cat" and/pik(11)/"pen," never occur with /kaj(55)/ and 3) /huaj(21)sia(21)/"monk" and /tshin(55)/"table," do not occur with /kaj(55)/, except in some Teochiu speakers' speech. The results of the study show that /kaj(55)/ occurs with only four nouns: /now(33)kia(51)/"child," /pua(55)/"dish," /huaj(21)sia(21)/"monk" and /tshin(55)/"table." It is found that /kaj(55)/ occurs with /pua(55) /"dish" without variation. The other three nouns occur with /kaj(55)/ and other variants. The relationship between all these classifier variants and the speaker's age and

bilingualism were analyzd. As for the age differrentiation, the analysis shows that the use of /kaj(55)/with/now(33)kai(51)/"child" does not vary significantly according to the speaker's age. As for the occurrence of /kaj(55)/with/huaj(21)sia(21)/"monk" and /tshin(55)/"table," it is found that /kaj(55)/varies significantly according to the speaker's age. As for bilingualism variation, the use of /kaj(55)/ does not vary significantly according to the bilingualism of the speakers. This implies that Thai does not have influence on the variation of /kaj(55)/ in Teochiu. This study shows that with the nouns which may occur with /kaj(55)/, the young speaker group tends to use /kaj(55)/ more frequently than the old group. In the future /kaj(55)/ may become the most popular classifier. This implies that the Teochiu dialect in Thailand is in the process of change

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาการแปรของคำลักษณะนาม /KAJ55/ ในภาษาจีนแต้จิ๋วตามอายุและภาวะสองภาษาของผู้พูด ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์มาจากการถามกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวจีนแต้จิ๋วในกรุงเทพมหานคร 60 คน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามโดยใช้รูปภาพประกอบ ผู้วิจัยใช้คำนาม 6 คำ (แบ่งเป็น 3 กลุ่ม) เพื่อทดสอบว่าสามารถปรากฏร่วมกับ /KAJ55/ ได้หรือไม่และอย่างไร ซึ่งได้แก่ 1) /now 33kia51/ “เด็ก” และ /pua55/ “จาน” ซึ่งปรากฏร่วมกับ /KAJ55/ เสมอ 2) /iaw33/ “แมว” และ /pik11/ “ปากกา” ซึ่งไม่ปรากฏร่วมกับ /KAJ55/ เลย และ 3) /huaj21 sia21/ “พระสงฆ์” และ /tsh 55/ “โต๊ะ” ซึ่งปกติไม่ใช้กับ /KAJ55/ แต่อาจมีใช้ในผู้พูดบางกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า /KAJ55/ ปรากฏร่วมกับคำนาม 4 คำ จากนาม 6 คำที่ใช้ทดสอบ คือ /now 33kia51/ , /pua55/ “จาน”, /huaj21 sia21/ “พระสงฆ์” และ /tsh 55/ “โต๊ะ” ในคำนาม /pua55/ “จาน” /KAJ55/ ปรากฏโดยไม่มีการแปรชกับรูปแปรลักษณะนามอื่น กับคำนามที่เหลือ 3 คำ /KAJ55/ ปรากฏกับรูปแปรอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรเหล่านั้นกับตัวแปรอายุ และภาวะสองภาษาจากการวิเคราะห์พบว่า การแปรของ /KAJ55/ ร่วมกับ /now 33kia51/ “เด็ก” ของผู้พูดอายุไม่ต่างกันอย่งมีนัยสำคัญ ซึ่งคำนามคำนี้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่าจะปรากฏร่วมกับ /KAJ55/ เสมอ ผลที่ออกมาแสดงว่า แม้ผู้พูดที่อายุต่างกันจะมีความ

แตกต่างกันการใช้ /KAJ55/ ร่วมกับคำนำหน้านี้นี้ แต่ก็ไม่ต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการใช้ /KAJ55/ ร่วมกับ /huaj21 sia21/ “พระสงฆ์” และ /tsh 55/ “โต๊ะ” นั้นพบว่ามีความแตกต่างกันตามอายุของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับการแปรของ /KAJ55/ ตามภาวะสองภาษา พบว่า การใช้ /KAJ55/ ร่วมกับ คำนำทั้ง 3 คำของผู้พูดภาษาแต้จิ๋วและผู้พูดภาษาจีนแต้จิ๋ว-ไทย ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าในค่านามกลุ่มที่อาจปรากฏร่วมกับ /KAJ55/ ผู้พูดอายุ
น้อยเป็นกลุ่มที่ใช้ /KAJ55/ ในความถี่ที่มากกว่าผู้พูดอายุมาก แนวโน้มนี้ทำให้คาด
ได้ว่า ในอนาคต /KAJ55/ อาจเป็นรูปแปลคำลักษณะนามที่นิยมใช้แทนรูปเปลี่ยน
และลักษณะนี้เป็นลักษณะหนึ่งที่แสดงว่าภาษาจีนแต้จิ๋วในประเทศไทยกำลังอยู่
ระหว่างการเปลี่ยนแปลง

<i>Note</i>	Typescript (photocopy)
-------------	------------------------

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1990

Alt author จิราณัฐ งามพัฒนะกุล

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745784702

Author Chirapasr Limpichati

Title Worldviews of the six hilltribes in Thailand as reflected in noun classifiers
for household items / Chirapasr Limpichati

Date 1990

<i>Location</i>	CL thesis
-----------------	-----------

Source 146 leaves

Abstract The study aims at a cross-language study of classifiers in languages of six main hilltribes in Thailand, with emphasis on worldview as reflected in the

use of classifiers. The study covers Blue Meo, Mian-Yao, Lahu Shi, Skaw Karen, Lisu and Akha and deals with only classifiers for nouns of household items. Data were collected through interviews with native speakers of these languages in the province of Chiangrai. It is discovered that all languages have 3 types of classifiers: general classifiers, classifiers co-occurring with sets of nouns and classifiers which simply repeat the nouns. The number of classifiers varies among languages from 33 to 6. General classifiers and classifiers for specific nouns reflect varying degrees of complexity in perception of household items. It is also found that many of the features which explain the selectional restrictions between nouns and classifiers are shared by many languages, which can point to possible grouping of these languages on the basis of worldviews. These are features about physical shape, functional purposes and certain specific characteristics. This is also true for classifiers signifying groups of items. All languages have classifiers signifying pairing, piling and grouping into a set

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาคำลักษณนามของภาษาชาวเขาในประเทศไทย
ในลักษณะการศึกษาข้ามภาษา โดยมุ่งศึกษาโลกทัศน์ที่สะท้อนจากการใช้ลักษณ
นามของผู้พูดภาษาชาวเขา 6 เผ่าหลัก คือ ม้งดำ เมี่ยน-เย้า ล่าหู่ ทึะเหียงสกอ
สิฮู่ และ อาข่า และกำหนดขอบเขตการวิเคราะห์เฉพาะคำลักษณนามของคำนาม
เรียกสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนเท่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์
เจ้าของภาษาในจังหวัดเชียงราย

ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้ ภาษาชาวเขาทุกภาษามีการแบ่งประเภทของลักษณะนามออกเป็น 3 ประเภทคือ คำลักษณะนามกลาง คำลักษณะนามสำหรับกลุ่มนาม และ คำลักษณะนามซ้ำรูปคำนาม เมื่อพิจารณาจากจำนวนของคำลักษณะนามที่เกิดขึ้นกับคำนามได้เพียงเฉพาะกลุ่มแล้ว พบว่ามีความแตกต่างกันจากจำนวนมากที่สุด 33 คำ ไปสู่จำนวนน้อยที่สุดคือ 6 คำ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การมองโลกของผู้พูดภาษาแต่ละภาษามีความซับซ้อนไม่เท่ากัน

จากการวิจัยพบว่า อรรถลักษณะที่นำมาเป็นเกณฑ์ในการจับกลุ่มคำนามที่ใช้คำ
ลักษณะนามเดียวกันในแต่ละภาษานั้น มีความคล้ายคลึงกันในหลายภาษา ซึ่งอาจ

แสดงให้เห็นการจับกลุ่มกันของภาษาเหล่านี้ตามโลกทัศน์ของแต่ละภาษาได้ อรรถ
ลักษณะเหล่านั้นคือ 1) สันฐาน 2) วัตถุประสงค์ในการใช้งาน 3) ลักษณะเฉพาะ
สำหรับคำลักษณนามบอกกลุ่มของเครื่องใช้ในครัวเรือนก็เช่นกัน เกือบทุกภาษามี
การจับกลุ่มคำนามตามอรรถลักษณะ 3 ประการ คือ 1) การเป็นคู่ 2) การรวมเป็นกอง
3) การรวมเป็นชุด

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1990

Alt author

จิราภัสร์ ลิ้มปิตาติ

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745777358

Author

Piyachut Panroj

Title

Acoustic characteristics of tones in Bangkok Thai : Variation by age groups
/ Piyachut Panroj

Date

1990

Location

CL thesis

Source

154 leaves

Abstract

The objective of this research was to investigate the acoustic characteristics of tones in Bangkok Thai spoken by three different age groups. 50-60 years (x equal 54), 30-50 years (x equal 35) and 10-20 years (x equal 16.5), in order to determine whether there was variation by age group, and if so what is the pattern of this variation. The acoustic characteristics under study are the x of the fundamental frequency, the range of the fundamental frequency, the shape of the fundamental frequency, and the duration of the fundamental frequency of the 5 tones

spoken in citation style. The wordlist consists of 31 one-syllable words with all the 8 possible syllable structures in Thai. The test words all have aspirated and unaspirated stop initial consonants with low-mid vowels. The subjects were 30 speakers from the three age groups coming from similar speech communities. The corpus of data comprises some 930 token words. (310 words for each age group). The spectrographic analysis of the 930 token words was carried out and descriptions of the acoustic characteristics of the tones of the three groups given. In the study of the variation of the acoustic characteristics of the 5 tones of the three age groups, trend analysis operating with a significance level of p equal .05 was done by GANOVA. The results of the research are as follows: 1. With one exception, the patterns of acoustic characteristics of the 5 tones spoken by the 50-60 year group and the 30-40 year group are not significantly different. The exception is the range of the falling tone in long dead syllable shows significant difference between these two age groups. (p equal .04) 2. The x of fundamental frequency of the 5 tones spoken by the 50-60 year and the 30-40 year groups are significantly different from that spoken by the 10-20 year group. 3. The range of the fundamental frequency in the high tone and the falling tone of the 50-60 year group and the 30-40 year group are significantly different from that of the 10-20 year group. 4. The shape of the fundamental frequency in the high tone and the falling tone of 50-60 year and the 30-40 year groups are significantly different from that of the 10-20 year group. 5. The duration of the fundamental frequency in the mid tone, the high tone and the falling tone of the 50-60 and the 30-40 year groups are significantly different from that of the 10-20 year group. 6. The range of the fundamental frequency and the shape of the fundamental frequency of the low tone, the mid tone and the rising tone show no significant difference due to age

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ใน

ภาษาศาสตร์

ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยผู้ออกภาษา 3 กลุ่มอายุ คือ 50 - 60 ปี (อายุเฉลี่ย 54 ปี) 30-40 ปี (อายุเฉลี่ย 35 ปี) และ 10-20 ปี (อายุเฉลี่ย 16.5 ปี) ว่ามีการแปรตามกลุ่มอายุหรือไม่ และถ้ามีลักษณะการแปลงเป็นอย่างไร

ลักษณะเชิงกลศาสตร์ที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ได้แก่ ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย พิสัยของค่าความถี่มูลฐาน ลักษณะการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐาน และค่าระยะเวลาของค่าความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงในคำพูดเดียว

คำทดสอบที่ใช้เป็นคำพยางค์เดี่ยวปรากฏในโครงสร้างพยางค์ทั้ง 8 แบบที่มีในภาษาไทยจำนวน 31 คำ มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกักไม่ก้องที่พ่นลมและไม่พ่นลม สระกลางต่ำ ให้ผู้ออกภาษา 30 คนที่อยู่ในชุมชนภาษาเดียวกัน รวมตัวอย่างคำที่ได้ 930 คำ (310 คำจากผู้ออกภาษาแต่ละกลุ่มวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง (sound spectrograph))

การศึกษาการแปรของลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในงานวิจัยนี้วิเคราะห์แนวโน้มของการแปรปรวน (trend analysis) ด้วยโปรแกรม GANOVA โดยกำหนดค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ .05

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า

1. ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในกลุ่มอายุ 50-60 ปี และกลุ่มอายุ 30-40 ปี ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในวรรณยุกต์โทในพยางค์ตายสระยาว ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงระหว่างกลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 50-60 ปี และ 30-40 ปี) กับกลุ่มเด็กอายุ 10-20 ปี มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
3. พิสัยของค่าความถี่มูลฐานในวรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์โท ของกลุ่มอายุ 50-60 ปี และกลุ่มอายุ 30-40 ปี แตกต่างจากของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญ
4. ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐานในวรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์โทของกลุ่มอายุ 50-60 ปี และ 30-40 ปี แตกต่างจากของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญ
5. ค่าระยะเวลาในวรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์โท ของกลุ่มอายุ 50-60 ปี และ 30-40 ปี แตกต่างจากของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญ
6. พิสัยของค่าความถี่มูลฐานและลักษณะของการเปลี่ยนแปลงค่าความถี่มูลฐาน

280	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
	ในวรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์จัตวา ไม่มีการแปรอย่างมีนัยสำคัญในระหว่างผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1990
Alt author	ปียัตร์ ปานโรจน์ Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9745787426
Author	Ruchana Phinicharom
Title	Acoustic characteristics of unstressed syllables in Thai / Ruchana Phinicharom
Date	1990
Location	CL thesis
Source	327 leaves
Abstract	The purpose of this thesis is to study the F0 of tones and the duration of voiced segments in unstressed syllables in Thai. Six types of syllable structures were examined: CV2 CVS CV:S CV: CVN and CV:N. The analysis is based on spectrographic measurements and the statistical methods used. The results of the analysis are as follows: The five Thai tones still maintain their original tone shapes or significant F0 differences. And a tone may have different tone shapes, sometimes conditioned by the syllable structures and sometimes unconditionally. The F0 curves for tones in unstressed syllables as uttered by 4 subjects are similar in some cases but vary in others. Tones in unstressed syllables differ from those in stressed syllables in three ways: 1) the pitch height and contour of the original tones

ภาควิชาภาษาศาสตร์ 281	are more or less the same; minor differences exist in degree of rising or falling at different time points; 2) the neutralization of the five tones towards mid-level tone; and 3) the merger of the tone characteristics which are the prominent markers of certain tones; 1) above is the most prominent and 3), the least. It is obvious that voiced segments in unstressed syllables have much shorter duration than those in stressed syllables and mostly have unsignificantly different duration among different types of syllable structures and also among duration uttered by different subjects วิทยานิพนธ์นี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความถี่มูลฐานของวรรณยุกต์ และค่าระยะเวลาของเสียงก้องในพยางค์เสียงเบาที่มีโครงสร้างพยางค์ 6 แบบในภาษาไทย คือ CV? CVS CV:S CVN และ CV:N โดยใช้เครื่องวิเคราะห์คลื่นเสียง และวิธีการทางสถิติ จากการวิเคราะห์ พบว่าวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงยังคงมีค่าความถี่มูลฐานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันอาจมีค่าความถี่มูลฐานต่างกันด้วย เมื่อปรากฏในโครงสร้างพยางค์ต่างกัน และ/หรือในโครงสร้างพยางค์เดียวกัน ส่วนวรรณยุกต์ที่ออกเสียงโดยผู้ออกภาษาทั้ง 4 คน มีทั้งลักษณะที่ร่วมกันและแตกต่างกัน นอกจากนี้ วรรณยุกต์ในพยางค์เสียงเบายังแตกต่างจากในพยางค์เสียงหนักเป็น 3 ลักษณะ เรียงตามลำดับที่พบมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ 1) ลักษณะที่ยังคงรักษาระดับเสียงและทิศทางของเสียงไว้ใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ในพยางค์เสียงหนัก แต่ลดปริมาณการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงระหว่างจุดเวลาต่าง ๆ ลง 2) ลักษณะที่มีการเลื่อนระดับเสียง และทิศทางการขึ้นตกของเสียงมารวมกันอยู่ในระดับกลาง ๆ และคงระดับมากขึ้น และ 3) ลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียง และทิศทางการขึ้นตกของเสียงไปจนคล้ายกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่น เสียงก้องในพยางค์เสียงเบา มีค่าระยเวลาน้อยกว่าเสียงก้องในพยางค์เสียงหนักอย่างเห็นได้ชัด และมีค่าระยะเวลาของเสียงก้องที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเป็นส่วนใหญ่ระหว่างโครงสร้างพยางค์แต่ละแบบ และระหว่างผู้ออกภาษาแต่ละคน Note Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1990 Alt author รุจนา พิณีจรมณ์
282 วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต	Theraphan Luangthongkum, davisor Chulalongkorn University. Linguistics ISBN 9745782777 Author Piyawalee Yingswadi Title Worldviews of the six hilltribes in Thailand as reflected in classifiers for animate nouns / Piyawalee Yingswadi Date 1990 Location CL thesis Source 181 leaves Abstract The study aims at comparing and contrasting worldviews of speakers of six hilltribes in Thailand, Blue Meo, Mien-Yao, Lahu Si, Akha, Lisu and Skaw Karen as reflected in classifiers for nouns referring to animate beings. The methodology used is componential analysis. The study reveals the following observations of speakers' worldviews. The difference in number of classifier in each language reflects the difference in degree of complexity in the classification of living beings. Lahu has the largest number, thus a more gross classification system, while Lisu has the smallest number and thus a finer classification system. The different criteria used in the classscification also reflect different worldviews of speakers of these six languages. In all of them, the distinction is recognized between humans and non-humans. Another phenomenon, found in Blue meo, Lahu Shi and Lisu is the equating of animals to inanimate objects based on the shell covering the animals. In Mien-Yao ans Sgaw Karen, used the shape of animals. Lisu is the only language in which animals and inanimate objects are put together in the same class. As for the group classifiers, it is found that there are multiple

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1990

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขา 6 ภาษา ในประเทศไทยได้แก่ ภาษาม้งคำ เมืองเย้า ล่าหู่ยี่ ยะซา ลีซู่ และกะเหรี่ยง สะกอ โดยศึกษาจากลักษณะนามของคำนามเรียกสิ่งที่มีชีวิตด้วยวิธีการวิเคราะห์ ความหมายของคำนามแนวอรรถศาสตร์

ผลของการศึกษาพบว่าคำลักษณะนามสำหรับสิ่งมีชีวิตสามารถสะท้อนให้เห็นโลกทัศน์เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตของเจ้าของภาษาได้ดังนี้ ความมากน้อยของจำนวนลักษณะนามในภาษาชาวเขาสะท้อนให้เห็นถึงความคิดละเอียดในการจำแนกสิ่งมีชีวิต ภาษาลำพูนเป็นภาษาที่มีคำลักษณะนามใช้มากที่สุดและภาษาลีซูมีคำลักษณะนามใช้น้อยที่สุดแสดงว่าผู้พูดภาษาลำพูนมีโลกทัศน์ในเรื่องสิ่งมีชีวิตละเอียดที่สุดในกลุ่มผู้พูดภาษาชาวเขา ส่วนผู้พูดภาษาลีซูมีโลกทัศน์หยาบที่สุด

เกณฑ์หรือบรรทัดฐานที่มีผู้พูดภาษาชาวเขาใช้ในการแบ่งกลุ่มสิ่งมีชีวิตได้สะท้อนให้เห็นการมองสิ่งมีชีวิตในด้านต่าง ๆ กันทั้งการมองสิ่งมีชีวิตเดียวและการมองสิ่งมีชีวิตกลุ่ม สำหรับโลกทัศน์เรื่องสิ่งมีชีวิตเดียวนั้นพบว่าผู้พูดภาษาชาวเขาทุกภาษาแยกโลกของมนุษย์และโลกของสัตว์และมองว่าสัตว์บางชนิดเป็นสิ่งของโดยผู้พูดภาษาม้งดำ ลำห้วย และอะยา มองจากเปลือกของสัตว์ ภาษามิเียนเข้า กับภาษากะเหรี่ยงสะกอ มองจากรูปทรงของสัตว์

ส่วนผู้พูดภาษาลีชนั้นมองสัตว์ทุกประเภทกับสิ่งของเป็นกลุ่มเดียวกัน ในเรื่องของ

การรวมกลุ่มของสิ่งมีชีวิตพบว่าเขาได้มองการจับกลุ่มเป็นหลายมิติ ลักษณะการจับกลุ่มที่พบทุกภาษาคือการจับกลุ่มที่เป็นเผ่าเดียวกันหรือพันธุ์เดียวกัน และการจับกลุ่มที่พบในบางภาษาได้แก่การรวมเป็นคู่ ปรากฏในภาษาเมียน-เย้า มังด้า ล่าหู่ ย่อลา และลัซซู

การจับกลุ่มโดยพิจารณาเรื่องระยะทางของสมาชิกในกลุ่มในภาษาเมืงน-เข้าและฉัง
คำ การเป็นลูกที่ท้องเดียวกันหรือครอบครัวกันปรากฏในภาษาม้ง คำ สำหุ่ย อะย้า สือฮู
และกะเหรีงสะกอล การรวมกลุ่มในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการเรียงเป็นแถวหรือกลุ่ม
กันปรากฏในภาษาสำหุ่ย อะย้า และกะเหรีงสะกอล และการจับกลุ่มที่ดูจากควม
มากน้อยของจำนวนสิ่งมีชีวิตปรากฏเฉพาะในภาษาสำหุ่ย

จากความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเกณฑ์ ที่เขาใช้ในการแบ่งกลุ่ม สิ่งมีชีวิตนี้สะท้อนให้เห็นถึงความใกล้ชิดทางโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาชาวเขามบาง ภาษาคือ ภาษาเมียน-เข้ากับภาษาม้งคำและภาษาลาหู่ก็ อะยา ลีทุกับกะเหรี่ยง สะกอ ในกลุ่มภาษาเขา 4 ภาษานี้ พบว่าภาษาล่าวู่ก็ กับภาษาอะยาโมโลกทัศน์ ที่คล้ายคลึงกันมากที่สุด ส่วนภาษาลีตูและภาษากะเหรี่ยงสะกอ นั้น มีโลกทัศน์บาง ประการที่แตกต่างออกไปบ้างจากกลุ่ม

Alt author

ปิยวดี ยิ่งสวัสดิ์

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745774227

Author

Juthamars Commalai

Title

A comparative study of initial stops in Southern and Central Thai : an acoustic approach / Juthamars Commalai

Date _____

1990

Location

CL thesis

Source

107 leaves

ภาควิชาภาษาศาสตร์ 285

Abstract

The purpose of this thesis is a study and comparison of voicing of the initial bilabial stops appearing in the Southern and Central Thai. The study is based on the sound spectrographic analysis of the wide band filter of the initial bilabial stops. The four initial stops analyzed are /b p ph/ (ต น พ บ) appearing in 12 words which are /ba; ba: ba:/, /pa: pa: pa:/, /pha: pha: pha:/ and pha: pha: pha:/. The results of the analysis are as follow: 1. Voice timing of the initial stops /b p ph/ in the Southern and Central Thai are not affected by the nonexistence of existence of the first tonal mark or the second tonal mark. 2. There is a difference in voicing between the initial stops /b p ph/ in the Southern Thai and those in the Central Thai. 3. In the Southern Thai, it is found that there is a difference in voice timing of the initial stops, in each pair... (b p) (b ph) (b ph) (p ph) (p ph) (ph ph) that is the first initial stop has a stronger voicing than the latter. 4. In the Central Thai, the difference is found in voice timing of the initial stops in these pairs... (b p) (b ph) (b ph) (p ph) (p ph) and the first initial stop has a stronger voicing than the latter, except in the pair of (ph ph). 5. The initial bilabial stops /b p ph/ in the Southern Thai has a stronger voicing than those in the Central Thai. All the differences found are statistically significant at the level 0.05

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1990

Alt author

จุฑามาศ ชมมาลย์

Chalida Rodjanawathanavuthi, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745786578

286	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา 2532 (1989)	
Author	Nithiwadee Mapawongse
Title	The evolution of political and administrative terms from the reign of King Rama IV to the reign of King Rama VII / Nithiwadee Mapawongse
Date	1989
Location	CL thesis
Source	255 leaves
Abstract	The study focuses on the emergence of words representing new political and administrative concepts during the reigns of king Rama IV-VII as well as the usage and evolution of these words. A distinction can be made between two types of words: those representing Western political concepts and those which do not. Four methods are discovered for the formation of these words: new coinage, borrowing, calquing and semantic borrowing. New coinage is found among words which do not represent Western political concepts. The other three methods are used for words which represent new political concepts borrowed from the West. The choice of these methods varies in the different reigns. The use of these words shows four types of evolution: the adoption of existing words retaining the original meaning, adoption of existing words but changing their meaning, coining of new words for existing concepts and obsolescence of some words การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีการกำหนดศัพท์ การใช้ศัพท์และการเปลี่ยนแปลงของศัพท์การเมืองการปกครอง ในระหว่างรัชกาลที่ 4 ถึง รัชกาลที่ 7 ผลการวิจัยพบว่าศัพท์การเมืองการปกครองแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ศัพท์ที่ไม่ได้แสดงแนวคิดทางการเมืองการปกครองที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก และศัพท์ที่แสดงแนวคิดทางการเมืองการปกครองที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก และมีวิธีการกำหนดศัพท์ 4 วิธี คือ 1. สร้างคำใหม่แทนความคิดที่เกิดขึ้น 2. ยืมคำโดยการทับศัพท์ 3. ยืมคำมาใช้โดยการแปลงรูปศัพท์ 4. กำหนดศัพท์แทนความหมายที่ยืมมา จะพบว่าศัพท์ที่ไม่ได้แสดงแนวคิดทางการเมืองการปกครองที่ได้รับอิทธิพลจาก

ตะวันตกใช้วิธีการกำหนดศัพท์วิธียแรก ส่วนศัพท์ที่แสดงแนวคิดทางการเมืองการปกครองที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก ใช้วิธีการกำหนดศัพท์ 3 วิธียหลัง และในแต่ละรัชกาลใช้วิธีการกำหนดศัพท์ที่ต่างกัน

ศัพท์การเมืองการปกครองมีการเปลี่ยนแปลง 4 ลักษณะ คือ 1. ใช้รูปศัพท์เดิม
ความหมายเดิม 2. ใช้รูปศัพท์เดิมแต่เปลี่ยนความหมาย 3. ใช้ความหมายเดิม แต่
เปลี่ยนรูปศัพท์ 4. เลิกใช้ศัพท์

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1989

Alt author

นิธิวดี มะปะวงค์

Navavan Bandhmedha, advisor

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745771821

Author

Waraphorn Suckprasert

Title

Heading strategies for negative comments against mother in adolescents' expository discourse / Waraphorn Suckprasert

Date _____

1989

Location

CL thesis

Source

180 leaves

Abstract

This study aims at discovering hedging strategies for negative comments used by adolescents as they make negative comments against their mothers. A sample of 100 adolescents aged 13-15 was systematically drawn from the M.S. 3 class of Suksanaree School and Suankularbittayalai school. Negative comment is defined as any description of undesirable qualities, which are inversely drawn from what are described in literatures

as desirable qualities of a mother in Thai society. These are divided into six areas: verbal behavior, interaction with others, emotional bearing, domestic and social responsibilities, personality, and attitude towards other. There were 324 negative comments. The highest number are negative comments on verbal behavior, especially reprimanding by mothers. The smallest number, are most on domestic and social responsibilities. It was discovered that 76.22 percent of the negative comments are hedged and there were five hedging strategies: comparison, contradiction, justification, softening and supposition. Boys hedge more often than girls though they seem less resourceful in their strategies. It is noticeable that there is an inclination to employ different hedging strategies for different types of undesirable qualities. For example, justification is used mostly for verbal behavior, and emotional bearing while contradiction is used for attitude and personality

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษารูปแบบและกลวิธีทางภาษาที่วัยรุ่นใช้ในการ
กลบเกลื่อนความคิดทางลบของมารดา กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นอายุ 13-15 ปี
จำนวน 100 คน ซึ่งคัดเลือกอย่างมีระบบจากนักเรียนชั้น ม.3 โรงเรียนศึกษานารี
และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ในงานนี้นิยามความคิดทางลบว่า เป็นการกล่าวถึงลักษณะไม่พึงประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะของมารดาตามความคาดหวังของสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรม ลักษณะเหล่านี้ได้แก่ พฤติกรรมทางวาจา การปฏิบัติตน อารมณ์จิตใจ/ภาระหน้าที่ในสังคม อุปนิสัยใจคอ และพฤติกรรมเกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึก จากข้อมูลรวบรวมการแสดงความคิดเห็นทางลบทั้งหมด 324 ครั้ง ความคิดทางลบต่อพฤติกรรมทางวาจาเป็นจำนวนครั้งมากที่สุดโดยเฉพาะเรื่องการดูว่ามารดาและความคิดทางลบต่อภาระหน้าที่ในบ้านในสังคมมีน้อยที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า มีการกลบเกลื่อนความคิดทางลบ 76.22% และมีรูปแบบในการกลบเกลื่อน 5 ประเภทคือ การเปรียบเทียบ การด้านหัวด้าน การสร้าง ความชอบธรรม การทำให้ความหมายอ่อนลงและการสมมุติ วัยรุ่นชายมีการกลบเกลื่อนบ่อยครั้งกว่าวัยรุ่นหญิง ถึงแม้วัยรุ่นชายมีการใช้รูปแบบต่าง ๆ น้อยกว่า

	วัยรุ่นหญิง เป็นที่สังเกตได้ว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแบบในการกลบเกลื่อนที่แตกต่างกันสำหรับ ลักษณะไม่พึงประสงค์ด้านต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น การสร้างความชอบธรรมโดย ส่วนมากใช้กลบเกลื่อนพฤติกรรมทางวาจาและอารมณ์จิตใจ ในขณะที่การค้าน/ หักล้างใช้กลบเกลื่อนพฤติกรรมเกี่ยวกับจิตใจ/ความรู้สึกและด้านอุปนิสัยใจคอ
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989
Alt author	วรภรณ์ สุขประเสริฐ Peansiri Vongvipanond, advisor Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9745776246
Author	Arunee Arunreung
Title	Variation of the falling tone by age of speakers of Bangkok Thai / Arunee Arunreung
Date	1989
Location	CL thesis
Source	112 leaves
Abstract	It has been observed that the falling tone in Bangkok Thai pronounced by the young generation seems to be different from that pronounced by the old generation: the pitch is higher and thus becomes very much like the high tone. Moreover, some of the young allegedly use "the new tone" all the time but others use it in some situations. The objective of this study is to find out whether the falling tone of Bangkok Thai speakers varies by age and style, and if it does, what the variation is like. The data were collected in informal conversational style and formal reading style from a sample of 30 persons

selected from teachers in the Faculty of Arts and the Faculty of Education, Chulalongkorn University, aged 55-60 and 35-40 years and high-school students from Suksanaree School, aged 15-20 years. The analysis shows that the falling tone consists of five variants: mid-fall, high-fall, mid-rise-mid, mid-rise-fall and mid-level-fall. The use of the falling tone is found to vary significantly according to the age of speakers. (p = 0.1). The mid-fall is mostly used by the speakers aged 55-60 and 35-40 years but the latter group also uses the high-fall variant considerably. The mid-rise-mid, "the new tone", is mostly used by the speakers aged 15-20 years. As for stylistic variation, it is found that the old and middle-age groups' use of the falling tone variants is both similar and different from the Young generation; i.e., according to formality, the rate of the mid-fall increases and that of the mid-rise-mid decreases. However, both the old generation groups use the mid-fall variant in a higher percentage than the young generation, and the latter use the mid-rise-mid variant more than the other two groups. It is shown that the tonal variants of the old generation are obviously different from those of the young generation. So it enables the old generation to observe the change of the falling tone variants of the young. However, nowadays the mid-fall is still the most commonly used one in Bangkok Thai. But in the future the falling tone variant of the young generation may be the most frequently used in Bangkok Thai. This study is the beginning of a study of tonal change in progress in Bangkok Thai. Other Thai tones may be in process of change and should be investigated

จากการที่มีผู้สังเกตเห็นว่า เด็กไทยรุ่นใหม่ในปัจจุบันออกเสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงลอยคล้ายเสียงวรรณยุกต์ตรี ต่างไปจากเสียงวรรณยุกต์โทแบบเดิมที่ใช้กันในกลุ่มผู้ใหญ่ และเด็กบางคนมีลักษณะเช่นนี้ตลอดเวลา แต่บางคนจะมีลักษณะเช่นนี้เฉพาะบางสถานการณ์เท่านั้น

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์ที่จะตอบคำถามว่า วรรณยุกต์โทของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ มีการแปรตามอายุของผู้พูดและวันเวลาหรือไม่ และถ้ามีลักษณะของ

การแปรจะเป็นเช่นไร

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระดับอายุ 55-60 ปี และอายุ 35-40 ปี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนศึกษานารี อายุ 15-20 ปี รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน โดยการสัมภาษณ์พูดคุยซึ่งจัดว่าเป็นลีลาที่ไม่เป็นทางการ และการอ่านบทความ ซึ่งจัดว่าเป็นลีลาที่เป็นทางการ

จากผลการวิเคราะห์ให้ผู้วิจัยพบว่า มีรูปแปรวรรณยุกต์โท 5 รูปแปร ได้แก่รูปแปรวรรณยุกต์กลาง-ตก สูง-ตก กลาง-ขึ้น-กลาง กลาง-ขึ้น-ตก และกลางระดับ-ตกข้างท้ายการใช้รูปทั้ง 5 รูปเหล่านี้ พบว่าต่างกันตามอายุของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .01 โดยในกลุ่มอายุ 55-60 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์กลาง-ตก มากที่สุด ส่วนในกลุ่มอายุ 35-40 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์กลาง-ต่ำ มากที่สุดเหมือนกัน แต่ได้ใช้รูปแปรวรรณยุกต์สูง-ตก มากจนเป็นที่สังเกตเห็นได้ชัด ในขณะที่กลุ่มอายุ 15-20 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์กลาง-ขึ้น-กลาง ซึ่งเป็นรูปแปรแบบใหม่มากที่สุด

ส่วนการแปรตามวัจนลีลา กลุ่มผู้ใหญ่ทั้ง 2 กลุ่มมีการใช้รูปวรรณยุกต์เหมือนและแตกต่างจากกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ดังนี้ คือ ทุกกลุ่มอายุมีการใช้รูปแปรกลาง-ตก ในอัตราที่สูงขึ้น เมื่อมีความเป็นทางการเพิ่มขึ้น และมีการใช้รูปแปรกลาง-ขึ้น-กลาง ในอัตราที่สูงขึ้นเมื่อมีความเป็นทางการลดลง แต่กลุ่มผู้ใหญ่ทั้ง 2 กลุ่มมีความถี่ในการใช้รูปแปรกลาง-ตกมากกว่ากลุ่มเด็กรุ่นใหม่และกลุ่มเด็กรุ่นใหม่มีความถี่ในการใช้รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง มากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่

การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปวรรณยุกต์โทแตกต่างไปจากกลุ่มเด็กรุ่นใหม่อย่างเห็นได้ชัด จึงทำให้คนกลุ่มนี้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเด็กรุ่นใหม่ได้ชัดเจน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันรูปแปรกลาง-ตก ยังคงเป็นรูปแปรที่ใช้มากที่สุด แต่ในอนาคตคาดว่าเสียงวรรณยุกต์แบบเด็กรุ่นใหม่อาจเป็นที่นิยมใช้มากที่สุดในภาษาไทยกรุงเทพฯ

งานวิจัยนี้เป็นงานที่เริ่มการศึกษาเกี่ยวกับ การเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ที่กำลังดำเนินอยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ยังมีเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่น่าสนใจและอยู่ในระหว่างการเปลี่ยนแปลงอีก ซึ่งจำที่จะมีการศึกษาค้นคว้าต่อไป

Typescript (photocopy)

Note

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989

Alt author อรุณี อรุณเรือง

Amara Prasithrathsint, advisor

Udaporn Luksaneeyanawin, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745774499

Author Wichai Kritprayoch

Title Aspect in mien / Wichai Kritprayoch

Date 1989

Location CL thesis

Source 223 leaves

Abstract This study aims at investigating the types of aspect and classifying the grammatical categories of aspect markers in Mien or Yao. The aspect markers investigated are those related to verbs only. This analysis is based on the data found in five Mien folk-tales collected at Ban Huaj Mae Sai, Chiangrai Province. The results of the analysis are as follows: In Mien, there are two major types of aspect: perfective and imperfective. The perfective aspect can be subclassified into three types: instantative, completive and experiential. The imperfective aspect can be subclassified into two types: repetitive and durative. The durative aspect can be in turn subclassified into four types: progressive, stative, continuative, and persistive. The grammatical categories of the aspect markers that are related to verbs are of two types: auxiliaries and grammatical devices. The auxiliaries expressing aspects are 1) preverbal auxiliaries, namely, /ʔiet4/ indicating the instantative aspect; /tshc:2/ and /ke:03/ indicating the persistive aspect;

Abstract

This thesis aims at describing the characteristics of euphemic words in Thai, analyzing their denotative and connotative meanings and studying Thai values and world view reflected in these words. All languages including Thai have a certain kind of words called taboo words--words that are forbidden to speak because they are considered to be sacred, vulgar, obscene or unpleasant. These words, which usually refer to superstition, disease, death, sex and excretion, are normally substituted by euphemism, for example ๑๑๑๑๑๑ "end-heart" for / ta:j/ "dead", /detdokma:j/ "pick-flower" for /fiaw/ "to urinate". This thesis focuses on euphemic words that are associated with 11 taboo words in Thai: /hia/ "water monitor regarded as a creature of ill omen" /ta:j/ "dead", /mam/ "cancer", /jet/ "make love", /khuaj/ "penis", /hi:/ "vagina", /nom/ "breast", /moj/ "hair of sex organ", /khi:/ "to defecate", /jiaw/ "to urinate" and /tot/ "to break wind". The study shows that there are four ways of forming a euphemic word in Thai: distortion of a taboo word by abbreviation or phonetic corruption such as /si:ə/ or /masen/ for maren/ "cancer"; using a foreign word, as /de:t/ (from English "dead") for /ta:j/ "dead"; understatement, as /siachiwit/ "lose-life" for /ta:j/ "dead"; and use of metaphor, as /tuanentuathc:n/ "body-silver-body-gold". for /hia/ "water monitor regarded as a creature of ill omen". The analysis of the

meaning of the euphemic words shows that the denotative meanings usually refer to abstract and concrete objects like animals, nature, happiness and love. And the connotative meanings are politeness, love, happiness, etc. All these meanings reflect Thai significant values, such as prosperity, happiness, love, power and also reveal two aspects of Thai world view: the world of discrepancy between men and women and the world of merit and demerit

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะพรรณาลักษณะของคำรึ้นในภาษาไทย วิเคราะห์ทั้งความหมายหรือข้อความใด ๆ ที่ห้ามพูด หรือไม่สมควรที่จะกล่าวตามที่สังคมได้กำหนด เช่น คำที่ใช้เรียกโรคภัย ความตาย อวัยวะเพศ การขับถ่าย เป็นต้น และทุกภาษาจะมีคำอีกชนิดหนึ่งซึ่งถูกนำมาใช้แทนที่คำต้องห้ามเหล่านี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงคำต้องห้ามโดยตรง คำใหญ่ที่ถูกนำมาใช้แทนที่นี้เรียกว่า คำรึ้นหู เช่น การใช้คำว่า "สิ้นใจ" แทนคำว่า / taj / หรือการใช้คำว่า "เด็ดดอกไม้" แทนคำว่า / jiaw / เป็นต้น วิทยานิพนธ์นี้ มุ่งที่จะศึกษาคำรึ้นหูที่ใช้แทนคำต้องห้ามในภาษาไทยจำนวน 11 คำ อันได้แก่ / ģia /, / taj /, / máreŋ /, / jét /, / khuaj /, / hič /, / nom /, / jiaw /, และ / tòt /

ผลการวิจัยพบว่า คำรึ้นหูในภาษาไทยมีลักษณะสำคัญ 4 ประเภท คือ คำรึ้นหูประเภทดัดแปลงมาจากคำต้องห้าม เช่น คำว่า "ซี เอ" หรือ คำว่า "มะเส็ง" แทนคำว่า /máreŋ/ คำรึ้นหูประเภทคำศัพท์ต่างประเทศ เช่น คำว่า "เด็ด" มาจาก dead ซึ่งใช้แทนคำว่า / taj / คำรึ้นหูประเภทลดความหมายของคำ เช่น ใช้คำว่า "เสียชีวิต" แทนคำว่า / taj / คำรึ้นหูประเภทสุดท้ายได้แก่ คำรึ้นหูประเภทอุปลักษณะ เช่น การใช้คำว่า "ตัวเงินตัวทอง" แทนคำว่า / hiā /

ในการวิเคราะห์ความหมายตรงและความหมายแฝงของคำรึ้นหู พบว่าความหมายของคำรึ้นหูหมายถึง สิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมซึ่งอยู่แวดล้อมตัวมนุษย์ เช่น สัตว์ ธรรมชาติ ความสุข ความรัก ส่วนความหมายแฝงนั้นพบว่า มีความหมายแฝงถึงภาพลักษณ์ เช่น ในคำว่า "อวัยวะสืบพันธุ์" หรือความรัก เช่น คำว่า "ร่วมรัก" หรือ สุข เช่นคำว่า "ไปสวรรค์" เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่า ความหมายเหล่านี้สะท้อนถึงค่านิยมที่สำคัญในสังคมไทย เช่น ความมั่นคงความสุข ความรัก ความมีอำนาจ และโลกทัศน์ไทยที่สำคัญ 2 ประการคือ

โลกแห่งความแตกต่างระหว่างชายกับหญิง และโลกแห่งบุญและบาป

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989

Alt author

แก้วใจ จันทโรจรัญ

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745774537

Author

Sirima Pinyosinwat

Title

The Thai equivalents of English passive constructions in satellite news / Sirima Pinyosinwat

Date

1989

Location

CL thesis

Source

109 leaves

Abstract

This thesis aims at studying types and structures of the Thai equivalents of English passive constructions in satellite news and analyzing the frequencies and strategies in the use of these equivalents. Fifteen types of constructions were found to be Thai equivalents of the English passives in satellite news. They were analyzed within the lexicase framework and were divided into 2 main categories: 5 types of passive, and 10 types of non-passive constructions. The Thai passive equivalents are the /thuuk/ adversative passive, the /thuuk/ non-adversative passive, the /day-rap/ passive, the derived intransitive passive, and the /pen/ passive. Examples of Thai non-passive equivalents are the active construction corresponding to the English passive construction, the subjectless construction and the existential construction. Regarding the frequency of the occurrence of the

Thai equivalents, the active equivalent corresponding to the English passive is found to be the most frequently used pattern. The /thuuk/ adversative passive and the intransitive equivalent are the second and third, respectively. With regards to strategies in the use of the Thai equivalents, it seems that the choice of each Thai pattern is determined by the type of verb in the English passive, the structure of the English passive itself, and also some elements in Thai grammatical structure. For instanc, an English passive with a perception & cognition verb is likely to be translated into the /pen/passive, and the English passive with an adversative verb tends to be equivalent to the /thuuk/ adversative passive

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาประเภทและลักษณะของหน่วยสร้างภาษาไทยที่เทียบเท่ากับหน่วยสร้างกรรมวาทจากภาษาอังกฤษในข่าวต่างประเทศผ่านดาวเทียม รวมทั้งวิเคราะห์กลวิธีและความถี่ในการใช้หน่วยสร้างภาษาไทยเหล่านั้น

ผู้วิเคราะห์หน่วยสร้างภาษาไทยที่เทียบเท่ากับหน่วยสร้างกรรมวาทจากภาษาอังกฤษ รวมทั้งสิ้น 15 ประเภท ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ศัพท์การก หน่วยสร้างภาษาไทยที่เทียบเท่ากับหน่วยสร้างกรรมวาทจากภาษาอังกฤษทั้งหมดนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ หน่วยสร้างกรรมวาท 5 ประเภท และหน่วยสร้างที่ไม่อยู่ในรูปกรรมวาท 10 ประเภท หน่วยสร้างกรรมวาท "ถูก" ที่มีความหมายไม่ดี หน่วยสร้างกรรมวาท "ถูก" ที่มีความหมายเป็นกลาง หน่วยสร้างกรรมกริยาแปลง และหน่วยสร้างกรรมวาท "เป็น" สำหรับหน่วยสร้างที่ไม่อยู่ในรูปกรรมวาท 10 ประเภท ตัวอย่างเช่น หน่วยสร้างกรรมวาทที่สอดคล้องกับหน่วยสร้างกรรมวาทจากภาษาอังกฤษ หน่วยสร้างไว้ประธาน หน่วยสร้าง "มี" บอกความคงอยู่ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาการใช้หน่วยสร้างเทียบเท่าในภาษาไทยดังกล่าว พบว่าหน่วยสร้างกรรมวาทที่สอดคล้องกับหน่วยสร้างกรรมวาทจากภาษาอังกฤษ มีอัตราความถี่ของการใช้สูงที่สุด โดยมีหน่วยสร้างกรรมวาท "ถูก" ที่มีความหมายไม่ดี และหน่วยสร้างกรรมกริยาอยู่ในลำดับรองลงมาเป็นอันดับสองและอันดับสาม

กลวิธีในการใช้หน่วยสร้างภาษาไทยประเภทต่าง ๆ ถูกกำหนดโดยประเภทของคำกริยากรรมวาท และโครงสร้างของหน่วยสร้างภาษาอังกฤษ รวมทั้งลักษณะบางประการของโครงสร้างภาษาไทย เช่น ถ้าภาษาอังกฤษมีกริยากรรมวาทแสดง

การรับรู้และความเข้าใจ กลวิธีที่ใช้ก็จะเป็นการใช้หน่วยสร้างกรรมวาท "เป็น" ถ้าภาษาอังกฤษใช้กริยากรรมวาทที่มีความหมายในทางไม่ดี กลวิธีที่ใช้ก็มักเป็นการใช้หน่วยสร้างกรรมวาท "ถูก" ที่มีความหมายไม่ดี เป็นต้น

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989

Alt author ศิริมา ภิญโญสินวัฒน์

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745775398

Author Wirote Aroonmanakun

Title **A dependency analysis of Thai sentences for a computerized parsing system / Wirote Aroonmanakun**

Date 1989

Location CL thesis

Source 242 leaves

Abstract This study aims at analyzing Thai sentences by using a dependency grammar. Fifty sentences are selected as corpus. The analysis yields two types of representation: syntactic dependency tree and conceptual network. Thai categories and Thai syntactic cases are proposed to convert a linear string of sentences into a dependency tree. The construction of syntactic relations on a dependency tree is governed by three sets of priority: bottom-up priority, immediacy priority and probability priority. The dependency tree is then converted into a conceptual network by the use of case mapping and conceptual case constraints. The analysis is implemented in terms of rules on CUPARSE, a computerized parsing

system. Rules for both syntactic and conceptual dependency analysis are written and organized into links. Ten links are used for syntactic analysis and four links are used for conceptual analysis

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ประโยคภาษาไทยตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ พืงพา เพื่อใช้ในระบบการแจงส่วนประโยคด้วยคอมพิวเตอร์ โดยได้เลือกประโยค สำหรับใช้ทดสอบจำนวน 50 ประโยค การวิเคราะห์เน้นที่การหาโครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์แบบพืงพา ทั้งในระดับวากยสัมพันธ์ คือ การหาโครงสร้างต้นไม้พืงพา และระดับอรรถศาสตร์ คือ การหาโครงสร้างสายใยความหมายการวิเคราะห์หา โครงสร้างต้นไม้พืงพานั้น อาศัยความรู้ที่สำคัญ คือ เรื่องของหมวดคำและวากย การกของภาษาไทย การกำหนดความสัมพันธ์ในโครงสร้างต้นไม้พืงพานั้น ใช้การ เรียงลำดับความสำคัญสามลักษณะเป็นเกณฑ์ คือ ความสำคัญในแนวลึก ความสำคัญในระยะใกล้ และ ความสำคัญในความเป็นไปได้ ส่วนการวิเคราะห์หา โครงสร้างสายใยความหมายนั้น อาศัยความรู้ที่สำคัญ คือ เรื่องของการกลสัมพันธ์ และเงื่อนไขการก การวิเคราะห์ทั้งในสองระดับนี้ แสดงได้ด้วยกฎการแจงส่วน ประโยค ซึ่งเขียนขึ้นเพื่อใช้กับระบบการแจงส่วนประโยค CUPARSE กฎเหล่านี้จะ ถูกจัดเป็นชุดกฎต่าง ๆ โดยที่ในระดับวากยสัมพันธ์นั้นใช้กฎ 10 ชุด ส่วนในระดับ อรรถศาสตร์นั้นใช้กฎ 4 ชุด

Note

Typescript (photocopy)

Text in English

Thesis (M.A.)--Chulalongkom University,1989

Alt author

วิโรจน์ อรุณมานะกุล

Somchai Thayarnyong, advisor

Chulalongkom University. Linguistics

ISBN

9745776939

Author

Nantha Klinnane

Title

Classifiers in mien / Nantha Klinnane

Date

1989

Location

CL thesis

Source

233 leaves

Abstract

This study aims at collecting as many classifiers in Mien as possible and at identifying the selectional restrictions between classifiers and nouns. The data used in this study are collected from the research works on classifiers in Mien, and are elicited from seven informants at Ban Huaj Mae Saj, Tambol Mae Yao, Amphoe Muang, Chiengraj Province and are also based on as printed materials in Mien found at the library of the Christian Hospital, Amphoe Chiengkam, Phayao Province. A total of 150 classifiers which co-occur with 1,425 nouns are then collected. The collected classifiers can be seman tically classified into 5 major types: itemizer, fractionalizer, collectivizer, unit of measurement and kind. These different types of classifiers reflect different views of the things refered to by nouns. That is, the itemizer is used to individuate and count the things that nouns refer to. The fractionalizer is used to indicate parts or fractions of the things that nouns refer to. The collectivizer is used to express a collection of things that nouns refer to. The unit of measurement is used to indicate the value of the properties inherent in the things referred to by nouns. The kind is used to classify the things that nouns refer to on the basis of king or type. Each major type of classifers can be classified into subtypes which exist in hierarchical relationship expressed in tree diagrams. A semantic feature corresponding to each type of classifier is proposed and certain features are selected as characteristic features for each classifier. The set of characteristic features for each classifier consists of a feature indicating the major type of classifier, a feature expressing the meaning specific to that classifier and a selectional restriction feature which expresses the meaning of the nouns that can co-occur with the classifier

name is rarely used when writing to a senior person. Finally, with regard to the use of salutation patterns among the four age groups. It was found that there is no difference in the use of major patterns but some difference in the use of minor ones; namely, the youngest group use more various patterns of the greeting word and the word marking respect than the other three groups

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะหารูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทย ปัจจุบัน รวมทั้ง การใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ที่แตกต่างกันไปตามความสัมพันธ์ ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึง และอายุของผู้เขียนที่ต่างกัน ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากการตอบแบบสอบถามของ อาจารย์ นิสิต นักเรียน ในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4 กลุ่มอายุ คือ 10-15 ปี, 20-25 ปี, 30-35 ปี และ 40-45 ปี เมื่อเขียนจดหมายส่วนตัวถึงผู้ใหญ่ ผู้น้อย และผู้ที่เท่ากัน

ผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวไปภาษาไทยประกอบด้วยส่วน 2 ส่วน ส่วนแรกคือ _คำขึ้นต้น_ ซึ่งมีหรือไม่มีก็ได้ คำขึ้นต้นอาจอยู่ในรูปของ _คำทักทาย_ หรือ _คำแสดง_ความคารวะ_ ส่วนที่สองคือ _คำเรียกขาน_ ซึ่งต้องปรากฏเสมอ และจากโครงสร้างดังกล่าว สามารถแบ่งคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในภาษาไทยออกเป็น 3 รูปแบบใหญ่คือ คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวในรูปของ_คำแสดง ความคารวะ + คำเรียกขาน_ _คำทักทาย+คำเรียกขาน_และ _คำเรียกขาน_

จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า การใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวแตกต่างกันไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้ที่ตนเขียนถึง เมื่อเขียนถึงผู้ใหญ่คำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวจะอยู่ในรูปของ _คำแสดงความคารวะ + คำเรียกขาน_ และเมื่อเขียนถึงผู้น้อย หรือ ผู้ที่เท่าเทียมกัน รูปแบบที่ใช้ได้แก่ _คำทักทาย + คำเรียกขาน_ และ คำเรียกขาน นอกจากนี้ยังพบว่า _ชื่อ_ ซึ่งเป็นคำเรียกขานประเภทหนึ่งมีใช้น้อยมากในการเป็นส่วนประกอบของคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัวเมื่อเขียนถึงผู้ใหญ่ โดยเฉพาะกับญาติที่มีอาวุโสมาก และผู้เป็นครู

สำหรับการใช้รูปแบบคำขึ้นต้นจดหมายส่วนตัว ที่แปรไปตามอายุของผู้เขียน 4 กลุ่มอายุผู้วิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างของการใช้ในระดับที่เป็นรูปแบบใหญ่แต่จะแตกต่างกันในระดับที่เป็นรูปแบบย่อย โดยเฉพาะในการใช้คำขึ้นต้น ซึ่งได้แก่ _คำ

ทักทาย_ และ _คำแสดงความคารวะ_ กล่าวคือ ผู้เขียนกลุ่มอายุ 10-15 ปี ใช้ทั้ง คำทักทาย และคำแสดงความคารวะในแบบต่าง ๆ ที่มากที่สุดเมื่อเทียบกับผู้เขียนอีก 3 กลุ่ม

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989

Alt author ชนินธร วิริยะพันธ์

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745774715

Author Kasamaporn Maneekhao

Title Referents for participants in mien narrative discourse / Kasamaporn Maneekhao

Date 1989

Location CL thesis

Source 163 leaves

Abstract This thesis aims to study participant references in Mien narrative discourses. The study is based on the data corpus of five Mien folk-tales. The pruposes of the study are to classify the type of references, to investigate the condition on usage of each type and also to stydy characteristics of these references. The result of the analysis shows that participant references can be classified into two types: zero or covert reference and overt reference. Overt reference can be subclassified into three types: repetition, substitution and demonstrative reference. Frequency of occurence is in this descending order: zero reference, substitution, repetition and demonstrative reference. Condition on usage can be divided

into two types: linguistic condition and participant condition. Linguistic condition is subdivided into three types: syntactic condition, semantic condition and discourse condition. Participant condition is also subdivided into two types: number of participants in a tale and rank of participants. The various conditions which determine the choice of reference, in addition, show that the choice depends on characteristics of each reference and the conditions posed in each case

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาภาษาที่ใช้อ้างถึงตัวแสดงบทบาทในปริศนาเรื่องเล่าภาษาเมียน โดยศึกษาจากข้อมูลที่เป็นนิทานเมียน 5 เรื่อง วัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อจำแนกประเภทภาษาที่ใช้อ้างถึง และศึกษาเงื่อนไขการใช้รูปภาษาที่ใช้อ้างถึงแต่ละประเภท รวมทั้งศึกษาคุณสมบัติของรูปภาษาที่ใช้อ้างถึงเหล่านั้นด้วย

ผลการศึกษาพบว่า การอ้างถึงตัวแสดงบทบาทแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือการอ้างถึงที่ปรากฏรูป เมื่อปรากฏรูปนั้นรูปภาษาที่ใช้อ้างถึงแบ่งย่อยได้เป็น 3 ประเภท คือ รูปซ้ำ รูปแทน และรูปชี้ชัด การอ้างถึงที่ไม่ปรากฏรูป มีความถี่ของการใช้สูงที่สุด รองลงมาคือ รูปแทน รูปซ้ำ และรูปชี้ชัด ตามลำดับ

เงื่อนไขการใช้รูปภาษาที่ใช้อ้างถึงแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ เงื่อนไขทางภาษาและเงื่อนไขเกี่ยวกับตัวแสดง เงื่อนไขทางภาษามี 3 ประเภท คือ เงื่อนไขทางวากยสัมพันธ์ เงื่อนไขทางอรรถศาสตร์ และเงื่อนไขทางปริศนา ส่วนเงื่อนไขเกี่ยวกับตัวแสดงมี 2 ประเภท คือ จำนวนตัวแสดง และระดับความสำคัญของตัวแสดง

นอกจากนั้น ยังพบว่ารูปภาษาที่ใช้อ้างถึงแต่ละประเภทมีเงื่อนไขในการปรากฏต่างกันขึ้นอยู่กับคุณสมบัติประจำของรูปอ้างถึง และเงื่อนไขในตำแหน่งแต่ละตำแหน่งที่รูปภาษาที่ใช้อ้างถึงปรากฏ

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University,1989

Alt author กษมาภรณ์ ณัฏฐิชา

Peansiri Vongvipanond, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745772283

ปีการศึกษา 2531 (1988)

Author Angsana Charmikorn

Title Variation in the pronunciation of final alveolar fricatives in English loanwords : a case study of Thai navy officers / Angsana Charmikorn

Date 1988

Location CL thesis

Source 62 leaves

Abstract The main purpose of this study is to investigate variation in Thai Navy officers' pronunciation of final alveolar fricatives in English loanwords. The social variables that are expected to play an important role in the variation are the speakers' sex, age and experience abroad. The prestigious variant that appears in the finding is the voiceless alveolar fricative (S). It is used twice as much as the voiceless alveolar stop (t). The prominent social variable that plays an important role in this variation is the speakers' experience abroad. This study shows that the Thai voiceless alveolar fricative (S), which normally occur in the initial position, is developing another function; that is, being used as a final consonant in Thai. This thesis is the beginning of a study of change in progress of consonants in Thai. There are other Thai consonants which may be in the process of change in progress. They were suggested in the last chapter of this thesis

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์คือ ศึกษาการใช้เสียงพยัญชนะท้ายเสียงดแทรกปนุมเหงือกในคำยืมภาษาอังกฤษของกลุ่มข้าราชการกองทัพเรือไทยที่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี เพื่อดูว่าการใช้เสียงดังกล่าวมีการแปรอย่างไร ตามตัวแปรอายุ เพศ และการไปต่างประเทศ

ผลการวิเคราะห์แสดงว่า เสียงพยัญชนะท้ายที่ข้าราชการกองทัพเรือไทยใช้ในการออกเสียงพยัญชนะท้าย ของคำยืมที่มาจากคำภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรกปุ่มเหงือก มากที่สุดคือ เสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก อโหชะ (s) ที่ใช้มากรองลงมาคือ เสียงกักที่เกิดบริเวณฐานฟัน-ปุ่มเหงือก อโหชะในภาษาไทย ได้แก่ เสียง (t) อย่างไรก็ตาม จำนวนความถี่ในการปรากฏของเสียงพยัญชนะท้าย (s) ที่ใช้โดยข้าราชการกองทัพเรือนี้ก็ยิ่งมากกว่าเสียง (t) สองเท่าตัว และปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการใช้เสียงพยัญชนะท้าย (s) อย่างเห็นได้ชัดที่สุด คือการไปต่างประเทศ การวิจัยนี้แสดงให้เห็นแนวโน้มว่า เสียงพยัญชนะท้ายเสียดแทรก-ปุ่มเหงือกอโหชะ (s) ซึ่งแต่เดิมใช้เป็นเพียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยเท่านั้นกำลังมีหน้าที่เพิ่มขึ้นคือใช้เป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำในภาษาไทย

งานวิจัยนี้ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ของหน้าที่ของเสียงพยัญชนะในภาษาไทย เสียงพยัญชนะอื่น ๆ ที่อาจอยู่ในระหว่างกระบวนการเปลี่ยนแปลงยังมีอีก ซึ่งวิทยานิพนธ์ได้เสนอแนะไว้ในตอนท้าย

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)—Chulalongkorn University, 1988

Alt author

อังสนา จามิกรณ์
Amara Prasithrathsint, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745698741

Author

Wanida Charoensook

Title

An ethnosemantic study of chinese thais' surnames / Wanida Charoensook

Date

1988

Location

CL thesis

Source

201 leaves

Abstract

The purpose of this study is to investigate the criteria used in forming Chinese Thais' surnames, the meanings of the surnames and the values reflected in those meanings. The study shows that there are two ways of forming a Chinese Thai's surname. One is to have the trace of the phone or meaning of the original Chinese surname. This characteristic is represented by certain lexical items usually found in the first position of the surname. Another way is to coin a new name without any relation to the old Chinese surname. Thirty-four significant meanings were found in the surnames under the study. They occur with different frequencies and in different positions. Three most significant meanings are "excellence" "wealth" and "prosperity". The meanings of the Chinese Thais' surnames reflect some significant values: the Chinese Thais value excellence, wealth prosperity, power, success, honor, happiness, stability etc. They highly admire wisdom and educated people and value seniority. They believe not only in gods and supernatural beings but in Taoism, Confucianism and Buddhism, as well. Finally, the occupation they value most is being a businessman

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์ในการตั้งนามสกุล ความหมายของนามสกุลและค่านิยมที่สะท้อนในความหมายของนามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน ผลการวิจัยพบว่า คนไทยเชื้อสายจีนมีเกณฑ์หรือวิธีตั้งนามสกุลอยู่ 2 วิธี คือตั้งนามสกุลโดยรักษาเค้าทางเสียง หรือความหมายของแซ่เดิม ซึ่งแสดงโดยหน่วยศัพท์ที่มักจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งแรกของนามสกุล กับตั้งนามสกุลโดยไม่มีเค้าของแซ่เดิมเลยในด้านความหมายของนามสกุล คนไทยกลุ่มนี้ นำความหมายทั้งทางนามธรรมและรูปธรรมที่ถือเป็นมงคล มาตั้งเป็นนามสกุล 34 ความหมาย ความหมายเหล่านี้มีความถี่ในการเกิดต่างกัน ทั้งปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกันด้วย ความหมายเด่นที่พบ คือ "ความเป็นเลิศ" "ความมั่งคั่งร่ำรวย" และ "ความเจริญรุ่งเรือง" ความหมายเหล่านี้สะท้อนให้เห็นค่านิยมของคนกลุ่มนี้หลายประการ เช่น คนกลุ่มนี้ปรารถนา ความเป็นเลิศ ความร่ำรวย ความเจริญรุ่งเรือง อำนาจ ความสำเร็จ เกียรติยศชื่อเสียง ความสุข ความมั่งคั่งยั่งยืนงสถาพรนิยมยกย่องผู้มีความรู้ความสามารถ มีความเชื่อแบบพหุนิยม นิยมยกย่อง อาชีพธุรกิจและการค้า

	และเคารพยกย่องเชื้อพืงผู้มีอาวุโส
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988
Alt author	วนิดา เจริญสุข
	Amara Prasithrathsint, advisor
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9745763802
Author	Praphon Chunthawithet
Title	Multilingualism in Ban Nong Ari and Ban Lao Doem, Tambon Din Daeng, Amphoe Phrai Bung, Changwat Si Sa Ket / Praphon Chunthawithet
Date	1988
Location	CL thesis
Source	256 leaves
Abstract	The purpose of this study is to survey the lagnuages spoken in the community of Ban Nong Ari and Ban Lao Doem, Tambon Din Daeng, Amphoe Phrai Bung, Changwat Si Sa Ket, to study the linguistic repertoire and the language choice of the people, and to determine the role of each language spoken in the community. The study reveals that nine languages are spoken in this community; however, only four play important roles: Khmer, Sauy (Kuy), Lao (Northeast Thai) and Standard Thai. Among these, Lao is the language spoken by the majority of the people in the community. In addition, most people can speak at least three and understand all of the four languages. Their competence varies according to ethnicity, sex and age. The data show that change is going on in the community's linguistic repertoire, as evident in the variation in the patterns of language use of

different age groups. As for language choice, generally, people in this community use their native language to communicate with those of the same ethnic group. When communicating with members of a different ethnic group, their language choice depends on ethnicity, sex, age, language competence and social status of the speakers and listeners, and also the domains of language use. Concerning the functions of the languages in the community, it is found that Standard Thai plays a more important role than other languages. Lao ranks second. Third is Khmer. Sauy, however, serves only as a means of communication among the Sauy people

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจภาษาที่ใช้ในชุมชนบ้านหนองอารีและบ้านลาวเดิมตำบลดินแดง อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ และศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาและการเลือกภาษาของประชากรที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ เพศ และอายุ ต่างกัน ตลอดจนหน้าที่ของภาษาต่าง ๆ ในชุมชน

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าภาษาที่ใช้พูดในชุมชนบ้านหนองอารีและบ้านลาวเดิมมีด้วยกันทั้งสิ้น 9 ภาษา แต่ภาษาสำคัญที่ประชากรส่วนใหญ่ใช้มีเพียง 4 ภาษา ได้แก่ เขมร ภาษาส่วย (กูย) ภาษาลาว (ไทยอีสาน) และภาษาไทย (มาตรฐาน) ในบรรดาภาษาสำคัญเหล่านี้ ภาษาลาวเป็นภาษาที่มีจำนวนประชากรพูดได้มากที่สุด ถึงแม้ว่ากลุ่มชาติพันธุ์ลาวจะไม่ใช่กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในชุมชน ประชากรส่วนใหญ่พูดได้ 3 ภาษาเป็นอย่างน้อยและฟังเข้าใจได้ทั้ง 4 ภาษา ส่วนความสามารถในการใช้ภาษาแต่ละภาษาของประชากรซึ่งแตกต่างกันไปตามชาติพันธุ์ เพศ และอายุนั้นแสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาของประชากรในชุมชนนี้กำลังอยู่ในระหว่างการเปลี่ยนแปลง ดังหลักฐานที่แสดงความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดในรูปแบบการใช้ภาษาของประชากรที่มีอายุต่างกัน

เกี่ยวกับการเลือกภาษา โดยทั่วไปคนในชุมชนนี้จะใช้ภาษาของตนเมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน แต่หากต่างกลุ่มกัน การใช้ภาษาส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับกลุ่มชาติพันธุ์ เพศ อายุ ความสามารถในการใช้ภาษา ฐานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังรวมทั้งแวดวงการใช้ภาษานั้น ๆ และเมื่อพิจารณาจากมุมมองของหน้าที่ของภาษาพบว่าภาษาไทยมีบทบาทมากที่สุด ภาษาลาวมีบทบาทมากเป็นอันดับที่

สอง รองลงมาคือภาษาเขมร และภาษาส่วยมีหน้าที่น้อยที่สุดคือเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

Alt author

ประพนธ์ จันทวิเทศ

Amara Prasithrathsint, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN

9745763233

Author

Somchit Rataneeluck

Title

**A semantico-phonetic study of final particles in the rayong dialect /
Somchit Rataneeluck**

Date

1988

Location

CL thesis

Source

154 leaves

Abstract

The objectives of this thesis are to analyse the prosodies of final particles in the Rayong dialect; to investigate how intention, emotion and attitude of speakers are expressed through the prosodies of final particles by means of exploring the relationship between prosodies of particles and their meanings. An analysis of prosodies shows that through a combination of intonation, length and glottal termination, prosody complexes are formed. This analysis of prosody complexes posits final particles of the Rayong dialect into two systems: the primary system and the secondary system. The systems can be divided into four groups of prosody complexes in accordance with the meanings expressed through the prosodies: the high level, the mid level, the rising and the falling prosody complexes. The

prosody complexes of final particles in the secondary system modify the meanings of those in the primary system within the same group in terms of emphasis and contradiction. In order to determine how attitudinal meanings are conveyed by prosodies, the semantic analysis of final particles is done by analysing the types of sentences of the utterances, the context of situations, and the speech acts of utterances in which the particles occur. Based on this semantic analysis, the final particles can be classified into four groups of core-meanings; finality, non-finality, contradiction and predictability. Analysing the relationship of the prosodies of final particles to their expressive meanings demonstrates that the prosody complexes of the falling intonation convey the core-meaning of finality; those of the highlevel intonation convey the core-meaning of non-finality; those of the rising intonation (including the convolution group in the secondary system) convey the core-meaning of contradiction; and those of the mid-level intonation convey predictability. The results of the analysis prove that there is a relationship between the core-meanings and the prosody complexes of final particles. Furthermore the relationship mentioned above supports the hypothesis of into-nation universals

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาระยอง และศึกษาความหมายของถ้อยความ ที่ผู้พูดแสดงออกด้วยลักษณะทางเสียงของคำลงท้าย โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับสัทลักษณะของคำลงท้าย

การศึกษาทางด้านสัทลักษณะ ได้ศึกษาการปรากฏร่วมกันระหว่างลักษณะทางเสียง 3 ประการ ได้แก่ ความสั้น-ยาว และการปิด-เปิด เส้นเสียงตอนท้ายพยางค์ ทำให้ได้ลักษณะร่วมทางเสียงของคำลงท้าย 2 ระบบ คือ ระบบปฐมภูมิ และระบบทุติยภูมิ ลักษณะร่วมทางเสียงของคำลงท้ายทั้งหมดแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม ตามความแตกต่างของความหมาย คือ กลุ่มเสียงสูงระดับ กลุ่มเสียงกลางระดับกลุ่มเสียงขึ้น และกลุ่มเสียงตก ลักษณะร่วมทางเสียงของคำลงท้าย ในระบบทุติยภูมิ ใช้ขยายความหมายของคำลงท้ายในระบบปฐมภูมิ ที่จัดได้ว่าเป็นกลุ่มทางเสียงกลุ่ม

เดียวกัน ในแง่ของการเน้นความและการสื่อความชัดเจน

การศึกษาทางด้านความหมายของคำดังกล่าวจัดให้เป็น 4 กลุ่มตามลักษณะร่วมทางความหมาย ได้แก่ ลักษณะร่วมในการแสดงการสิ้นสุดความ ลักษณะร่วมในการแสดงการไม่จบความ ลักษณะร่วมในการสื่อความขัดแย้ง และลักษณะร่วมในการแสดงความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้าได้

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์และความหมาย สรุปได้ว่าเสียงตก แสดงความหมายร่วมในการแสดงการสิ้นสุดความ เสียงสูงระดับแสดง ความหมายร่วมในการแสดงการไม่จบความเสียงขึ้นแสดง ความหมายร่วมในการแสดงการส่อความขัดแย้ง และเสียงกลางระดับแสดง ความหมายร่วมในการแสดงความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้า

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ความหมายเชิงเจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกรู้สึกผิด มีความสัมพันธ์กับลักษณะของคำลงท้ายในภาษาขบถของ นกจากนั้นแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะร่วมทางความหมายกับลักษณะร่วมทางเสียงของคำลงท้าย มีความสอดคล้องกับสากลลักษณะของทำนองเสียง

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

Alt author สมจิตต์ รัตน์ลักษณ์

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Pranee Kullavanijaya, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745699675

Author Pornsri Chinchest

Title Lao ngaew tones in citation forms and in connected speech / Pornsri

Chinchest

Date 1988

Location

CL thesis

Source

222 leaves

Abstract

The objective of this thesis is to compare the realization of tone in citation forms and in connected speech in Lao Ngaew, spoken in Tambon Thong en, Amphur Muang, Singburi Province. The analysis is based on a corpus of 68 basic monosyllabic words, 162 disyllabic compounds that are formed by a combination of tones, and 180 phrases, divided into 60 phrases of statement, question, and emphasis. The corpus of monosyllabic and disyllabic words were elicited from three female informants, whereas the phrases were taken from recordings of their conversations and stories. The results of the analysis show that the realization of tone in citation forms of monosyllabic words is different from that of both disyllabic words and connected speech. Citation forms were found to take on the marked form of tone that occurs rarely in normal speech and only in the emphasized style of speaking. On the other hand, the realization of tone in disyllabic words and in connected speech was found to be of the unmarked form of tone that occurs most frequently in the language. The main factors that influence the realization of tone in Lao Ngaew were found to be the type of utterance in connected speech, position of syllables, degree of emphasis, and stress. The analysis indicates that in disyllabic words, the factors influencing the realization of tone are the position of the syllable, ie. whether it is the first or second syllable; emphasis, ie. whether the word is emphasized or non-emphasized; and stress, ie. whether the syllable is stressed, unstressed, or prominently stressed. The analysis of connected speech indicates that the factors influencing the realization of tone are the type of utterance ie. statement, question, or emphasis; position, ie. final syllable of the phrase or non-final syllable of the phrase; and stress ie. Whether the syllable is stressed, unstressed, or prominently stressed. The analysis further shows that tones in Lao Ngaew can be classified into three main groups. The first

group comprises tones 1,2 and 8. The realization of tone in this group is different when spoken in citation form, disyllable words, and connected speech. The second group comprises tones 3,4,5,7 and 9. The realization of tone in this group is similar when spoken in citation form, disyllable words, and connected speech. The third group comprises tone 6. This tone is realized in the same manner in citation form, disyllable words, and connected speech

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์นี้คือ ศึกษาเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดียวกับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องของภาษาลาวแก้วที่พูดที่ ต.ทองเอน อ.อินทบุรี จ.สิงห์บุรี โดยศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดียว คำสองพยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง การศึกษาในระดับคำเดียวได้ใช้คำศัพท์พื้นฐานจำนวน 68 คำ ในระดับคำสองพยางค์ได้ใช้คำประสมที่เกิดจากการปรากฏร่วมกันของวรรณยุกต์ต่างๆ จำนวน 162 คำ และในระดับคำพูดต่อเนื่อง ได้จากการเล่าเรื่องและบทสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเลือกข้อความทั้งสิ้น 180 ข้อความ จำแนกเป็นคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า คำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม และคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ อย่างละ 60 ข้อความ โดยใช้ผู้บอกภาษาเพศหญิง 3 คน

ผลของการวิจัยแสดงว่า สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดียวส่วนใหญ่เป็นสัทลักษณะไม่ธรรมดาของวรรณยุกต์ในภาษาลาวแก้ว คือ เป็นสัทลักษณะที่มีการปรากฏน้อยครั้งในภาษา โดยปรากฏเฉพาะในรูปแบบเน้นย้ำเท่านั้น ในขณะที่สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำสองพยางค์และในคำพูดต่อเนื่องเป็นสัทลักษณะธรรมดาที่มีการปรากฏทั่วไปในภาษา จึงทำให้สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำสองพยางค์ และในคำพูดต่อเนื่องแตกต่างกับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดียว

ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษานี้คือ ประเภทของคำพูดแห่งของพยางค์ การเน้นย้ำ และการลงเสียงหนักเบา โดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาคำสองพยางค์คือตำแหน่งของพยางค์ว่าเป็นพยางค์หน้าหรือพยางค์หลัง การเน้นย้ำว่าเป็นคำสองพยางค์ที่เน้นย้ำหรือไม่เน้นย้ำ การลงเสียงหนักเบาว่าเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่ไม่ได้ลงเสียงหนักหรือที่ลงเสียงหนักพิเศษ สำหรับปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาคำพูดต่อเนื่อง คือประเภทของข้อความว่าเป็นคำพูดต่อเนื่องแบบบอก

เล่า คำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม หรือคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ตำแหน่งของพยางค์ว่าเป็นพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องหรือพยางค์ตำแหน่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่อง การลงเสียงหนักเบาว่าเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักพิเศษ

จากการศึกษาพบว่า วรรณยุกต์ในภาษานี้แบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ด้วยกัน คือ กลุ่มที่ 1 ได้แก่ วรรณยุกต์ 1,2,8 สัทลักษณะของวรรณยุกต์กลุ่มนี้ที่ปรากฏในคำเดียว คำสองพยางค์ และในคำพูดต่อเนื่องมีความแตกต่างกัน กลุ่มที่ 2 ได้แก่ วรรณยุกต์ 3, 4, 5, 7, 9, สัทลักษณะของวรรณยุกต์กลุ่มนี้ที่ปรากฏในคำเดียว คำสองพยางค์ และในคำพูดต่อเนื่องมีความคล้ายคลึงกัน และกลุ่มที่ 3 ได้แก่ วรรณยุกต์ 6 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในคำเดียว คำสองพยางค์และในคำพูดต่อเนื่องเหมือนกัน

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

Alt author พรศรี ชินเชษฐ

Kalaya Tingsabadh

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745699683

Author Tippawan Sankhavadhana

Title A contrastive study of intonation in English and Thai / Tippawan Sankhavadhana

Date 1988

Location CL thesis

Abstract The main purpose of this rerearch is to do a contrastive study of the intonation in English and Thai considering intonation as an interrelated system. The study also predicts problems which may occur when Thais

speak English and suggests a pedagogical approach in teaching English intonation to Thai which may solve the problems predicted. The contrastive analysis indicates that there are elements that English and Thai share. They are Tone Group, Tonic and Tune. There is one significant element in Thai intonation that English doesn't have, that is, tone. The five tones in Thai have a strong interference to the pronunciation of English. Moreover Tonality, Tonicity and Tune System in Thai and English are different. This contrastive study predicts the problems of Thai speaking English in terms of the division of rhythmic units and tone groups, the placement of tonic, and the assignment of tune to an utterance. Pedagogically speaking, intonation which is a complex interrelated system should be introduced to students first as one system of tonality, then gradually add other systems i.e. tonicity and tune appropriately. The students should find out the relationship between the variation in meaning and these systems through exercises which are carefully arranged

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คือการศึกษาเปรียบเทียบต่างทำนองเสียงภาษาอังกฤษและภาษาไทย ที่ศึกษาไว้โดยใช้ทฤษฎีระบบร่วม (interrelated system) การทำนายปัญหาที่อาจเกิดกับคนไทยในการใช้ทำนองเสียงภาษาอังกฤษ และการเสนอแนวการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษที่อาจจะสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาดังนั้น

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า ทำนองเสียงในภาษาไทยนอกจากจะมีองค์ประกอบต่าง ๆ เช่นเดียวกับทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่ หน่วยทำนอง (Tone Group) หน่วยสำคัญ (Tonic) และทำนองสูงต่ำ (Tune) แล้ว ยังมีวรรณยุกต์ (Tone) ซึ่งเป็นเสียงสูงต่ำประจำพยางค์ ขณะที่ในภาษาอังกฤษไม่มีวรรณยุกต์ทั้ง 5 ในภาษาไทยจะแทรกแซงในการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย นอกจากนี้ ระบบการแบ่งความ (Tonality) การปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity) และทำนองสูงต่ำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษยังแตกต่างกัน จากความต่างนี้ทำให้สามารถทำนายปัญหาที่อาจเกิดกับคนไทยเมื่อพูดภาษาอังกฤษได้ว่าคนไทยจะแบ่งข้อความออกเป็นหน่วยความ ลงเสียงหนักพิเศษ และใช้ทำนองสูงต่ำไปจากเจ้าของ

ภาษา

ในการสอนทำนองเสียงภาษาอังกฤษให้แก่คนไทยนั้น ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในทำนองเสียงทีละระบบ โดยเริ่มจากระบบการแบ่งความการปรากฏหน่วยสำคัญและทำนองสูงต่ำตามลำดับ ส่วนกฎเกณฑ์ความเกี่ยวข้องกันขององค์ประกอบต่าง ๆ กับความหมายนั้นควรให้ผู้เรียนได้สรุปด้วยตัวเองจากบทฝึกที่ได้ลำดับขั้นตอนไว้อย่างดี

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

Alt author ทิพวัลย์ สังขะวัฒน์นะ

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745699578

Author Suraphon Chaithongwongwatana

Title Intensive verbs in Bangkok Thai / Suraphon Chaithongwongwatana

Date 1988

Location CL thesis

Source 68 leaves

Abstract The aims of this thesis are to investigate the linguistic characteristics of the intensive verbs in Thai; and to classify them according to the syntactic and semantic properties. It can be concluded that there are 13 intensive verbs in Thai. Five of them are homographs and homonyms. The intensive verbs in Thai are m**n khla* tha:u sam*: kh*: chi: maith* mi: pen(1) pen(2) pen(3) daik*:(1) and daik*:(2). They do all have the same syntactic property, that is, they do not co-occur with mai or do:n or dairap in the passive construction. Semantically, the study reveals that these verbs function as

verbs linking the pre-verb nominal groups and the post-verb nominal groups. The latter indicate the characteristics of the former. Thai intensive verbs are classified into 3 types based on the syntactic and semantic properties. Five intensive verbs are defined as comparative intensive verbs, three as attributive intensive verbs, and five as identifying intensive verbs. The identifying intensive verb type can be further divided into 2 sub-types: the equative identifying intensive verbs and the non-equa-tive identifying intensive verbs

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาคำกริยาบ่งบอกลักษณะในภาษาไทยตามแนวความคิดของไมเคิล เอ เค ฮัลลิเดย์ เพื่อดูว่าคำกริยาบ่งบอกลักษณะในภาษาไทยมีลักษณะทางวากยสัมพันธ์ และทางอรรถศาสตร์อย่างไร และเพื่อจำแนกประเภทของคำกริยาบ่งบอกลักษณะออกเป็นประเภทและชนิดย่อยตามคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และทางอรรถศาสตร์

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า คำกริยาบ่งบอกลักษณะในภาษาไทยมี 13 รายการ ได้แก่ คำว่า เหมือน คล้าย เท่า เสมอ คือ ชื่อ หมายถึง มี เป็น1 เป็น2 เป็น3 ได้แก่ 1 และ ได้แก่2 ในจำนวนนี้มีคำพ้องรูปพ้องเสียง 5 รายการ ได้แก่ คำว่า เป็น1 เป็น2 เป็น3 ได้แก่ 1 และ ได้แก่2 คำกริยาบ่งบอกลักษณะทั้ง 13 รายการ มีคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ที่เหมือนกัน คือ คำกริยาเหล่านี้จะไม่ปรากฏร่วมกับคำว่า ถูก โดน หรือ ได้รับ ในโครงสร้างประโยคกรรมวาจก ส่วนคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์นั้น คำกริยาเหล่านี้ เป็นคำกริยาที่บ่งชี้ว่าสิ่งที่กล่าวถึงโดยหน่วยนามหน้าคำกริยามีลักษณะอย่างไร โดยหน่วยนามหลังคำกริยาจะเป็นส่วนที่ใช้บรรยายลักษณะนั้นๆ คำกริยาบ่งบอกลักษณะแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ตามคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และทางอรรถศาสตร์ คือ ประเภทเปรียบเทียบ มีสมาชิก 5 รายการ ประเภทขยายความมี 3 รายการ และประเภทเทียบความมี 5 รายการ คำกริยาประเภทเทียบความยังแบ่งออกเป็น 2 ชนิดย่อย ตามคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ คือ ชนิดเทียบความเท่าและชนิดเทียบความไม่เท่า

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

Alt author สุรพล ชัยทองวงศ์วัฒนา

Pranee Kullavanijaya, advisor
Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN 9745764345

Author Wattana Boonjub
Title The rhythm and melody of Thai traditional folk songs-choy and lamtat / Wattana Boonjub
Date 1988

Location CL thesis
Source 157 leaves
Abstract The objective of this thesis is to study the rhythm and melody in Choy and Lamtat, two types of Thai traditional folk music through a linguistic approach. The contents of this thesis are divided into two parts: first an analysis of the rhythm of Choy and Lamtat, followed by an analysis of their melodies. The research finds that, although Choy and Lamtat use a similar poetic form, the singing, rhythm and melody is much different. The analysis reveals that the number of rhythmic units, pauses and pause defined-units of each metrical unit of Choy is smaller than that of Lamtat. Additionally, in Lamtat a rhythmic unit consisting of more than two syllables occurs more frequently than in Choy. Furthermore, the average pitch level in singing Choy is narrower than that of Lamtat. The results of the analysis can be summarized in that Choy and Lamtat are different in both rhythm and melody. In terms of rhythm, Choy has fewer rhythmic units and pauses in each metrical unit and fewer syllables in each rhythmic unit than does Lamtat. These differences make the rhythm of singing Lamtat stronger and quicker than Choy. In terms of melody, the average pitch range of Choy is much narrower than Lamtat, making the intonation contour of singing Choy

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาจังหวัด และทำนองในเพลงฮ่อยและลำตัดซึ่งเป็นเพลงพื้นบ้านตามแนวภาษาศาสตร์ เนื้อสำคัญของวิทยานิพนธ์แบ่งเป็น 2 ตอน คือ จังหวัดของเพลงฮ่อยและลำตัด กับทำนองของเพลงฮ่อยและลำตัด

ผลจากการเปรียบเทียบพบว่า จำนวนหน่วยจังหวะ จังหวะหยุด และหน่วยระหว่างจังหวะในแต่ละบาทของเพลงอ้อยมีน้อยกว่าลำตัด และหน่วยจังหวะที่มี พยางค์เกิน 2 พยางค์ มักปรากฏในลำตัดบ่อยกว่าเพลงอ้อย นอกจากนี้แล้วพิสัยของเสียงในการร้องเพลงอ้อยยังแคบกว่าลำตัดอีกด้วย

จากผลการวิเคราะห์จึงสามารถสรุปได้ว่า เพลงช้อย และลำตัดมีความแตกต่างกัน ทั้งในแง่จังหวัดและทำนอง ในแง่จังหวัด เพลงช้อยมีหน่วยจังหวัด และจังหวัดหยุด ในแต่ละบาท น้อยกว่าลำตัดทั้งจำนวนพยางค์ ในแต่ละหน่วยจังหวัดของเพลงช้อยก็มี น้อยกว่าลำตัด ข้อแตกต่างเหล่านี้ ทำให้จังหวัดในการร้องลำตัดกระแทกกระทั้น และรวดเร็วกว่าเพลงช้อย ในแง่ทำนอง พิสัยของเสียงที่ใช้ในการร้องเพลงช้อยก็ แคบกว่าลำตัดมาก จึงทำให้ทำนองเสียงในการร้องเพลงช้อยเรียบกว่าการร้องลำ ตัด

ความแตกต่างของจังหวะและทำนองของเพลงช้อยและลำตัดดังกล่าวนี้เอง จึงทำให้ เพลงช้อยมีความเนื่องแบบกลมกลืน ทั้งในจังหวะและทำนอง (rhythmic and melodic conjunct) ในขณะที่ลำตัดมีจังหวะและทำนองที่มีความเนื่องแบบไม่กลมกลืน (rhythmic and melodic disjunct) ในระหว่างการร้อง

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1988

วัฒนธรรม บุญจับ

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

ISBN

9745760056

ปีการศึกษา 2530 (1987)

Author Janthiraporn Sukpreedee

Title Word Geography of the Thai Dialects in Changwat Rayong, Chanthaburi
and Trat / Janthiraporn Sukpreedee

Date 1987

Abstract

The study investigates lexical variation in the Thai dialects spoken in Rayong, Chantaburi and Trat. A questionnaire consisting of 60 semantic units was sent to every district in the three provinces. They were answered by either district officers or headmasters of district schools. Of the questionnaires, 81.33 percent were returned. This study differs from many of the previous studies of lexical variation in Thai dialects in that it does not include lexical analysis. All of the words representing a semantic unit are displayed on a map with one symbol for each word. There is one map for each semantic unit. The next step is to display the most frequently used word or words in each district with a large symbol for each such word on the map. The last step is to examine the maps for word clusters. It is found that for 36 semantic units the words used in the sub-dialects of Rayong, Chantaburi, and Trat are the same. The remaining 24 semantic units show that there are three major sub-dialects, Rayong, Chantaburi, and Trat, and four minor sub-dialects, Amphoe Pong Nam Ron, Amphoe Pluak Daeng, Amphoe Muang Chantaburi, and Amphoe Muang Trat.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของค่าพีทีในนาข้าวไทยถิ่นจังหวัด
ระยอง จันทบุรี และตราด แบบสอบถามที่ใช้ประกอบด้วยหน่วยอรรถ 60 หน่วย
อรรถ ผัดแบบสอบถามได้แก่ กำนัน หรืออาจารย์ใหญ่โรงเรียนประจำตำบล

แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาคิดเป็นร้อยละ 81.33 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ ไม่ได้วิเคราะห์ศัพท์เช่นเดียวกับงานวิจัยอื่นๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์คำศัพท์ แต่ได้แสดงการกระจายของคำทุกคำลงบนแผนที่หน่วยอรรถละ 1 แผ่น โดยใช้ 1 สัญลักษณ์ต่อ 1 คำ แล้ววิเคราะห์ปริมาณการปรากฏของคำในแต่ละอำเภอเพื่อหาว่าคำใดใช้เป็นส่วนมากในอำเภอนั้นๆ พร้อมทั้งแสดงสัญลักษณ์ขนาดใหญ่ของคำนั้นลงบนแผนที่ ต่อจากนั้นจึงพิจารณาแผนที่ของหน่วยอรรถทั้งหมดเพื่อดูการเกาะกลุ่มของคำ

ในงานวิจัยนี้พบว่าหน่วยอรรถ 36 หน่วยอรรถ แสดงความคล้ายคลึงของการใช้คำในภาษาไทยถิ่นจังหวัดระยอง จันทบุรี และตราด ส่วนที่เหลืออีก 24 หน่วยอรรถ แสดงการจำแนกภาษาไทยถิ่นในบริเวณที่ศึกษาออกเป็นภาษาถิ่นย่อยระดับจังหวัด 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นระยอง ภาษาไทยถิ่นจันทบุรี และภาษาไทยถิ่นตราด และภาษาถิ่นย่อยระดับอำเภอ 4 ภาษา ได้แก่ ภาษาถิ่นย่อยโป่งน้ำร้อน ภาษาถิ่นย่อยปลวกแดง ภาษาถิ่นย่อยอำเภอเมืองจันทบุรี และภาษาถิ่นย่อยอำเภอเมืองตราด

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1987
Kalaya Tingsabadh, advisor

Author

Yajai Malaicharoen

Title

Tones in Thai Dialects of Changwat Ang Thong and Phra Nakhon Si Ayutthaya / Yajai Malaicharoen

Date

1987

Abstract

The main purpose of this study is to investigate the tone system of Central Thai spoken in every Amphoe of Ang Thong and Phra Nakhon Si Ayutthaya in order to identify the sub-dialects in the area. Monosyllabic and polysyllabic words spoken in isolation were elicited from 23 informants who

represent local speakers of Central Thai in the 23 Amphoes of the two provinces. They were chosen according to a set of criteria. The study shows that the dialect spoken in the area of study can be divided into sub-dialects. The subdivision on the basis of the phonetic characteristics of each tone differs from that on the basis of the whole tone system. The phonetic characteristics of tone 1, tone 2, tone 4 and tone 5 divide the dialect into three sub-dialects whereas those of tone 3 divide the dialect into two sub-dialects. The area where each sub-dialect is spoken varies from tone to tone. The tone system as a whole divide the dialect into four sub-dialects : the Ang Thong sub-dialect, the Western Ayutthaya sub-dialect, the Central Ayutthaya sub-dialect and the Eastern Ayutthaya sub-dialect. A new method for studying tonal variation is suggested in this study. It uses a set of distinctive characteristics which differentiate the sub-dialects. These characteristics are of two kinds : those pertaining to the rate of the occurrence of each pitch pattern and those pertaining to the existence or non-existence of a pitch pattern.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ ศึกษาระบบวรรณยุกต์และลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางที่พูดในอำเภอทุกอำเภอของจังหวัดอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นย่อย ข้อมูลที่ใช้เป็นคำเดี่ยวซึ่งอาจมีพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้ ข้อมูลดังกล่าวได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาจำนวน 23 คน ซึ่งคัดเลือกอย่างมีเกณฑ์และถือว่าเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาไทยถิ่นอ่างทองและพระนครศรีอยุธยา 23 อำเภอ ผลการวิจัยแสดงว่า ภาษาไทยถิ่นในบริเวณที่ศึกษาแบ่งออกเป็นภาษาย่อยได้ และการแบ่งภาษาถิ่นโดยใช้สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แต่ละหน่วย ได้ผลแตกต่างจากการแบ่งภาษาถิ่นโดยพิจารณาจากระบบวรรณยุกต์ทั้งระบบ การแบ่งภาษาถิ่นด้วยวิธีแรกทำให้แบ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ดังนี้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 แต่ละหน่วยเสียงสามารถแบ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยได้ 3 กลุ่ม แต่บริเวณที่ได้จากการแบ่งจะแตกต่างกัน ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 แบ่งภาษาถิ่นย่อยได้ 2 กลุ่ม

Date

1987

Abstract

The purpose of this thesis is to study the acoustic characteristics, i.e., F-transition,duration and intensity of stop consonants in Thai. The study is based on spectrographic and mingographic analysis. The acoustic descriptions of stop consonants in Thai are given by considering 3 important features. 1.Stops with different states of the glottis : voiced stops / b,d / and unaspirated ones / p,t,c,k /. 2.Stops with different articulations : plosives / b,d,p,t,k,ph,th, kh /, affricated stops / c,ch /, non-plosives / -p,-t,-k /. 3.Stops with different places of articulation : bilabial stops / b,p,ph /, alveolar stops / d,t,th /, alveolopalatal stops / c,ch /, velar stops / k,kh /. The ten consonants are studied in different phonetic contexts : (1)with the three vowels /i:,a:,u: / and (2) initially,intervocally and finally in words. Three different phases of stop consonants, shutting, closure and releasing, are investigated. The results of the study are given below. 1.Consonants with different states of the glottis differ from one another in these respects: -the voiceless stops have longer durations than the voiced stops -between voiceless stops, voiceless aspirated stops have a longer duration than voiceless unaspirated ones. -Voiced stops and voiceless stops differ from one another by their waveform and intensity. 2.Non-plosives differ remarkably from plosives and affricated stops, especially in terms of duration. 3.Stops with different places of articulation differ remarkably from one another, especially in terms of intensity and F2-transition frequencies - The more front the place of articulation the higher the intensity of the stops. - The F2-transitions of the non peripheral stops (alveolar and alveolopalatal) in different phonetic contexts vary distinctively as compared to the peripheral stops (labial and velar).

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะทางสัทศาสตร์ อันได้แก่ การปิดเบนของควมถี่ก่าทอน ค่าระยะเวลา และค่าความเข้มของเสียงพยัญชนะกักใน

ภาษาไทย จากการศึกษาวิเคราะห์แผ่นภาพคลื่นเสียงและแผ่นภาพมิงโกแกรม ลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะกักทั้ง 10 หน่วยเสียงในภาษาไทย จะอธิบายโดยจำแนกพยัญชนะกักเหล่านี้ตามลักษณะต่างที่สำคัญ 3 ลักษณะคือ

1. พยัญชนะกักที่ต่างกันโดยลักษณะการทำงานเส้นเสียง ได้แก่ พยัญชนะกักก้อง ได้แก่ หน่วยเสียง /b,d/ และพยัญชนะกักไม่ก้อง ได้แก่ หน่วยเสียง /p,t,k,ph,th,kh,c,ch/
2. พยัญชนะกักที่ต่างกันโดยลักษณะการดัดแปลงลมในช่องปาก ได้แก่ พยัญชนะกักระเบิด /b,d,p,t,k,ph,th,kh/ พยัญชนะกักเสียดแทรก /c,ch/ และพยัญชนะกักอุบ /-p,-t,-k/
3. พยัญชนะกักที่ต่างกันโดยฐานที่เกิดของเสียง ได้แก่ พยัญชนะฐานริมฝีปาก /b,p,ph/ พยัญชนะฐานปุ่มเหงือก /d,t,th/ พยัญชนะเพดานแข็ง-ปุ่มเหงือก /c,ch/ และพยัญชนะฐานเพดานอ่อน /k,kh/

งานวิจัยนี้ได้ศึกษาลักษณะเชิงกลศาสตร์ของพยัญชนะกักทั้ง 10 หน่วย ในการเปล่งเสียง ในช่วงเริ่มปิดกักลม ช่วงกักลม และช่วงระบายลม เมื่อพยัญชนะกักปรากฏร่วมกับสระ /i:, a:, u:/ ในตำแหน่งต้นคำทดสอบระหว่างสระ และในตำแหน่งท้ายคำทดสอบ ผลจากการศึกษารูปได้ดังนี้

1. พยัญชนะกักที่มีลักษณะเส้นเสียงต่างกัน มีลักษณะเชิงกลต่างกัน ดังนี้ คือ
 - พยัญชนะกักไม่ก้องมีค่าระยะเวลามากกว่าพยัญชนะกักก้อง
 - ระหว่างพยัญชนะกักไม่ก้อง พยัญชนะพ่นลม มีค่าระยะเวลามากกว่าพยัญชนะไม่พ่นลม
 - ลักษณะคลื่นเสียงและค่าความเข้มของเสียงของพยัญชนะกักก้องและพยัญชนะกักไม่ก้องแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงกักลม
2. พยัญชนะกักอุบมีค่าทางกลแตกต่างจากพยัญชนะกักระเบิดและพยัญชนะกักเสียดแทรกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าระยะเวลา ซึ่งน้อยกว่าในพยัญชนะกลุ่มอื่นมาก
3. พยัญชนะกักที่ฐานต่างกัน มีค่าลักษณะเชิงกลต่างกันอย่างเด่นชัด พอสรุปได้ดังนี้
 - พยัญชนะกักที่มีฐานที่เกิดอยู่ส่วนนอกของช่องทางเดินเสียง มีความเข้มสูงกว่าพยัญชนะกักที่มีฐานที่เกิดอยู่ส่วนในของช่องทางเดินเสียง

- พยัญชนะกัทที่มีฐานเป็นส่วนขอบ (ริมฝีปาก, เพดานอ่อน) มีการบิดเบนของค่าความถี่ก้ำทอนในระยะเชื่อมต่อกันมากกว่า พยัญชนะที่มีฐานที่เกิดเป็นส่วนกลาง (ปุ่มเหงือก, เพดานแข็ง)

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1987

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

ปีการศึกษา 2529 (1986)

Author Thananan Trongdee

Title An Acoustic analysis of non-stop consonants in Thai / Thananan Trongdee

Date 1986

Location CL thesis

Source [25], 357 leaves : ill

Abstract Purposes to study the acoustic characteristics, i.e. resonant frequency, duration and intensity of non-stop consonants in Thai languages based on spectrographic and mingographic analysis. Investigates 10 non-stop consonants in the context of three different vowels /i:, a:, u:/ which occur in initial, intervocalic and final position of citation words. Finds out from the study results that acoustic characteristics of each class of non-stop consonants are different; each consonant is acoustically different from another or others within the same consonant class in terms of resonant frequency, duration and intensity; and acoustic properties of consonants vary according to different phonetic and phonological context

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะทางกลศาสตร์ อันได้แก่ ความถี่ก้ำทอน ระยะเวลา และความเข้มของเสียง ของพยัญชนะไม่กัทในภาษาไทย โดยศึกษาจากแผ่นภาพคลื่นเสียง (sound spectrogram) และแผ่นภาพมิงโกแกรม (mingogram) ของพยัญชนะไม่กัทจำนวน 10 หน่วยเสียง ซึ่งปรากฏใน

บริบททางเสียงคือ ปรากฏร่วมกับสระสามหน่วยเสียง /i:, a:, u:/ ในตำแหน่งต้นคำระหว่างสระและท้ายคำทดสอบซึ่งเป็นคำพูดเดี่ยว

จากการวิเคราะห์พบว่า

1. ลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะไม่กัทแต่ละชนิดแตกต่างกัน

พยัญชนะนาสิก มีคลื่นเสียงที่มีความเข้มต่ำมากในช่วงความถี่ 500-2,000 Hz เป็นเหตุให้ F2 มีความเข้มต่ำด้วย

พยัญชนะข้างลิ้น มี F1 และ F2 ชัดเจน พอร์แมนท์ของพยัญชนะไม่เชื่อมต่อกับพอร์แมนท์ของสระอย่างกลมกลืน

พยัญชนะลิ้นร่ว มีช่วงเงียบเชิงกล (acoustic silence) ปรากฏ 2-3 ช่วง F1 และ F2 มีความเข้มของเสียงสูง

พยัญชนะเสียดแทรก มีลักษณะคลื่นเสียงเป็นเสียงซ่า (Noise) ซึ่งมีความเข้มสูงที่ย่านความถี่หนึ่งๆ

2. พยัญชนะไม่กัทแต่ละหน่วยในชนิดเดียวกัน มีลักษณะทางกลศาสตร์ คือค่าความถี่ก้ำทอน ค่าระยะเวลา และค่าความเข้มของเสียง แตกต่างกัน

3. ลักษณะทางกลศาสตร์ของพยัญชนะไม่กัทแต่ละหน่วย มีการแปรเมื่อพยัญชนะนั้นปรากฏในบริบทของเสียงต่างๆ กล่าวโดยย่อคือ

บริบทสระต่างๆ มีอิทธิพลต่อการแปรของความถี่ก้ำทอน และความเข้มของเสียง พยัญชนะไม่กัทอย่างชัดเจน

บริบทตำแหน่งต่างๆ มีอิทธิพลต่อการแปรของความเข้มของเสียง และระยะเวลาของพยัญชนะไม่กัทอย่างชัดเจน

การแปรของพยัญชนะในบริบทดังกล่าวส่วนใหญ่มีรูปแบบที่สามารถอธิบายได้

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.Ed.)--Chulalongkorn University, 1986

Subject(s) Thai language

Linguistics

Acoustic phonetics

Phonetics

Consonants

Alt author ธนานันท์ ตรงดี

	ภาควิชาภาษาศาสตร์	331
	Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor Chulalongkorn University. Linguistics ISBN 9745680907	
Author	Wilailuck Daecha	
Title	A Comparative study of the phonology of six Tai dialects spoken in Amphoe Tha Tako, Changwat Nakhon Sawan / Wilailuck Daecha	
Date	1986	
Location	CL thesis	
Source	[16], 259 leaves : ill., charts	
Abstract	Studies and compares the phonology of six Tai dialects spoken in Amphoe Tha Tako in Changwat Nakhon Sawan : Lao Tai, Lao Wiang, Lao Krang, Lao Ngaew, Puan and Song. Analyzes the consonants, vowels and tones in each dialect and compares to find their similarities and differences. Conducts the phonological analysis based on 1,892 words of linguistic data collected from interviewing six informants who represented six dialects. Shows from the result that the phonology of the six dialects are similar with only few differences exist. Identifies the Song dialect as the dialect which has most different consonant, vowels and tonal systems วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์นี้คือ ศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทย 6 ภาษา คือ ภาษาลาวใต้ ลาวเวียง ลาวครั่ง ลาวแง้ว ลาวพวน และลาวโซ่ง ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ โดยศึกษาเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนและต่างของเสียงในภาษาไทยทั้ง 6 ดังกล่าว สำหรับข้อมูล 1892 คำที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์นี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา 6 คน ภาษาละ 1 คน ผลของการวิจัยแสดงว่าระบบเสียงของภาษาไทย 6 ภาษาส่วนใหญ่จะเหมือนกัน ที่	

332	วิทยานิพนธ์ระดับมหาวิทยาลัย
	แตกต่างกันเล็กน้อยและความแตกต่างที่สำคัญคือระบบวรรณยุกต์ ภาษาไทซึ่งเป็นภาษาที่แตกต่างจากภาษาอื่นๆ มากที่สุด
	ภาษาไทยทั้ง 6 ภาษามีจำนวนพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง ซึ่งสามารถปรากฏเป็นพยัญชนะต้นได้ทั้งหมด แต่มี 9 หน่วยเสียงเท่านั้นที่ปรากฏเป็นพยัญชนะท้าย การที่หน่วยเสียง /d/ ในภาษาไทมี 2 เสียงย่อยคือ [d] กับ [ɲ] ทำให้ภาษาลาวไทแตกต่างจากภาษาอื่นๆ และสำหรับเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ภาษาไท พวน และลาวเวียงมี 2 เสียง แต่ภาษาลาวได้ ลาวครั้ง และลาวแจ้วไม่มี
	ระบบสระของทุกภาษาประกอบด้วยสระเดียว 18 หน่วยเสียง ส่วนสระประสมมีจำนวนไม่เท่ากัน ภาษาลาวได้ ลาวครั้ง และลาวแจ้วมี 2 หน่วยเสียง ภาษาลาวเวียงและพวนมี 3 หน่วยเสียง ภาษาไทมี 4 หน่วยเสียง ส่วนระบบวรรณยุกต์ภาษาไทมี 6 หน่วยเสียง และภาษาอื่นๆ มี 5 หน่วยเสียง
	เมื่อศึกษาการปฏิภาคกันของเสียงในคำศัพท์ของภาษาไท 6 ภาษานี้แล้ว ปรากฏว่าส่วนใหญ่จะเป็นเสียงปฏิภาคที่เหมือนกัน ที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ภาษาไทเป็นภาษาที่มีเสียงในคำศัพท์แตกต่างไปจากภาษาอื่นๆ มากที่สุด ความแตกต่างดังกล่าว เช่น ขณะที่ภาษาอื่นๆ มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก-มีลม แต่ภาษาไทจะเป็นเสียงกัก-ไม่มีลม ภาษาไทมีสระประสม // ขณะที่ภาษาอื่นๆ ไม่มี และภาษาไทมีการวิวัฒนาการของเสียงวรรณยุกต์จากภาษาไทดั้งเดิมเป็นแบบ ABCD 123-4 ขณะที่กลุ่มภาษาลาว (ซึ่งประกอบด้วย ลาวได้ ลาวเวียง ลาวครั้ง และลาวแจ้ว) เป็นแบบ AC1-234, B#DL และภาษาพวนเป็นแบบ A1-234, B=DL และวรรณยุกต์แถว C ไม่มีการแยกเสียง
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1986
Subject(s)	Dialects
	Linguistics
	Phonology
	Consonants
	Tone (phonetics)
	Vowels
	Tai language

	ภาควิชาภาษาศาสตร์	335
ISBN	Chulalongkorn University. Linguistics 9745666211	
Author	Saengchant Treyakul	
Title	Stylistic variations of "R" and "L" in Bangkok Thai : a study of the pronunciation of Bangkok F.M. radio newscasters / Saengchant Treyakul	
Date	1986	
Location	GS	
Source	[13], 70 leaves : charts	
Abstract	Gives information on the stylistic variations of "r" and "l" in Bangkok Thai by studying the pronunciation of 28 university graduate newscasters of the Bangkok F.M. Radio. Employs two kinds of variables in this research: linguistic and stylistic variables. Summarizes from the study that in the most formal style "r" and "l" occur as [r] in the highest percentage but in the most informal style "r" occurs as [l] and "-r" occurs as [o] in the highest percentage. Indicates that "r" and "-r" occur as [r] in the highest percentage in the news announcing and the passage reading situations, whereas, "l" and "-l" occur as [l] in high percentage in every style วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของ "ร" และ "ล" ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวัจนลีลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาได้แก่ ผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพราะผู้ประกาศข่าวฯ เป็นกลุ่มที่ได้รับเลือกจากคณะกรรมการการบริหารงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ให้เป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาไทยมาตรฐาน ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกาศข่าวฯ ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าจำนวน 28 คน ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยนี้มี 2 ประเภท คือตัวแปรทางภาษาศาสตร์ และตัวแปรทางวัจนลีลา ตัวแปรทางภาษาศาสตร์มี 4 ตัวแปร คือ "ร" และ "ล" ที่อยู่หน้าสระ, " _ร" หลังพยัญชนะ ในพยัญชนะควบกล้ำ " _ร" และ "ล" หลังพยัญชนะใน	

336

วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต

พยัญชนะควบกล้ำ “_ล” ตัวแปรดังกล่าวจากการสังเกตเบื้องต้นมีรูปแบบดังนี้

	[r]		[r]
“ร”	[r]	“_ร”	[r]
“ล”	[r]	“_ล”	[l]
	[l]		[l]
			[๑]

ตัวแปรทางวัจนลีลามี 4 ตัวแปร ได้แก่ การสัมผัสภาษาณ์ การอ่านทางวิทยุ การอ่านบทความ และการอ่านคำคู่เทียบเสียง การนำเสนอผลแสดงเป็นเปอร์เซ็นต์การปรากฏของรูปแบบแต่ละรูปแบบในวัจนลีลาแต่ละแบบ นอกจากนั้นยังมีการอภิปรายเกี่ยวกับปัจจัยอื่นที่มีบทบาทสำคัญต่อการแปรด้วย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า “ร”, “ล” , “_ร” , “_ล” มีการแปรไปตามวัจนลีลาดังนี้

1. ในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด “ร” และ “ร” ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด “ร” ปรากฏเป็น [l] และ “ร” ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วนในวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง คือ การอ่านข่าวทางวิทยุ และการอ่านบทความ “ร” และ “_ร” ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด
2. “ล” และ “_ล” ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในวัจนลีลาทุกแบบ

นอกจากนั้น “ร” , “ล” , “_ร” , “_ล” ยังมีการแปรไปตามบริบททางเสียงอื่นๆ อีก อันได้แก่ การลงเสียงหนักเบา และลักษณะการพ่นลม-ไม่พ่นลมของพยัญชนะที่ “_ร” และ “_ล” กล้ำด้วย

NoteTypescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1986

Subject(s)Phonology

Thai language

Pronunciation

Radio broadcasters

SubjectBangkok

Alt authorChulalongkorn University. Linguistics

ISBN9745666378

Author	Premin Karavi
Title	Form and meaning of reduplicative adjectives and adverbs in the Songkhla dialect / Premin Karavi
Date	1986
Location	CL thesis
Source	[19], 172 leaves : charts
Abstract	Analyzes the form and meaning of the reproductive adverbs and adjectives in the Songkhla dialect and classifies them accordingly. Divides these reduplicatives according to the number of syllables into two main groups: those with two syllables and those with more than two syllables ; each of which is further divided according to the syllable structure into three subgroups. Shows from the study of the meaning of reduplicatives that reduplicatives can be of two main types : reduplicatives with lexical meaning and reduplicatives with no lexical meaning วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษารูปและความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา เพื่อจัดกลุ่มตามลักษณะดังกล่าว ผลการศึกษาปรากฏว่าคำซ้ำพยางค์สามารถจำแนก โดยใช้เกณฑ์ทางเสียงเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์ และคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่าสองพยางค์ คำซ้ำพยางค์แต่ละกลุ่มยังแบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อยคือ คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของโครงสร้างของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างของพยางค์อย่างน้อย 1 พยางค์เป็น C1-2 Tet และคำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์มีความต่างกันที่เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ โดยอาจจะต่างกันเพียงลักษณะเดียวหรือหลายลักษณะก็ได้ ในด้านความหมาย คำซ้ำพยางค์อาจแยกออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีความหมายในตัวเอง และคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีความหมายในตัวเอง

	ประเภทแรกจะกำหนดความหมายได้จากความหมายของหน่วยหลักหรือได้จากรูปแบบทางเสียง ดังนั้นคำซ้ำพยางค์ที่มีความหมายในตัวเองนี้จึงสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มย่อยคือ ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีหน่วยหลัก และความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลัก ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีหน่วยหลักจะให้ความหมายในลักษณะการเพิ่มค่าหรือลดค่าของความหมายของหน่วยหลัก ส่วนความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลักจะสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงของคำซ้ำพยางค์นั้น สำหรับคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีความหมายในตัวเองนั้นจะสามารถกำหนดความหมายของมันได้จากคำหลักที่มันไปขยาย คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้อาจจำแนกกลุ่มออกตามหน้าที่ของคำหลักที่มันไปขยายได้เป็น 2 กลุ่มย่อย คือ คำซ้ำพยางค์ที่ขยายคำกริยาคงสภาพหรือคำกริยาแสดงกระบวนการเปลี่ยนแปลง และคำซ้ำพยางค์ที่ขยายคำกริยาแสดงอาการกระทำ คำซ้ำพยางค์ทั้ง 2 ประเภทนี้จะให้ความหมายจากคำหลัก แต่ความหมายของคำหลักเองก็ได้ผลกระทบจากคำซ้ำพยางค์ กล่าวคือในประเภทย่อยแรก คำซ้ำพยางค์แสดงการเพิ่มค่าของความหมายของคำหลัก ในประเภทย่อยที่สอง คำซ้ำพยางค์จะเป็นตัวให้ความหมายใหม่แก่คำหลักเพื่อบอกลักษณะอาการกระทำนั้นว่ากระทำด้วยลักษณะท่าทางอย่างไร
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1986
Subject(s)	Dialects Linguistics Adverb Adjective Thai language Reduplication Songkhla language Syllable
Subject	Songkhla
Alt author	เปรมินทร์ คาระวี Pranee Kullavanijaya, advisor

	ภาควิชาภาษาศาสตร์	339
	Chulalongkorn University. Linguistics	
ISBN	9745671452	
ปีการศึกษา 2528 (1985)		
Author	Urairat Boonpanont	
Title	English-Thai transliteration based on linguistic principle / Urairat Boonpanont	
Date	1985	
Location	CL thesis	
Source	[11], 181 leaves	
Abstract	Deals with English-Thai transliteration based on linguistic principle. Analyzes the aspect of English loanwords in Thai language. Focuses on words from dictionary entries, newspaper, magazines and different writers. Defines the terms of transcription, transliteration of consonants and vowels and the romanization. Concludes that there are 2 categories; basing on sound and on alphabets. Suggests English-Thai alphabets representing Thai transliteration	
	วิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาและรวบรวมปัญหาการถอดอักษรอังกฤษเป็นไทย ปัจจุบันและเสนอการถอดอักษรอังกฤษเป็นไทยโดยใช้หลักวิชาภาษาศาสตร์ เพื่อนำไปใช้ในการเขียนหรือถอดอักษรคำภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	
	วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ แบ่งออกเป็น 5 บท บทแรกเป็นบทนำ กล่าวถึงหัวข้อวิทยานิพนธ์	
	ความเป็นมาของปัญหา จุดมุ่งหมาย ขอบเขตการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง บทที่ 2 กล่าวถึงคำจำกัดความ ความแตกต่าง และลักษณะของระบบการถ่ายเสียง (Transcription) ระบบการถอดอักษร (Transliteration) และระบบการใช้ตัวอักษรโรมันเพื่อการถ่ายเสียงหรือการเขียน (Romanization) บทที่ 3	
	เสนอและรวบรวมปัญหาการถอดอักษรอังกฤษเป็นไทยในปัจจุบันของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และสื่อสารมวลชนต่างๆ บทที่ 4 เสนอการถอดอักษร	

340	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
	อังกฤษเป็นไทยโดยใช้หลักวิชาภาษาศาสตร์ บทที่ 5 สรุปและเสนอแผนงานวิจัยอื่นที่สามารถทำต่อเนื่องได้จากวิทยานิพนธ์เรื่องนี้
Note	Typescript (photocopy)
	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1985
Subject(s)	Linguistics
	Linguistic analysis
	Linguistic research
	Transliteration
	Transcription
	Romanization
Alt author	อุไรรัตน์ บุญปานนท์
	Chulalongkorn University. Linguistics
ISBN	9745669652
Author	Arunee Ratanakul
Title	Classifiers in the Thai dialects spoken in Chiang Mai, Khon Kaen, Saraburi and Surat Thani / Arunee Ratanakul
Date	1985
Location	Invalid
Source	[9], 111 leaves
Abstract	Studies the classifiers in the Thai dialects spoken in Chiang Mai, Khon Kaen, Saraburi and Sarat Thani. Finds out what classifiers are used in these Thai dialects, analyzes their meanings, and examines whether the number and the use of classifiers vary. Uses componential analysis in the analysis of the meanings of classifiers. Infers the meaning of classifiers from the nouns that the classifier occurs with and shows in the form of a set of

	ภาควิชาภาษาศาสตร์	349		350	วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
Abstract	Makes a comparative study of the form and meaning of yes-no questions in the Bangkok and the Udon thani Thai dialects. Uses the Generative Transformational Approach for analysis of form and the semantic componential analysis for the study of meaning. Summarizes from the study that both dialects have a similar structural system of 4 types of yes-no questions. Points out that the differences are that the question of the ruu plaaw type which exists only in the Bangkok dialect are fewer than those in the Udon Thani dialect. Concludes that the meaning of yes-no questions in both dialects are quite similar การวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบคุณลักษณะความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันของประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในภาษากรุงเทพฯและภาษาอุดรธานี ทั้งในด้านรูปและความหมาย โดยใช้วิธีการของทฤษฎีไวยากรณ์ปัวรวรรตแปรรูปในการศึกษาเรื่องรูป และใช้การวิเคราะห์ความหมายย่อยในการศึกษาเรื่องความหมาย ผลการศึกษาปรากฏว่า ในด้านรูปภาษากรุงเทพฯและภาษาอุดรธานี มีโครงสร้างผิวและโครงสร้างลึกของประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธใน 4 พวกใหญ่เหมือนกัน ต่างกันเพียงชนิดเดียว คือคำถามที่มีส่วนท้าย หรือเปล่า ซึ่งปรากฏเฉพาะในภาษากรุงเทพฯและมีความแตกต่างกันปลีกย่อย คือ จำนวนส่วนท้ายคำถามที่เป็นคำลงท้ายคำถามในภาษากรุงเทพฯมีน้อยกว่าในภาษาอุดรธานี โดยในภาษากรุงเทพฯมี 2 หน่วย ได้แก่ ไหม กับ หรือ ในขณะที่ภาษาอุดรธานีมี 4 หน่วย ได้แก่ boō, boō, gi และ waā ซึ่งทำให้ส่วนท้ายคำถามชนิดอื่นมีจำนวนไม่เท่ากันตามไปด้วย ในด้านความหมายปรากฏว่ามีเกณฑ์ทางความหมาย 6 เกณฑ์ที่สามารถใช้จำแนกประเภทคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธที่มีส่วนท้ายคำถามชนิดต่างๆ ได้ มีเกณฑ์ [+ - เป็นกลาง] เท่านั้นที่สามารถใช้จำแนกคำถามได้เฉพาะในภาษากรุงเทพฯและเกณฑ์ [+ - สนใจมาก] เท่านั้นที่สามารถใช้จำแนกคำถามได้เฉพาะในภาษาอุดรธานี			Semantic analysis วัชรระ โพธิ์สรณ์ Chulalongkorn University. Linguistics 9745667803	
Note	Typescript (photocopy)				
Subject(s)	Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1985				
	Dialects				
	Thai language				

ภาควิชาภาษาศาสตร์		353	354		วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต
Subject	Semantic analysis	Apinya Soithurum	Note	ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตเป็นหลักในการวิเคราะห์และใช้หลักการของเอส พิต คอร์ดอร์ เป็นรูปแบบในการเปรียบเทียบ	
	Phonology			จากผลของการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า	
	Surat Thani			1. การใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันในด้านความหมายและลักษณะทางวากยสัมพันธ์ในโครงสร้างเล็ก และกฎการปริวรรตที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว	
	Nakhon Si Thammarat			2. ในระดับโครงสร้างผิว การใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษแสดงโดยวิธีการทางวากยสัมพันธ์และทางระบบหน่วยคำ ส่วนในภาษานั้นจะแสดงโดยวิธีการทางวากยสัมพันธ์อย่างเดียวกัน	
Alt author	ดวงใจ เฮช	Title	Subject(s)	Typescript (photocopy)	
ISBN	Chulalongkorn University. Linguistics			Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1985	
	9745664102			Linguistics	
				English language	
Author	Apinya Soithurum	Date	Alt author	Thai language	
Title	A Contrastive study of the expressions of future time in English and Thai / Apinya Soithurum			อภิญา สร้อยรุห์ร่า	
				Chulalongkorn University. Linguistics	
				9745648574	
		Abstract	Author	Sarinthip Wacharawatanakul	
Location	CL thesis			Incorporation in Thai vers / Sarinthip Wacharawatanakul	
Source	[14], 111 leaves : ill			1985	
				CL thesis	
		Abstract	Title	[8], 75 leaves	
				Presents a study of linguistics in terms of incorporation in Thai verbs, regarding the approach proposed by Jeffrey S. Gruber. Limites the incorporation of nouns or prepositional phrase. Attempts to classify	

incorporation in Thai verbs and to identify the cases which can be incorporated. Describes in detail three types of incorporation in according to obligatory, optional, and conditional. Regards to cases, finds out five cases can be incorporated. Composes of instrumental, objectives, locative, source, and goal. Summarizes the results of the study, recommendations for further study, bibliographies and appendices related to the study are included

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาการรวมความหมายในคำกริยาภาษาไทยตามเกณฑ์ของ เจฟฟรีย์ เอส กรูเบอร์ ขอบเขตของการศึกษาจำกัดเฉพาะการรวมความหมายของคำนามหรือบุพบทวลีไว้ในคำกริยา และมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาลักษณะการเกิดของการรวมความหมายว่ามีกี่ประเภท และเพื่อศึกษาว่าการรวมความหมายในคำกริยานั้นเกี่ยวข้องกับการกใดบ้าง

ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า การรวมความหมายมี 3 ประเภท คือ ประเภทการรวมความหมายที่ต้องเกิด ประเภทการรวมความหมายที่อาจจะเกิดหรือไม่เกิดก็ได้ และประเภทการรวมความหมายที่มีเงื่อนไขในการเกิด ประเภทที่ 3 นี้เป็นประเภทที่ผู้วิจัยเพิ่มเติมจากกรูเบอร์ ซึ่งมีเพียง 2 ประเภทแรก นอกจากนี้ การรวมความหมายสามารถรวมคำนามซึ่งมีความสัมพันธ์กับคำกริยาในกรรกต่างๆ ได้ 5 ชนิด คือ เครื่องมือ ผู้ทรงรับ สถานที่ จุดเริ่มต้น และจุดหมาย ผลของการศึกษายังแสดงด้วยว่า การรวมความหมายส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับคำนามเฉพาะคำใดคำหนึ่ง การรวมความหมายของคำนามในคำกริยาจึงเป็นลักษณะเฉพาะของคำกริยาเป็นคำๆ ไป

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1985

Subject(s) Thai language -- Verb phrase

Alt author ศรีนทิพย์ วิชรวัฒนากุล

Chulalongkorn University. Linguistics

ISBN 9745660671

ปีการศึกษา 2527 (1984)

Author Wisuttira Neamnark

Title Lamphun Yong Phonology : A Synchronic Comparative Study / Wisuttira Neamnark

Date 1984

Abstract The main purpose of the thesis is to compare the phonological system consisting of consonants, vowels, and tones of Yong spoken in different areas in Lamphun province. There were five study locations, two in Amphoe Muang, one in Amphoe Pa Sang, one in Amphoe Ban Hong, and one in Amphoe Mae Tha. The study aims at classifying these varieties of Yong on the basis of phonological variations. The investigation shows that the five varieties contain the same number of phonemes and tones ; 21 single consonants, 18 monophthongs, and 6 tones. None contains any clusters and diphthongs. The phonetic realization of the six tones is similar in all of the varieties. Variation exists in the allophones of the consonant phonemes /s/, /x/, /j/ and /xw/. The study shows that the five varieties of Lamphun Yong can be classified into two sub-dialects of Lamphun Yong : the eastern sub-dialect spoken in Amphoe Mae Tha and the eastern area of Amphoe Muang, and the western sub-dialect spoken in Amphoe Pa Sang, Amphoe Ban Hong and the western area of Amphoe Muang. The tonal systems of the two sub-dialects of Lamphun Yong show different types of development from the Proto-Tai. The patterns of tone splits show that the eastern sub-dialect is similar to the Lue dialects of Sipsongpanna in Yunnan, China, whereas the western sub-dialect is similar to the Lue dialect of Muang Yong in Shan State, Burma.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คือศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษายองซึ่งพูดกัน ณ จุดเก็บข้อมูลต่างๆ ในจังหวัดลำพูน จำนวน 5 จุด ในอำเภอเมืองลำพูน 2 จุด อำเภอป่าซาง 1 จุด อำเภอบ้านโฮ่ง 1 จุด และอำเภอแม่ทา 1 จุด เพื่อ

	ภาควิชาภาษาศาสตร์ 357 เปรียบเทียบให้เห็นลักษณะความคล้ายคลึงและความแตกต่างทางด้านเสียง และแสดงการแบ่งภาษาถิ่นย่อยของภาษายอง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ระบบพยัญชนะ ระบบสระ และระบบวรรณยุกต์ในภาษายองที่พูด ณ จุดเก็บข้อมูลทุกจุดมีจำนวนหน่วยเสียงเท่ากัน คือ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงโดยไม่มีพยัญชนะควบกล้ำและสระประสมในภาษายองที่ศึกษา สำหรับความแตกต่างที่ปรากฏเป็นเรื่องของเสียงย่อย ของหน่วยเสียงพยัญชนะ /s/ ,/x/ ,/j/ และ /xw/ ภาษายองที่พูดกัน ณ จุดเก็บข้อมูลทั้ง 5 จุด สามารถแบ่งออกเป็นภาษาถิ่นย่อย คือ ภาษาถิ่นย่อยตะวันออก ได้แก่ ภาษาถิ่นย่อยที่พูดกันในอำเภอแม่ทาและอำเภอเมืองด้านทิศตะวันออก และภาษาถิ่นย่อยตะวันตก ได้แก่ ภาษาถิ่นย่อยที่พูดกันในอำเภอเมืองด้านทิศตะวันตก อำเภอป่าซาง และอำเภอบ้านโฮ่ง ระบบวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นย่อยทั้งสองของภาษายอง ที่พูดกันในจังหวัดลำพูน มีลักษณะวิวัฒนาการจากระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมแตกต่างกัน ภาษาถิ่นย่อยตะวันออกมีลักษณะวิวัฒนาการของระบบวรรณยุกต์ คล้ายคลึงกับลักษณะวิวัฒนาการของระบบวรรณยุกต์ในภาษาลื้อที่พูดกันในแคว้นสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในขณะที่ภาษาถิ่นย่อยตะวันตก มีลักษณะวิวัฒนาการของระบบวรรณยุกต์คล้ายคลึงกับภาษาลื้อ ซึ่งพูดกันที่เมืองยองรัฐชาน ประเทศสหภาพพม่า Note Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1984 Kalaya Tingsabadh, advisor Author Jerry Gainey Title A Comparative Study of Kui, Bruu and So Phonology from a Genetic Point of View / Jerry Gainey Date 1984	358 วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต Abstract The purpose of this thesis is to examine and compare the phonological systems of Kui, Bruu and So. The phonological system of each language is described and comparisons are made of phonological inventories and the distribution of phonological units in order to determine their similarities and differences. Cognate sets are used to identify and analyze sound correspondences, some of which are explained by proposed phonological developments. Data were obtained from Kui-Thai-English, Bruu-Thai-English and So-English dictionaries and the researcher's field notes. Comparison of phonological system of the three languages show that they largely share the same syllable and word structure, register systems, and consonant and vowel systems. However, the differences are substantially adequate to determine the genetic relationship of the languages, especially the differences in final consonant, final consonant cluster and vowel inventories. Conclusions are also made based on shared and independent sound changes. From the evidence of both shared phonological features and phonological developments, it is concluded that Bruu and So are genetically more closely related to each other than either is to Kui, which lends support to the subgrouping of these languages within the Katuic branch based on lexicostatistical evidence. วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือศึกษาและเปรียบเทียบระบบเสียงภาษากูย บรู และโซ โดยกล่าวถึงระบบเสียงของแต่ละภาษา แล้วนำมาเปรียบเทียบกันทั้งด้านระบบเสียงและการแจกแจงของหน่วยเสียงแต่ละหน่วยเพื่อให้เห็นความเหมือนหรือความคล้ายคลึงและความแตกต่างของระบบเสียงของทั้งสามภาษาและใช้คำร่วมเชื้อสายของทั้งสามภาษามาวិเคราะห์หาเสียงปฏิภาค พร้อมทั้งให้คำอธิบายเกี่ยวกับการปฏิภาคกันของเสียงและลักษณะการกลายเสียงของเสียงบางเสียง ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากพจนานุกรมกูย (สวຍ)-ไทย-อังกฤษ พจนานุกรมบรู-ไทย-อังกฤษ พจนานุกรมโซ-อังกฤษ และข้อมูลภาคสนามของผู้วิจัยเอง จากการเปรียบเทียบระบบเสียงของทั้งสามภาษาพบว่า ภาษาทั้งสามมีความ
--	--	---

คล้ายคลึงกันมากในด้านโครงสร้างพยางค์และคำ ระบบลักษณะน้ำเสียง ระบบ
พยัญชนะและสระ แต่ก็ยังมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดที่แสดงให้เห็นว่าภาษาทั้ง
สาม มีความแตกต่างกันทางด้านความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ความแตกต่างด้านเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นพยัญชนะเดี่ยวและที่เป็นพยัญชนะควบ
กล้ำ และระบบสระ ส่วนผลสรุปที่ได้จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางเสียงซึ่งเป็น
ลักษณะร่วมและลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษาคือ ภาษาบูรและโซมีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดทางด้านเชื้อสายมากกว่าภาษากูย ซึ่งเป็นการสนับสนุนการแบ่งกลุ่มภาษาใน
ตระกูลมอญ-เขมร กลุ่มกะตือคที่ใช้สถิติความสัมพันธ์ของศัพท์เป็นเกณฑ์ในการ
แบ่ง

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1984
Theraphan L. Thongkum, advisor

Author

Prapapan Saeneetontikul

Title

A Lexical Study of Southern Thai Spoken in Surat Thani, Nakhon Si
Thammarat / Prapapan Saeneetontikul

Date

1984

Abstract

The main purpose of this thesis is to collect and compare the lexical items
of the Thai dialects spoken in Surat Thani, Nakhon Si Thammarat and
Songkhla. A wordlist of 2,616 semantic units is constructed specially for this
study. The items are classified into 16 lexical fields as follows, body parts,
kinship terms and pronouns, clothing and ornament, general and local
implements, local plants and animals, natural objects and phenomena,
time/day/year, numerals, food and beverages, diseases and physical
sickness, verbs, modifiers, prepositions, classifiers, beliefs and rites, and
miscellaneous. The data are collected from three informants, each of whom

represents a dialect under study. The selection of these informants is based
on the following socio-economic criteria : sex, profession, level of
education, area of domicile and background of the informant's wife. The
analysis of the data reveals that there are three types of semantic units :
those which are represented by the same lexical items in all three dialects,
those which are represented by completely different lexical items in all three
dialects, and those which are represented by the same lexical items in two
of the three dialects. One thousand eight hundred and eighty-eight
semantic units, or 72.56 percent of the total number of semantic units are
first type. The extent of lexical similarity among these dialects confirms that
they are sub-dialects of Southern Thai. When the degree of lexical variation
between the Surat Thani dialect and the Nakhon Si Thammarat dialect,
between the Surat Thani dialect and the Songkhla dialect, and between the
Nakhon Si Thammarat dialect and the Songkhla dialect are compared, it is
found that the degree of variation is similar in all of the three cases. The
lexical items in the Surat Thani dialect, however, differ from those of the
other two dialects more than the degree of lexical variation between those
two dialects. The results conform with those of the phonological studies of
Southern Thai dialects by some linguists. The study also pinpoints those of
semantic fields which are represented by the same lexical items in all of the
dialects as well as those fields in which these dialects differ most. In
addition, common lexical items are sub-classified and the causes of lexical
variation among the three dialects are considered.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การศึกษาและเปรียบเทียบศัพท์ในภาษาไทย
ถิ่นสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้สร้างรายการ
คำซึ่งประกอบด้วยหน่วยวรรณจำนวน 2,161 หน่วยวรรณ โดยแบ่งตามกลุ่ม
ความหมาย รวมทั้งสิ้น 16 ประเภท ได้แก่ คำเรียกชื่อเครื่องมือเครื่องใช้ทั่วไปและ
เครื่องมือเครื่องใช้เฉพาะถิ่น คำเรียกพืชและสัตว์ในท้องถิ่น สิ่งที่เกี่ยวข้องกับ
ปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ คำที่ใช้เรียกเวลา วัน และปี คำจำนวนนับ คำเรียกชื่อ

อาหารและเครื่องดื่ม ชื่อโรคและอาการผิดปกติในร่างกาย คำกริยา คำขยาย คำบุพบท คำลักษณะนาม คำที่ใช้เกี่ยวกับความเชื่อ ศาสนา และพิธีกรรมต่างๆ และประเภทสุดท้าย ได้แก่ หมวดเบ็ดเตล็ด แล้วนำหน่วยอรรถทั้งหมดนี้ไปสับภาษาให้ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน ซึ่งได้คัดเลือกไว้เป็นตัวแทนของภาษาถิ่นที่จะศึกษาถิ่นละ 1 คน ทั้งนี้ได้ควบคุมตัวแปรทางสังคมคือเพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ภูมิลำเนา และภูมิหลังของผู้สมัคร

ผลของการวิจัยปรากฏว่า ภาษาถิ่นทั้งสามมีการใช้ศัพท์อยู่ 3 ประเภทด้วยกันคือ ประเภทแรก ได้แก่ ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้เหมือนกันทั้งหมด ประเภทที่สอง ได้แก่ ศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้แตกต่างกันทั้งหมด และประเภทที่สาม ได้แก่ ศัพท์ที่ถิ่นหนึ่งใช้แตกต่างออกไปจากถิ่นอื่นๆ อยู่เพียงถิ่นเดียว ศัพท์ประเภทที่ทุกถิ่นใช้เหมือนกันทั้งหมดมีจำนวน 1,888 หน่วยอรรถ คิดเป็นร้อยละ 72.56 ของหน่วยอรรถทั้งหมด ซึ่งแสดงว่าภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานี ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช และภาษาถิ่นสงขลาล้วนเป็นภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจำนวนหน่วยอรรถที่ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีกับภาษาถิ่นนครศรีธรรมราช ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีกับภาษาถิ่นสงขลา และภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชกับภาษาถิ่นสงขลาใช้ศัพท์แตกต่างกัน พบว่าภาษาถิ่นทั้งสามคู่นี้ใช้ศัพท์แตกต่างกันในอัตราที่ใกล้เคียงกัน แต่ภาษาถิ่นสุราษฎร์ธานีใช้ศัพท์แตกต่างจากภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชกับภาษาถิ่นสงขลามากกว่าที่ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชกับภาษาถิ่นสงขลาใช้ศัพท์แตกต่างจากกัน ผลที่ได้จากการศึกษานี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยทางด้านเสียงที่นักภาษาศาสตร์ผู้อื่นได้ศึกษาไว้

ผู้วิจัยได้ศึกษาด้วยว่า หน่วยอรรถประเภทใดที่มักแทนด้วยศัพท์เดียวกันในภาษาถิ่นเหล่านี้ และหน่วยอรรถประเภทใดที่มักแทนด้วยศัพท์ที่ต่างกัน รวมทั้งได้จำแนกประเภทของศัพท์ที่ทุกถิ่นใช้เหมือนกันและพิจารณาสาเหตุที่ภาษาถิ่นเหล่านี้ใช้ศัพท์ต่างกัน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1984

Kalaya Tingsabadh, advisor

Author

Sureeporn Yaisa-nga

Title

A Comparative Study of the Phonetics and Phonology of Lav a Spoken in Ban Pa Pae, Ban Chang Maw ,Ban Umphai and Ban Dong, Mae Hong Son Province / Sureeporn Yaisa-nga

Date

1984

Abstract

The purpose of this thesis is to study and compare the phonetics and phonology of 4 Lav a dialects spoken in Ban Pa Pae, Ban Chang Maw, Ban Umphai and Ban Dong, Mae Hongson Province. The phonological system of each dialect is investigated at both the phonetics level and the phonological level. Comparisons of the four dialects are then made both synchronically and diachronically. The synchronic comparison is made to determine the similarities and differences of their phonetics and phonological system and the diachronic comparison is made to investigate the patterns of sound changes in all four dialects. The phonological systems of the 4 Lav a dialects are as follows: Ban Pa Pae: minor-syllable structure: cv(c) major-syllable structure: c(c) (c)v (v) (c) consonants: /p t c k ph th ch kh b d j g m n f s x h w l r j ʔ/ and vowels: /i e ɛ ɐ a u o ɔ ai ui iTM ɛ ai ɔ' iTM ɛTM uTM uTM au eo/ Ban Chang Maw: minor-syllable structure: cv(c) major-syllable structure: c(c) (c) v(v) (v) (c) consonants: /p t c k ð ph th ch kh b d j g m n Ñ _ f s h w l r j/ and vowels: /i e ɛ ɐ a u o ɔ ei ai ui iTM ɛ aɐ ɔ' iTM ɛTM uTM au iTM u/ Ban Umphai: minor-syllable structure: cv(c) major-syllable structure: c(c) (c) v(v) (v) (c) consonants: /p t c k ð ph th ch kh b d j g m n Ñ _ f s h w l r j/ and vowels: /i e ɛ ɐ a u o ɔ ei ai ui ɔi iTM ɛ iTM uTM au iTM u/ Ban Dong: minor-syllable structure: cv(c) major-syllable structure: c(c) (c) v(v) (c) consonants: /p t c k ð ph th ch kh b d j g m n Ñ _ f s h w l r j/ and vowels: /i e ɛ ɐ a u o ɔ ei ai ui Ooi iTM ɛ aɐ ɔ' u' iTM ɛTM uTM iTM u au ou ʔ/ The results obtained from synchronic comparison and

diachronic comparison are somewhat different. The former shows that Ban Pa Pae dialect differs most from the others, whereas the latter reveals the fact that Ban Dong dialect splits from Proto-Lawa earlier than the rest.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาละวี่อะที่พูดกันใน 4 หมู่บ้าน คือ บ้านป่าแป๋ บ้านช่างหม้อ บ้านอมพาย และบ้านดง จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยศึกษาวิเคราะห์เสียงและระบบเสียงของภาษาละวี่อะแต่ละบ้าน แล้วนำมาเปรียบเทียบกันใน 2 ลักษณะคือ เปรียบเทียบแบบร่วมสมัย เพื่อหาความคล้ายคลึง และความแตกต่างของเสียงและระบบเสียงของภาษาละวี่อะทั้ง 4 บ้าน และเปรียบเทียบแบบต่างสมัย เพื่อศึกษาวิวัฒนาการของเสียงจากภาษาละวี่อะดั้งเดิมมาเป็นเสียงในภาษาละวี่อะปัจจุบันทั้ง 4 บ้าน

ระบบเสียงของภาษาละวี่อะทั้ง 4 บ้านมีลักษณะดังนี้

บ้านป่าแป๋ : โครงสร้างพยางค์รอง CV(C) โครงสร้างพยางค์หลัก : C(C)(C)V(V)(C) หน่วยเสียงพยัญชนะ

/ p t c k ʔ ph th ch kh b d j g m n ɲ ŋ f s x h w l r j ɣ / และหน่วยเสียงสระ

/ i e ε i ə a u o ɔ i ai ui ɐ i ai ɔ ε i ə i ə u ə ɔ u au ɛ o /

บ้านช่างหม้อ : โครงสร้างพยางค์รอง : CV(C) โครงสร้างพยางค์หลัก : C(C)(C)V(V)(V)(C) หน่วยเสียงพยัญชนะ

/ p t c k ʔ ph th ch kh b d j g m n ɲ ŋ f s h w l r j / และหน่วยเสียงสระ

/ i e ε i ə a u o ɔ ɛ r ai ui ɐ i ai ɔ ε i ə i ə u ə au i ə u /

บ้านอมพาย : โครงสร้างพยางค์รอง : CV(C) โครงสร้างพยางค์หลัก : C(C)(C)V(V)(V)(C) หน่วยเสียงพยัญชนะ

/ p t c k ʔ ph th ch kh b d j g m n ɲ ŋ f s h w l r j / และหน่วยเสียงสระ /

i e ε i ə a u o ɔ ɛ i ai ui ɔ i ɐ i i ə i ə u ə au i ə u /

บ้านดง : โครงสร้างพยางค์รอง : CV(C) โครงสร้างพยางค์หลัก : C

(C)(C)V(V)(C) หน่วยเสียงพยัญชนะ

/ p t c k ʔ ph th ch kh b d j g m n ɲ ŋ f s h w l r j / และหน่วยเสียงสระ

/ i e ε i ə a u o ɔ ɛ i ai ui ɔ i ɐ i ai ɔ ε u ə i ə u ə au ɔ u ɛ o /

เมื่อนำระบบเสียงของภาษาละวี่อะทั้ง 4 บ้านมาเปรียบเทียบกันแบบร่วมสมัยและแบบต่างสมัยแล้วปรากฏว่า ผลที่ได้ไม่ตรงกัน กล่าวคือในการเปรียบเทียบแบบร่วมสมัย ภาษาละวี่อะบ้านป่าแป๋มีลักษณะแตกต่างจากภาษาละวี่อะอีก 3 บ้านมากที่สุด เพราะแยกตัวออกมาจากภาษาละวี่อะดั้งเดิมก่อนภาษาย่อยอื่น

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1984

Theraphan L.Thongkum, advisor

ปีการศึกษา 2526 (1983)

Author

Sukanlaya Surinpiboon

Title

The Accentual System of Polysyllabic Words in Thai / Sukanlaya Surinpiboon

Date

1983

Abstract

The primary accented syllables in monomorphemic trisyllabic and tetrasyllabic Thai words are the final syllables. Secondary accent assignment is determined by the structure of the first two syllables of the words, i.e. whether it is a linker or a non-linker syllable. Post studies have determined accent assignment rules for words of which the first two syllables are linker syllables or a combination between a linker and a non-linker syllable. There has been no study of accent assignment for words which have non-linker syllables as the first two syllables. Attempt has been made in this thesis to find out whether the different syllable structures of the non-linker syllable have any influence on secondary accent assignment.

The non-linker syllables considered in this study vary as follows : open syllables and closed syllables; syllables closed with glottal stop and syllables closed with nasals; syllables closed with glottal stop and syllables closed with other stops; syllables closed with other stops and syllables closed with nasals; syllables with relatively higher vowels and syllables with relatively lower vowels. The phonetic analysis of the patterns of stressed syllable in these words is based on the pronunciation of 5 subjects, reading the 201 test words twice, given a total of 2010 tokens to be phonetically analyzed. The occurrence of stress on variant non-linker syllables is given in ratios as follows : open syllables and closed syllables, 7:191; syllables closed with glottal stop and syllables closed with nasals, 0:355; syllables closed with glottal stop and syllables closed with other stops, 9:226; syllables closed with other stops and syllables closed with nasals, 37:176; higher vowel syllables and lower vowel syllables, 97:73. These stress patterns found in the 2,010 tokens lead to the postulation of accent assignment rules in simple trisyllabic and tetrasyllabic words of which the first two syllables are non-linker syllables as follows: 1.Secondary accent is on the closed syllables when the variant syllables are open syllables and closed syllables 2.Secondary accent is on the syllables closed with nasal consonants when the variant syllables are syllables closed with glottal stop and syllables closed with nasal consonants. 3.Secondary accent is on the syllables closed with other stop consonants when the variant syllables are syllables closed with glottal stops and syllables closed with other stops. 4.Secondary accent is on the syllables closed with nasal consonants when the variant syllables are syllables closed with other stops and syllables closed with nasals. When the variant syllable differ in vowel quality, the occurrence of stress on variant syllables is not significantly different. Accent assignment rules cannot be postulated in this respect.

ในภาษาไทยคำสามัญ 3-4 พยางค์จะมีพยางค์หนักเป็นเอกที่พยางค์สุดท้ายของคำ

การกำหนดตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทขึ้นอยู่กับโครงสร้างพยางค์ของ 2 พยางค์แรกของคำว่าเป็นพยางค์เชื่อมหรือไม่เชื่อม ในกรณีที่พยางค์เชื่อมทั้งคู่ หรือมีพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์เชื่อมได้มีผู้ศึกษากำหนดพยางค์หนักเป็นโทไว้แล้ว แต่ในกรณีที่พยางค์ไม่เชื่อมทั้งคู่ยังไม่มีการศึกษาไว้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาว่า โครงสร้างพยางค์เปิดของพยางค์ไม่เชื่อมที่แตกต่างกัน จะมีอิทธิพลต่อการกำหนดตำแหน่งของพยางค์หนัก หรือไม่โดยกำหนดให้พยางค์ไม่เชื่อมมีลักษณะแตกต่างกันดังต่อไปนี้คือ เป็นพยางค์เปิดกับพยางค์ปิด พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยเสียงนาสิก พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ กับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิก พยางค์ที่มีสระสูงกับพยางค์ที่มีสระต่ำกว่า

ในการวิจัยนี้ได้ให้ผู้บอกภาษาชาวไทยกรุงเทพฯ จำนวน 5 คน อ่านคำทดสอบที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้นรวมทั้งสิ้น 201 คำ คำละ 2 ครั้ง รวมจำนวนคำที่จะนำมาวิเคราะห์ทั้งสิ้น 2,010 คำ

ในการวิเคราะห์พบการลงเสียงหนักที่พยางค์เชื่อมซึ่งแตกต่างกันและนำมาผลมาเปรียบเทียบอัตราส่วนกันได้ดังนี้คือ ระหว่างพยางค์เปิดกับพยางค์ปิดเท่ากับ 7 : 191 คำ ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิกเท่ากับ 0 : 355 คำ ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ เท่ากับ 9 : 266 คำ ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ กับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิกเท่ากับ 37 : 176 คำ ระหว่างพยางค์ที่มีสระสูงกว่ากับพยางค์ที่มีสระต่ำกว่าเท่ากับ 97 : 73 คำ

ผลการวิเคราะห์ก็นำไปสู่ข้อสรุปในการเสนอตำแหน่งของพยางค์หนักเป็นโทในคำสามัญ 3-4 พยางค์ที่มีโครงสร้างพยางค์ของ 2 พยางค์แรกเป็นพยางค์ไม่เชื่อมได้ดังนี้คือ

1. ระหว่างพยางค์เปิดกับพยางค์ปิด ตำแหน่งของพยางค์หนักจะได้แก่พยางค์ปิด
2. ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิก ตำแหน่งของพยางค์หนักจะได้แก่พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิก
3. ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักเส้นเสียงกับพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ ตำแหน่งของพยางค์หนักจะได้แก่พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกักอื่นๆ

4. ระหว่างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงกับอีก ข้างพยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิก ตำแหน่งของพยางค์คั่นก็จะได้แก่ พยางค์ที่ปิดด้วยหน่วยเสียงนาสิก ส่วนกรณีทีพยางค์เชื่อมแตกต่างก็มีคุณลักษณะของสระสูงต่ำต่างกันนั้น ไม่สามารถจะกำหนดตำแหน่งของพยางค์คั่นได้

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983

Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Author

Urai Ngamsom

Title

An Analysis of the Syntactic and Semantic Properties of the Verb Mii in
Thai / Urai Ngamsom

Date _____

1983

Abstract

This thesis is an analysis of the syntactic and semantic properties of the verb *mii* which is the main verb of a sentence in Thai within the Generative Transformation framework as proposed by Noam Chomsky (1965) and the Case Theory as proposed by Charles J. Fillmore (1968) and Wallace L. Chafe (1970). The analysis makes it possible to propose the following generalization about the syntactic and semantic properties of the verb *mii* in Thai: *mii* consists of 4 lexical items which can be distinguished by 8 syntactic criteria: the co-occurrence with the comparative degree word *kwa'a*, the occurrence of the verb *mii* in the sentence-initial position, the indispensability of a context, the occurrence after the post-verb *khi&n*, the negation with *maj*, the co-occurrence with the preverbs *paj* and *maa*, the co-occurrence with *waa* complementizer and the movement of the post-verbal noun phrase to the sentence-initial position. The verb *mii* is, therefore, to be analyzed as 2 lexical entries which are homophonous and

homographic. In one entry, there is only one lexical item, intransitive-state verb *mii*, which means "rich". In the other entry, there are three polysemic lexical items : intransitive-existential verb *mii*, which means "happen," transitive-possessive verb *mii*, which means "possess," and transitive -equative verb *mii*, which means "be" or "equal to."

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาวิเคราะห์คุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และ
อรรถศาสตร์ของคำกริยา มี ที่เป็นการยกรากของประโยคในภาษาไทย ตามแนว
ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตและปรูของโนม ชอมสกี (Noam Chomsky 1965) ทฤษฎี
การทของชาร์ลส์ เจ.ฟิลล์มอร์ (Charles. J. Fillmore 1968) และ วอลเลซ แอล. เซฟ
(Wallace L. Chafe 1970)

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า คำกริยา มี จำแนกออกเป็น 4 รายคำ ตามคุณสมบัติทาง วากยสัมพันธ์ที่ต่างกัน ด้วยเกณฑ์จำนวน 8 เกณฑ์ คือ การเปรียบเทียบด้วยคำว่า การเกิดในตำแหน่งต้นประโยค ความจำเป็นของการมีบริบท การเกิดกับคำหลังกริยา ขึ้น การเกิดกับปฏิเสธ ไม่ การเกิดกับคำหน้ากริยา ไป และ มา เป็นคำขึ้นหน้าอนุ ประโยค และการย้ายนามวลีหลังกริยาไปไว้ต้นประโยค คำกริยามีทั้ง 4 รายคำนี้ วิเคราะห์ได้เป็น 2 ศัพท์ซึ่งเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง ศัพท์ที่ 1 ประกอบด้วยรายคำ เพียง 1 รายคำ ได้แก่ มี ที่เป็นคำกริยากรรมบอกสภาพ ซึ่งมีความหมายใกล้เคียง กับคำว่า "รวย" อีกศัพท์หนึ่ง ประกอบด้วยรายคำ 3 รายคำ นับเป็นคำหลายหน้าที่ ได้แก่ มี ที่เป็นกริยากรรมบอกความคงอยู่ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า "เป็น เจ้าของ" และมี ที่เป็นกริยาสกรรมเทียบความซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า "คือ" "เป็น" "ได้แก่" และ "ประกอบด้วย"

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983

Peansiri Vongvipanond, advisor

Author

Malee Koosamit

Title

A Contrastive Study of the Expression of Past Time in English and Thai /

	Malee Koosamit
Date	1983
Abstract	The purpose of this thesis is to contrast the expression of past time in English and Thai which is realized linguistically in the form of the Past Tenses. The thesis attempts to account for the similarities and differences of both languages using the Transformational Grammar as a model of linguistic analysis, and S. Pit Corder's as a model of contrastive analysis. From the analysis, the following conclusions may be drawn: 1.The Past Tenses of English and Thai indicate similarities and differences semantically and syntactically. 2.At the surface structure level, however, the English past time is realized syntactically and morphologically; whereas in Thai, the past time is manifested linguistically only at the syntactic level. จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คือการศึกษาเปรียบเทียบต่างของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาในอดีตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งแสดงทางภาษาในรูปของอดีตกาล วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ต้องการแสดงลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันของทั้งสองภาษา โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ปรีวรรตเป็นหลักในการวิเคราะห์และใช้รูปแบบการเปรียบเทียบต่างของ เอส.พิต คอร์ดเดอร์ จากผลของการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า 1. อดีตกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความเหมือนและความแตกต่างกันในด้านความหมายและในทางวากยสัมพันธ์ 2. ในระดับโครงสร้างผิว เวลาในอดีตในภาษาอังกฤษแสดงโดยวิธีการทางวากยสัมพันธ์และวิธีการทางระบบหน่วยคำ ส่วนในภาษานั้นจะแสดงได้โดยวิธีการทางวากยสัมพันธ์อย่างเดียวเท่านั้น
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983 Angkab Plakornkul, advisor

Author	Nittaya Vairojanavong
Title	A Contrastive Study of the Accentual Systems in English and Thai and an Error Analysis of the Pronunciation of English Polysyllabic Medical Terms / Nittaya Vairojanavong
Date	1983
Abstract	This thesis attempts to make a contrastive study of the accentual systems of English and Thai and to produce an error analysis of the stress patterns in English polysyllabic medical terms. The purpose is to find out if the errors are the result of interference from the accentual system of the Thai language. The contrastive analysis reveals that in monosyllabic words the accentual systems of the two languages are similar but in polysyllabic words the systems are different. The study also shows that the phonetic correlates of stressed syllables in the two languages are different. The error analysis of 20 subjects reveals that in the pronunciation of 19 English polysyllabic medical terms appearing in two different contexts, 88.7% of the words were pronounced in a way which indicatd mother tongue interference. An additional 7.3% could be attributed to intralingual and developmental errors. Only 4% of the 760 words were stressed correctly. Among the two groups of subjects, resident doctors who were familiar with those medical terms made more interference errors than medical students who were not familiar with the same medical terms. Out of 380 words, resident doctors made 355 interference errors and stressed only 7 words correctly while medical students made 319 interference errors and stressed 24 words correctly. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาเปรียบเทียบต่างระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการลงเสียงหนัก หรือไม่ลงเสียงหนักในคำศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ ว่าเกิดจากการแทรกแซงของ

ระบบระบบเสียงหนักเบาในภาษาไทยหรือไม่

ผลจากการเปรียบเทียบพบว่า ระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์เดียวในภาษาไทย คล้ายกันกับระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษ ส่วนระบบเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาไทยนั้นแตกต่างจากระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษ ส่วนระบบเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาไทยนั้นแตกต่างจากระบบเสียงหนักเบาของคำพยางค์ในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ของพยางค์ที่ลงเสียงหนักในภาษาทั้งสองแตกต่างกันอีกด้วย

ผลของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของกลุ่มทดสอบ 20 คนในการออกเสียงคำศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาในภาษาอังกฤษจำนวน 19 คำปรากฏในชุดทดสอบสองชุดที่ต่างกัน พบว่า 88.7% ของคำทดสอบเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ 7.3 % เป็นข้อผิดพลาดอื่น (Intralingual and Development Errors) จากจำนวนคำทั้งหมด 760 คำพบการลงเสียงหนักที่ถูกต้องเพียง 4% เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดสอบทั้งสองกลุ่ม พบว่าแพทย์ประจำบ้านซึ่งเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับคำทดสอบที่เป็นคำศัพท์ทางการแพทย์ ทำข้อผิดพลาดจากการแทรกแซงของภาษาแม่จำนวนสูงกว่านักศึกษาแพทย์ ซึ่งไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ทางการแพทย์มาก่อน จากคำจำนวน 380 คำ แพทย์ประจำบ้านทำข้อผิดพลาดดังกล่าวจำนวน 355 คำ และมีคำเพียง 7 คำเท่านั้นที่ลงเสียงหนักได้ถูกต้อง ในขณะที่นักศึกษาแพทย์ทำข้อผิดพลาดดังกล่าวจำนวน 319 คำและลงเสียงหนักได้ถูกต้องจำนวน 24 คำ

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983
Sudaporn Luksaneeyanawin, advisor

Author

Photchanat Samermit

Title

Phonology of Phlou Spoken at Si Sawat District, Kanchanaburi Province /
Photchanat Samermit

Date

1983

Abstract

The main purpose of this thesis is to study the phonology of Phlou (a Pwo Karen dialect) as spoken at Ban Nasuan, Khaochote subdistrict, Si Sawat district, Kanchanaburi province. This thesis includes the phonological descriptions of the consonants, the vowels and the tones of the language under study. The result of the research reveals that the phonological system of the language under study comprises twenty consonants which may be combined into thirty two-consonant clusters and eleven three-consonant clusters; thirty vowels which may be classified into 2 structure types, viz. seventeen simple and thirteen clusters, and into three voice-quality types, viz. plain, glottalized and nasalized; and four tones comprising two level tones and two falling tones.

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ เพื่อศึกษาระบบเสียงในภาษาไผ่ลั่ว (กะเหรี่ยงปาร์) ที่พูดที่บ้านนาสวน ตำบลเขาโจด อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ประกอบด้วย การบรรยายระบบพยางค์ สระ และวรรณยุกต์

ผลของการวิจัยปรากฏว่า ระบบเสียงของภาษาไผ่ลั่ว ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยางค์ 20 หน่วยเสียง ซึ่งอาจจะปรากฏร่วมกันเป็นเสียงพยางค์ประสมของเสียง จำนวน 30 เสียงและเสียงพยางค์ประสมสามเสียง จำนวน 11 เสียง หน่วยเสียงสระ 30 หน่วยเสียง ซึ่งแบ่งตามลักษณะโครงสร้าง (structure type) ของเสียงได้ 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงสระเดี่ยว จำนวน 17 หน่วยเสียงและหน่วยเสียงสระประสมจำนวน 17 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระทั้งสองประเภทแบ่งตามคุณสมบัติของเสียงออกเป็น 3 ลักษณะคือ หน่วยเสียงสระธรรมดา หน่วยเสียงสระกับเส้นเสียง และหน่วยเสียงสระนาสิก หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับ 2 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตก 2 หน่วยเสียง

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983
Vichintana Panupong, advisor

Author Pranee Gyarunsut

Title Chinese Loanwords in Modern Thai / Pranee Gyarunsut

Date 1983

Abstract This thesis aims at gathering Chinese loanwords in Modern Thai in order to determine from which Chinese dialect they came and how their pronunciation has been adjusted to fit Thai phonology. Five hundred Chinese loanwords were gathered from 9 publications and documents, and were examined in interviews with Chinese informants from 6 dialects : Tie Chiu, Hokkien, Hainanese, Cantonese, Mandarin and Hakka. Of these 500 loanwords, 37 words which were suspected not to be of Chinese origin were excluded from this study, leaving 463 words for detailed study. The study reveals that most of the Chinese loanwords in Modern Thai (about 88%) came from Southern Min dialects (Tie Chiu-Hokkien). Of the 463 loanwords studied, 44% came from Tie Chiu, 24% from Hokkien, 1% from both dialects. For 19% of the loanwords, it could not be determined whether their source was Tie Chiu or Hokkien dialects. The remaining 12% came from other Chinese dialects. These Chinese loanwords have been adjusted to fit Thai consonant, vowel and tone systems. Of these three aspects, the consonants have the most similarity to the Chinese pronunciation while the tones have the least.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการรวบรวมคำยืมภาษาจีนที่มีอยู่ในภาษาไทยปัจจุบัน เพื่อหาแหล่งที่มาของคำยืมภาษาจีนเหล่านั้นว่ามาจากภาษาจีนถิ่นใด และเพื่อหากฎเกณฑ์ว่าในการยืมคำภาษาจีนดังกล่าว ได้มีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับระบบเสียงภาษาไทยหรือไม่อย่างไร

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำยืมดังกล่าว จากคำที่ได้ระบุไว้ในสิ่งพิมพ์และเอกสารต่างๆ

จำนวน 9 รายการ ว่าเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน ปรากฏว่าได้คำยืมทั้งสิ้น 500 คำ แล้วนำรายการคำเหล่านั้นไปสัมภาษณ์ผู้ออกภาษาจีนถิ่นต่างๆ 6 ถิ่น คือ ภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนฮกเกี้ยน ภาษาจีนไหหลำ ภาษาจีนกวางตุ้ง ภาษาจีนกลาง และภาษาจีนแคะ ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ตัดคำที่ผู้วิจัยคิดว่าไม่น่าจะเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันออกไป 37 คำ จึงเหลือคำยืมที่ใช้ทำการสอบสวนที่มาและศึกษาการปรับเสียงอยู่ทั้งสิ้น 463 คำ

ผลการวิจัยแสดงว่า คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีน สาขามินใต้ (แต้จิ๋ว-ฮกเกี้ยน) คิดเป็น 88% ของคำยืมที่ใช้ทำการศึกษา โดยที่ 44% เป็นคำยืมภาษาจีนแต้จิ๋ว 24% เป็นคำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยน 1% เป็นคำที่ยืมมาจากทั้งภาษาจีนแต้จิ๋วและฮกเกี้ยน และ 19% เป็นคำที่ยังตัดสินไม่ได้ว่ายืมมาจากภาษาจีนแต้จิ๋วหรือฮกเกี้ยน ส่วนอีก 12% ที่เหลือเป็นคำยืมมาจากภาษาจีนถิ่นอื่นๆ และในการรับคำยืมภาษาจีนเข้ามาในภาษาไทย ได้มีการปรับการออกเสียงภาษาไทย ทั้งทางด้านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยที่ทางด้านพยัญชนะจะมีการปรับเสียงน้อยที่สุด ส่วนทางด้านวรรณยุกต์จะมีการปรับเสียงมากที่สุด

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983

Theraphan L.Thongkum, advisor

Author Supa Angkurawaranon

Title The Connotative Meanings of the Word "phuu3ying5" from Metaphor in Modern Thai Songs / Supa Angkurawaranon

Date 1983

Abstract The main purpose of this study is to find the connotative meanings of the word "phuu3ying5" from metaphor in modern Thai songs. The data were collected from approximately 3,500 songs in song books published during

1968-1982, where 93 vehicles were found. The componential analysis theory was used to analyze the vehicles to find semantic features, from which the connotative meanings were derived. The study shows that male speakers used more of the monolexical vehicles than the phrasal ones while female speakers used more of the latter than the former. Using semantic features as the criteria, these vehicles could be grouped into 12 types according to 12 main features, from which the connotative meanings were derived. These connotative meanings, however, were further classified into 10 non-interpretative meanings from 10 features, and 3 interpretative ones from 2 features. The study also reveals that the connotative meanings used by female speakers were negative, while those used by male speakers were both negative and positive. In conveying these 13 connotative meanings, female and male speakers used different vehicles. These are the clues which showed that in Thai society women and men had different attitudes and ideas towards "phu3ying5" (woman).

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การศึกษาความหมายของความเปรียบเกี่ยวกับผู้หญิงจากบทเพลงไทยสากล เพื่อหาความหมายแฝงของคำว่า "ผู้หญิง" ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลความเปรียบจากหนังสือเพลงที่พิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2512-2525 ประมาณ 3,500 เพลง และพบว่ามีแบบเปรียบ 93 แบบเปรียบ การวิเคราะห์ความหมายของแบบเปรียบผู้วิจัยใช้ทฤษฎีแยกหน่วยประกอบทางความหมาย (componential analysis) เพื่อหาอรรถลักษณะของแบบเปรียบ ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของความหมายแฝง

ผลของการวิจัยแบบเปรียบแสดงว่าผู้เปรียบที่เป็นผู้ชายใช้แบบเปรียบที่มีโครงสร้างเป็นคำนามคำเดียวมากกว่าเป็นกลุ่มคำ ในขณะที่ผู้เปรียบที่เป็นผู้หญิงใช้แบบเปรียบที่มีโครงสร้างเป็นกลุ่มคำมากกว่าเป็นคำนามคำเดียว สำหรับความหมายของแบบเปรียบนั้นสามารถจัดให้เป็น 12 กลุ่ม ตามอรรถลักษณะสำคัญที่ปรากฏ 12 อรรถลักษณะ อรรถลักษณะเหล่านี้เป็นที่มาของความหมายแฝง ความหมายแฝงของ "ผู้หญิง" ที่ได้จากอรรถลักษณะแบ่งเป็นความหมายที่ได้จากอรรถลักษณะโดยตรง 10 ความหมายจาก 10 อรรถลักษณะ และที่ได้จากการตีความอรรถลักษณะ 3

ความหมายจาก 2 อรรถลักษณะ

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังแสดงด้วยว่าความหมายแฝงมีความสัมพันธ์กับเพศของผู้เปรียบด้วย ผู้เปรียบที่เป็นผู้หญิงจะให้ความหมายแฝงที่แสดงว่าตนเองเป็นสิ่ง หรือ คนที่ไม่มีความสำคัญมีสภาพที่ต่ำต้อยเป็นฝ่ายที่ต้องรับการกระทำคือ เป็นที่ระบายนความต้องการทางเพศของชาย และเมื่อมีครอบครัวต้องอยู่ในอำนาจของผู้เป็นสามี สำหรับผู้เปรียบที่เป็นชายจะให้ความหมายแฝงทั้งที่แสดงการยกย่องและไม่ยกย่องคือ เป็นผู้หญิงทั้งเป็นสิ่งมีค่า และไม่มีค่ารวมทั้งดูหมิ่นเหยียดหยามว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ไว้ไม่ได้และด้อยเกียรติในการใช้แบบเปรียบเพื่อสื่อความหมายแฝง 13 ความหมายนี้ ผู้เปรียบต่างเพศกันใช้แบบเปรียบที่ต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสังคมไทย ผู้หญิงและผู้ชายมีทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดต่อผู้หญิงที่ต่างกัน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1983

Pranee Kullavanijaya, advisor

ปีการศึกษา 2525 (1982)

Author

Wannaporn Thongmak

Title

The Linguistic Borderline Between Central Thai and Southern Thai : A Lexical Study / Wannaporn Thongmak

Date

1982

Abstract

The main purpose of this study is to investigate the use of lexical items in the area between Amphoe Kuiburi, Prachuabkhirikhandh Province and King Amphoe Thatako, Chumphon Province in order to draw a borderline between Central Thai and Southern Thai. A wordlist was constructed especially for this study. It consists of 120 semantic units, each of which manifests one Central Thai lexcial item and one Southern Thai lexical item. Nineteen informants with specific socioeconomic background were chosen to represent nineteen points in the area. These points were selected

systematically. The study shows that the lexical items used in this area may be divided into three groups 1. Central Thai 2. Southern Thai and 3. Local. Two methods were used in locating the borderline between the two dialects. The first is based on the distribution of Central Thai and Southern Thai lexical items. The second is based on the proportion of and Central Thai lexical items used by each informant. The results obtained from the two methods show that the lexical borderline between Central Thai and Southern Thai spans the area between Ban Namtok, Tambon Huey Yang, Amphoe Thapsakae and Ban Krut, Tambon Chaikasem, Bangsphan, Prachuabkhirikhandh Province.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์นี้คือ การศึกษาการใช้ศัพท์ในบริเวณตั้งแต่อำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จนถึงอำเภอท่าตะโก จังหวัดชุมพร เพื่อนำมาหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้สร้างรายการคำ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 120 หน่วยอรรถ และผู้วิจัยได้ทดสอบว่าหน่วยอรรถเหล่านี้แต่ละหน่วยอรรถ แทนด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ อีก 1 ศัพท์ ผู้บอกภาษาที่ใช้ในการศึกษานี้มีจำนวน 19 คน ซึ่งเลือกมาโดยมีการควบคุมตัวแปรเชิงสังคม ผู้บอกภาษาเหล่านี้เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูล 19 จุด ซึ่งได้กำหนดลงในพื้นที่ที่ทำการศึกษา โดยการคัดเลือกอย่างมีหลักเกณฑ์

ผลของการวิจัยแสดงว่า ศัพท์ที่ใช้ในบริเวณที่ทำการวิจัยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 2. ศัพท์ไทยถิ่นใต้ และ 3. ศัพท์เฉพาะถิ่น และการหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้นสามารถหาได้ 2 วิธี คือ 1. การหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ โดยการดูการกระจายศัพท์ 2. การหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุดเป็นเกณฑ์ และเมื่อนำผลของการหาแนวแบ่งเขตภาษาของทั้งสองวิธีมาพิจารณาพร้อมกันแล้ว พบว่าแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้นอยู่ระหว่างบ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก กับบ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Note Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Kalaya Tingsabadh, advisor

Author Wipa Wongsantiwanich
Title Causative Verbs in Thai / Wipa Wongsantiwanich
Date 1982

Abstract The aim of this thesis is to study causative verbs in Thai, using eclectic approaches as proposed by Shibatani, Chafe, Anderson and Halliday. Causative verbs are analysed in connection with case relationships, the structures of sentences in which the causative verbs occur, and the types of verbs in the embedded sentences which co-occur with the causative verbs. It can be concluded that causative verbs can be divided into 2 types according to the structures of sentences in which they occur : causative verbs which occur in complex sentences and causative verbs which occur in simple sentences or causative transitive verbs which are seemingly similar to other transitive verbs. The important feature of both types of causative verbs is that, when they occur in a sentence, they will show simultaneously a causing event and a caused event. There are 3 causative verbs which occur in complex sentences, they are /tham/, /hīay/ and /tham hīay/. These 3 verbs are distinguished from one another by case and semantic features of their subjects, and the types of verbs in the embedded sentences. Causative verbs which occur in simple sentences are called causative transitive verbs. They are similar to other transitive verbs which occur in a sentence with a subject, a verb and an object but the subject of causative transitive verbs must be an agent and the object, a patient which suffers a change of state. Causative transitive verbs can also be divided into 2 sub-types : causative transitive verbs which have homophonous

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ว่าด้วยผลกระทบที่จะศึกษาคำกริยากริติดในภาษาไทย ตามเกณฑ์ของชาบาตานี เซฟ แอนเดอร์สัน และฮัลลิดี โดยศึกษาลักษณะของกราก ลักษณะของประโยค ที่มีกริยากริติดเป็นกริยาหลักและลักษณะของคำกริยาในประโยคซ้อน ซึ่งมีกริยากริติดเป็นกริยาหลัก

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่าคำกริยากริยาที่แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทตามโครงสร้างของประโยคคือ คำกริยากริยาที่เกิดในโครงสร้างประโยคซับซ้อน และ คำกริยากริยาที่เกิดในโครงสร้างประโยคความเดียว หรือคำสรรพนามกริยากริยาที่ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับคำสรรพนามกริยา ลักษณะที่สำคัญของคำกริยากริยาที่คือ เมื่อ คำกริยากริยาชนิดนี้เกิดในประโยคจะแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ 2 อย่างคือ เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุและเหตุการณ์ที่เป็นผล

คำกริยากริที่่เกิดในโครงสร้างประโยคย่ข้้นมีอยู่ 3 คำคือ “ทำ” “ให้” และ “ทำให้” ซึ่งีลักษณะแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ 3 ด้าน คือ ด้านการกของประธาน อรรถ ลักษณะของประธานของคำกริยากริที่่ทั้งสาม และลักษณะของคำกริยาในประโยค ข้้นของคำกริยากริที่่ทั้งสาม

ส่วนคำกริยากริยิตที่เกิดขึ้นในประโยคความเดียว ซึ่งเรียกว่าคำสมรรถกริยากริยิต จะมี ความคล้ายคลึงกับสมรรถกริยาที่เกิดขึ้นในประโยคความเดียว นั่นคือ มีประธาน กริยา และกรรม แต่คำสมรรถกริยากริยิตจะมีประธานเป็นผู้แสดง และมีกรรมที่เป็นผู้รับ สภาพาณินิตที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงสภาพด้วย คำสมรรถกริยากริยิตที่เกิดขึ้นในประโยค ความเดียวนั้น แบ่งได้ 2 ชนิดคือ คำสมรรถกริยากริยิตที่มีค่ากรรมกริยาพ้องรูปพ้อง เสียง และคำสมรรถกริยากริยิตที่ไม่มีค่ากรรมกริยาพ้องรูปพ้องเสียงกัน

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Pranee Kullavanijaya, advisor

Varee Weesakul

Title

Linguistics Geography of Sukhothai : The Lexical Approach / Varee Weesakul

Date _____

1982

Abstract

This thesis aims at finding out what Thai dialects are used in Sukhothai province and in which area, and also at producing a linguistic map of the province based on the results of the study. The questionnaire used in the study consists of thirty semantic units which were selected on the basis of their being represented by different lexical items in Northern Thai, Northeastern Thai, and Central Thai. The questionnaire was sent to the headmen of all the villages in the province. Seventy eight point four per cent of the questionnaires were returned to the researcher. The study shows that three Thai dialects : Northern Thai, Northeastern Thai and Central Thai are spoken in Sukhothai. Among the three dialects, Central Thai is the most widely used in the plain in the east and the south of the province. Northeastern Thai is used in a few villages in Hardsiew, Srisachanalai district and in Klongmaplub, Srinakorn district. Northern Thai is used in the mountainous area in the western part of the province. Furthermore Central Thai and Northern Thai are used together in the north of the province. In this study a part of the linguistic boundary between Northern Thai and Central Thai is discovered: between Tungsallum district and Srisamrong district, and in the north of Srisachanalai district.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ในจังหวัดสุโขทัยมีการใช้ภาษาไทยถิ่นอะไรบ้างและภาษาถิ่นพูดอยู่ในบริเวณใดของจังหวัด นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการศึกษามาทำแผนที่ภาษาจังหวัดสุโขทัยด้วย

การศึกษาค้นคว้านี้ศึกษาโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 30 หน่วยอรรถ หน่วยอรรถเหล่านี้ได้รับการคัดเลือก เนื่องจากเป็นหน่วยอรรถที่แทนด้วยศัพท์ที่แตกต่างกันในภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นกลาง ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้ใหญ่นานทุกหมู่บ้านของจังหวัดสุโขทัย และได้รับ

แบบสอบถามกลับคืนมาร้อยละ 78.4 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งออกไปทั้งหมด จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในจังหวัดสุโขทัยมีภาษาไทยถิ่นใต้อยู่ 3 ภาษา คือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ ไทยถิ่นอีสาน และภาษาไทยถิ่นกลาง ภาษาที่ใช้กันมากที่สุด ใน จังหวัดสุโขทัยคือ ภาษาไทยถิ่นกลาง ซึ่งอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่เป็นที่ราบทางทิศ ตะวันออกและทิศใต้ของจังหวัด ภาษาไทยถิ่นอีสานมีพูดกันอยู่ในบางพื้นที่ของ ตำบลหาดเลี้ยว อำเภอศรีสำราญ และตำบลคลองมะพลับ อำเภอศรีนคร ภาษาไทยถิ่นเหนือส่วนใหญ่พูดกันอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่เป็นภูเขาทางทิศตะวันตกของ จังหวัด ส่วนบริเวณพื้นที่ที่เป็นภูเขาทางทิศเหนือ คือบริเวณที่มีการใช้ภาษาปะปน กันอยู่ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นเหนือ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า จังหวัดสุโขทัยมีบางส่วนของแนวแบ่งเขตภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นเหนือและ ภาษาไทยถิ่นกลาง อยู่ระหว่างอำเภอทั้งสี่ลี้มกับอำเภอสรีสำโรง และอยู่บริเวณ ตอนเหนือของอำเภอสรีสำราญ

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982
Kalaya Tingsabadh, advisor

Author

Wantanee Phantachat

Title

Regional Varieties of Khammuang : A Lexical Study / Wantanee
Phantachat

Date

1982

Abstract

The main purpose of this thesis is to investigate the division of Khammuang into regional varieties on the basis of the distribution of vocabulary. The area involved covers 8 provinces in the North of Thailand. In the pilot study semantic units which are represented by different lexical items in the speech of fourteen speakers from seven provinces were selected for use in the questionnaire. The area under investigation was divided into sub-areas

of equal size on the basis of the grid system of the map produced by the Royal Thai Army Survey Department with the scale of 1:250,000. The method of random sampling was used in the selection of a village to represent each sub-area. The questionnaire was sent by post to the head master of the village school. Out of the one hundred and twenty five sub-areas, 90 percent returned the questionnaire. The words obtained for each semantic unit were analyzed to find out the lexical items representing each unit. The distribution of the lexical items for each semantic unit is shown on a map and an isogloss is drawn to mark the boundary of lexical areas. Of the sixty-three maps, four do not contain any isogloss and seven contain insignificant isogloss whereas fifty-two contain significant isoglosses. Forty-four of the fifty-two maps contain bundles of isoglosses which run from the north to the south of the area under investigation dividing it into areas. It is possible to conclude from these that there are two main sub-dialects of Khammuang : Western Khammuang and Eastern Khammuang. In addition, a ratio of the lexical items in Western Khammuang and Eastern Khammuang used in each locality was used to locate the boundary between the two regional varieties. The result shows that Western Khammuang is spoken in Maehongson, Chiangmai, Lamphun and Chiangrai and Eastern Khammuang is spoken in Lampang, Phayao, Phrae and Nan. The linguistic boundary runs close to the provincial boundary separating Lampang and Lamphun, Lampang and Chiangmai, and Chiangrai and Phayao. A further investigation shows that this linguistic boundary may be explained by the history and geography of the area. วิทยานิพนธ์นี้มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาภาษาถิ่นย่อยของคำเมืองโดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ บริเวณที่ทำการศึกษได้แก่ 8 จังหวัดภาคเหนือของประเทศไทย คือ จังหวัด แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ลำพูน เชียงราย ลำปาง พะเยา แพร่ และน่าน ในการศึกษา เบื้องต้นผู้วิจัยศึกษาศัพท์ที่ใช้โดยผู้บอกภาษา 14 คน จาก 7 จังหวัด และคัดเลือก หน่วยอรรถที่แทนด้วยศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์ เพื่อนำไปใช้ในแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้

คัดเลือกหมู่บ้านที่จะศึกษา โดยแบ่งบริเวณที่ศึกษาทั้งหมดออกเป็นพื้นที่ย่อยซึ่งมีขนาดเท่ากัน โดยยึดแผนที่ที่ปรากฏบนกริดของแผนที่ทหาร มาตราส่วน 1 : 250,000 เป็นหลัก แล้วคัดเลือกหมู่บ้านที่มีโรงเรียนประชาบาลตั้งอยู่ 1 หมู่บ้านเป็นตัวแทนของพื้นที่ย่อยแต่ละพื้นที่ โดยวิธีการสุ่มกระจายแบบง่าย การเก็บข้อมูลใช้วิธีการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประชาบาลประจำหมู่บ้านนั้นๆ จำนวนพื้นที่ย่อยที่ส่งแบบสอบถามไปมีทั้งหมด 125 พื้นที่แบบสอบถามที่ได้รับคืนประมาณ 90 %

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาของแต่ละหน่วยย่อยว่า ประกอบด้วยศัพท์จำนวนกี่ ศัพท์ จากนั้นแสดงการกระจายของศัพท์ลงในแผนที่หน่วยย่อยละ 1 แผ่น และลากเส้นแบ่งเขตภาษาเพื่อแบ่งเขตศัพท์ ปรากฏว่าจากแผนที่ 63 แผ่น มีแผนที่ที่ไม่มีเส้นแบ่งเขตภาษาจำนวน 4 แผ่น แผนที่ที่มีเส้นแบ่งเขตภาษาที่ไม่สำคัญจำนวน 7 แผ่น และแผนที่ที่มีเส้นแบ่งภาษาที่สำคัญจำนวน 52 แผ่น ในบรรดาแผนที่ที่มีเส้นแบ่งเขตภาษาที่สำคัญมีแผนที่ของ 44 หน่วยย่อย ที่มีเส้นแบ่งเขตภาษาเกาะกลุ่มกันเป็นเส้นยาวจากเหนือลงมาได้ แบ่งบริเวณที่ทำการศึกษ เป็น 2 เขตศัพท์ ทำให้สรุปได้ว่าภาษากินย้อยของคำเมืองที่สำคัญมี 2 ภาษากินย้อย คือ คำเมืองตะวันตก และคำเมืองตะวันออก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ชี้แผนที่ที่แสดงการแบ่งภาษากินย้อยเป็น 2 ภาษาอย่างชัดเจนจำนวน 30 แผ่นมาหาสัดส่วนของศัพท์คำเมืองตะวันตก ซึ่งได้แก่ศัพท์ที่ใช้ในทางตะวันตกของเส้นแบ่งเขตภาษา ต่อศัพท์คำเมืองตะวันออก ซึ่งได้แก่ศัพท์ที่ใช้ในทางตะวันออกของเส้นแบ่งเขตภาษาของทุกหมู่บ้าน เพื่อหาแนวแบ่งเขตของภาษากินย้อยทั้งสอง ผลที่ได้รับคือคำเมืองตะวันตกใช้พูดในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ลำพูน และเชียงราย คำเมืองตะวันออกใช้พูดในจังหวัดลำปาง พะเยาแพร่ และน่าน โดยมีแนวแบ่งเขตภาษากินย้อยอยู่ใกล้เคียงกับเส้นแบ่งอาณาเขตของจังหวัดลำปางกับจังหวัดลำพูน จังหวัดลำปางกับจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดเชียงรายกับจังหวัดพะเยา และจากการดูประวัติของท้องถิ่น และสภาพภูมิศาสตร์ทำให้กล่าวได้ว่า ทั้งสองเรื่องนี้มีบทบาทสำคัญทำให้มีอิทธิพลต่อการแบ่งภาษากินย้อยดังกล่าว

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Kalaya Tingsabadh, advisor

Author Ekawit Chinowat

Title A Comparative Study of the Morphological Processes of Kui, Bruu and So /
Ekawit Chinowat

Date 1982

Abstract

The purpose of this thesis is to study and compare the morphological processes in Kui, Bruu and So. The morphology of each language is investigated and comparisons are made to determine similarities and differences in their morphologies. Data were obtained from Kui-Thai-English, Bruu-Thai-English and So-English Dictionaries and from interviews with the native speakers who compiled the dictionaries and with persons who had made studies of these languages. Comparison of the three languages shows that they share the morphological processes of affixation and reduplication. Kui has the additional process of register change. Affixation functions to nominalize verbs, to alter the meaning of nouns, to alter the meaning of verbs, and to verbalize nouns. Reduplication consists of complete and partial reduplication. Based on morphological evidence it may be concluded that Bruu and So are genetically closer to each other than either is to Kui; which lends support to the subgrouping of Katuic languages by Kenneth D. Smith (1981) based on lexico-statistical evidence.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษา กูย บรู และโซ โดยศึกษาการสร้างคำของแต่ละภาษา แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้เห็นความเหมือนหรือความคล้ายคลึงและความแตกต่างของการสร้างคำใน ภาษาทั้งสามภาษาดังกล่าว ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ได้มาจาก พจนานุกรมกูย (ส่วย) -ไทย-อังกฤษ พจนานุกรมบรู-ไทย-อังกฤษ พจนานุกรมโซ- อังกฤษ และจากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นผู้รวบรวมคำศัพท์ในการทำ

พจนานุกรมทั้ง 3 เล่ม ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้ที่เคยศึกษาภาษาทั้งสามภาษา
ผลที่ได้จากการวิจัยคือ การสร้างคำของภาษาทั้งสามมีทั้งที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึง
กัน และแตกต่างกัน กล่าวคือการสร้างคำในภาษาทั้งสามมีการสร้างคำร่วมกันอยู่ 2
วิธี คือการสร้างคำด้วยการเติมหน่วยศัพท์และการซ้ำคำ ส่วนภาษากูยมีการสร้างคำ
ที่แตกต่างออกไป คือมีการสร้างคำด้วยการเปลี่ยนลักษณะเสียงเพิ่มอีกวิธีหนึ่ง การ
เติมหน่วยศัพท์ในการสร้างคำของภาษาทั้งสามมีวิธีการใหญ่ๆ อยู่ 4 วิธีคือ เติม
หน่วยศัพท์เพื่อเปลี่ยนคำกริยาให้เป็นคำนามเพื่อสร้างคำนามใหม่ เพื่อสร้างคำกริยา
ใหม่ และเพื่อเปลี่ยนคำนามให้เป็นคำกริยา ส่วนการซ้ำคำจะมีการซ้ำเสียงอย่าง
สมบูรณ์ กับการซ้ำเสียงบางส่วน จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการสร้างคำใน
ภาษากูย นูร และโซ ซึ่งเป็นการสนับสนุนการแบ่งกลุ่มภาษาในตระกูลมอญ-เขมร
กลุ่มกะตืออิก ของเค็นเนท ดี สมิธ ที่ใช้สถิติความสัมพันธ์ของศัพท์

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982
Theraphan L.Thongkum, advisor

Author

Apiradee Udomanisuwat

Title

Relations of Vowel Patternings and Meanings of Disyllabic Reduplicative in
Thai / Apiradee Udomanisuwat

Date

1982

Abstract

This thesis is a study of the relation of vowel patternings and meanings of
disyllabic reduplicatives in Thai. Reduplicatives here are words which show
sound reduplication, either complete reduplication i.e. /dii dii/ or partial
reduplication i.e. /dii d / . In this study reduplicatives are restricted only to
disyllabic words which have partial sound reduplication. They may or may
not have a main syllable which can occur alone as a word. In the former
case, the syllable with sound reduplication must be related in meaning to

that of the main one i.e. /khroom khraam/. In the latter case, the vowels of
both syllables must be in a certain vowel patterning, and both syllables
must co-occur to form the meaning of the reduplicative i.e. / ææ /. The
thesis is divided into five chapters with two appendixes. Chapter one
describes the purposes and the scope of the study. Chapter two is a review
of the studies on reduplicatives in Thai and foreign languages. Chapter
three is a study of the vowel patternings in the disyllabic reduplicatives in
Thai. Chapter four shows the correlation between vowel patterning and
meanings of reduplicatives. Chapter five contains the conclusion, and some
observations as well as some suggestions for further studies along the
same line. The study reveals that there are two main types of vowel
patternings. The first pattern is productive--it has no restriction for the vowel
in the main syllable nor any restriction in terms of word class. The vowel in
the reduplicated syllable ,however, must be mid-central vowel i.e. / /, low-
front vowel i.e. /æ/ or mid-back-short vowel /o/ with the final consonant / /.
For example, / /, / /, / /. The other main pattern is not as productive--it has
restriction for both vowels which must co-occur to form the reduplicative.
Also, there is a restriction for the word class : only intransitive verb,
adjective or adverb can undergo this pattern. The vowel patternings of
reduplicatives must be either back vowel-front vowel or high or mid vowel-
low vowel. For example, /jook jeek/, / ææ/, /kriit kraat/. Probably due to this
vowel restriction, this pattern does not occur as much as the first pattern.
However, it serves a potential patterning for reduplication. It has been found
that there are two main types of meanings for these two types of vowel
patternings. Each requires certain vowel patternings. The first meaning
gives the speaker's negative attitude about things or persons. The vowel
patterning for this meaning is the first type of vowel patterning i.e. no
restriction for the vowel in the main syllable but / /, /æ/ or /o/ in the
reduplicated syllable. The second meaning gives the speaker's feeling

about the thing or person. This thing or person is expressed in the construction of N+modifiers in which the modifiers are reduplicatives. The vowel patterning of this meaning is the second type of vowel patterning, i.e. restriction for both vowels which must co-occur to form the reduplicatives. This second meaning is divided into five sub-meanings : the intensification of the meaning of the main syllable which is about manner; the intensification of the meaning of the main syllable which is about the sound; the intensification of the meaning of the main syllable with some modification of it; meaning expressing aspects of sound and meaning expressing aspects of manner.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเสียงสระและความหมายของคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทย คำซ้ำในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หมายถึงคำที่มีเสียงซ้ำกัน โดยอาจซ้ำกันทุกเสียง เช่น ตีๆ /dii dii/ หรือซ้ำเพียงบางเสียงก็ได้ เช่น ดีเดอ /dii drr/ ผู้วิจัยได้จำแนกขอบเขตของการวิจัยด้วยการศึกษาเฉพาะคำซ้ำสองพยางค์ ที่พยางค์ทั้งสองมีเสียงซ้ำกันเพียงบางเสียงเท่านั้น คำซ้ำดังกล่าวอาจมีพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์หลัก คือพยางค์ที่สามารถเกิดเดี่ยวเป็นคำได้ หรืออาจไม่มีพยางค์หลักเลยก็ได้ ถ้ามีพยางค์หลัก พยางค์ที่เหลือที่แสดงการซ้ำเสียงนั้นจะต้องมีความหมายเกี่ยวข้องกับความหมายของพยางค์หลัก เช่น โครมคราม /khroom khraam/ ถ้าไม่มีพยางค์หลัก พยางค์ทั้งสองจะต้องแสดงเสียงสระที่เป็นรูปแบบ และทั้งสองพยางค์นั้นจะต้องเกิดร่วมกันเสมอเพื่อให้เกิดความหมายของคำนั้นๆ เช่น อ้อแอ้ //óó /ǝ ǝ/

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มี 5 บท รวมทั้งภาคผนวกในตอนท้าย บทที่ 1 เป็นบทนำว่าด้วยวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย บทที่ 2 เป็นการศึกษาค้นคว้าเรื่องคำซ้ำทั้งในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ บทที่ 3 เป็นการศึกษารูปแบบของเสียงสระของคำซ้ำ บทที่ 4 แสดงความหมายของคำซ้ำและความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของเสียงสระ บทที่ 5 เป็นการสรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปรากฏว่าคำซ้ำสองพยางค์ในภาษาไทยมีรูปแบบของเสียงสระอยู่ 2 แบบใหญ่ๆ แบบที่ 1 คือไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง กล่าวคือสระในพยางค์หลักจะเป็นสระใด ๆ ก็ได้

แต่สระในพยางค์ซ้ำจะต้องเป็นสระใดสระหนึ่งในสระต่อไปนี้ คือ สระกลาง-กลาง /ɤ/, สระหน้า-ต่ำ /æ/ หรือสระหลัง-กลาง-สั้น /o/ ตามด้วยพยัญชนะนาสิก /ŋ/ เช่น ในคำว่า กินเกิน /kin kyn/ ดีแด้ /dii dææ/ น่งนัง /nôŋ nâŋ/ คำซ้ำที่มีการซ้ำแบบนี้จะเกิดได้กับหมวดคำทุกประเภท แบบที่สอง คือมีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สองไม่ว่าพยางค์หลักจะอยู่หน้าหรือหลัง อีกทั้งยังมีข้อจำกัดว่าจะพบการซ้ำแบบนี้เฉพาะในหมวดคำกริยากรรม หมวดคำคุณศัพท์ และหมวดคำกริยาวิเศษณ์ เท่านั้น รูปแบบของเสียงสระในพยางค์ทั้งสองจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งในแบบต่อไปนี้ คือ สระหลัง-สระหน้า เช่นในคำว่า โยกเยก /jók jêek/ อ้อแอ้ //óó /ǝ ǝ/ หรือ สระสูงหรือกลาง-สระต่ำ เช่นในคำว่า กรีดกรีด /krií kráat/ ด้วยเหตุที่คำซ้ำแบบที่สองมีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ทั้งสองนี้เองอาจมีส่วนทำให้คำซ้ำแบบนี้เกิดขึ้นน้อยกว่าแบบแรก แต่ก็มีโอกาสที่จะเกิดเป็นคำซ้ำได้

คำซ้ำที่มีรูปแบบของเสียงสระอยู่ 2 แบบใหญ่นี้จะมี 2 ความหมายใหญ่ๆ แต่ความหมายจะมีความสัมพันธ์กับรูปแบบของเสียงสระ ความหมายที่ 1 จะแสดงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อสิ่ง, หรือบุคคลในแง่ไม่สู้ดี รูปแบบของเสียงสระเป็นแบบที่ 1 คือไม่มีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง ความหมายที่ 2 เป็นความหมายที่เกี่ยวกับความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อสิ่งหรือบุคคลที่ใช้คำซ้ำนั้นๆ มาขยายรูปแบบของเสียงสระเป็นแบบที่ 2 คือมีข้อจำกัดของคู่สระที่เกิดร่วมกันในพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สอง ความหมายที่ 2 นี้อาจแยกเป็นความหมายย่อยได้อีก 5 ความหมาย คือ ความหมายที่เป็นการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวกับลักษณะหรืออาการ, ความหมายที่เป็นการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวกับปริมาณของเสียงให้มีมากขึ้น, ความหมายที่เป็นการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักที่เกี่ยวกับปริมาณของเสียงให้มีมากขึ้น, ความหมายที่เป็นการเพิ่มน้ำหนักความหมายของพยางค์หลักโดยอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงความหมายของพยางค์หลักบ้างเล็กน้อย, ความหมายที่บอกลักษณะเกี่ยวกับเสียง, ความหมายที่บอกลักษณะเกี่ยวกับอาการหรือท่าทาง

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982
Pranee Kullavanijaya, advisor

Author	Lorrat Ratanadilok Na Phuket
Title	Tones of Ratchaburi Thai / Lorrat Ratanadilok Na Phuket
Date	1982
Abstract	The main purpose of this thesis is to investigate the tonal system and the phonetic characteristics of tones of the Thai Language spoken in different localities in Ratchaburi. The study deals with tones both in citation forms and in connectd speech. The tone system of each locality was analysed and the results were compared. The data for this study were collected from 39 informants from 14 localities. The result of the study shows that Ratchaburi Thai cannot be divided into sub-dialects as far as tones in citation form are concerned since the tone systems and the phonetic characteristics of tones in various localities are similar. However, when the phonetic characteristics of tone in connected speech especially those of tone 3 and tone 5 were considered, it was found that it is possible to divide Ratchaburi Thai into sub-dialects. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาภาษาถิ่นย่อยของคำเมืองโดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ บริเวณที่ทำการศึกษได้แก่ 8 จังหวัดภาคเหนือของประเทศไทย คือ จังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ลำพูน เชียงราย ลำปาง พะเยา แพร่ และน่าน ใน การศึกษาเบื้องต้นผู้วิจัยศึกษาศัพท์ที่ใช้โดยผู้ออกภาษา 14 คนจาก 7 จังหวัด และ คัดเลือกหน่วยอรรถที่แทนด้วยศัพท์มากกว่า 1 ศัพท์เพื่อนำไปใช้ในแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้คัดเลือกหมู่บ้านที่จะศึกษา โดยแบ่งบริเวณที่ศึกษาทั้งหมดออกเป็นพื้นที่ ย่อยแต่ละพื้นที่ โดยวิธีการสุ่มกระจายแบบง่าย การเก็บข้อมูลใช้วิธีการส่ง แบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประชาบาลประจำหมู่บ้านนั้นๆ จำนวนพื้นที่ย่อยที่ส่งแบบสอบถามไปมีทั้งหมด 125 พื้นที่ แบบสอบถาม ได้รับคืนประมาณ 90%

	ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาของแต่ละหน่วยอรรถว่าประกอบด้วยศัพท์จำนวนกี่ ศัพท์ จากนั้นแสดงการกระจายของศัพท์ลงในแผนที่หน่วยอรรถละ 1 แผ่น และจาก เส้นแบ่งเขตภาษาเพื่อแบ่งเขตศัพท์ปรากฏว่าจากแผนที่ 63 แผ่น มีแผนที่ที่ไม่มีเส้น แบ่งเขตภาษาจำนวน 4 แผ่น แผนที่มิ้เส้นแบ่งเขตภาษาที่ไม่สำคัญจำนวน 7 แผ่น และแผนที่ที่มีเส้นแบ่งเขตภาษาที่สำคัญจำนวน 52 แผ่น ในบรรดาแผนที่ที่มีเส้นแบ่ง เขตภาษาที่สำคัญมีแผนที่ของ 44 หน่วยอรรถที่มีเส้นแบ่งเขตภาษาเกาะกลุ่มกันเป็น เส้นยาวลากจากเหนือลงมาได้ แบ่งบริเวณที่ทำการศึกษาเป็น 2 เขตศัพท์ ทำให้สรุป ได้ว่าภาษาถิ่นย่อยของคำเมืองที่สำคัญ 2 ภาษาถิ่นย่อยคือ คำเมืองตะวันตกและ คำเมืองตะวันออก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้แผนที่ที่แสดงการแบ่งภาษาถิ่นย่อยเป็น 2 ภาษาย่างชัดเจน จำนวน 30 แผ่น มาหาสัดส่วนของศัพท์คำเมืองตะวันตก ซึ่งได้แก่ ศัพท์ที่ใช้ในการ ตะวันตกของเส้นแบ่งเขตภาษา ต่อศัพท์คำเมืองตะวันออก ซึ่งได้แก่ ศัพท์ที่ใช้ในทาง ตะวันออกของเส้นแบ่งเขตภาษาของทุกหมู่บ้าน เพื่อหาแนวแบ่งเขตของภาษาถิ่น ย่อยทั้งสอง ผลที่ได้รับคือคำเมืองตะวันตกใช้พูดในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ลำพูน และเชียงราย คำเมืองตะวันออกใช้พูดในจังหวัดลำปาง พะเยา แพร่ และน่าน โดยมีแนวแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยอยู่ใกล้เคียงกับเส้นแบ่งอาณาเขตของจังหวัดลำปาง กับจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดเชียงรายกับจังหวัดพะเยา และจากการดูประวัติของ ท้องถิ่นและสภาพภูมิศาสตร์ทำให้กล่าวได้ว่าทั้งสองเรื่องนี้มีบทบาทสำคัญ ทำให้มี อิทธิพลต่อการแบ่งภาษาถิ่นย่อยดังกล่าว
Note	Typescript (photocopy) Thesis (M.A.)--Chulalongkom University, 1982 Kalaya Tingsabadh, advisor
Author	Sarunya Sevetamal
Title	An Analysis of The Structure of Thai Quantity Phrase / Sarunya Sevetamal
Date	1982

Abstract

This thesis is a study of the characteristics and the structure of the quantity phrase in Thai within the Generative Transformational Framework which was proposed by Noam Chomsky in Aspects of the Theory of Syntax (1965). The study aims at identifying the number of constituents of the quantity phrase and their syntactic relations. The study ,moreover, includes the selectional restrictions governing co-occurrences of lexical items in the quantity phrase. The analysis allows us to propose a generalization about the quantity phrase in Thai as follows. 1. There are two types of quantity phrase: ordinal and cardinal phrase. The latter can be sub-classified into two sub-types: quantified and unquantified cardinal phrases. 2. Six types of constituents are identified in the surface representation of the quantity phrase. Four of these are main constituents while the rest are modifying constituents. 3. Four phrase structure rules can be proposed to account for the underlying structure of the quantity phrase. Seven Transformational rules account for the surface behaviors of the quantity phrase and twenty-two redundancy rules account for co-occurrences of lexical items in the quantity phrase.

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาลักษณะโครงสร้างปริมาณวลีในภาษาไทยตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตแปรรูป (Generative Transformational Framework) ที่โนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เสนอไว้ในหนังสือ Aspect of the theory of Syntax 1965) โดยจะศึกษาในเรื่องของจำนวนองค์ประกอบของปริมาณวลี และลักษณะความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์ที่องค์ประกอบเหล่านั้นมีต่อกัน ซึ่งจะแสดงให้เห็นได้ในรูปของกฎโครงสร้าง (Phrase Structure Rules) และกฎแปรรูป (Transformational Rules) นอกจากนี้ยังจะได้ศึกษาถึงข้อกำหนดที่เป็นเงื่อนไขการเกิดร่วมของรายคำแต่ละชนิดในปริมาณวลีเดียวกันด้วย ข้อกำหนดนี้จะเสนอในรูปของเงื่อนไขการเกิดร่วม (Selectional Restriction)

จากผลการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า ปริมาณวลีในภาษาไทยแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ ปริมาณวลีแสดงปริมาณ และปริมาณวลีแสดงอันดับ สำหรับปริมาณวลีแสดงอันดับนั้น ยังแยกย่อยออกได้เป็น 2 ชนิดคือ ปริมาณวลีแสดงอันดับที่บอกปริมาณได้

และปริมาณวลีแสดงอันดับที่บอกปริมาณไม่ได้ ตามลักษณะโครงสร้างผิว ปริมาณวลีในภาษาไทยจะประกอบด้วยองค์ประกอบเป็นจำนวนทั้งหมด 6 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ และองค์ประกอบขยาย 3 องค์ประกอบ องค์ประกอบทั้งหมดนี้ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้ในรูปของกฎโครงสร้างจำนวน 4 กฎ และกฎแปรรูปจำนวน 7 กฎ นอกจากนี้ ยังจะสามารถสรุปข้อกำหนดที่เป็นเงื่อนไขการเกิดร่วมของรายคำ แต่ละชนิดได้อีก เป็น 22 ข้อ

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkom University, 1982
Peansiri Vongvipanond, advisor

Author

Jaroon Bunphan

Title

Causativization in Nyah Kur / Jaroon Bunphan

Date

1982

Abstract

The purpose of this thesis is to investigate causativization in Nyah Kur by analyzing the features of the causative sentence. Two aspects of the simple causative sentence are considered : the forms of the verb prefixes and the cases of the nouns in the sentence. Also, two aspects of the complex causative sentence are considered : the main verb, which determines the case of noun-subject of the major sentence and determines the type of the verb in the minor sentence, and the verb in the minor sentence, which determines the case of the noun which functions as the subject of the minor sentence. From the analysis of the data it may be concluded that there are two processes of causitivization in Nyah Kur: 1) morphol;ogical : prefixation of /p /, /t /, /kh / and /k / to the main verb which is intransitive; the distribution of these prefixes is morphologically conditioned. The cases of the nouns

which occur in this type of causative sentence must include at least 'agent' and 'patient'; other cases, such as 'source', etc., may or may not occur. 2) syntactic use of the causative verb /piaa+/ "to make" or /+iuTMr/ "to have sb. do sth." in front of a sentence. The cases of the noun-subject of the causative verb, which is the main verb of the sentence, include 'agent' and 'instrument'.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาวิธีการทำเป็นกริตในภาษาญ้อกร โดยพิจารณาจากลักษณะของประโยคกริต ในกรณีที่เป็นประโยคกริตไม่ซับซ้อน จะพิจารณา 2 ลักษณะคือ รูปของหน่วยหน้าศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับคำกริยา และการกของนามในประโยค ในกรณีที่เป็นประโยคกริตซับซ้อนจะพิจารณา 2 ลักษณะคือ พิจารณากิริยาหลักในประโยคซึ่งเป็นตัวกำหนดการกของนามที่เป็นประธานในประโยคหลัก และประเภทของกริยาในอนุประโยค และพิจารณากิริยาในอนุประโยค ซึ่งเป็นตัวกำหนดการกของนามที่เป็นประธานในอนุประโยค

จากผลการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า วิธีการทำเป็นกริตในภาษาญ้อกรมี 2 วิธีการคือ

1. วิธีการเติมหน่วยหน้าศัพท์ /pə/ , /tə/ , /khə/ และ /kə/ หน้ากริยาหลักซึ่งเป็นกริยากรรม การปรากฏของหน่วยหน้าศัพท์เหล่านี้จะเป็นไปตามเงื่อนไขทางหน่วยคำกรกของนามที่ต้องปรากฏในประโยคกริตแบบนี้มีอย่างน้อย 2 การกคือการกผู้ก่อการกระทำ และการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ และอาจมีการกอื่นที่จะปรากฏหรือไม่ก็ได้ เช่น การกจุดเริ่มต้น

2. วิธีการทางวากยสัมพันธ์ คือ การเติมกริยาแสดงกริต paa? "ทำ" หรือ ?u'er "หน้า" ประโยคที่ต้องการแสดงกริต การกของนามที่เป็นประธานของกริยาแสดงกริตซึ่งทำหน้าที่เป็นกริยาหลักในประโยคกริตแบบนี้มี การกผู้ก่อการกระทำ และการกเครื่องก่อการกระทำ ส่วนกริยาในอนุประโยคของประโยคกริตแบบนี้มี กริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง กริยาแสดงอาการและกริยาแสดงอาการและการเปลี่ยนแปลง การกของนามที่เป็นประธานในอนุประโยคมี การกผู้ก่อการกระทำ การกผู้มีประสบการณ์ และการกผู้ทรงหรือเปลี่ยนสภาพ

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Pranee Kullavanijaya, advisor

Author Kesmanee Debavaya

Title A Linguistic Borderline Between Central Thai and Southern Thai : A Tonal Study / Kesmanee Debavaya

Date 1982

Abstract The main purpose of this study is to investigate the tone systems and the phonetic characteristics of the tones of the Thai dialects spoken in Amphoe Muang, Amphoe Thap Sakae, Amphoe Bang Saphan and Amphoe Bang Saphan Noi of Prachuap Khiri Khan Province and in Amphoe Pathiu, Amphoe Tha Sae and Amphoe Muang of Chumphon Province. Based on this information, a linguistic borderline between Central Thai and Southern Thai is determined. The data were collected from 39 informants who were chosen according to a set of criteria to represent 39 localities in the area under study. According to the pattern of the tonal splits, the dialects spoken in 7 Amphoes above mentioned can be divided into 2 main groups: the Central Thai Group and the Southern Thai Group. Each group can be further subdivided, the Central Thai Group into 4 subgroups and the Southern Thai Group into 8 subgroups. On the basis of the number of tones, the Central Thai Group can be subdivided into 2 subgroups : five-tone and six-tone systems while the Southern Thai Group can be subdivided into 3 subgroups : three-tone, four-tone and five-tone systems. Central Thai is spoken in 8 localities, situated in Amphoe Muang and some parts of Amphoe Thap Sakae of Prachuap Khiri Khan Province. Southern Thai is spoken in 31 localities, situated in Amphoe Bang Saphan Noi and some parts of Amphoe Thap Sakae of Prachuab Khiri Khan Province as well as in Amphoe Pathiu, Amphoe Tha Sae and Amphoe Muang of Chumpon

Province.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์นี้คือ ศึกษากระบวนการรณยุทธและสัทธิลักษณะของ
วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกัน ในอำเภอเมือง อำเภอทับสะแก อำเภอบาง
สะพาน และอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และในอำเภอปะทิว
อำเภอท่าแซะ และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร รวมจุดเก็บข้อมูล 39 จุด เพื่อนำมา
กำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ข้อมูลที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา 39 คน ที่คัดเลือกมาอย่างมีเกณฑ์ตาม
จุดเก็บข้อมูลทั้ง 39 จุด ละ 1 คน

ผลการวิจัยแสดงว่า ภาษาไทยถิ่นที่ใช้อยู่กันบริเวณ 7 อำเภอดังกล่าว สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม โดยพิจารณาตามลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ กลุ่มภาษาไทยถิ่นกลางและกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ ในแต่ละกลุ่มยังแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้คือ กลุ่มภาษาไทยถิ่นกลางแบ่งเป็น 4 กลุ่มย่อย และกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้แบ่งเป็น 8 กลุ่มย่อย นอกจากนี้ หากใช้จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหลักในการแบ่งกลุ่มย่อยของกลุ่มภาษาไทยถิ่นกลางกับกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ พบว่า กลุ่มภาษาไทยถิ่นกลางแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มย่อย คือภาษาไทยถิ่นกลางที่มีระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ขณะที่กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ ภาษาไทยถิ่นใต้มีระบบ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

กลุ่มภาษาไทยถิ่นกลาง ใช้พูดกันบริเวณอำเภอเมืองจนถึงในบางบริเวณของ
อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 8 ชุด ส่วนกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้เริ่ม
ใช้พูดกันตั้งแต่ในบางบริเวณของอำเภอทับสะแกเรื่อยลงไปในอำเภอบางสะพาน
และอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ
และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร รวมจำนวน 31 ชุด

แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ที่ศึกษาโดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์นี้อยู่ในอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ บริเวณตอนกลางของตำบล 2 ตำบล คือ ตำบลทับสะแก และตำบลเขาฉ่า แนวแบ่งเขตภาษานี้ไม่ใช่แนวเดียวกันกับแนวแบ่งเขตภูมิภาคระหว่างภาคกลางกับภาคใต้

การศึกษาครั้งนี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นการนำลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์มาใช้ในการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นแล้ว ยังแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ของ

ภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกันในบริเวณที่ทำการศึกษาละเอียดอีกด้วย

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Kalaya Tingsabadh, advisor

Author

Pawadee Deepuengton

Title

Distortion of Tones in Thai Country Songs / Pawadee Deepuengton

Date _____

1982

Abstract

The purposes of this thesis are to investigate the features of tone distortion, the perception of distorted tones in Thai country songs and to determine how the listeners comprehend words whose tones are distorted by effects of the superimposed song melody. The features of tone distortion, the perception of distorted tones, and the correlation between tone distortion and the perception of distorted tones are described and discussed in detail. From analysis of the data the following conclusions may be drawn: 1) tone distortion may occur in the dimension of pitch height and pitch contour; 2) the Thai mid level tone has a greater tendency to be distorted than the other tones; 3) the perception of distorted tones in Thai country songs by a psychological experimental group is conditioned by the shape of the tone more than the pitch of the tone; also, if no contextual clues are given, the experimental group subjects seem to listen to the tones they hear rather than thinking of the meaning of utterances; 4) the percentage of correct tone perception progressively increases when contextual clues are given and when no song melody is superimposed on the utterances; 5) correlation between distorted tones and their perception show that level distorted tones are perceived by the subjects as either the mid level or the

low level tone and that contour distorted tones are perceived as either the falling, the high, or the rising tones; 6) the listeners comprehend words in Thai country songs with distorted tones with the help of contextual clues.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนไปในเพลงไทยลูกทุ่ง และเพื่อตอบคำถามที่ว่าเหตุใดผู้ฟังจึงเข้าใจความหมายของคำในเพลงไทยลูกทุ่งได้ในเมื่อเสียงวรรณยุกต์ได้เพี้ยนไป เนื่องจากอิทธิพลของทำนองเพลง เนื้อหาของวิทยานิพนธ์แบ่งเป็น 3 ตอน คือ ลักษณะการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์ ลักษณะการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยน และสหสัมพันธ์ระหว่างการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยน

จากผลการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า

1. การเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์เกิดขึ้นได้ใน 2 ลักษณะคือ ระดับความสูงของเสียงวรรณยุกต์ (pitch height) และการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงสูงต่ำของวรรณยุกต์ (pitch contour)
2. วรรณยุกต์สามัญมีแนวโน้มจะเพี้ยนไปได้หลากหลายลักษณะกว่าวรรณยุกต์เสียงอื่นๆ
3. การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนในเพลงไทยลูกทุ่งของกลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาขึ้นอยู่กับรูปร่างของเสียงวรรณยุกต์มากกว่าระดับของเสียง และในการทดสอบการฟังเสียงวรรณยุกต์ของคำที่ไม่มีบริบทนั้น กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาไม่ได้คำนึงถึงความหมายแต่จะมุ่งถึงเสียงวรรณยุกต์ที่ได้ยินเท่านั้น
4. อัตราการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ของคำที่ใช้ในการพูด จะสูงขึ้นตามลำดับเมื่อการฟังมีบริบทช่วยชี้นำ
5. ลักษณะสหสัมพันธ์ระหว่างการเพี้ยนของเสียงวรรณยุกต์และการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่เพี้ยนจะเป็นดังนี้คือ ถ้ารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบระดับ กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้นๆ เป็นวรรณยุกต์สามัญหรือวรรณยุกต์เอก และถ้ารูปร่างของเสียงวรรณยุกต์เป็นแบบเปลี่ยนระดับ กลุ่มผู้ทดสอบทางจิตวิทยาก็จะรับรู้เสียงวรรณยุกต์นั้นๆ เป็นวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรีหรือวรรณยุกต์จัตวา
6. ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำในเพลงไทยลูกทุ่งที่วรรณยุกต์เพี้ยนไปได้เนื่องจากมีบริบทช่วยชี้นำ

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Theraphan L.Thongkum, advisor

Author Penporn Tanvattananun

Title **The Change of Unaspirated Stops in Chiangmai Dialect and Some Social Variables / Penporn Tanvattananun**

Date 1982

Abstract This thesis is a study of the change in the pronunciation of the unaspirated stops /p, t, c, k/ in the Chieng Mai dialect. The study covers two types of communities: a rural community in Sansaai District and an urban community in Muang District. The study also aims at establishing correlations between this sound change and 4 social variables; namely, age, sex, residency and exposure to outsiders. The study reveals that those unspirated stops /p,t,c,k/ in the Chieng Mai dialect which have developed from the Proto-Tai voiceless consonants /*p, *t, *c, *k/ are not changing. Those which manifest change are the unaspirated stops which have developed from the Proto-Tai voiced consonants /*b, *d, *j *g/. It is evident that there are two sets of sounds of these phonemes : the unaspirated set [p, t, c, k,] and the aspirated set [ph, th, ch, kh]. There is a difference in the degree of change in these initial consonant sounds. The [t] sound shows the highest degree of change while [c] shows the lowest degree of change. There are correlations between this on-going change and all the social variables selected except sex. These correlations can be concluded as follows: 1. The change tends to occur more with the younger group (15-17 years) than the older group (45 years onward). 2. Speakers in the urban community

exhibit greater change than those in the rural community. 3. Speakers who experience greater exposure to outsiders show a higher rate of change than those with little or no exposure.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาเรื่องเสียงพยัญชนะต้นกักลิติด /p, t, c, k/ ในภาษาไทยเชียงใหม่ เพื่อดูว่ากำลังมีการเปลี่ยนแปลงอยู่หรือไม่ โดยทำการศึกษการออกเสียงเหล่านี้ของผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง คือ ตำบลช้างม้อย อำเภอเมืองเชียงใหม่ และชุมชนชนบท คือตำบลหนองแห่ย์ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้จะศึกษาด้วยว่า การเปลี่ยนแปลงนี้มีสหสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมบางประการหรือไม่ ตัวแปรทางสังคมที่นำมาศึกษานี้ได้แก่ อายุ, เพศ, ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอก

ผลของการวิเคราะห์สรุปได้ว่า เสียงพยัญชนะกักลิติด /p, t, c, k/ ในภาษาไทยเชียงใหม่ที่พัฒนามาจากเสียงพยัญชนะอโฆษะ *p, *t, *c□, *k ในภาษาดั้งเดิมนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนเสียงพยัญชนะต้นกักลิติด /p, t, c, k/ ที่พัฒนามาจากเสียงโฆษะ *b, *d, *j□, *g ในภาษาไทยดั้งเดิมนั้น กำลังมีการเปลี่ยนแปลงโดยมีการออกเสียงเป็นเสียงกักณิด (ph, th, ch, kh) เพิ่มขึ้นมา อัตราการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นเหล่านี้แตกต่างกันไป เสียง /t/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และเสียง /c/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าวนี้กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 4 ตัวแปร พบว่านอกจากตัวแปรเพศแล้ว ตัวแปรอื่นคือ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอก ล้วนมีสหสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เกิดขึ้นทั้งสิ้น สหสัมพันธ์นี้สรุปได้ดังนี้คือ

1. เด็ก (อายุ 15-17 ปี) จะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนแก่ (อายุ 45 ปีขึ้นไป)
2. คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่อาศัยอยู่ในชนบท
3. คนที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกมาจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกน้อยหรือไม่ได้รับเลย

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Peansiri Vongvipanond, advisor

Note

Author Rachanee Senisrisant

Title A Comparative Study of Some Phonetic and Phonological Aspects in The Speech of Maapp lakhao Laophuan Speakers of Different Age Groups / Rachanee Senisrisant

Date 1982

Abstract The purpose of this research is to study some phonetic and phonological aspects of Laophuan spoken at Ban Maapplakhao (Muban 1, 2, 3, 4) Tambon Maapplakhao, Amphur Tayang, Petchburi Province. The emphasis is on tonal variations and variant consonants and vowels in the speech of Laophuan speakers of different age groups. To achieve this goal the researcher collected data by interviewing 31 informants, 16 females and 15 males selected as representatives of all Laophuan speakers who had been divided into 4 major groups according to age. Group 1 is above 60 years of age, group 2 ranges from 45-59, group 3 from 30-44 and groud 4 from 15-29. The results of this research show that there are no significant phonological differences in the speech of Laophuan speakers of different age groups. The phonological inventory consists of 5 tonemes, 20 consonant phonemes and 18 vowel phonemes. However, there are some phonetic variants caused by the influence of Petchburi Thai and Bangkok Thai. Among all age groups there is a tendency for the Laophuan tone of short checked syllables in DS 123 tonal categories to shift to that of Petchburi Thai and the Laophuan tone in DS 4 tonal category to shift to that of Bangkok Thai, resulting in three additional tone shapes. Among the 30-44 age group the Phuan tone of DS 123 tonal categories has merged with that of DL 123. There is also a tendency among all age groups for some consonants and vowels to be influenced by Thai. Variation in consonants

and vowels occurs in some words, especially the initial consonants h-, ,,,,,,N-,,,,,s-,kw- and between the diphthongs [ɨ:u] and [iau] and [ɨ : u] and [e:u]. The rate of variation in the aforementioned sounds varies according to age group. Older speakers, particularly those above 60 years, predominantly use Laophuan pronunciation while younger ones, particularly those between 15-29 years predominantly use Thai pronunciation.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาเกี่ยวกับเสียงและระบบเสียงของภาษาลาวพวน ซึ่งพูดที่บ้านมาบปลาเค้า (หมู่ 1,2,3,4) ตำบลมาบปลาเค้า อำเภอท่าช้าง จังหวัดเพชรบุรี โดยเน้นเรื่องความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะ สระ ในการพูดภาษาลาวพวนของผู้พูดต่างอายุกัน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งประชากรออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ 1 อายุ 60 ปีขึ้นไป กลุ่มที่ 2 อายุ 44-59 ปี กลุ่มที่ 3 อายุ 30-44 ปี กลุ่มที่ 4 อายุ 15-29 ปี ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่คัดเลือกจากผู้พูดภาษา 4 กลุ่ม กลุ่มอายุรวมทั้งสิ้น 31 คน ซึ่งเป็นผู้บอกภาษาเพศหญิง 16 คน เพศชาย 15 คน

ผลที่ได้จากการวิจัยคือ ระบบภาษาลาวพวนที่พูดโดยคนต่างอายุกันมีระบบเสียงเหมือนกัน โดยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระ 18 หน่วยเสียง แต่มีสัทลักษณะของเสียงบางเสียงต่างกัน ซึ่งเสียงเหล่านี้อยู่ในระยะแปรเปลี่ยนโดยอิทธิพลของภาษารอบข้าง คือ ภาษาไทย เพชรบุรี และภาษาไทยกรุงเทพฯ

เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงวรรณยุกต์ พ ยัญชนะ และสระของผู้พูดภาษาลาวพวน 4 กลุ่มอายุแล้ว ได้พบว่าเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS123 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยเพชรบุรี และเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS 4 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ใหม่ในภาษาลาวพวน 3 เสียง นอกจากนี้ยังมีการรวมเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายเสียงยาว (DL) กับพยางค์ตายเสียงสั้น (DS) ในแถว 123 ของผู้พูดภาษากลุ่มอายุ 30-44 ปี

สำหรับเสียงพยัญชนะและสระบางเสียงในภาษาลาวพวนมาบปลาเค้ามียุแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นแบบภาษาไทยเช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ ความแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นกับการออกเสียงพยัญชนะ และสระในคำบางคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ

พยัญชนะต้นของคำเหล่านั้นเป็น h-, n-, s-, kw- ส่วนเสียงสระมีความแปรเปลี่ยนระหว่าง [ɨ:u] กับ [iau] และ [ɨ:u] กับ [e:u]

อัตราการแปรเปลี่ยนของเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะ สระ ดังกล่าวข้างต้นแตกต่างกันไปตามกลุ่มอายุของผู้พูดภาษา คือผู้พูดภาษาลาวพวนกลุ่มอายุมากโดยเฉพาะกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ยังคงออกเสียงภาษาลาวพวนเดิมในอัตราสูง ส่วนผู้พูดภาษาลาวพวนกลุ่มอายุน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม 15-29 ปี ออกเสียงแบบภาษาไทยมาก

Note Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1982

Therapun L.Thongkum, advisor

ปีการศึกษา 2524 (1981)

Author Jariya Somnuk

Title The Phonology of Nakhon Sithammarat Sub-Dialects / Jariya Somnuk

Date 1981

Abstract The main purpose of this thesis is to investigate and to compare the phonological characteristics of the sub-dialects spoken in everyday life in the sixteen amphoe (districts) in Nakhon Sithammarat in order to indicate the sub-dialect regions. The researcher analysed the tones, consonants and vowels in each sub-dialect in order to find out their similarities and differences. The sub-dialect regions were then formed on the basis of these similarities and differences. Finally the data were compared to the standard Thai. The result of this thesis showed that there are both similarities and differences between the sub-dialects in Nakhon Sithammarat. These similarities and differences were so significant that the researcher was able to form the sub-dialect regions. The findings indicate the following results. First, there are two distinctive tone patterns. Pattern I, which consists of

seven tonemes was found spoken in the following amphoes : Sichon, Thasala, Phromkiri, Muang, Pakphanang, Chianyai, Huasai, Cha-uad, Ronphiboon, Lansaka, Thungsong, Naborn, Thungyai, Chawang and Phipoon. Pattern II, which consists of six tonemes, was found spoken in Amphoe Khanorm. There are also some systematic changes in tones (tone sandhi). The tonal changes varied according to the tone patterns. Second, there are two distinctive consonant patterns. Pattern I, which consists of thirteen consonant clusters including /mr-/ and /ml-/ , was found spoken in the following amphoes : Thasala, Phromkiri, Pakphanang, Chianyai, Huasai, Cha-uad, Ronphiboon, Lansaka, Thungsong, Naborn, Thungyai, Chawang and Phipoon. Pattern II, which consists of eleven consonant clusters excluding /mr-/ and /ml-/ was found spoken in Amphoe Khanorm and Amphoe Sichon. On the contrary, there was twenty-one consonant phonemes with slightly varied distributions. Finally, there is no difference in the vowel system in each amphoe. That is to say, there are sixteen vowels, fourteen diphthongs and three triphthongs in each sub-dialect. In conclusion, the patterns of tone system, the patterns of consonant system and the distribution of final consonants /-k/ and /-ʔ/ in checked syllables with long vowels can be used as criteria in forming various sub-dialect regions. Furthermore, in comparing the characteristics of tones, consonants and vowels of the sub-dialects in Nakhon Sithammarat to the standard Thai, the researcher found that while their characteristics of consonants and vowels are slightly different, their characteristics of tones and the number of tonemes are remarkably different. Moreover, in comparing the sub-dialects spoken in Nakhon Sithammarat to other southern Thai dialects spoken in surrounding provinces, the researcher found that they have close relationships and share some characteristics. However, the formation of the sub-dialect regions was not in accordance with that of the administrative regions; instead, it was formed according to geographical boundaries.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงของภาษาถิ่นย่อยจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่พูดกันในชีวิตประจำวันในอำเภอต่างๆของจังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้ง 16 อำเภอ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์พยัญชนะ และสระ เพื่อความคล้ายคลึงและความแตกต่างซึ่งจะนำไปเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาย่อย และนำมาเปรียบเทียบกับเสียงและระบบเสียงในภาษาไทยมาตรฐาน

ผลของการวิจัยคือภาษาถิ่นย่อยจังหวัดนครศรีธรรมราช 16 อำเภอ มีทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกันจนสามารถแบ่งเขตภาษาย่อยได้ กล่าวคือ ได้แก่ภาษาถิ่นย่อยที่พูดในอำเภอลิขิต ท่าศาลา พรหมคีรี เมืองปากพนัง เขียวใหญ่ หัวไทร ชะอวด ร่อนพิบูลย์ ลานสกาทุ่งสง กิ่งอำเภอนาบอน ทุ่งใหญ่ จวาง และพิปูน รูปแบบที่ 2 มีวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง ได้แก่ ภาษาถิ่นย่อยที่พูดในอำเภอนอม

นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งมีรูปแบบพอที่จะวางเป็นเกณฑ์ได้ การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันเล็กน้อยตามรูปแบบของระบบวรรณยุกต์ ระบบพยัญชนะแตกต่างกันเป็น 2 รูปแบบเช่นกัน รูปแบบที่ 1 มีหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ 13 เสียง มีมร- /mr-/ และ มล- /ml-/ ด้วย ได้แก่ภาษาถิ่นย่อยที่พูดในอำเภอท่าศาลา พรหมคีรี เมืองปากพนัง เขียวใหญ่ หัวไทร ชะอวด ร่อนพิบูลย์ ลานสกาทุ่งสง กิ่งอำเภอนาบอน ทุ่งใหญ่ จวาง และพิปูน รูปแบบที่ 2 มีหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ 11 เสียง ไม่มีมร- /mr-/ และ มล- /ml-/ ได้แก่ ภาษาถิ่นย่อยที่พูดในอำเภอนอมและลิขิต ส่วนหน่วยพยัญชนะเดี่ยวมีจำนวน 21 หน่วยเสียงเท่ากันทุกอำเภอ เพียงแต่มีการแจกแจงต่างกันไปบ้าง ส่วนระบบสระเหมือนกันทุกอำเภอคือ มีหน่วยเสียงสระเดี่ยว 16 เสียง สระประสมสองเสียง 14 เสียง สระประสมสามเสียง 3 เสียง จากผลการวิจัย สามารถใช้รูปแบบของระบบวรรณยุกต์ รูปแบบของระบบพยัญชนะ การแจกแจงของพยัญชนะท้าย -k และ -ʔ ในคำพยางค์ตายเสียงยาวเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาย่อยได้

เมื่อเปรียบเทียบเสียง และระบบเสียงของภาษาถิ่นย่อยจังหวัดนครศรีธรรมราชกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่า แตกต่างกันทั้งเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะ และสระ แต่สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นเด่นชัดที่สุดคือ สัทลักษณะของวรรณยุกต์และจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์

เมื่อเปรียบเทียบภาษาถิ่นย่อยจังหวัดนครศรีธรรมราช กับภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งพูดกัน

framework of Michael A.K. Halliday's Systemic Grammar, and to classify them on the basis of the role of the subject, which is the semantic role of the noun related to the verb, and according to the appearance of the "agent" in the clause. It can be concluded that receptive clauses in Thai are characteristically marked with "action" verbs such as /kin/ 'eat', /riak/ 'love' and /nɔ:n/ 'sleep', not "stative" verbs such as /suçay/ 'beautiful', /màay/ 'new' and /ya:w/ 'long', and with the role of the subject, which is neither actor nor causer but rather with any of the following options : goal, both affected and actor, beneficiary, location, instrument, material and range. Another characteristic of receptive clauses is that the "agent" may or may not appear in the clause. Finally, receptive clauses are classified into 12 distinctive types based on both the role of the subject and the appearance of the "agent" in the clause.

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาลักษณะประโยครับในภาษาไทยตามหลักไวยากรณ์ระบบของไมเคิล เอ เค ฮัลลiday และจำแนกประเภทของประโยครับโดยพิจารณา 2 ด้านคือ ด้านบทบาทของหน่วยประธาน ซึ่งเป็นบทบาททางด้านความหมายของคำนาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำกริยาและด้านการปรากฏของตัวการในประโยค

จากผลการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่าประโยครับในภาษาไทยเป็นประโยคที่มีคำกริยาชนิดการแสดงเช่น กิน รัก นอน มิใช่คำกริยาชนิดสภาพเช่น สวย ใหม่ ยาว อีกประการหนึ่งหน่วยประธานของประโยครับจะต้องมิใช่ผู้แสดงกริยาหรือผู้ก่อเหตุ หน่วยประธานของประโยครับอาจมีบทบาทใดแบบหนึ่งใน 7 แบบ คือ เป้าหมาย ทั้งผู้รับการกระทบและผู้แสดง ผู้เกี่ยวข้องกัผลประโยชน์ สถานที่ เครื่องมือ วัสดุ และขอบเขตของขบวนการประโยครับอาจมีตัวการปรากฏในประโยคหรือไม่ก็ได้ จากการพิจารณาประโยครับทั้งทางด้านบทบาทของหน่วยประธานและทางด้านการปรากฏของตัวการในประโยค เราสามารถแบ่งประเภทของประโยครับได้ทั้งหมด 12 ประเภท

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1980

Amara Prasithrathasint, advisor

Author

Kanjana Koowatthanasiri

Title

The Tones of Nyo / Kanjana Koowatthanasiri

Date

1980

Abstract

The main purpose of this thesis is to study the tone systems and the phonetic characteristics of the tones of Nyo spoken in Amphoe Muang, Sakon Nakhon, and in Amphoe Tha U Then and Amphoe NaWa, Nakhon Phanom. In the study of the tones of Nyo in these provinces, the researcher has analysed the phonetic characteristics of the tones in each tambon, utilizing sound spectrograms. The Nyo dialects are then classified according to tonal systems and tone splits and the geographical boundaries of these dialects are determined. The analysis is based on linguistic data collected in interviews of twenty-six villagers selected as representatives of the Nyo speakers in the aforementioned amphoes. Phonetically speaking, the Nyo tones in the twenty-six tambons are so distinctively different from each other that they produce twenty-six accents. These accents can be divided into three major dialects based on tonal systems, namely four-tone, and five-tone, and six-tone systems. In addition, they can be divided into seven sub-groups based on tone splits.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือศึกษาลักษณะทางสัทศาสตร์ของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาญ้อที่พูดในอำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร อำเภอท่าอุเทน และอำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม จำนวนทั้งสิ้น 26 ตำบล โดยการอ่านแผ่นภาพคลื่นเสียงประกอบแล้วจัดกลุ่มภาษาถิ่นย่อยของภาษาญ้อ โดยใช้ระบบวรรณยุกต์และลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์เป็นหลัก และแบ่งอาณาเขตทางภูมิศาสตร์ของภาษาถิ่นย่อยแต่ละกลุ่มนี้ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ได้จากการสัมภาษณ์ผู้

บอกภาษา 26 คน
ผลของการวิจัยแสดงว่า เสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นทั้ง 26 ตำบล มีลักษณะทาง
สัทศาสตร์แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เกิดสำเนียงถิ่นทั้งสิ้น 26 สำเนียง และ
สำเนียงถิ่นทั้งหมดนี้ยังสามารถแบ่งกลุ่มภาษาถิ่นย่อยของภาษาถิ่น โดยใช้จำนวน
หน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นหลักได้ 3 ภาษาถิ่นย่อย คือภาษาถิ่นย่อยที่มีระบบ 4
หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ภาษาถิ่นย่อยที่มีระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และภาษา
ถิ่นย่อยที่มีระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้แล้วถ้าแบ่งตามลักษณะการ
แยกเสียงวรรณยุกต์ ก็จะได้ภาษาถิ่นย่อยเป็น 7 กลุ่ม

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1980
Theraphan L.Thongkum, advisor

Author

Jaroenquan Thampradit

Title

The Use of the Phonetic Characteristics of High Vowels for a Dialect
Survey of Trang, Krabi, Phangnga, and Phuket / Jaroenquan Thampradit

Date

1980

Abstract

The main purpose of this study is to investigate and compare the phonetic
characteristics of high vowels /i:/ and /u:/ in the dialects of Trang, Krabi,
Phangnga and Phuket. The wordlists used can also examine the phonetic
characteristics of the tones of these dialects. This study not only points out
how different variables can be used to classify the dialects spoken in a
certain area but also investigates the Southern Thai dialects spoken in
these four provinces within an objective and systematic framework. The
data were collected from 23 informants who were in accordance with
specified criteria to represent 23 areas which were in turn chosen by the
method of random area sampling in the four provinces already mentioned.

According to the phonetic characteristics of high vowels in the 4 provinces
we can divide these dialects into 3 groups : 1. the dialects of Phuket and
Phangnga 2. the Krabi dialect and 3. the Trang dialect. Considering the
phonetic characteristics of tones there are only 2 groups : 1. the dialects of
Phuket and Phangnga and 2. the Krabi and Trang dialects. The phonetic
characteristics of tones and vowels of the dialects of Phuket and Phangnga
are different from those of the dialects of Krabi and Trang. The dialects of
Krabi and Trang, which have the same phonetic characteristics of tones,
are different from each other in the phonetic characteristics of vowels. The
Trang dialect can be divided into 3 subdialects on the basis of the
distributional differences of vowels. These differences may be considered
as differences between regional dialects or social dialects. Since the data
used in this thesis are sociologically controlled, so the differences found are
of regional variations. The study of these dialects with sociological variables
is recommended for further research.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์นี้คือ การศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะทางสัทศาสตร์
ของสระสูง / i: / และ / u: / เพื่อนำมาแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ ในจังหวัดตรัง กระบี่
พังงา และภูเก็ต โดยใช้รายการคำที่สามารถสำรวจลักษณะทางสัทศาสตร์ของ
วรรณยุกต์ได้พร้อมกันไป การศึกษาครั้งนี้ นอกจากจะชี้ให้เห็นว่า การใช้ตัวแปรต่างๆ
ทางเสียง เช่น ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระ และวรรณยุกต์ ในการแบ่งเขตภาษา
ถิ่นจะทำได้อย่างไรแล้ว ยังเป็นการวิจัยภาษาไทยถิ่นใต้ด้วยวิธีการที่มีระบบ และมีความ
เป็นปรนัย ข้อมูลในการศึกษาวิเคราะห์นี้ ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา
จำนวน 23 คน ซึ่งเลือกอย่างมีเกณฑ์ และถือว่าเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาในเขต
พื้นที่ 23 พื้นที่ 4 จังหวัดที่สุ่มตัวอย่างมาอย่างมีระบบผลการวิจัยแสดงว่า การใช้
ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระ แบ่งเขตภาษาใน 4 จังหวัดดังกล่าวนี้ สามารถแบ่ง
ภาษาเป็นภาษาย่อยได้ 3 กลุ่ม คือ 1. ภาษาภูเก็ตและพังงา 2. ภาษากระบี่ และ 3.
ภาษาตรัง ส่วนการแบ่งเขตภาษาโดยใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์มา
เป็นเกณฑ์นั้น สามารถแบ่งภาษาได้เป็น 2 กลุ่ม 1. ภาษาภูเก็ตและพังงา และ 2.
ภาษากระบี่และตรัง

ภาษาภูเกิดและพังงามีลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระและวรรณยุกต์แตกต่างจากภาษากระบี่และตรัง ภาษากระบี่และภาษาตรัง ซึ่งมีลักษณะทางสัทศาสตร์ของวรรณยุกต์เหมือนกันนั้น มีลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระแตกต่างกัน ภาษาตรังยังแบ่งเป็นภาษาถิ่นย่อยๆ ได้อีก รวมทั้งสิ้น 3 ภาษาย่อย จากความแตกต่างของการเลือกใช้หน่วยเสียงสระในคำ ความแตกต่างนี้อาจตีความได้ว่าเป็นความแตกต่างระหว่างถิ่น หรือความแตกต่างเชิงสังคมได้ทั้งสองกรณี ในการวิจัยครั้งนี้ ได้สุ่มตัวอย่างและเก็บข้อมูลโดยควบคุมตัวแปรเชิงสังคม ดังนั้น ความแตกต่างที่พบจากการศึกษาวิจัยนี้ จึงเป็นความแตกต่างของภาษาถิ่น การศึกษาวิจัยภาษาในจังหวัดดังกล่าวครั้งต่อไป จึงน่าจะนำตัวแปรทางสังคมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยภาษาถิ่นได้เหล่านี้ด้วย

Note

Typescript (photocopy)
Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1980
Sudapom Laksaneeyanawin, advisor

ปีการศึกษา 2522 (1979)

Author

Kanchana Panka

Title

The Phonological Characteristics of Lao Dialects in Amphoe Muang, Nakhon Pathom / Kanchana Panka

Date

1979

Abstract

The main purpose of this thesis is to investigate and compare the phonological characteristics of Lao dialects spoken by the descendents of people captured from Loas living in Amphoe Muang, Nakhon Pathom. The Lao dialects taken up in this study are Lao Song, Lao Khrang, Lao Tai, and Lao Wiang. Studying these dialects, the researcher analysed tones, consonants and vowels in each dialect and compared them to the standard Thai, in order to find out their similarities and differences. The phonological

analyses were based on the linguistic data collected from fifteen informants selected as representatives of Lao speakers in Amphoe Muang, Nakhon Pathom. The results of this thesis showed that there exist both similarities and differences between the dialects. First of all, while the tones in Lao Tai and Lao Wiang are phonetically similar, they are clearly different from Lao Song and Lao Khrang. Secondly, while Lao Song, Lao Tai and Lao Wiang each have six tonemes, there are only five in Lao Khrang. They are similar in that the consonant phonemes and all eighteen vowel phonemes in all dialects are phonetically similar. However, Lao Khrang, Lao Tai and Lao Wiang all have twenty consonant phonemes and no consonant clusters whereas Lao Song has nineteen consonant phonemes and three consonant clusters. Lao Song further differs in that it has fifteen diphthongs as opposed to the fourteen in the other three dialects. They are all, however, similar in each containing three triphthongs. In conclusion, the tones in all the above mentioned dialects differ from those in the standard thai but the consonants and vowels display certain similarities.

จุดมุ่งหมายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือ การศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะเฉพาะทางด้านเสียงของภาษาลาว ที่คนไทยเชื้อสายลาวในอำเภอเมืองนครปฐมใช้พูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งแบ่งออกเป็นภาษาย่อยสี่ภาษาคือ ภาษาลาวโซ่ง ภาษาลาวครั่ง ภาษาลาวใต้ และภาษาลาวเวียง โดยศึกษาเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ ในภาษาย่อยทั้งสี่ดังกล่าว แล้วจึงนำไปเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์นี้ ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ออกภาษาที่คัดเลือกจากผู้ให้ภาษาย่อยแต่ละภาษารวมทั้งสิ้น 15 คน

ผลของการวิจัยแสดงว่า ลักษณะทางด้านเสียงของภาษาย่อยทั้งสี่ภาษามีทั้งคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวใต้กับภาษาลาวเวียงคล้ายคลึงกันมาก และแตกต่างจากลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวโซ่ง และภาษาลาวครั่งอย่างเห็นได้ชัด จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวโซ่ง ภาษาลาวใต้ และภาษาลาวเวียงมี 6 หน่วยเสียงเท่ากัน ส่วนในภาษาลาวครั่งมี 5 หน่วยเสียง ลักษณะของเสียงพยัญชนะและเสียงสระในภาษาย่อยทั้งสี่

ภาษามีความคล้ายคลึงกัน จำนวนหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาลาวครั้ง ภาษาลาว
ได้ และภาษาลาวเวียงมี 20 หน่วยเสียง และไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ในขณะที่
ภาษาลาวโซ่งมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 19 หน่วยเสียง และมีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ
3 เสียง ส่วนจำนวนหน่วยเสียงสระในภาษาย่อยทั้งสี่ภาษามี 18 หน่วยเสียงเท่ากัน
เสียงสระประสมสองเสียงในภาษาลาวครั้ง ภาษาลาวใต้และภาษาลาวเวียงมี 14
เสียง ส่วนสระประสมสามเสียงในภาษาย่อยแต่ละภาษามี 3 เสียง
เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ ในภาษา
ย่อยทั้งสี่ภาษาดังกล่าวกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่าลักษณะของเสียงวรรณยุกต์
ต่างกัน แต่ลักษณะของเสียงพยัญชนะและเสียงสระคล้ายคลึงกัน

Note

Typescript (photocopy)

Thesis (M.A.)--Chulalongkorn University, 1979

Theraphan L.Thongkum, advisor